

Viola Zoltán

A Hét Nap Bolygója

2024

Viola Zoltán

A Hét Nap Bolygója

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. rész: Szervezzünk magánháborút!.....	4
2. rész: A Kóbor.....	63
3. rész: A Hét Nap Bolygója.....	107

1. rész: Szervezzünk magánháborút!

Lemmó jól tudta a négy alaplőveletet, sőt a hatványozással sem voltak gondjai. Még a kamatos kamat kiszámítását is világosan értette. Mindez azonban igen kevés ahhoz, hogy valaki jónak mondhatta magát matekból a gimnázium harmadik osztályában...

Valójában Lemmó oly igen csehől állt matematikából, hogy szó szerint a bukás fenyegette. Ezt tulajdonképpen be is ígerte neki a tanár... épp emiatt nagyon boldog volt, amikor kikapván a félėves bizonyítványt – mely bizonyítvány inkább csak „BizonyHitvány” volt az ő esetében – abban a matematika osztályzata helyén kettes „pompázott”. A kettes természetesen nagyon rossz jegy, de mégis elégséges és nem elégtelen, s ez nagyon jó, sőt, nagyszerű és remek, mert jól tudta, hogy igazából ezt sem érdemelte meg. Mindenesetre ezt megűszta. És ez tényleg nagy szó, mert nemcsak azt jelenti, hogy most nem húzták meg, hanem, hogy végre teljesűl élete nagy vágya, és...

És emiatt e szavakkal mutatta be bizonyítványát aznap este vacsora után édesapjának:

—Apám, teljesítsd kérlek az ígėretedet!

—Hogy kicsodát? - kérdezte édesapja, Kőrűriszter úr, a gazdag vállalkozó. De azért átvette a bizonyítványt, és átnézegette. Közben fintorgott. Nem tetszettek neki a jegyek, túl „alacsonyoknak” találta őket. Mindezen Lemmó természetesen nem csodálkozott.

—Hát azt az ígėretedet, amit két hónappal ezelőtt tettél, hogy ha nem karódom be félėvkor semmiből, akkor kapok egy rabszolgát! Sőt, kifejezetten rabszolgánőt! És látod, én teljesítettem, amiben megegyeztűnk, mert semmiből nem húztak meg, még abból az átkozott matekból sem... desőt még énekből és történelemből is javítottam, tavaly azokból is kettes voltam, most meg már hármas! Ráadásul ezek igen kemény, masszív hármasok, nem amolyan éppenhogycsak-közepesek, és ha nem hiszel nekem, kérdezd csak meg a tanárainkat, különben meg ez sem kell, mert itt van az ellenőrzőmben minden jegy, magad is kiszámolhatod...

Apjának természetesen esze ágában sem volt számolgatni a jegyek átlagát.

—Hogy *mit* ígėrtem én neked és *mikor*?! - vágott bamba képet.

—Azt, hogy veszel nekem egy rabszolgánőt. És majdnem napra pontosan két hónapja, amikor megvolt az a nagy üzleted, és ennek őrmére rendeztél egy kis mulatságot itt néhány üzlettársaddal a Szabad Kereskedők Szövetségének tagjai közül.

—Semmi ilyesmire nem emlékszem! - rázta a fejét édesapja.

—Biztos mert megint tökrészeg voltál... - nézett rá mérgesen Lemmó édesanyja. Bár neki sem volt tudomása efféle ígėretről, de nem is tartotta kapásból lehetetlennek, mert fiacskája oly magabiztosan állt előttük, igaza biztos tudatában.

—Hát igen-igen, jól mondja ezt anyuci – vigyorgott kissé szentelenűl Lemmó – éppenséggel beítókáztál ám akkor, apa, s hozzá alaposan, de persze nem voltál egyedűl ezzel, sokan mások is eláztak akkor... holott tulajdonképpen nem is ittál sokat. De hát az az újfajta pia amit szállítottatok, s amiből kortyolgattatok is, az igazán gyilkosan hat az agysejtekre... úgy hallottam, vannak bolygók, ahol nem is engedik forgalomba hozni azokat a termékeket, amik a gyuxa virágból készülnek. Mert az bizony olyan mérgeket tartalmaz, hogy jobbára csak annak a bolygónak a

bennszülöttei viselik el... szóval nem ittál sokat, de mégis egykettőre kifeküdtél tőle! Hanem előtte még megígérted nekem...

—Annyira nem lehettem részeg, hogy ekkora hülyeséget ígérjek! Van neked fogalmad róla, mibe kerül egy rabszolganő?! S te egy egész rabnőt akarsz mindössze azért, hogy ne húzzanak meg?!

—Persze hogy egészet kérek, mire mennék vele, ha szétदारabolnád... - vigyorgott még szemtelenebbül Lemmó.

—Amikor elsősorban a te érdeked, hogy tanulj, mert akkor tudsz, ha tanulsz... és ha legalább azért kapnád a rabnőt, hogy ötös legyél, de csak amiatt, hogy meg ne húzzanak...

—Teljesen igazad van apám, de akkor is ezt ígérted!

—Lehetetlen.

—Jó, akkor bebizonyítom! Bátorkodtam megörökíteni az ígéretedet, mert számítottam rá, hogy nem fogsz rá emlékezni... - és Lemmó előhúzta zsebéből a kommunikátorát. Aminek természetesen volt kamerája is.

—Lejátsszam? - kérdezte udvariasan.

—Te komolyan olyan aljas voltál, hogy visszaéltél apád beszámíthatatlanságával, és felvetted ezt a... ezt a... - kérdezte édesanyja felháborodva.

—Naná hogy felvettem, még hozzá 3D-ben! Itt az egész! Szóval hová vetítem a holofilmet?

—Sehová. - legyintett édesapja. —Elhiszem inkább anélkül is!

Lemmó meglepődött ezen a gyors nézetváltozáson, de aztán eszébe jutott, hogy e mulatságon, amin ő már részt vett apjával együtt, de anyja nem, ezen szerepelt három csinos és engedékeny szőke nő is, akik nagyon gyengédek voltak az ő apucijával is, és édesapja talán attól fél, hogy ezek is rajta vannak a felvételen... pedig nincsenek rajta. De ezt apja nem tudja, s nem akarhatja, hogy megtudja a szőke nőket az ő pici felesége, Lemmó anyukája...

—Akkor megkapom a rabnőt?! - kérdezte Lemmó követelődzően.

—Megkapod. - sóhajtott a apja. —Pizok disznó vagy, de megkapod. Hanem nem amiatt kapod ám meg, mintha elismerném, hogy köt engem egy részegen kimondott ígéret! De megkapod, mert tetszik az élelmességed, hogy kihasználod a jó alkalmakat. Így még lehet valami belőled, még ha szart sem ér is a tanulmányi eredményed. De végülis az üzleti életben rámenősnek kell lenni... igen, megkapod, s már rögvest holnap!

—Jó, akkor ugye igazolod a holnapi napomat a suliban...

—Miért?!

—De hát nem mehetek be a suliba, ha téged kísérlek el a rabszolgapiacra!

—Ki mondta neked azt, hogy elkísérsz?! Majd megveszem én magam, rád ott semmi szükség!

—Na de apa, hogyan választom ki, ha ott se leszek?!

—Sehogy. Majd kiválasztom én magam.

—De akkor talán nem is fog tetszeni!!

—És ki nem szarja le, hogy tetszik-e neked?! Az ígéretemet betartom. Lesz egy rabszolgád, aki nő. Ennyi. Pont.

—Te valami csúnya bányarémet akarsz venni nekem, már látom!

—Nem. Én egy *olcsót* akarok venni neked. Ha az olcsó nő csúnya lesz, akkor azt. Különböleg meg, mindenképp szebb lesz, mint az osztályzataid... drága gyermekem, ha ötös lenne a bizonyítványod, jogosan reklamálhatnál hogy neked szép nő kell, mert szép jegyek mellé szép nő dukál. Így azonban... - tárta szét a karját.

—De apa, így kinéznek majd a suliból! Minden gyermeknek vannak rabszolgái, igen, többnyire több is, nekem meg még egy sem, és ha most sem lesz, akkor leégek előttük!

—Köszönd magadnak, te tanultál rosszul.

—Ennek ahhoz semmi köze, a családunk méltósága követeli meg, hogy ilyen idősen már legyen saját rabszolgám!

—Lesz is.

—De nem akármilyen!

—Olyan lesz, amilyent megérdemelsz, és erről nem akarok tovább vitázni.

—De hát nem érted, hogy ha valami öreg, fogatlan csotrogányt veszel nekem, be se mutathatom a srácoknak?!

—Akkor ne mutasd be.

—De nem lehet, mert már mindegyikőjüknek eldicsekedtem, hogy lesz saját rabnőm, mert megbíztam benned, a saját apámban, hogy betartod az ígéretedet, és ha nem húznak meg, akkor kapok rabszolganőt! Most amiatt büntetsz, hogy megbíztam benned, apuci?!

Apja nagyot sóhajtott.

—Jól van! Annyit megígérek, hogy nem lesz vén, és még csúnya sem. Persze valami luxuskategóriájú bombanőre ne számíts, de azért tényleg nem lesz se vén, se csúnya. És most mehetsz! - azzal egy hirtelen mozdulattal kikapta a kommunikátort Lemmó kezéből. —Erről viszont letörölöm a felvételt, mert rólam csak ne legyen olyan videó, amin részeg vagyok... és ha még egyszer lefilmezel amikor akár csak pityókás vagyok is, azonnal felfofozlak!

Ezek után Lemmó bizony nagy várakozással tekintett a holnapi nap elébe! Végeredményben, úgy vélte, meg lehet elégedve az eddig elért eredménnyel, ami apját illeti. Elvégre az is megtörténhetett volna, hogy apja egyszerűen semmisnek tekintti a részegen tett ígéretét... ehhez képest igazán remek, hogy nemcsak kap rabszolgát, de azt is megígérte édesapja, hogy az a rabszolganő nem lesz sem öreg, sem csúnya! No jó, bizonyára nem valami tündéri szépséget kap, de hát olyanra igazán nem számíthatott, józanul belegondolva a dolgokba...

No nem mintha nem engedhetnének meg maguknak egy olyat. Sőt, többet is. Apja végeredményben gazdag kereskedő. Nagyon gazdag. Olyan gazdag, hogy már nem is ő maga járja űrhajóval a Kozmoszt, hanem saját kapitányai vannak e célra, ő maga csak az üzleteket köti, sőt, sokszor már azokat sem ő köti...

Igen, ez igaz, csakhogy, néven nevezve a dolgokat, apja egyszerűen smucig. Az. Annyira, hogy... szóval, hogy mennyire, az látszik abból, hogy az osztályban minden fiúnak van rabszolgája, egyetlen srácot kivéve, de neki, Lemmónak még nincs. Holott micsoda szegény ez, nemcsak a fiúknak vannak rabszolgái az osztályban, de még a lányoknak is! Igen, rajta kívül egyedül csak a Kockának csúfolt Szutár az, akinek nincs egy szál rabszolgája sem... de hát hogy *neki* nincs, az érthető: Szutár családja *tényleg* szegény! Mert ez úgy van, hogy bár ez egy elitiskola a gazdagok gyerekeinek, de ennek ellenére kénytelen közoktatási feladatokat is ellátni. Ami azt jelenti, hogy a körzethatáron belül élő gyerekek akkor is járhatnak ide, ha nem tudják megfizetni a különben igen borsos tandíjat. Az ő tandíjukat az Állam állja, legalábbis részben. Voltak erre mindenféle bonyolult szabályok. És annak idején úgy húzták meg a körzethatárokat, hogy gyakorlatilag csupa gazdag ember került ebbe a körzetbe, kivéve a körzet legislegszelét, ahol egy nyomorúságos bérház állt, amit már rég le kellett volna bontani, és itt lakott

Szutár családja. Ha az utca túloldalán lakik, nem járhatott volna ebbe az iskolába, illetve csak akkor, ha kifizeti a teljes tandíjat. De arra nem lett volna képes... de mert ebbe a körzetbe tartozott, így ide járhatott, a gazdagok iskolájába...

Rabszolgára persze hogy nem tellett nekik!

És persze emiatt gyakran gúnyolták. A Laksmí bolygón hatalmas szégyen volt úgy élni, hogy valakinek nem telik rabszolgára. Na de az hagyján, hogy Szutárt, a szegény fiút gúnyolják – azt Lemmó még lényegében jogosnak is tartotta. Csak-hogy neki, Lemmónak *lehetne* rabszolgája, mert bőven elég gazdag ehhez az apja – mégisincs! S így az osztálytársak szemében ő egy szintre csúszott Szutárral, a csóringerrel! Ez olyannyira így volt, hogy a múltkor is házibulit szervezett az egyik osztálytársa, aki a „Kamaty” becenévre hallgatott, mert nagyon szeretett szexelni, azaz „kamatyolni”, de e bulira nem hívta meg se Szutárt, se Lemmót.

—Minek hívjalak meg benneteket, ti csórók vagytok! - vetette oda foghegyről.

—Nem is igaz, én nem vagyok csóró! - tiltakozott Lemmó.

—Nem a csudát!

—Apám nagyon gazdag!

—Hát az *én* apámnál azért nem gazdagabb... de nem is ez a lényeg. Neked nincs egyetlen rabszolgád sem, tehát *te* akkor is csóró vagy, ha apád netán nem is az. Ráadásul ez különleges buli lesz: mindenki hozza a legszebb rabszolganőjét is, aztán óriási kamatyolóestet rendezünk, mindet bedobjuk a közösbe, s lehet kúni azt is, aki nem a mienk! De neked nincs senki, akit bedobhatnál a közösbe, azaz csak potyázó lennél. Te is és Kocka is. Azaz ti csak ne jöjjetek!

E szavak hallatán Lemmó mélyen sértve érezte magát. És majdnem nekiment Kamatynak, sőt, arra gondolt, kihívja párbajra. Úgy vélte hogy jó eséllyel győzne fölötte, bár a dolog kétségkívül kockázatos. De azért nem annyira... de mégsem tette, mert bár a Laksmín a párbaj teljesen hivatalos elintézési módja volt minden konfliktusnak, de ezzel semmire se menne, mert ettől még nem lenne rabszolgája, sőt, a szexpartira se jutna el még ettől...

Na de most lesz rabszolgája. Holnap este már lesz. Ugyan miféle?!

Mert egy dolog volt csak biztos: rabszolgája nem lesz ember. Törvényeik szerint emberi lény nem lehetett rabszolga. A törvény azt is megmondta, ki az emberi lény: az a nő, aki egy emberfértől képes megfoganni és életképes gyermeket szülni; illetve az a férfi, aki egy embernőnek képes életképes gyermeket nemzeni. Tehát nem az számított, hogy ember alakú-e akár csak nagyjából is a lény, hanem ez a biológiai kritérium. Ezekből a Laksmí bolygóra rabszolgának behurcolt lények bár nagyjából emberalakúak voltak, hiszen azok tudtak hasznos munkát végezni itt, de nem keveredhettek az emberekkel. Mindettől függetlenül akadt néhány olyan bolygó is a világmindenségben, melynek lakói nem voltak képesek keveredni az emberekkel, annak ellenére, hogy szinte tökéletesen emberiül néztek ki úgy szemre, sőt, tüneményesen szépek voltak. Az e népekből származó nők kerültek persze a legtöbbe. Na de Lemmó nem remélhette, hogy egy efféle szépséget vesz neki fukar, smucig apja...

Szóval, Lemmó nagy-nagy várakozással nézett elébe az estének, amikor is, úgy sejtette, megpillanthatja élete első rabszolganőjét. Mert ugye, délelőtt ő iskolában van, apja pedig különböző Fontos Ügyeket szokott intézni. Persze nem olyasmit, hogy bevásárlás, még olyasmit is ritkán, hogy üzletkötés. Hanem olyasmiket, melyek neve leginkább az lehetne, hogy „a kapcsolatok ápolása”. Azaz elmenni

különböző miniszterekhez, beszélgetni velük, megvesztegetni őket... néha alacsonyabb rangú halandókkal is ezt kell tenni... néha kifejezetten olyanokkal kell szóba elegyednie, akik az „alja népségbe” tartoztak, akik azonban nagyonis hasznosak voltak a maguk módján, mert például elárulhattak apjának fontos információkat egyik-másik konkurrens kereskedő terveiről... máskor meg épp a Kereskedők Szövetségének volt valami összejövetele, azon vett részt apja... olyan is volt, hogy fontos úrutazást kellett tennie, hogy valamely másik bolygó elnökével tárgyaljon. Igen, apja nagyonis elfoglalt ember volt! De ha megígérte, lesz ideje arra, hogy beugorjon a rabszolgapiacra... de semmiképp sem előbb, mint a kora délutáni órák. Tulajdonképpen lehet, hogy ez estére marad nála. Lehet, hogy nem is lesz otthon a rabszolgalány, mire ő Lemmó megérkezik az iskolából...

Pedig ott volt már. Illetve...

Illetve az úgy volt, hogy alig ért haza, alig emelte le róla a kabátját a kis rabszolgalány – persze nem Lemmó rabszolgalánya volt, hanem édesanyjáé, Eninna úrnőé – alig húzta le a lábáról a cipőt, máris elébe sietett édesanyja is, és mondta neki, hogy jöjjön, mert édesapja íme betartotta az ígéretét, és Lemmó úrfi már meg is szemlélheti a rabnőjét!

—Hol van?! - kérdezte Lemmó izgatottan.

—Természetesen a szobádban, fiacskám, ugyan hol másutt lenne!

—De miért nincs most itt, miért nem fogad engem, miért nem borul le eléem a földre?!

—Majd megérted, ha meglátod.

E szavak, gondolhatjuk, a legnagyobb aggodalomba kergették Lemmót!

—Talán nincs lába, hogy járjon vele?! - kérdezte ijedten.

—Hogyne volna! Sőt, van annak más is, nemcsak lába...

—Attól félek ennek csúf átverés lesz a vége, s apám rútul átejtett... - komorodott el a fiú ábrázata.

—Pedig betartotta az ígéretét, mert a rabnőd nem csúnya, sőt, nagyonis szép, fiatal is... Persze, lesz gondod vele elég, valóban, mert egy árva szót sem tud a nyelvünkön...

—Aha. Hát ez még a kisebbik baj, ha csak *ennyi* hibája van, igazán nem szólok egy árva rossz szót sem apámnak miatta... tényleg, ő hol van?

—Most vele akarsz társalogni, vagy a rabnődre vagy kíváncsi?

—Persze hogy a rabszolganő érdekel, csak hát gondolom valami extrakülönleges faj tagja lehet mégiscsak, mert azért én elhiszem, hogy drága jóapám spórolni igyekezett az árán... az is erre utal, hogy valami „friss hús” lehet, ha nem ért a nyelvünkön... és gondoltam, tudhat azért róla egy pár fontos információt apám, mert közölték vele a tudnivalókat, amikor megvásárolta.

—Apád nincs idehaza. Épp csak beugrott ide, letette a rabnőt, aztán máris ment vissza, mert mindenféle fontos dolgai voltak. Azt mondta, különben se magának vette, kínlódj vele te.

—Kínlódjak vele?! Hű... ez se hangzik megnyugtatóan... na de mindjárt meglátjuk! - és mert időközben míg anyjával társalgott, már felment az emeletre ahol a szobája volt, bátran benyitott oda. Biztos nem egy szörnyeteg várja ott!

Hát nem az várta. S azt is megértette, miért nem jöhetett elé a rabszolganő. Ágyban fekvő betegekre nemigen jellemző, hogy mások üdvözlésére sietnének. S így máris nem csodálkozott azon, hogy apja miért nem volt kíváncsi az ő véleményére. Úgyis sejtette, hogy nem lesz az ajándéktól elragadtatva...

Igen, apja nagyon ügyesen csinálta. Szó szerint betartotta az ígérését: mert a lány fiatal volt, nem is csúnya... s persze apja is jól járt, mert nyilván olcsón jutott hozzá. Beteg rabszolgákért nem szoktak sok pénzt kérni... ráadásul ez, aki most ott feküdt az ágyon, annyira hitványkának tűnt, hogy Lemmó már azon is csodálkozott, egyáltalán bárkinek is kellhet efféle rabszolga. Mert bizony nem sok mindenre tűnt használhatónak még egészségesen sem...

Úgy különben nagyon szép leánynak nézett ki, s majdhogynem emberformájúnak. Tényleg teljesen úgy nézett ki, mint egy ember, amennyiben eltekintünk attól, hogy a legkevésbé sem volt olyan... már abban is különbözött az emberektől, hogy nem négy végtagja volt, hanem hat. Volt ugyanis két szárnya is. Legalábbis úgy tűnt, hogy ezek szárnyak, bár nem madár-, hanem inkább denevérszárnyaknak tűntek, ugyanis nem volt rajtuk toll, hanem csak bőrlebernyegeknak látszódtak. Ezeket a lány dereka környékéről kinövő „pótvégtag” tudta kifeszíteni. Ez azonban oly vékony volt, hogy Lemmó őszintén csodálkozott rajta, miként képes ez a nő ezzel a végtaggal repkedni. Bár kissé érthetőbbé vált a dolog, amikor megemelgette új tulajdonát: a nő semmi esetre sem nyomhatott többet, mint mindössze nyolc-tíz kiló! Ebből máris következett, hogy Lemmó még csak jól meg sem büntethette, mert ha kicsit is erősebben megüti, a lány egészen biztos, hogy meghal, hiszen gyöngé csontjai ripityára törnek. Mert bár apró volt, de így is majdnem 160 cm, vagyis csakis úgy nyomhat e magasság mellett ilyen keveset, ha teste nagy részét üregek alkotják, és csontjai is üregesek, sőt, még ezen üreges csontok is extrém vékonyak. Valójában a legerősebben nyilván a lány feje védett, s valóban, a lány feje szinte ugyanannyit nyomott, mint a teste teljes többi része együtt.

De már e fej is különleges volt. Például e leánynak nem volt haja. Mégsem tűnt kopasznak, mert feje búbjáról egy tulipánszerű bőrlebernyeg nőtt, mely nemcsak akkora volt maga is, mint a feje, de annál jó háromszor nagyobb, eképp nemcsak tulipánhoz, de már szinte napernyőhöz hasonlított, s amit nyilván ki tudott feszíteni, bár most ernyedten csüngött. E „bőrvirág” különböző színekben pompázott, sőt, Lemmó legnagyobb meglepetésére kiderült róla, hogy a színe változni képes, mert amíg nézte, az egyik szirma narancssárgáról sötétbarnára módosult. Emellett a lány lábai sem voltak emberi lábak, hanem valami fura konstrukciók: kissé a sas lábaihoz hasonlítottak, látszott tehát, hogy ezekkel a hosszú ujjakkal kiválóan képes faágakon megkapaszkodni – ugyanakkor mégsem egészen voltak ezek madárlábak, mert vaskos úszóhártya volt a lábujjak közt. És persze mindegyik lábujja irtózatossá, jó négy centis karomban végződött. Bár ez tényleg múltidőben értendő, mert látszott, hogy mindegyiket lemetélték, s csak a karmok tövének vastagsága alapján gondolta Lemmó, hogy ha kinőnek e karmok – már ha hagyják kinőni őket – akkor lehetnek akár négy-öt centisek is.

Mindez még nem tűnt volna nagy tragédiának, mert bár tiszta sor, hogy egy ilyen „könnyűszerkezetű” nő nagyon gyöngé, s nem sok munkára alkalmas, talán azt kivéve hogy ha tényleg képes repülni, akkor jól tud magas fákról gyümölcsöt szüretelni – de hát Lemmó úgysem dolgoztatni akarta, hanem szexpartnernek, s esetleg hogy a szobájában állandóan rendet tartson. Nem voltak tehát nagy igényei... sajnos azonban a lány tényleg nagyon ramaty állapotban volt. Mindenekelőtt, úgy látszott, törött mindkét karja. Szárnyainak bőrlebernyege, csakúgy mint a „virág” a feje tetején, többhelyütt lyukas illetve szakadozott volt. De Lemmó tartott tőle, hogy a lány belseje sem lehet egészséges, mert akkora kék foltok „pompáztak” rajta itt-ott, hogy úgy vélte, ezt nem úszhatta meg a bőr alatti csont

sem törés vagy legalábbis repedés nélkül. S egyáltalán, már az sem utalt sok jóra, hogy a lány magához sem tért még arra sem, hogy emelgette, szeme csukva volt, alig lélegzett, és olyan sovány volt, hogy alig volt rajta hús a bőr és a csontok közt. És még mindig nem volt elég a sok bajból, mert Lemmó, aki – hasonlóan minden laksmii állampolgárhoz – meglehetősen gyakorlott volt a rabszolgasággal kapcsolatos kérdésekben, ő már egyetlen pillantással megállapította, hogy ez a lány egy roppantmód engedetlen rabszolga, s nemcsak az utal erre, hogy lemetélték a karmait, nehogy valakinek kihasítsa vele a belét, de abból is, hogy sokáig bilincsben tarthatták, erre utalt, hogy bokájáról teljesen hiányzott a bőr, úgy lenyúzhatta azt a bilincs vasa. Pedig efféle fegyvelmezőeszközt nagyon ritkán alkalmaztak a Laksmi bolygón, tényleg csak a legislegvégső esetben. Nem mintha itt kedvesen bántak volna a rabszolgákkal, azt aztán nem, sőt, más rabszolgatartó bolygókhoz képest is hírhedt volt a Laksmi, mint olyan hely, ahol gyorsan halnak a rabszolgák, és rémálom az életük. De hát a rabszolgákat főleg munkára vették, dolgozni, s aki bilincsben van, annak munkája szart se ér, nem hatékony!

—De hát mit kezdjek én ezzel a csődtömeggel?! - tört ki kétségbeesetten Lemmó. S erre édesanyja elmosolyodott, kifejezetten diadalmasan.

—Örülhetsz fiacskám, mert remek édesapád van... olyan, aki nagyon ismer téged! Szó szerint megmondta nekem, hogy ha megpillantod, ez lesz az első szavad róla! Bizony, kifejezetten a „csődtömeg” szót említette ő is, hogy ezzel jellemzed majd a rabnődet... és azt mondta, azt üzeni neked, hogy a te dolgod mit kezdesz vele, ő betartotta az ígéretét, tőle akár pörköltet is készíthetsz belőle, fűszerezve vagy anélkül... a te dolgod, mi lesz vele! Hanem, ha tényleg csődtömegnek tartod is, akkor is a tied, s ez épp olyan, mint amikor megörököl valaki egy üzletet, mely addig rosszul működött és csődtömeg volt. Egy okos üzletember képes hasznót csinálni a korábban dögledező üzletből is, a csődtömegből is! Ezért üzletember! Ez a dolga! Ha ez nem megy neki, nem is méltó az üzletember-névre! Tehát most a te dolgod, hogy ebből a csődtömeg-nőből a legtöbbet kihozod. S mert ebben egyetlen érték apáddal, fiam, s mert ez tényleg a te dolgod, nem az enyém, én most megyek is. Még csak annyit mondok neked, hogy apádra ne haragudj, mert sokkal megértőbb, mint hiszed: nem akarja, hogy a nőd hamar meghaljon, s így hogy ápolhasd most az elején, amikor a legkritikusabb az állapota, maradhatsz mellette, erre a hétre igazolja a napjaidat az iskolában, fontos családi okokra hivatkozva. De azt is üzeni, hogy ha megbuksz év végén, eladja a nőt, téged pedig főzőkanállal ver véres seggüre!

—Na de... de hát egy ilyen roncsvázat be se mutathatok a srácoknak a suliban... és különben is, én azt akartam hogy ő szolgáljon ki engem, nem azt, hogy én ápolgassam!

—Akkor ne ápolgasd. Nekem mindegy. De ha meghal, előre szólok, a te dolgod lesz lecipelni, hogy a szemetes elvigye, mert én nem nyúlok hullákhoz...

—De azt sem tudom, mi a baja!

—Az mindegy, mert én sem tudom, meg senki más sem.

—És ha ragályos a betegsége?

—Ne légy hülye, fiacskám, tudhatnád, hogy alig akad olyan betegség, ami más fajokat is megfertőz.

—Azért mégis akad rá példa...

—Hogyne, de kevés. Pillanatnyilag egyetlen ilyen jut az eszembe, a rettegett „trollfej”-nyavalya, amitől addig dagad a Kavcsi bolygó beteg bennszülötteinek feje, míg szét nem pukkad; ezt mi emberek is el szoktuk kapni, de csak annyi tőle

a bajunk, hogy egy hétig náthásak vagyunk, és kék takony jön ki az orrunkból. Szóval ne ijedezz. Vagy nem kell neked a nő?

—Dehogynem kell, kell, persze... és hát, remélem csak annyi a baja, hogy nem hagyta békésen elfogni magát, és jól összeverték...

—Én is azt hiszem. Na hát akkor érezd jól magadat! És ne feledd: olyan a nőd, mint a tanulmányi eredményed! Igazából ilyet sem érdemelsz, s ezt te is tudod! - vigyorgott rá Lemmóra anyucikája, azzal elhagyta a szobát a kedves mama.

Lemmó tehát egyedül maradt az abszolúte semmire sem használható rabszolgájával. Aki ráadásul annyira használhatatlan volt, hogy nemcsak nem beszélgethetett vele, de még csak tanítani sem tudta a nyelvükre, mert hiszen aludt. Vagy ájult volt. Mindenesetre nem volt magánál. Bár ez nyilván nem volt mindig így, mert elvégre apja biztos onnan tudta, hogy a lány nem ismeri a laksmii nyelvet, hogy ezt mondta neki az a valaki, akitől megvásárolta a lányt, az meg onnan tudhatta, hogy tapasztalta ezt a tényt... no igen: senki nem alszik élete minden percében, valamikor ez a lány is kellett hogy magánál legyen...

Eh, hülyeségeken rágódik. Valamit csinálnia kéne. Esetleg kötözzé be a sebeket? Soha nem volt betegápoló. De különben is: nincs értelme, a sebek nem véreznek. Fertőtlenítsé? Mivel? Vezetne éppenséggel mindenféle gyógyszereket, erre azért bőven elég az apjától kapott zsebpénz, de felesleges. Hallott már olyasmiről Lemmó, hogy némely bennszülötteknek az alkohol súlyos mérég, olyiknak már néhány csepp alkoholtól fekélyesedni kezd a bőre, hát még ha megissza! Ki tudja, ez a lány miként reagálna rá, nem is beszélve az alkoholnál speciálisabb fertőtlenítő szerekről... végeredményben jobb ha semmit nem csinál, mert nagy eséllyel csak rontana a lány állapotán. Esetleg egyvalamit tehet: meg-eteti. Már ha magához tudja téríteni. Mindenképp ennie kéne valamit, mert olyan csontsovány, hogy azt rossz nézni. Persze azt sem tudja, mit eszik egy efféle lény... de hát ez is egyszerű: mást nem tehet, minthogy elébe tálal mindenfélét, aztán majd a lány választ a sok kajából!

Összeírt tehát egy csomó mindenfélét egy papírra, hogy ezek az ételek kellenének neki, ezt odaadta az egyik rabszolgájuknak, adott pénzt is neki rá, s mintegy fél óra múlva a rabszolga vissza is tért a bevásárlásból. Most ezeket Lemmó mind kirakta az ágy melletti asztalkára, hogy a lány könnyen elérhesse. Volt ott minden mi szem-száj ingere: sült csirke, tej, méz, gyümölcsök, cukorka, csokoládé, üdítőitalok, virágpor, tejszínhab, sűrített tej... azaz jobbára olyasmik, amik úgy általában éppenséggel nem a rabszolgák etetésére voltak kitalálva! Na de ez rendkívüli eset volt Lemmó szerint, betegápolás... no meg Lemmó különben is azon a véleményen volt, hogy nincs azzal semmi baj, ha akár egy rabszolga is jól érzi magát, amennyiben megérdemli, mert serény és engedelmes! S ez a lány ugyebár még igazán semmi rosszat nem tett neki, Lemmónak. Az lehet hogy korábban engedetlenkedett, de ezen Lemmó nem csodálkozott. Tudta, hogy ő maga Lemmó is ellenkezne, ha valakik el akarnák őt fogni rabszolgának.

Aztán hogy mindent kikészített oda, igyekezett a leányt magához téríteni. Óvatosan pofozgatni kezdte, azzal is megpróbálkozott, hogy levegőt fúj az orrába – ám mindhiába. A lány meg sem mozdult. Rárakta a fejhallgatóját a lány fülére, és berakva egy vad zenét, teljes hangerőre kapcsolta azt, de a lány nem tért magához a bömbölő zene hatására sem. Erre Lemmó levette azt, mert nem akarta a lányt feleslegesen megsüketíteni... s azon törte a fejét, mi mást tehetne még! Csiklandozza meg?! Hiszen a pofozás sem használt. Próbálja megrázni árammal? Ki

tudja, mennyit visel el belőle ez a lény... Fogja be az orrát? És ha nem téríti magához a légszomj, hanem egyszerűen és engedelmesen megfullad?!

Végül mert jobbat nem tudott, előszedte a zseblámpáját, felhúzta a leány szemhéját, és közvetlen közről belevilágított a nő szemgolyójába. Ez még mindig kíméletesebb, mint az árammal rázatás. Holott okvetlenül magához kell térítse, mert ha tovább koplal a lány, simán éhen hal...

A hatás azonnali és látványos volt. Felpattant a lány másik szeme is, és megmozdultak a végtagjai. Lemmó óvatosan hátrébb lépett az ágytól, nem mintha attól félt volna, hogy a gyöngécske lény kárt tehet benne – bár tulajdonképpen egy hirtelen mozdulattal kibökhette volna Lemmó szemét – de inkább amiatt lépett messzebb, mert ha a lány megijed és verekedni kezd, akkor épp hogy maga a lány szenvedhetne további sérüléseket. És irtó ciki volna, ha már az első nap meghalna a rabszolgája, amikor még semmi hasznát nem vette!

Hátrébb lépett hát, persze az elemlámpa a kezében maradt... de ekkor kinyúlt a lány, még hozzá nem is a kezével hanem a szárnyát mozgató végtaggal, ami most meglepően hosszúnak bizonyult; kinyúlt ez a végtag, s igazán olyan villámsebesen, hogy Lemmó csak ámult! És kikapta a fiú kezéből az elemlámpát. És érdeklődve nézegette, és még mosolygott is, majd megpróbált ülő helyzetbe tápáskodni. Közben pedig beszélt is valami furcsa nyelven, amiből Lemmó egyetlen árva szót sem értett. És a fiú nem mert segíteni neki a felülésben, mert hátha félreérti a nő a közeledését, és megrémül.

Végül aztán a lány sikeresen felült önmaga erejéből, s ekkor meglepő dolgot cselekedett: feje tetején megrebbentek a „szirmok”, előbb kifeszültek, hogy szinte vízszintesen álltak, s valóban voltak így akkorák is, mint egy napernyő – majd összecukódtak tulipánformára, és a lány e szirmok kellős közepébe berakta a még világító elemlámpát. Annak fényéből egy árva sugár sem szűrődött ki onnan!

Lemmó nem tudta, most mit csináljon. Vegye vissza az elemlámpát? Az csak erőszakkal menne. Egyáltalán, miért cselekedte ezt a nő?!

Végül legyintett egyet. Nem számít. Őrizgesse csak a lámpát a feje búbján a nő, ha annyira odavan érte! Inkább a sok-sok csemegére mutatott, hogy egyen belőle. S gondolván rá, hátha nem tudja, ezek mire valók, mutatta is, hogy mit csináljon vele, s így a lány orra előtt elmajszolt egy paradicsomot, majd egy kevés csokoládét is – bár amúgy ő Lemmó igazán nem evett sok csokit, mert nem akart elhízni. A nagy has nem áll jól egy férfinak, a Laksmi bolygón meg veszélyes is lehet, mert úgy nem lehet jól küzdeni, párbajozni.

Most azonban evett egy kevés csokoládét, hogy a lány lássa, ez étel, s kínálta neki is, de a lány csak rázta a fejét, hogy neki ez nem kell, és egyre csak magyarázott neki valamit magas, vékony, bár különben nagyon kellemes hangján, amit azonban Lemmó még most sem értett. Erre a fiú letörte a sültcsirke egyik combját, harapott belőle egy jókora falatot, mosolyogva rágta, közben a hasát is simogatta, jelezve ezzel, hogy ez milyen jó és ízletes, majd a másik combot is letörte, s a lány felé nyújtotta, hogy azt fogyassza el a nő. De hiába, mert rabszolgája elfordította a fejét.

Lemmó most már dühös lett. A sültcsirke olyasmi, hogy egy rabszolga a fenekét a földhöz kell verje örömeiben, ha ilyet kap, pláne ha a combját! Mit kényeskedik ez a lány?! Különben is, szemmel látható, hogy *muszáj* ennie valamit!

Elkapta a lány tarkóját, s erővel maga felé fordította a fejét, s a csirkecombot közvetlenül a lány szájához nyomta.

—Egyél már az anyád keservit! - ripakodott rá. —Nyisd ki a szádat, hallod-e!

Az erőszaknak, a rámenősségnek meglett a hatása. E hatás azonnali volt és igazán meglepő. Sőt, kellemetlen... mert a lány úgy tett ahogy Lemmó parancsolta neki, s kinyitotta a száját. Ám nem azért, hogy egyen... egyszerűen okádni kezdett, miközben arca vonaglott az undortól. S mert arca közvetlenül Lemmó arca mellett volt, a hányadéksugár telibe találta a fiút. Aki persze azonnal elugrott onnan, esze ágában sem volt már erővel etetnie a lányt...

—Pfuj de undorító hárpia vagy! - kiáltotta, azzal máris rohant a fürdőszobába. Volt saját fürdőszobája.

Szerencsére hamar rájött, hogy semmi szörnyű nem történt vele. Meglepő volt, de úgy tűnt, a lány gyomrának tartalma különlegesen tiszta – alig áll másból, mint tiszta vízből! Kissé fura szaga volt, bár e szag is inkább holmi egzotikus virágok illatára emlékeztetett.

Könnyen megtisztálkodott hát, pláne mert a ruháit egyszerűen ledobta a fürdőszobában, s pucéran jött ki onnan, majd ha már úgyis levetközött, hát nem utcai ruhát vett fel, hanem a pizsamájába bújt bele. Közben azért vetett egy pillantást a leányra, mit csinál. Hát, nem sokat csinált. Mindössze valami furcsa pozícióba rendezte a végtagjait: tudniillik a szárnyait úgy tartotta, hogy mindegyikben vízszintesen fekdjön egy-egy karja. Lemmónak eszébe jutott, hogy ez biztos amiatt van így, mert a lány karjai töröttek.

—Szégyen, hogy legalább sínbe nem tették a karjaidat... na majd én megoldom ahogy bírom, bár nem érdemled meg, mert leokádtál! - morogta a fiú, s így amikor átöltözött pizsamába, előszedett a taneszközei közül két műanyag vonalzót, s ezekkel, meg a gyógyszeres szekrényben található géz segítségével úgy-ahogy sínbe tette a lány kezeit. Mindenesetre ezek után bátrabban mozgathatta azokat a lány. S rabnője arcán úgy látta, a lány tisztában van vele, mi célt szolgál e művelet. Meglepően emberi volt a mimikája.

—Na, akkor most én lefekszem aludni, te meg eszel amit akarsz, a kaját sötétben is megtalálod, ha meg nem akarsz enni, az sem érdekel, nem kínlódom többet egy akkora reménytelen szerencsétlenséggel, mint te vagy! - morogta Lemmó, még mindig sértődötten az arcába hányás miatt. Azzal felgyújtotta az ágya melletti éjjeli lámpát, majd odament az ajtóhoz, ott leoltotta a szobai világítást... a rab-szolgánő élénken, s meglehetősen riadt hangsúllyal kezdett el csivitelni neki, de Lemmó nem törődött ezzel, úgysem értette egyetlen szavát sem. Visszasétált az ágyához, s leült rá.

—Te ott alszol a magad ágyán – mutatott a lány felé – mert egyrészt egy ilyen csontkollekcióval mint te, nem akarok szexelni, még a végén felnyársalna valamelyik kiálló bordád, másrészt neked sem volna az most kellemes, a sok sebed, s a törött végtagjaid miatt! - azzal befordult a fal felé, majd felnyúlt a magasba, és kikapcsolta az éjjeli lámpát is. Lemmó azok közé tartozott, akik sötétben szeretnek aludni.

Ebben a pillanatban velőtrázó sikoltás reszkettette meg a levegőt. Természetesen rabnője sikoltott. És Lemmó motoszkálást hallott, mely egyre távolodott tőle.

—Mi a fene, máris meg akar szökni?! - gondolta, azzal felkapcsolta a lámpát. Azt látta, hogy a rabnője már nem az ágyban fekszik, hanem kiszállt onnan, valahol félúton lehet az ajtó felé, majd már oda is ért, nem állt meg a villany újbóli felgyújtása miatt, de nem amiatt ment oda, mintha ki akart volna lépni az ajtón, hanem csak azért, mert most ott felkapcsolta a szoba mennyezeti világítását. És

izgatottan csivített Lemmónak, szaporán pergő nyelvvel, közben a lámpára mutogatva.

—Azt hiszem értelek, bogárkám: nem szeretsz sötétben aludni! - felelte neki Lemmó. —Hanem itt én vagyok az úr, és én igenis sötétben akarok aludni, tehát ott is fogok aludni! - válaszolta a fiú határozottan, és felült. Látható volt elszánt testtartásából, hogy az a célja, hogy újra leoltsa a lámpát, s ezt a lány is megérthette, mert most elébe lépett, térdre ereszkedett, a lámpa felé mutogatott, és be nem állt a szája.

—Nekem sötét kell a jó alváshoz, és ebben nem tűnök vitát! - válaszolta Lemmó, s megpróbálta kíméletesen eltolni magától a lányt, hogy felállhasson. Az azonban nagyon megmakacsolta magát, sőt, mást is csinált: mert látva hogy Lemmó nem hallgat rá, szenvedő arcot vágott, felsóhajtott, majd kinyúlt óvatosan két törött kezével, megfogta két oldalról Lemmó halántékát...

S a fiú a következő pillanatban elvesztette az eszméletét.

Habár, talán nem helyes itt az „eszméletvesztés”-szó használata. Inkább mondható az, hogy váratlanul elaludt. Ugyanis álmodott. Szép és kellemes álma volt – álmában repült. Ez állítólag nem ritkaság az álmodók körében, de Lemmónak idáig csak alig egyszer-kétszer volt „repülős” álma. Ezt tulajdonképpen sajnálta, mert ha már ébren nem repülhet, milyen jó legalább álmainkban repülni... s most repült. Egy zöldellő síkság fölött szállt. Minden vakító fényben tündökölt. E fény oly erős volt, hogy szinte már fájt. A távolban furcsa, hatalmas tornyok magasodtak. Furcsaságukat főleg az okozta, hogy egyszerre vetettek több árnyékot... és szárnyalása közben az égre nézve Lemmó megértette ennek okát: ez egy olyan világ volt, melynek több Napja van! Odafele az égen most is egyszerre négy Nap világított – persze nem egyforma erővel. A látóhatár közelében egy ötödik, a többihez képest ronda, vörös Nap épp lebukni készült, de ez nem volt gond, mert a horizont túloldalán már félig felkelt egy hatodik Nap. Mire az a vörös lenyugszik, ez már teljes erővel világítani fog... és Lemmó tudta, bár azt nem tudta, honnét tudja, hogy összesen hét Napja van e világnak. Általában három vagy négy van csak az égen ezekből, ami persze nagyon jó, mert a többi a bolygó túloldalát világítja meg ilyenkor, hiszen az ott lakóknak is kell fény... nagyon ritkán előfordul olyan is, hogy egyszerre hat Nap látható, persze ugyanilyen ritka az is, hogy csupán egyetlenegy. Viszont nagyjából negyvenhatezer évenként elkövetkezik a Rettegés Ideje, mert ekkor olyan napok jönnek, hogy abban az évben többször is előfordulnak olyan órák, amikor egyszerre ragyog mind a hét Nap – ami még nem lenne baj, sőt, csodálatos látvány, de sajnos ezért azzal kell fizetni, hogy más órák alatt egyetlenegy Nap sem látható! De ez tényleg nagyon ritka, ennek a periódusa 6⁶ év, azaz 46656 esztendő!

—Az én életemben nem fog eljönni ez a pillanat! - gondolta Lemmó, és a Sötétségnek már a gondolatára is megborzongott. Aztán értetlenül rázta a fejét. Hiszen ennek semmi értelme, ő nem fél a sötétből! Sőt, sötétben szeret aludni...

S mégis, már annak pusztán gondolatára is, hogy bekövetkezhet az a természetellenes állapot, hogy egyetlen Nap se világítson, szinte eszeveszett rémület hatalmasodott el rajta.

Odaért a tóhoz, és elsuhant a víztükör fölött. S ekkor lenézve megpillantotta magát. Tükörképe pontosan ugyanazt a leányt mutatta, akit ő rabszolgának megkapott! Épp csak most nem látott rajta – magán? - semmi sérülést.

—Micsoda?! Hogy kerültem én ebbe a testbe?! Segítség! - kiáltotta Lemmó. —

Adjátok vissza az emberi testemet!

E kívánsága pillanatok alatt teljesült is. Mert arra ébredt, hogy hányja-veti magát az ágyon, mellette apja-anyja, néhány megbízható, erős rabszolgájuk, egy orvos is... tartják a végtagjait... majd látva hogy magához tért, elengedik őt, és anyja nagy megkönnyebbüléssel a hangjában szól hozzát:

—Jaj, csak hogy végre magadhoz tértél, drága gyermekem! Úgy aggódtam miattad!

—De miért, hiszen... hiszen... mi történt...

—Hiszen csak annyi történt, hogy három napon át nem tértél magadhoz!

—Ez... ez nagyon furcsa...

—Naná hogy az, nekem mondd?!

—De mi okozta ezt?

—Azt neked kéne tudnod! Talán valami kábítószerrel szedtél?!

—Dehogy! Én, izé... én csak... csak hogy is mondjam... a rabszolgálmány megfogta a fejemet, és... és onnantól semmire sem emlékszem...

—Na akkor jól sejtettem, hogy ő a hibás! - dűnnyögte Körüriszter úr elégedetten. —De meg is kapja most a magáét!

—Miért, mit csináltál vele, apa?! - kérdezte Lemmó ijedten.

—Még semmit, csak bezártam, mert tudod az úgy volt, hogy benézek hozzád reggel, te csak fekszel az ágyon, az a nő ott van melletted, fogja a fejedet, na mondom hagylak aludni, úgysem kell ma suliba menned, bár szívesen szoltam volna, mert már fényes nappal volt, nyitva az ablak is, de mégis teljes erővel ég a szobádban minden lámpa... mondtam volna a lánynak hogy oltsa le, de hát nem tud a nyelvünkön... szóval hagytalak benneteket, de amikor benézek délben s te még mindig ugyanúgy fekszel ott, már gyanús lett a dolog, próbáltalak költögetni, de nem reagáltál... hát így esett, na! S a lányt bezártam a pincébe, mert tartottam tőle hogy ő az oka a kábáságodnak, mittudomén mérgező a nyála vagy akármi... de különben is illett volna hogy szóljon nekünk, ha te, az ő ura rosszul leszel!

—Apa, engedd ki őt azonnal!

—Meg is teszem, s úgy megkorbácsolom hogy na, mert eszerint ő kábított el téged! Nyilván képes a kezével valami elektromos teret gerjeszteni, vagy ha más-hogy csinálta az sem érdekel, de amit tett az lázadás, én tehát...

—Apám, te természetesen nem teszel semmi ilyesmit! A lány az én rabszolgánóm! És nem tett semmi rosszat, ugyanis csak kommunikálni próbált velem a maga módján.

—Ha kommunikálni akar, tanulja meg a nyelvünket!

—Biztos azt is megteszi idővel. De most csak annyi történt, hogy elaltatott, és álmomban... izé... megértettem, hogy ott ahol ő élt, majdnem mindig világos volt. Ő tehát nagyon fél a sötétben. Ezt a lényt sötétben tartani roppant kínzás. Kérlek engedd őt onnan ki, és bízd rám!

—És ha megint elaltat?!

—Akkor biztos megint tanulok valami érdekeset! - hetykélkedett Lemmó. —De különben is, én azt hiszem ez egy nagyon szelíd lány...

—Naná, azért volt bilincsben, amíg meg nem vettem, mi?!

—Gondolom csak annyi történhetett, hogy valami sötét helyre zárták be, erre bepánikolt és a fény felé igyekezett menekülni. - azzal Lemmó felállt. —Különben meg remek álmom volt, nagyon szép környéken jártam álmomban, sőt nem is jártam hanem repültem! Igazán, a Csücsi bolygó a leggyönyörűbb helyek egyike a Világmindenségnek! - azzal értetlenül vont a szemöldökét. —De honnan

tudom én azt, hogy Csicsija a Csücsi bolygó lakója?! Sőt... honnan tudom, hogy a rabszolgánóm neve éppen pontosan „Csicsija”?!

—Gondolom, álmodból! - válaszolta nem is kicsit gúnyosan apja. —És rosszul tudod fiam, mert a bolygó neve nem Csücsi.

—Hát mi?

—Azt nem tudom, éppenséggel nem kizárt hogy Csücsi, de kicsi rá az esély. Ugyanis a lányt nem a saját népe adta el rabszolgának, legalábbis nem a fajtársaitól vettem meg, márpedig ha az úgy volt hogy a bolygójukat valami másik nép meghódította, akkor nyilván a saját tetszésük szerint nevezik azt el, tehát most már akkor sem Csücsi volna a bolygó neve, ha korábban netán úgy hívták volna.

—Aha. Mindenesetre én most megyek és kiengedem a lányt!

—Jól van, de csak óvatosan, légy gyanakvó, ha a fejed felé nyúlkal! Nem szeretném, ha megint elájulnál, s csak akkor térnél magadhoz, ha annyi serkentőszert pumpáltatok beléd a dokival, amitől egy viziló is repülni kezdene!

—Illene hogy legalább megpofozd! - vélekedett különben szelíd édesanyja is.

—Megpofozni?! Ugyan már, ez olyan vékony csontú, hogy egy ütés és temetés! - legyintett Lemmó, azzal máris futott lefelé a pincébe. S közben az járt az eszében, hogy bár rabszolgánőjének számos előnytelen tulajdonsága van, de azért a maga módján eléggé különleges valaki. Nem is rossz szórakozás ám, hogy irányítani tudja az álmait! És bár soká aludt, de olyan kipihentnek érzi magát, mint még sosem! Sőt, boldognak! És mámorosnak! Valóban, szinte olyan az egész, mintha valami különleges kábítószert szedett volna!

A pincébe érve hamar megtalálta a lányt, aki teljes sötétségben gubbasztott a fal mellett. Nem mintha nem lett volna a pincének világítása, de azt a lány nem érthette el, mert a falhoz volt bilincselve. Lemmó persze hamar kinyitotta a bilincseket, de a lány nem mozdult, ugyanis megint éppoly ájult volt, mint amikor először találkozott vele a fiú. És Lemmó aggódni kezdett, mert bár már akkor is szörnyen sovány volt a lány, de most aztán végleg úgy nézett ki, mint egy csontváz. De annyira, hogy már az arca is lefogyott, és ez már bizony a szépségére is negatívan hatott. A lány mellett ott hevert Lemmó zseblámpája, teljesen kimerülve.

Nem is kísérletezett most azzal, hogy magához térítse holmi pofozgatással, úgy vélte most is a fény az egyedüli, ami eredményre vezet. De mert több zseblámpája nem volt, főleg nem itt, nála, emiatt úgy gondolta, hatékonyabb módszert választ! Szerencsére elég gazdagok voltak hozzá, hogy legyen saját konditermük itt az alagsorban, nem is kicsi, de jó nyolcszáz négyzetméteres konditerem, mellette szauna, pezsgőfürdő, úszómedence, minden kellemetesség... persze hogy volt itt szolárium is! Most hát rögvest odavitte a lányt Lemmó, ráfektette az egyik napozóágyra, majd bekapcsolta a lámpát, annak fényét nyílegyenesen a lány fejére irányítva. És nagy bátran rögvest maximális erősségűre kapcsolta a szoláriumot. Bízott benne, hogy nem fog ettől leégni. Sőt, ez talán még gyenge fény is lesz neki, ha egyszer ahhoz szokott, hogy egyszerre négy Nap világítson rá... kivéve, amikor több!

Néhány másodperc sem kellett, hogy a kezelés érvényesülni kezdjen. Mert a lány mozgolódni kezdett, vonaglani...

—Eéié! Eéié! E üi éié! - nyöszörögte. És Lemmó döbbenten kapott a halántékához, de döbbenetében még a szeme is levesestányérnyira tágult – most már ugyanis értette, hogy mit beszél a lány!

—Fényt! Fényt! Több fényt! - ezek voltak a lány szavai.

—A francba! Hiszen ez egyszerűen belém tömte a saját nyelvét, amíg aludtam! - álmélkodott Lemmó.

Amíg ő csodálkozott, a lány kinyitotta a szemét, és minden pislogás nélkül nézett a kvarclámpa szembántó fényességébe, ami pedig másodpercek alatt megvakított volna bárkit. Majd pillantása Lemmóra vándorolt.

—Tütücsi licsi véüi! Ui tu no la lolla húa rorunga... kui me ké mé e üi éié! Me la lolla tútu oia i unga!

És Lemmó még ezt is értette! Ezt mondta a lány:

—Nagyon szépen köszönöm! Nem is vagy te olyan iszonyatos szörnyeteg... de kérek még több fényt! Nagyon éhes és gyöngé vagyok!

Lemmó nem is tudta hirtelen, mit kérdezzen abból a sok mindenből, ami eszébe jutott. Végül ezzel próbálkozott:

—Ah ücsi me lüila koinoi rorunga?! - azaz: —Vajon miért lennék én holmi szörnyeteg?

Nagyon furcsa volt neki egy korábban ismeretlen nyelven beszélni, bár folyékonyan ment. Ez volt az első idegen nyelv, amit megtanult, s ezt is milyen gyorsan és furcsa körülmények között!

—Hát mert minden ember az. Hiszen ti ragadozók vagytok. - válaszolta a lány magától értetődő mosollyal.

—Ti talán csak növényeket esztek?

—Azokat sem. Legfeljebb nagyon ritkán gyümölcsleveket iszunk. De az is nagyon ritka, tényleg. Inkább csak ha megbetegszünk, gyógyszerként.

—Akkor nem értem, mit *esztek*?!

—Semmit. Vagyis, talán mondhatom azt, hogy fényt.

—Na ne hülyéskedj, te mégsem vagy *növény*!

—Miért is ne lennék, amikor még leveleim is vannak! - és a lány most kiterjesztette két oldalra mindkét szárnyát, s úgy fordította azt, hogy a lehető legtöbbet szívjanak magukba a kvarclámpa fényéből.

—Ökörködj mással, ne velem! Ezek rajtad nem levelek, hanem szárnyak!

—Ez nem igaz, már ne is haragudj. Előszöris, inkább uszonyok mint szárnyak, mert gyakrabban használjuk őket úszásra, mint repülésre. Igazából mi nem tudunk ám valami nagyon jól repülni. Néhány száz méter csak, amit meg szoktunk tenni a levegőben, azt is csak akkor, ha gyönyörű, napfényes az idő, meleg van, és kedvező szél fúj. Nálunk a szárnyak – ha így nevezed őket – inkább arra valók, hogy nagyobb felületen étkezhessünk, nagyobb felületen szívhassuk magunkba a fényt. Jellemző, hogy a férfainknak is vannak szárnyai, holott ők egyáltalán nem tudnak már repülni, mert megvannak akkorák mint te, sőt, némelyikük sokkal nagyobb és nehezebb is. De van „szárnyuk” nekik is, hogy tudjanak vele étkezni. És muszáj is nekik hogy legyen. Még így is hamar kifáradnak, mert akkora testet mozgatni nem kis feladat, sok energiát igényel... a férfiak nálunk tehát tényleg rém lusták, csak akkor mozognak, ha nagyon-nagyon muszáj. De a repülés is fárasztó, sok energiát igényel, tehát mi nők is inkább csak olyasféle alkalmakkor repülünk, ha mondjuk valami ragadozó elől fel kell röppennünk egy fára. Ezek rajtam tehát nem szárnyak, hanem levelek, mert a legfontosabb feladatuk az, ami egy levélnek is a dolga: a fény felvétele. Az hogy ezzel repülni is tudok úgy-ahogy, egy kicsit, az merőben mellékes funkciója.

—Na de figyelj már, ez merő képtelenség, te akkor sem lehetsz növény, egyetlen növény sem tud mozogni!

—A növények nem, de a férgek igen.

—De te féreg sem vagy, s ha az is lennél, akkor is, máris nem vagy növény!

—Ez úgy van tudod, hogy az én őseim régen – így mesélték nekem népem bölcsei – igenis férgek voltak. És a vízben éltek, ott úszkáltak. De aztán megfertőzte őket egy moszathéveség. Behatolt a sejtjeikbe. Gondolom, a dolog vége szörnyű járvány lehetett. Ám maradtak túlélők, melyek alkalmazkodtak a moszathoz, s a moszat is öhozzájuk, s most már az úgy van, hogy nem is élhetnénk e moszat nélkül, mert ez ott él milliószámra minden egyes sejtünkben, ez fogja fel a fényt, és ez termeli meg az öt hordozó sejteknek az összes szükséges táplálékot! Ehhez neki mindössze fény kell, meg víz és levegő, a vizet és a levegőt a sejt biztosítja neki. Tehát a mi testünk. Persze tulajdonképpen a napfényt is, mert a mi dolgunk az, hogy a testünket olyan helyre vigyük el, ahol bőven van napfény. Nekünk tehát nem kell állandóan ennünk mint a ragadozóknak.

—De hiszen van szád, gyomrod, végbélnyílásod...

—Igen, mert innunk azért mégiscsak kell. S ha nincs körülöttünk tiszta víz, és emiatt koszosat iszunk, a szükségtelen anyagokat kikakiljuk. De ez olyan ritka, hogy néha évekig nem kell ürítkeznünk. De különben innunk sem kell gyakran.

—De akkor sem vagy féreg alakú.

—Nem, mert nálunk elég gyakori, hogy kiszáradnak tavak, néha egész tengerek is, emiatt gyakoriak az olyan állatok, melyek jól elviselik a szárazságot, s ha kikerülnek a vízből, valamicskét tudnak közlekedni a szárazföldön is. Egy efféle féreg volt a sok millió évvel ezelőtti ősrünk. De amikor az én fajom kialakult, már bennünk volt a moszat, a sejtjeinkben... persze, nálunk sok más faj is él, mely hasonlóan a fényből táplálkozik, azaz a mi fogalmaink szerint növény, s mégis mozog. De közülük csak az én fajom vált értelmessé.

—De hiszen a fényenergia nagyon csekély!

—Nálunk van belőle jó sok. De amióta elfogtak, s elhurcoltak a te világodba... azóta... azóta állandóan csak éhezem...

—Na várj csak, mindjárt gondoskodom neked elegendő „zabáról”...! - szólt Lemmó, azzal szavát tett követte: volt még három másik gép is a szoláriumként szolgáló helyiségben, ezeket közel húzta amennyire csak lehetett, s lámpáikat úgy fordította, hogy ha kicsit messzebből is, de a leányra sugározzanak. S bekapcsolta őket.

—Óóó... igen, így már jó... csodálatos! Sőt, ilyen bőségesen még a saját bolygómon sem áradt rám soha a fény... - sóhajtott a lány, és szinte kéjesen nyújtózott el az ágyon. És immár nemcsak a szárnyai, azaz „levelei” nyúltak ki, de a feje tetején levő „virág” is kinyitotta a szirmait, s úgy fordult, hogy ezzel is a lehető legtöbb fényt tudja magába szívni. —Nagyon szépen köszönöm neked, akárki vagy is!

—Az én nevem Lemmó, de a tiedet még nem ismerem. Rémlik ugyan az álomból, hogy mintha „Csicsija” lenne a neved, de nem tudom, jól jegyeztem-e meg.

—Tökéletesen. Ez a nevem. És nagyon köszönöm neked ezt a sok-sok fényt, kedves Lemmó, igazán, remélni sem mertem soha, hogy egy ragadozó ilyen rendes és kedves legyen!

—Nem vagyok ragadozó. Az emberek mindenevőek.

—Úgy érted, hogy csak növényeket és dögöket esztek?

—Dögöket?! Pfuj, dehogy eszünk mi *dögöt*!

—De esztek húst, ugye?

—Persze, naná!

—Akkor pedig ha az a hús nem dög, akkor az csak úgy lehet megehető, hogy élt korábban, de megöltétek. Tehát ragadozók vagytok.

—Hm... a biológiai tanárom nem értene egyet e nézettel... bár elismerem, rejtezik benne holmi sajátos logika...

—De te tényleg nagyon kedves vagy. Ugye nem fogsz megenni engem?!

—Gondolod, hogy akkor pátyolgatnálak?!

—Elvileg nem kizárt, hogy csak fel akarsz hízlalni...

—Szó sincs ilyesmiről.

—Akkor mire kellek én neked?

—Hát izé... te tulajdonképpen a rabszolgám vagy... végső soron azt kezdek veled, amit csak akarok...

—És ti mit szoktatok kezdeni a rabszolgákkal?

—Hát ugye az attól függ... dolgoznak ránk... elvégzik a nehéz munkákat... de te arra teljesen alkalmatlan vagy, ilyen gyengén, pehelysúlyúan... szóval, én olyasmire gondoltam, hogy majd jókat szeretkezem veled... bár ez is elég ciki, mert ha rádmászhatsz, egykettőre ripityára törnek a csontjaid... meg most különben is olyan csontkollekció vagy, hogy olyan lenne, mintha egy csontvázzal enyelegnék. Meg hogy kiszolgálász... rendben tartod a szobámat... ilyesmi...

—Tehát feleségnek szeretnél volna engem. Ez nem is olyan rossz, ezt megnyugodva hallom.

—Micsoda?! Feleségnek?! Én, téged?! Nem, nem, szó sem lehet róla, mit képzelsz te!

—De hiszen most mondtad, hogy szeretkezni akarsz velem, és azt várod el, hogy elvégezzem a házimunkákat. E kettő nálunk a feleségek dolga szokott lenni. Nálatok talán nem?

—De igen, de, izé... nem okvetlenül *csak* azok dolga!

—Na de végülis mi kifogásod lenne azellen, hogy én legyek a feleséged?

—Például az, hogy nem vagy ember! Meg, izé... túl különleges vagy az én ízlésemnek.

—Nem vagyok elég szép?

—Most nem, ne is haragudj. De ha felhízlalod magadat, akkor is... szóval... az én világomon kinézik a jobb társaságból azokat, akiknek nem ember a feleségük. Az ágyba néhány alkalomra, arra igen, arra való egy rabszolga, meg arra is hogy dolgozzon, de a feleség, az nagyon más, az egy életre szóló kapcsolat, szövetség a két lény közt hogy soha el nem hagyják egymást, mindent megtesznek a másikért... de én még nem is ismerlek igazából...

—Akkor neked most nagyon szokatlan lehet, hogy nem én szolgáljak téged ki, hanem te vagy kénytelen engem kiszolgáltatni.

—Igen, de nem vagyok erre „kénytelen”! - tört ki büszkén Lemmó. —Végeredményben csak rajtam múlik, megöllek-e vagy sem! Senki meg nem büntetne érte!

—És miért nem teszed meg, hiszen csak púp vagyok a hátadon!

—Hát igen, de azért mégiscsak az enyém vagy, ha nem sok mindenre használhatóként is, és minek öljelek meg, amikor ártani nem ártasz! Különben is, az én koromban illik már, hogy legyen saját rabszolgám, s most van, még ha nem is lehet vele különösképp dicsekednem! Szóval nem öllek meg, aztán majd meglátjuk hogy mi lesz meg hogy lesz... arra talán képes leszel, hogy rendben tartsd a szobámat, miután feltáplálkoztál.

—Kedves Lemmó, ugye megkérhetlek rá, hogy ha ilyen terveid vannak, akkor legalább az egyik ilyen – mutatott a lány a kvarclámpára – felvidd nekem a szobádba, hogy gyakran feküdhessek alá?

—Jó, persze, majd felviszem. Milyen gyakran akarsz ott feküdni?

—Ahányszor csak tehetem. Szerencsére úgy érzem ez nagyon erős fényt ad, még ha nem is pontosan olyat mint az én Napjaim, emiatt ha már amúgy feltápláltam magamat, nem kell annyi ideig alatta feküdnöm, mint az én világomban.

—Mégis, mennyi időre gondolsz?

—Hát az nálunk úgy van, hogy ha nagyon muszáj, úgy 4-5 órát bírunk ki különösebb lesoványodás nélkül sötét helyen egyhuzamban, utána legalább húsz órát kell napoznunk. A te szobád, ha világít odakint a Nap, nem annyira sötét hely, mint egy mély barlang, s ez a mesterséges Nap is, ami most világít rám, nagyon erős fényt ad, így azt hiszem ha azt akarod hogy állandóan odabent legyek a szobádban, akkor elég lesz ezen idő felét így töltenem mint most.

—Micsoda?! Te napi tizenkét órát akarsz a kvarclámpa alatt feküdni?!

—Hát ha ennek az a neve, hogy *kvarclámpa*, akkor igen... persze ha több ilyen kvarclámpa világít rám, akkor lehet hogy elég lesz hat-nyolc óra is. Ha leszel olyan kedves hogy felvidd a többi kvarclámpát is... de csak később, ha már feltápláltam magamat, mert most nagyon gyenge vagyok, szóval most azt hiszem rengeteghosszú ideig csak fekszem majd itt és napozom... már ha hagyod. De ne aggasszon ez téged kedves Lemmó, mert én szívesen fekszem és napozom!

—Azistenit, te tényleg semmire se vagy használható! - tört ki a fiú. —Hiszen ha tizenkét órát napozol, nyolcat alszol, akkor mi az az idő, ami marad egyáltalán bármire is?!

—Dehogyan alszom, mi nagyon ritkán alszunk. S ha mégis alszom, akkor is napozhatom alvás közben, mert csak én alszom, a bennem élő moszatok nem.

—Hm... na mindegy, ezt még átgondolom, most napozgass csak, én meg közlöm az őseimmel, mi az ábra veled, meg különben is, felmegyek a szobámba és tanulok, mert nem akarom hogy meghúzzanak év végén a suliban... akkor ugyanis apám elad téged mellőlem, ami még talán hagyján is volna, de az már nem, hogy akkor elgyepálja a fenekemet, holott kinézem ám belőle, hogy komolyan gondolja!

Lemmó tehát nekikezdett tanulni, bár igazán nem szívesen. Igazából persze nemcsak apjától való félelme miatt kezdett tanulni, de amiatt is, hogy kissé csökkentse bánatát, csalódottságát. Nem így, igazán nem így képzelte el azt a boldog pillanatot, amikor végre lesz egy saját rabszolgája! Ugyan mit kezdjen vele! Ha eladja, megint nem lesz rabszolgája, s különben is, ki venne meg egy efféle hitványkát, s ha mégis, nem kapna érte annyit sem, amiből akár csak egy jobb számítógépet vehetne, holott a rabszolgák ára inkább a helikopterekével vetekedett – mármint persze, a jobb, használhatóbb rabszolgák ára... na de jól van, nem adja el. Végeredményben amire eredetileg akarta, alkalmas: ha majd meggyógyul, képes lesz rendet rakni, takarítani... akár szeretkezni is. Bár tulajdonképpen nem az ő ízlése... na de mi van, ha egyszer meggondolja magát, s azt mondja, nem dolgozik?! Vagy nem bújik ágyba vele Lemmóval?! Hiszen meg se büntetheti: bezárni nem lehet mert éhen hal, az első pofontól pedig amit kap, kitörne a nyaka! Aztán meg akkor mi lesz, ha mégis ágybabújjik vele, de éjjel megfogja a fejét, elkábítja megint, s közben elszökik?! De meg különben is, miféle rabszolga az, aki napi tizenkét órán át a kvarclámpa alatt kell henyéljen, mert másképp éhen döglök! Egy ilyen nővel igazán nem dicsekedhet!

Emiatt nem ment le a parkba sem, tanulás helyett, holott különben sokat lógott arrafele. De most nem óhajtott találkozni a többi sráccal. Azok biztos a rabszolgánőjéről kérdeznének, aztán mit is válaszolhatna nekik! Csak égne előttük! Még az se lenne jó, ha felajánlanák neki, hogy most már jöhet velük afféle

közös szexpartira, hiszen van nője, akit bedobhat a közösbe... nem, ez se volna jó, mert Lemmó élt a gyanúval, hogy Csicsijának talán nem volna kedve efféle szexbulin részt venni! Ugyan nem kérdezte meg erről, de ha a lány már most a legelső találkozásukkor arra célozgatott, hogy ő tulajdonképpen feleség lenne Lemmó mellett, akkor cseppet sem valószínű, hogy ilyen összejövetelekre vágyódna. És ismét csak az van, hogy nem büntetheti meg emiatt, mert a legtöbb amit tehet, hogy megszídjá, hiszen ezzel olyan óvatosan kell bánni, mint a mimózákkal... tényleg mintha növény lenne, valami érzékeny virág...

Ha meg már nem találkozik a többi sráccal, hát akár tanulhat is. Olyan mindegy, azaz cseppet se mindegy, merthogy sajnos muszáj, a fenébe is...

Aztán persze minden másképp alakult. Estefelé felhívta őt Kocka.

—Hé, Lemmó, mi van veled, hogy mostanában nem jársz suliba? Kimaradtál, vagy mi a csuda?

—Á, nem, dehogy, csak, izé... dolgom van...

—Dolgod, neked?!

—Nekem hát! Na jó, neked elmondom mert tudom hogy te sem vagy oda a többi fiúért: ugye megkaptam a rabszolgámat az öregemtől, és izé... szóval, meg kell nevelnem, na! De nehogy elmondd a többieknek!

—Miért ne, hiszen te már jóelőre beharangoztad nekik!

—Akkor sincs semmi közük hozzá. Különben is, egyelőre törött mindkét karja.

—És amiatt nem jössz *te* a suliba, mert a rabnődnek törött mindkét karja?! Ez, izé... furcsa!

—Akkor is az én dolgom, ne szekálj!

—Jó, nekem mindegy, a te dolgod... én tulajdonképpen csak amiatt hívtalak, mert Jored tanár úr mondta, hogy jövő héten nagydóga lesz matekból, és jó ha ezt tudod. Meg mondta azt is, hogy holnap meg holnapután töri meg énekóra helyett is matek lesz, mert mindenki harmatgyenge belőle nemcsak te, és kifejezetten amiatt lesz így, mert közben a dolgozatra készülünk majd. És hát gondoltam nem ártana mégis bejőnnöd, már ha... hehehe... el tudsz szakadni a rabszolgád mellől... de ha szépen kéred, talán elenged, hihhi... mert ugye te nem éppen a matektudásodról vagy híres, és azzal se mennél sokra ha a dolgozatírásra se jönnél be, mert akkor Jored megíratja veled később, mert az olyan, az így tesz majd, te is tudod...

—Huh... megint az a rohadt matek, hogy dögölne meg Jored is...

—Megint butaságokat beszélsz, a tanár úgy tulajdonképpen nagyon rendes, arról nem tehet hogy te nem tanulsz... és ha ő nem volna, akkor lenne helyette más!

—De mi a rossebnek nekem olyasmikkel tömni a fejemet, mint a másodfokú egyenletek, mátrixok, függvénytan meg egyéb efféle hülyeség, amikor úgyis kereskedő lesz belőlem?!

—Hiszen nem muszáj, kérj apádtól saját rabszolga helyett saját úrhajót, aztán máris nem muszáj a suliba járnod, s kereskedhetsz ha akarsz... na én most kilépek mert úgy látom a számítógépem befejezte programot amit írtam neki, s kíváncsi vagyok az eredményre! Különben meg ha engem kérdezel, jobb ha tanulsz mert sosem lesz belőled jó kereskedő!

—Miért nem?!

—Mert lám most is mit beszéltél, hülyeségnek nevezted a matekot, nem örülsz hogy tanulhatsz, holott egy jó kereskedő illene tudja, hogy a tudás, az érték, sőt a legfőbb érték! Na csá, kiléptem, s ha úgy gondolod, gyere be holnap, mert nem árt

neked a dolira az előkészület!

Hát Lemmó bement az iskolába, bement, persze nagyjából annyi jókedvvel, mintha fogat húzatni menne. De bement, mert nem mert otthon maradni. És persze hogy rögvést azzal támadták le az osztálytársak, hogy na mi a helyzet, mi van a rabszolgájával, megkapta-e! Ő mondta, hogy persze, megkapta.

—Akkor hol van?!

—Hogyhogy hol, természetesen otthon!

—Miért nem hoztad magaddal?!

—Mert miért hoztam volna, az iskola a tanulás helye!

—Haha, ezt épp te mondd? Különben is, elért volna a helikopterredben simán! Megvárhatta volna a tanítás végét!

—Akkor is. Tudjátok, jelenleg törött mindkét karja, nem esett volna jól neki a repdesés.

—Ilyen durva eszközökkel lehetett csak megnevelned?!

—Dehogy, már így kaptam.

—És hogy néz ki?

—Hát most hogy mondjam el... szép, na! Különben is, az enyém, semmi köze senkinek se hozzá!

—Hé, ne vágj már így fel, persze hogy van közünk hozzá – lépett Lemmó mellé Kamaty – mert ha elég csinos, akkor jöhetsz a következő szexpartira!

—Nő nélkül?

—Mit képzelsz, természetesen a csajoddal! Egy hét múlva lesz.

—Mondtam már, hogy törött a két karja.

—Addigra talán összeforr neki – némely bennszülött nő nagyon gyorsan regenerálódik. De ha mégsem, az sem baj, mert először is az az este nem arra van hogy a nők érezzék jól magukat, hanem hogy mi, férfiak, másrészt, ha rendesen be van gipszelve a karja, s csak fekszik szép nyugodtan, akkor nem is fájhat az úgy neki! Elvégre nem a puncija ment tönkre!

—De én nem akarom őt bedobni a közösbe!

—Hé, csak nem szerettél belé, kisapám?!

—Nem, és kopj le rólam!

—Márpedig csak ez lehet a magyarázata annak, hogy most így vonakodol! Vagy pedig... ó, igen! Hé, fiúk, tudom már, miről van szó! Lemmó csak egy csúnya bányarémet kapott az apjától ajándékba! Ezért nem meri bemutatni nekünk!

—Nem is igaz, nagyon csinos!

—Hiszi a piszi!

—Le van szarva, mit hiszel és mit nem!

—Márpedig nekem mély meggyőződés, hogy apád kiszúrta a szemedet valami kapafogú bányarémmel. Amiatt nem mered bemutatni.

—Nem, hanem izé... Szóval, ő maga sem kívánczik társaságba.

—Na és?! Ki nem szarja le, hogy egy rabszolga mit kíván és mit nem?!

—Persze, persze, de ez azért nem ilyen egyszerű ám, mert hogy is mondjam... - és Lemmó kétségbeesetten törte a fejét valami jól hangzó hazugságon. Végül kinyögte:

—Ugye, azért rabszolga és rabszolga közt hatalmas különbségek lehetnek ám! Némely rabszolgák esetén nagyonis okos dolog legalább egy kicsit figyelembe venni, hogy mit szeretnének és mit nem, tudniillik végső esetben azért egy rabszolga mindig megteheti, hogy öngyilkos lesz, és az bizony veszteség az urának! No most

ha a rabszolga alig ért valamit, olcsó volt, akkor ez nem nagy kár, ha azonban valami extrakülönleges rabszolganőről van szó, akkor már nagyonis meggondolandó, hogy ne hagyjuk őt olyan mély kétségbeesésbe zuhanni, hogy efféle végső, tragikus lépésre szánja el magát!

—El sem tudom képzelni, hogy egy rabszolga annyit érjen, hogy még arra is tekintettel kelljen lennem, hogy bemutatam-e a haverjaimnak!

—Na de te Kamaty soha nem is voltál a haverom, igyekeztél mindig megalázni, csórónak neveztél...

—Vedd tudomásul, most is annak tartalak, mert még ha elméletileg elképzelhető is volna olyan rabszolganő, aki ennyi tekintetre lenne jogosult, akkor sem hiszem, hogy apád épp egy ilyet vásárolt volna neked, amilyen smucig!

—Persze hogy smucig, de mázlim volt, mert nem tudta mit vesz nekem, és az sem tudta, akitől megvette! Csakhogy én kiderítettem ám! És tudjátok meg, hogy az én rabnőm igenis nem akárki, mert csudára előkelő valaki, ugyanis korábban királynő volt! Úgy bizony! - feszítette ki a mellét Lemmó. S arra gondolt, nem baj ha hazudik, ez soha ki nem derülhet, mert legislegrosszabb esetben egyszerűen ráparancsol Csicsijára, hogy mondja ő is azt, hogy királynő volt. Ugyan már bizonyítsa be valaki, hogy *nem* volt királynő valahol nagyon messze, pár millió fényévvel távolabb egy másik bolygón!

—Királynő?! Na szédítsd az öreganyádat, tudod mikor hiszem!

—Az. Királynő. Hiszed vagy sem, a te dolgod. No és most hogy is nézne az ki, hogy én őt elhozom ide, hozzátok, a *csöcselék* közé, hogy megbámuljátok, amikor sehol nincs a ti előkelőségetek az övéhez képest! - vetette fel Lemmó a fejét gögösen, s beült a padba.

—Csöcselék ám a rabszolganőd picsája! Felvágós hülye! Igenis egy karóorrú vén banya a nőd, nem más, amiatt nem mutatod be!

—Igenis hogy nem az.

—Legalább egy fényképet hozz róla, Lemmó! - szólt másvalaki.

—Na jó, fényképet, azt hozok holnap, s most fejezzük is be már ezt, mert felesleges tépnetek a szátokat!

Be is kellett fejezniük, mert bejött a tanár... és aznap már nem is történt semmi különös, azt kivéve, hogy minden szünetben egyre csak emlékeztették Lemmót, hogy ugyan hozzon már fényképet a „királynőről”, mert érdekli őket, ezt el ne felejtse...

Lemmó ezt nem is nagyon bánta. Bár Csicsija nagyon ramatyul néz ki, de ez inkább csak a testen látszik. Hát majd nem egészalakos képet készít róla, csupán a fejéről. Azon persze jól látszik majd az a tulipánszerű izé, amit visel, de ez nem baj, sőt, jó, mert annál előkelőbben fest, minthacsak a koronája lenne...

S így amikor hazaért, azonnal az alagsorba sietett, ahol Csicsija még mindig feküdt, a négy kvarclámpa perzselő fényében, bizony, azóta, hogy idehozta őt Lemmó. Azóta a lány innen el nem mozdult. Reggel, iskolába indulás előtt ugyan benézett hozzá a fiú, már amiatt is, nem égett-e szénné a lány, mert ennyi kvarcolás bárki embert rég feketére perzselt volna, de Csicsija azt mondta neki, tűndéri mosollyal, hogy olyan jól van mint még talán soha a saját bolygóján sem, ott ugyanis nem ismerik a kvarclámpákat; s igazán semmire sincs szüksége, mindössze szomjas egy kicsit, ha tehát Lemmó volna olyan kedves és hozna neki néhány liter tiszta vizet... hát Lemmó megmutatta neki, hogyan ihat itt a konditeremben vizet – volt ugyanis csap a szaunában, de volt bőven elég víz az úszómedencében is, azaz Csicsija nemigen halhatott volna szomjan... de kiderült, hogy a

csapvízre Csicsija csak fintorog. Azt mondta, jobb híján megissza ha nagyon muszáj, de tényleg csak ha nagyon muszáj, és nem is biztos benne hogy nem lesz tőle baja, mert ez *klórozott* víz! Lehet hogy ezt Lemmó nem érzi a víz ízén, de ő Csicsija nagyonis érzi! S így Lemmó sóhajtott egy nagyot, és hozatott Csicsija számára vagy harminc liter mindenféle ásványvizet.

Most mire hazaért, ebből vagy öt liter már el is fogyott, de meg is lett a haszna: a lány lényegesen vonzóbban nézett ki, mint reggel amikor itt hagyta! A sebek is lényegesen kisebbek voltak a szárnyán, sőt, törött karjait is magabiztosabban, bátrabban használta. És nem perzselődött feketére, holott a kis helyiségben olyan döglesztő hőség uralkodott még a lámpáktól távolabb is, hogy Lemmó visszahőkölt az ajtóból, és bár végül belépett, de rögvest kiverte a veríték. No igen, ha négy szolárium egyszerre működik pihenés nélkül már lassan 48 órája... és persze szellőztetve sem volt.

Mindenesetre bár a leány testén számos javulás volt felfedezhető, de Lemmó igencsak aggódott, mert most hogy ő belépett, Csicsija nem nyitotta ki a szemét, csak feküdt mozdulatlanul, és nem látszott hogy lélegezne, pedig ezt jól kellett volna látnia Lemmónak, mert a lány ugyebár anyaszült meztelen volt!

Ijedten ugrott mellé a fiú, és közelebből is szemügyre vette a lányt. Most sem látta, hogy emelkedne a melle. Odatartotta a fülét a lány szájához, orrához, de nem érzett így sem lélegzetet. Erre rátapasztotta a fülét a lány mellkasára. No, legalább a szíve dobogott...

S most meghallotta a lány hangját:

—Olyan fura az illatod – csak nem ám hogy *aggódol* miattam?!

—Hogy az istenbe ne, hiszen nem lélegeztél!

—Na és?

—Mi az hogy na és, a bolondját járatod talán velem? - és Lemmó felállt, majd szembefordult a lánnyal, szemrehányóan nézve rá.

—Nem értelek, most miért haragszol? Miért lélegeztem volna, ha nem muszáj?

—Lélegezni mindenkinek muszáj, mert másképp megfullad.

—Nálatok ragadozóknál lehet hogy ez így van, de nálunk nem. Amikor mozgok, a testem sejtjei elégetik a táplálékot, és ekkor keletkezik az a gáz, amit ki kéne lélegeznem...

—Széndioxid a neve. Amivel meg elégeti a sejtet a táplálékként szolgáló cukrot, annak a neve az, hogy *oxigén*. - morogta Lemmó.

—Igen, lehet hogy a te nyelveden így mondják. Na de mégsem lélegzem ki, mert a sejtjeimben ott a moszat is, és az ezt az általam széndioxidnak nevezett gázt azonnal visszaalakítja táplálékká és azzá az oxigén nevű gázzá! Ehhez persze napfény kell a moszatnak. Vagyis, ha van elegendő napfény, akkor én minek is lélegezzem, mert semmi szükség gázcserére, ott van örökké a sejtjeimben minden ami kell, s jön kívülről a napfény... persze még így is előfordulhat hogy lélegeznem kell, ha nagyon megerőltető munkát végzek, ekkor gyorsabban használok ugyanis el a táplálékot, mint ahogy azt a széndioxidgázt a moszatjaim vissza tudnák alakítani. Ilyenkor van az is, hogy fogy a testem. Vagy épp ha korábban nagyon lefogytam, akkor is lélegzem, mert kell a levegőből a széndioxid, hogy abból a moszatjaim újra húst és zsírt építsenek belém, a korábban elfogyott helyett...

—De most is ilyen helyzet van, mégsem lélegeztél.

—Dehogynem, csak nagyon keveset. Percenként 1-2 légzés elég most nekem, ugyanis már majdnem visszanyertem korábbi alakomat.

—Úgy érted, hogy ilyen girnyó maradsz örökké?!

—Én nem tartom ezt girnyóságnak; a sebeim persze be fognak gyógyulni, nem maradok ilyen.

—Hát akkor nem vagy valami izomkolosszus...

—De Lemmó, gondold bele kérlek, a nagy izmok főleg annak kellenek, aki meg akar ölni másokat, de én nem vagyok ragadozó!

—Hm... na mindegy. Most hagyd egy kicsit abba a napozást, és gyere fel a szobámba, mert kell rólad néhány fényképet készítenem! Tudod a srácok kíváncsiak rád a suliban.

Lemmó nem volt profi fényképész, de úgy vélte, mintegy fél óra alatt sikerült néhány egészen kiváló képet összemesterkednie Csicsijáról. Főként a lány fejét fényképezte, bár néha a szárnyai egy-egy részlete is bekerült a képbe, ügyelve rá, hogy ne látszódjanak a sérülések. A fényképezkedés a lánynak sem volt kedve ellenére, érdeklődve nézegette az elkészült fotókat, s elmondta, hogy náluk ilyen sincs. Némi kérdezősködésre kiderült, hogy Csicsija népe nagyjából középkori viszonyok közepette él, azt kivéve, hogy igen sokat tudnak a fényről, kiváló látcsöveket és mikroszkópokat készítenek, s ez utóbbi miatt a biológia bizonyos területeiben is sokkal előrébb járnak, mint azt különben hinné róluk bárki is a primitív technikájuk miatt. De a fényképezést például nem ismerik.

Csicsija tehát élvezte a fényképezést, volt benne úgy látszik némi hiúság, és igyekezett konstruktív együttműködést tanúsítani azt illetően, hogy a lehető leghatékonyabban mutakozzék. Kiderült például, hogy feje tetején a bimbó minden szirmát képes külön-külön mozgatni, s megtette, hogy az alsóbb szirmokat leeresztette a halántéka mellé, s a tarkója mögé, mintha csak holmi szövetből készült fejdísz volna, a bimbó többi részét is hol így – hol úgy mozgatta és nyújtotta ki, bámulatos formaváltozásokra volt képes ez a szerve... sőt, még a színét is tetszése szerint változtatgatta! Számos nagyszerű fotó készült így.

Végeredményben Lemmó meg is volt elégedve az eredménnyel. Úgy vélte, nem kell majd szégyenkeznie, ha ezeket holnap bemutatja. Mondta is Csicsijának:

—Tudod, muszáj hogy e képek rólad szépek legyenek, mert azt hazudtam rólad a fiúknak, hogy te korábban királynő voltál, aztán meg az úgy dukál, hogy egy királynő szép legyen! Pláne mert a legtöbben el sem hiszik, hogy királynő voltál. Ezokból meg is parancsolom, hogy ha netán találkozol majd valamikor velük, vagy ha egyáltalán bárkivel is beszélsz, akkor mondd te is azt, hogy királynő voltál.

—Nagyon szívesen, ugyanis nem szeretek hazudni.

—Ezt nem értem.

—Tudniillik akkor hazudnék, ha olyasmit mondanék, hogy *nem* voltam királynő. Mert én tényleg az voltam. Én voltam az egész Csücsi bolygó királynője.

—Na menj már az akárhová, tudod mikor hiszem! - tört ki Lemmó bosszúsan.

—Ha te sem hiszed el rólam, miért várod el, hogy az osztálytársaid elhiggyék?!

—Igazából tőlük sem várom el a hitet, mindössze kell nekem valami ürügy, ami... hogy is mondjam... amit nem tudnak megcáfolni, s ami megmagyarázza, miért nem mutatlak be nekik.

—Miért nem mutatsz be?

—Mert szégyenkezne kéne, hogy ilyen silány rabszolgám van.

—Hát most megbántottál.

—Tojok rá! - tört ki bosszúsan Lemmó.

—Miért lennék én silány?! Mert ha a sebeimre gondolsz, az majd elmúlik.

—Igen, de akkor is... na szóval nézd, rabszolgát nálunk olyasmire vesznek, hogy mindenféle nehéz munkára, vagy pedig házi rabszolgának, aki többnyire valami ágybavaló szépség is. No és hát te nagyon szép vagy, de gyakorlatilag bármiféle munkára alkalmatlan, s még ami az együttálást illeti, ott sem jósolok sok sikert az ügynek, mert ha kicsit is megfélemlítek magamról és rádnehezedem, csontod törik. De különben is nagyon girnyó vagy az én ízlésemnek. Ez van, na. Arról már nem is beszélve, hogy túl sokat képzel magadról.

—De én tényleg királynő voltam.

—Annyira azért nem vagyok hülye, hogy ezt beszopjam. De meg akár voltál, akár nem, én inkább arra gondoltam, hogy tegnap is olyasmire célozgattál, hogy te szívesen lennél a feleségem.

—Hát konkrétan ilyesmit nem mondtam, de különben is megnyugtatlak: cseppet sem szeretnék a feleséged lenni!

—Nocsak!

—Ugyanis minek legyek a felesége annak, aki nem becsülne meg engem. De különben sem értelek – ha magad is elismered, hogy nagyon szép vagyok, akkor mi a baj velem?!

—Végülis csak annyi, hogy én nem egy neばántsvirágot akartam a rabszolgámul. Hát hiszen nem arra kellett nekem egy rabszolga, hogy kiszolgáljam, hogy dédelgessen, hogy naphosszat csak a kvarclámpák alatt heverésszen... hanem hogy ő foglalkozzék velem, ő dolgozzon rám... szóval, nem jól van ez így, na!

—Hát ezen pedig nem segíthetek, hidd el, szívesebben maradtam volna a bolygón királynőnek...

—Már ha valóban királynő voltál. De annyit elhiszek belőle, hogy nem te akartál idekerülni rabszolgának.

—Na ebben pedig nagyonis tévedsz.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy amikor láttam, hogy hiába minden remény, legyőztek bennünket, akkor igyekeztem direkt azok közé kerülni, akikről úgy sejtettem, hogy eladják őket valahová messzire rabszolgának.

—Mondd, te hülye vagy?!

—Nem, csak valóban királynő, aki szíven viseli a népe sorsát.

—Mit segít a népeden, ha a királynőjük is rabszolga?!

—Az még semmit, de tudod ez úgy van, hogy azt láttam, hogy azzal se segítek rajtuk, ha ott maradok a bolygón. Így viszont remélhetem, hogy találok egy olyan csoportot, akik ellenségei azoknak, akik meghódítottak bennünket, ugyanakkor kellően erősek is azok ellen. Remélem, sikerül rábeszélnem e csoportot arra, hogy szabadítsa fel a népemet!

—Hát ez úgy ahogy van, hülyeség! Kezdődik ott, hogy mint rabszolga, nem mersz oda ahová szeretnéd, keresgélve ilyen meg olyan csoportokat. Aztán, a nyelvünket sem ismered. Nem is hinnének neked...

—Ne is folytasd, a nehézségekkel magam is tisztában vagyok, de ez egy utolsó lehetőség, amit kötelességemnek éreztem megpróbálni. S ha már erről beszélünk, hadd kérdezzek meg téged: tudsz-e ajánlani nekem...

—Nem! - vágott közbe Lemmó. —De különben azzal se mennél semmire sem, ha tudnék ajánlani neked ilyen csoportot. Még ha én lennék a bolygónk elnökének fia, az se segítene rajtad, mert legjobb esetben is csak annyi történe, hogy oda-megyünk, kinyírjuk azokat, akik most zsarnokoskodnak felettetek, de azután se lennétek szabadok, mert azután meg mi kezdenénk felettetek hatalmaskodni.

Szóval ez van, és kész. Hagyj is most az agyament hülyeségeiddel, mert kezdem azt hinni, valóban növény vagy, ugyanis annyi eszed van, sőt, talán annyi se, mint egy szál virágnak! Menj vissza és napozz, igyál, vagy amit akarsz, engem meg hagyj tanulni!

Ez így is történt, Csicsija napozott, Lemmó tanult, vagy legalábbis próbált tanulni... mindenesetre próbálgatta olvasni a könyvet. A tankönyvet. Bár ez nehezen ment neki, mert a matematikát mindigis elképesztően unalmas valaminek tartotta, ellenben kiváló fantáziája volt, s most elképzelte, mennyivel érdekesebb lenne a matektanulás helyett összetoborozni valami felmentősereget, amivel bevonul Csicsija királynő bolygójára, ott legyőzik azokat az akárkiket, akik most ott zsarnokoskodnak, ő lesz ott a király... bár ez nem is fontos. Nyugodtan lehet újra Csicsija a királynő, ez a népet is megnyugtatja, akkor nem a hódítókat látják bennük... a lényeg, hogy azután övé lenne ott *minden*, akkor is ha nem ő a király... kapna kincseket amennyit csak akar, meg ásványi anyagokat amiket eladhat, koncessziós szerződéseket köthetne, meg szóval amit csak akarna mindent megtehetne... hej de jó is volna! De ez csak egy álom, egy ábránd... a rohadt életbe, neki most a matekra kéne figyelnie, minek is dumált neki ilyesmiről Csicsija?! Ha megbukik, ezt leveri a nőn, az biztos is... bár még ezt sem teheti meg, a fészkes fenébe is!

Másnap azért meglehetősen nyugalommal ment a suliba, hiszen ma még nincs itt a dolgozatírás ideje, még majdnem egy hét van hátra a rettegett napig... aztán meg a fényképek is nála vannak Csicsijáról. Úgy vélte, nem kell szégyenkeznie miattuk. A képek nem voltak nagyok, mert mi a csudának, és az ellenőrzőjébe tette őket, hogy ne gyűrődjenek. Hamar előkerültek azonban onnan, mert még az első órára sem csöngették be, máris arra unszolták őt az osztálytársai, hogy mutassa meg a képeket! Hát előszedte őket.

—Hű, haver, ez aztán a bombanő! Ez tényleg nem valami kapafogú vénség! És valóban királynőiesen néz ki! - álmélkodott Kocka.

—Ugyan már, biztos valami montázstechnikával készült! - vágta rá Kamaty, de ezt a beszédet most nem bánta Lemmó, mert látta, hogy a fiú irigykedik.

—Téged semmivel sem lehet meggyőzni, úgyhogy nem is érdekel, mit pofázol.

—Hogyne lehetne meggyőzni, de csak azzal, ha bemutatom a nőt!

—Akkor meg azt mondanád, hogy az akkor sem az én nőm, csak kölcsönkértem valakitől arra az alkalomra.

—Úgy van, de mindjárt meggyőzhetnél végleg, ha nemcsak elhozod a nőt bemutatni, de azután azt is megengeded, hogy megkúrjam! Más nőjét biztos nem hagynád, de a magadét...

—Na azt aztán pláne nem! Ez oly gyönyörű nő, hogy nem hagyom, hogy beszennyezd! De meg különben is mondtam már, hogy királynő volt, azaz hát nem bánhatok úgy vele, mint egy akármiféle rabszolganővel, mert tisztelem benne azt, aki valaha volt!

—És mi hasznod ebből, te szerencsétlen hülye?!

—Az, hogy tudom, hogy én olyan kiváló valaki vagyok, akinek egy igazi királynő jutott! De most ha hagynám hogy megdugd, rögvest nem királynő lenne többé, csak egy szerencsétlen, megalázott rabszolgalány, s azonnal megkevesbedne így az én értékem is!

—Te egy ökör vagy, semmi értelme annak, amit fecsegsz!

—Csak nem vagy képes megérteni a magasabb esztétikai és etikai szempontokat!

- vigyorgott Lemmó.

Tovább nem folyt a vita, mert becsengettek. Kezdődött az aznapi első óra, történetesen épp Lemmó rémálma, a matematika. Bár ettől most nem félt Lemmó, mert ugye ma is ismétlés lesz, felkészülés a dolgozatra...

Hát nem így volt. Azaz, nem *egészen* így. Mert alig jött be a terembe Jored tanár úr, máris végignézett rajtuk, majd pillantása megakadt Lemmón, s így szólt: —Hát Lemmó fiam, jövő héten lesz a nagydolgozat, amivel ezt a témát lezárjuk. De a szabály az szabály, s ugye tudod, hogy minden témából kell lenni szóbeli feleletnek is... neked még nincs. Ez tudod ugye, mit jelent...

—De tanár úr, ez nem is igaz, háromszor is feleltem az elmúlt hónapban!

—De azok az előző félévhez tartoztak. No szóval gyere csak ki ide a táblához, aztán lássuk... nem akarok veled kiszúrni, emiatt egy egyszerű feladatot adok: határozd meg az $x^2+y^2=1$ egyenletű kör és az $y=x^2$ parabola metszéspontjainak koordinátáit!

Lemmó szívdobogva és belül vadul káromkodva engedelmesen felírta az egyenleteket a táblára. Majd így próbálkozott:

—Hát, ugye ha a parabola egyenletéből behelyettesítem az X-et, akkor azt kapom, hogy

$$x^2+x^4=1$$

—Nagyszerű! De hát ez egy negyedfokú egyenlet. - szólt a tanár.

—Igen, de most, izé... ha most bevezetek egy másik változót, mondjuk azt, hogy $z:=x^2$, akkor

$z+z^2=1$, és akkor most mindent egy oldalra hozok:

$$z^2+z-1=0$$

és akkor most felírom a z-re a másodfokú egyenlet megoldóképletét, aztán majd az eredményből gyököt kell vonnom ahhoz, hogy az igazi eredményt, az x-et megkapjam, szóval:

$$z_{1,2}=-1\pm\text{GYÖK}(1+4)/2$$

—Hát ez nem jó! - sóhajtotta a tanár. —Pedig már azt hittem... mert az egyenleteket egész jól írtad fel, de hát aki nem tudja az alapokat, a másodfokú egyenlet megoldóképletét... ugyanis a nevezővel, ami nálad 2, nem csak a gyökös kifejezést kell osztanod, hanem az egész mindenséget, ami előtte van! Azaz, jól felírva így nézne ki:

$$z_{1,2}=(-1\pm\text{GYÖK}(1+4))/2$$

—Szóval – folytatta – nagyon sajnálom, de e feleleted elégtelen! Úgy látom hiba volt megkönyörülnöm rajtad félévkor.

—Nem is igaz, tanár úr kérem, én nagyon szorgalmasan tanultam az elmúlt két napban, de tényleg és igazán!

—Az elmúlt két napban, igen, lehet, és előtte?! Mert vagy három napon keresztül benn se voltál itt az iskolában! Na hozd csak szépen az ellenőrződet!

Lemmó elkeseredetten sóhajtott, és visszament a padjához. Benyúlt a táskába, kihúzta az ellenőrzőjét, s odavitte a tanári asztalhoz. Úgy odacsapta az asztalra, hogy az már szinte felért egy sértéssel.

—Itt van! Nekem már úgyis mindegy...

—Soha semmi sem mindegy. Az Élet teli van váratlan meglepetésekkel... - válaszolta a tanár. —Bennem, hidd el fiam, megvan a jó szándék ahhoz, hogy ne buktassalak meg, de ahhoz neked is úgy kell hozzáállnod. Tanulj, s akkor kijavíthatod ezt a csúnya jegyet. - azzal kinyitotta az ellenőrzőt. És bizony legelső pillantása azonnal a Csicsijáról készült egyik legszebb fotóra esett, amikor

ugyanis az ellenőrzőjét hozta, Lemmó elfelejtette belőle kiszedni e fényképeket. Nem mintha tilos lett volna az ellenőrzőben fényképeket őrizni, de korábban persze esze ágában sem volt, hogy bármely tanárának is megmutassa ezeket. Mert ugye minek is!

És most kiderült, hogy Jored tanár úr egy nagyon okos tanár, akire érdemes hallgatni. Mert lám, milyen igazat mondott az imént: hogy az Élet teli van váratlan meglepetésekkel! Mert ez most rögvést bebizonyosodott épp Jored saját példáján. Csicsija állítólagos királynő fényképe minden bizonnyal jókora meglepetést okozhatott neki, mert kiemelte a fényképsorozatot, és úgy nézegette, akkorára tárgult szemekkel, hogy Lemmó feltételezte, a tanár valami csudamód meglepőt láthatott e képeken, épp csak azt nem tudta, hogy az ugyan mi lehet. Mert hiszen ugyan mi lehet azon a képen – egy szép, nem emberi fajba tartozó nő. De hát Jored tanár úr nyilván nem szűz kisfiú, láthatott ő nőt már eleget, szépet is, csúnyát is, idegen lényeket is... ez utóbbi épp a Laksmi bolygón nem volt ritkaság, hiszen a népesség négyötöd része rabszolga! És mert törvény szerint csak nem emberi lény lehetett rabszolga, emiatt a legtöbbjükön látszott is alaposan, hogy nem emberi lények! És azt sem hihette Lemmó, hogy netán a Csicsija mögötti holmik lennének oly figyelemre méltók. Ott csak a saját szobája berendezése látszik, épp hogy csak, amin nincs semmi rendkívüli.

Mégis, a tanár nagyon-nagyon alaposan megnézegette a fényképeket, mindegyiket többször is, majd ezt kérdezte:

—Ki ez a nő?

—A rabszolgánóm.

—Úgy, szóval a tied?

—Igen.

—Nem apádé?

—Hát annyiból az övé, hogy ő vette, de nekem adta.

—Örökbe?

—Igen, természetesen.

—Szerencsés gyerek vagy, hogy ilyen csodálatos szépséget csak úgy megkapsz ajándékba.

—Hát igen... - és Lemmó hirtelen elszánta magát egy kis hízélgésre. Hátha elér vele egy kettést! —Mert – folytatta – az úgy volt, hogy még korábban megígérte nekem édesapám, hogy ha semmiből sem karózzom be félévkor, akkor kapok végre egy rabszolgánőt. És hát e feltételt teljesítettem. Leginkább ez természetesen önnek köszönhető, tanár úr kérem, mert volt olyan végtelenül kedves, hogy nem húzott meg matekból engem. Ezt most utólag is nagyon-nagyon szépen köszönöm, mert ennek köszönhető, hogy lett végre egy rabszolgám.

—Hm... igen, igen, jól mondod, nagyon rendes voltam veled... úgy ám, ezt sose feledd! Pedig nem érdemelted meg... de hát, a jószág, lám, kifizetődik! Igen, nekem köszönheted, hogy ez a nő a tied lehetett... mi is a neve?

—Csicsija.

—Nagyon szép a neve is. Hm... - és a tanár töprengve forgatta az ellenőrzőt a kezében. —És úgy különben milyen, mert itt csak az arca látszik?

—Hát izé... vékonyka nő... a lába nem emberi, olyan kapaszkodókarmai vannak... azaz voltak, mert levágták neki, gondolom amikor rabszolgaságba kerülhetett...

—Magas?

—Nem... ha jól emlékszem, olyan 160 cm körüli a magassága.

—És amint látom, barna a szeme. - vizsgálta a képeket a tanár.

—Igen, tanár úr.

—És milyen hangja van?

—Hát... hát ezt most hogyan mondjam el...

—Mi az hogy hogyan! Valami mély, dörögő, vagy...

—Dehogya mély a hangja, hogy is lehetne egy nőnek mély hangja!

—Ne beszélj hülyeséget, mert meghúzlak énekből is! Illene tudnod, hogy vannak alt hangú nők is!

—Csicsija hangja nem olyan. Inkább ellenkezőleg, magas a hangja, de hogy is mondjam... nem az a legmagasabb...

—Aha. Tehát gondolom akkor mezzoszoprán hangja lehet.

—Ehhez én már nem értek, tanár úr kérem.

—Hát, hm... - forgatta a tanár az egyik kezében az ellenőrzőt, a másikban a fényképeket - szóval... mondd csak, nagyon ragaszkodol ezekhez a fényképekhez? Mert szívesen megtartanám őket.

—Máris az öné lehet mind, tanár úr kérem!

—Jól van. Hát akkor, szóval... szóval ugye, időközben azt hiszem meggondoltam magamat. Így utólag belegondolva... semmi kétség, nem tudtad megoldani az iménti példát... de legalább az egyenleteket jól írtad fel egészen a megoldóképletig... ez a részedről már jelentős javulás. Nem szeretném, ha most egy rossz jegy megadásával lelohasztanám a lelkesedésedet fiam, s így abbahagynád a tanulást, mondván hogy neked már mindegy... mert sosem mindegy! Végülis ha tudtad volna jól a megoldóképletet, egész remekül megoldottad volna ezt a példát. Egy apró részleten buktál csak el. Én tehát úgy döntöttem, hogy figyelembe véve a szorgalmadban mutatkozó pozitív változást, ezúttal elnéző leszek, s megadom neked a kettést... - s be is írta azt az ellenőrzőbe. —De ennek ára van: most iskola után azonnal tanuld meg a megoldóképletet, mert holnap lefeleltetlek belőle! Kifejezetten a képletet fogom kérdezni tőled.

—Nagyon szépen köszönöm, tanár úr!

—Jól van. Viszont most hogy e csúnya témát befejeztük, beszéljünk valami kellemesebből. Mondd, nem óhajtod-e bemutatni nekem azt a nőt, akire nem kis mértékben épp az én jószívemnek hála tehetted szert?

—Úgy érti tanár úr, hogy hozzam be őt ide az iskolába?

—Minek is azt... inkább arra gondolok, hogy ha nem volna ellene kifogásod, felkeresnélek ma délután téged odahaza. Ennek leginkább természetesen nem a rabszolgánőd az oka, hanem hogy megismerjem, milyen módszerrel tanulod a matematikát. Úgy vélem ugyanis, te egy alapvetően nagyon szorgalmas és lelkiismeretes gyermek vagy, csak talán nem jó *módszerrel* igyekszel elsajátítani e cseppet sem könnyű tantárgyat, s hátha segíthetek neked némely módszer ajánlásával!

—Hát izé... természetesen akkor keres fel engem a tanár úr, amikor csak óhajtja, mindig szívesen látott vendég nálam... - hebegte Lemmó, azt se tudva, mire gondoljon.

—Akkor ezt meg is beszéltük, ma délután számíthatsz a jövetelemre. De nem igénylek semmi különösebb előkészületet, nem kell miattam nagy költségekbe fogni, ez részemről nem annyira henye vendégeskedés, inkább komoly szakmai konzultáció lesz! Na és akkor most mehetsz a helyedre fiatalember, és kezdjünk bele a mai napra rendelt ismétlésbe! Mindenekelőtt, vegyük át újra azt, mi is az a polinom... - lépett a tanár a táblához.

Lemmó igyekezett az órára figyelni, de ez nem igazán sikerült neki. Egyre csak az járt az eszében, ugyan mire vélje Jored tanár úr ezen beigért látogatását. Igazán nem volt jellemző, hogy a tanárok meglátogassák a növendékeiket, pláne nem a mogorva Jored! Na de majd kiderül délután!

Annyit mindenesetre sejtett, hogy tanára igenis nem az ő okosítása végett jön majd hozzá, hanem éppen pontosan Csicsija miatt, hiába is tagadta ezt. Ez bizony teljesen nyilvánvaló volt. Úgy látszik, nagyon megtetszett neki... még ilyen! Hiszen, bár Csicsija kétségkívül nagyon szépen mutat a fényképeken, de valóban ezer és egy olyan nő akad – rabszolga is, nem rabszolga is – aki legalább ugyanolyan csinos, ha ugyan nem csinosabb mint ő! Szó se róla, nagyon egzotikusan mutat az a tulipán-izé a fején, de Lemmó szerint ennek szépségét jócskán lerontja, hogy a leánynak nincs haja. S mégis, kizárólag a lány fényképének megpillantása már akkora hatással volt a morc matektanárra, hogy pusztán emiatt megadta neki a kettést! És milyen szépen meg is indokolta e megkegyelmezést! Hogy legalább az egyenleteket jól felírta! Ami egészen biztos hogy úgy is van, ha valamihez Jored ért, hát az tutira a matek, ha ő azt mondja hogy az egyenletek jók, akkor az úgy is van, na de hát korábban meg nemegyszer kifejtette, hogy ha nem jön ki a jó eredmény, akkor akármit művelt is a leveztésben a gyerek, az eredmény elégtelen, mert a való életben sem érdekel majd senkit, mennyire jól számolt majdnem végig, ha az utolsó pillanatban elszúrt valamit, rossz eredmény jött ki, aztán emiatt leszakad majd a hid! No igen, ebben igaza is van, ott se érdekelne senkit valóban, ha maguk a képletek jók voltak, de mégis alulmértétezett az egyik támpillér teherbírása, és reccs, mélybe hull az egész... De most mégis megkapta a kettést! Hát igen, ha úgy vesszük, Csicsija a hasznára vált most, máris... persze semmi kétség, a megoldóképletet meg kell tanulnia. De az nem olyan vészes, tulajdonképpen tudja, csak most a nagy izgalom miatt lefelejtette azokat a francos zárójeleket...

Izgatottan ért haza, s mert úgy sejtette, tanára is pillanatokon belül megjelenik, szólt Csicsijának, hogy gyerünk, hagyja abba a napozást és azonnal varázsolja csodaszéppé magát.

—Nem szeretnék beképzelt lenni, de úgy vélem, én jelen pillanatban is csodaszép vagyok! - válaszolta a leány önérzetesen. —Meglehet, hogy a te ragadozó-szépség-ideáloknak nem felelek meg, de biztosíthatlak róla, a bolygómon a legislegszebb nők kicsinyke csoportjába tartozónak mondhattam magamat!

—Elég szomorú, ha a bolygótokon nem él nálad szebb lány... na de figyelj, én nem akarlak téged bántani, sértegetni, tulajdonképpen én is szépnek tartalak, sőt nagyonis szépnek, egyszerűen nem vagy az esetem, na! Hanem most nem is rólam van ám szó, csak tudod jön mindjárt hozzánk egy másik... mondjuk úgy „ragadozó”, tudniillik a tanárom, a matektanár, azaz teljesen mindegy hogy te mit gondolsz a magad szépségéről, de most úgy kell szépnek lenned, hogy egy fajombéli, tehát a szavad járásával élve „ragadozó” lásson szépnek téged, érted már?!

—Hogy is ne érteném, épp csak én honnan is tudhatnám, a számotokra mi a szép... kérlek próbálj te is megérteni engem, Lemmó: én még két hónappal ezelőtt is a bolygómon éltem, számomra itt minden furcsa és új, teli minden roppant csodákkal, mintha az istenek világában lennék, és halvány fogalmam sincs róla, mit tart egy magadfajta ragadozó szépnek! Arra gondolsz talán, hogy legyek olyan,

mint valami vonzó, frissen ejtett préda, például kenjem be magamat friss vérrel?

—Pfuj, hova gondolsz! Elképesztő, miket fantazíalsz rólunk emberekről!

—Igyekszem úgy gondolkodni, mint egy ragadozó.

—Hát akkor ez nem jött össze neked most, kicsikém. De különben sem értelek: lehet, hogy nem sokkal ezelőtt még a te bolygódon voltál, de ott is kellett hogy megismerkedj holmi „ragadozók” szokásaival, mert akik meghódítottak benneteket, azok gondolom nem csak fényből éltek, ugye?

—Úgy van, de igazából ők sem voltak ragadozók, ők ugyanis növényevőek voltak. Illetve még most is azok... de bennünket ők sem tartottak növényeknek, hanem állatoknak, azaz szerencsére nem ettek minket. Bár gyakran fenyegetőztek ezzel... de én őket sem tanulmányozhattam sokáig, mert hamar rabszolga lettem, tehát az ő szokásaiból sem tudok sokat.

—Na jó, mindegy, hagyjuk ezt a vitát, lényeg, hogy én majd megmondom, hogyan nézz ki. Például azonnal magadra kell kanyaríts valami ruhát. Csodálatos kell legyél, mert le merem fogadni, Jored kifejezetten azért jön, mert meg akar vásárolni téged! Akárhogy gondolkodom is, ez lehet az *egyetlen* magyarázat a látogatására!

—És el fogsz neki adni?

—Pénzért nem hiszem, de... de lehet, hogy megegyezésre jutok majd vele!

—De ugye ő sem amiatt akar megvenni, hogy megegyen?!

—Ne beszélj már butaságokat, tudd meg, hogy a mi bolygónkon bár rosszul bántak a rabszolgákkal, de olyan elő sem fordulhat, hogy bármelyiket is megegyék!

—De ragadozók vagytok!

—De nem rabszolgákra ragadozunk.

—Engem az sem vigasztal, ha megölnek, de utána nem esznek meg, csak hagynak elrohadni.

—Jored nem úgy nézett ki, mint akiben gyilkos hajlamok rejteznek. Ő legfeljebb úgy kegyetlenkedik, hogy feltesz valami piszoknehéz kérdést, aztán amikor már jól megfingatta a szerencsétlen diákot, aki ott sápadozik és izzad mert nem tudja a választ, akkor beír egy egyest. El se tudom képzelni, hogy akár csak meg is üssön valakit. Na tehát gyere már a fenébe is, mert kell neked valami szép ruha!

—Neked talán vannak szép ruháid amik rám valók?

—Nincsenek, de itt a sarkon egy ruhásbolt, odáig eljössz így ahogy vagy, s majd veszek rád valamit.

—Nem hiszem hogy érdemes lenne ennyi pénzt kiadnod, mert elárulom, hogy nem is rajongok ám a ruhákért! Nálunk senki nem szokott ruhát viselni.

—Senki?

—Senki.

—A férfiak sem?

—Ők sem. Ugyanis akkor kevesebb napfény érné a bőrünket. Nagyon ritkán öltünk csak magunkra valamit, ha valami kinkeservesen nehéz, bőrkoptató munkát végzünk, vagy ha nagyon-nagyon hideg az időjárás, ha nagy vihar tombol, szóval ilyenkor. De ez tényleg nagyon ritka.

—Oké, akkor értsd meg: *le se szarom*, hogy neked van-e kedved ruhaviseléshez! Én *tudom*, hogy Jored ruhában látna téged a legszebbnek, tehát jössz velem azonnal és felöltözől, mert ez a parancsom!

Csicsijának természetesen nem állt módjában ellenkeznie, így elmentek a közeli ruhaüzletbe. És valóban nem lehetett szokatlan Csicsijának a meztelenség, mert cseppet sem pirult, hogy teljesen meztelenül kellett lépkednie a zsúfolt utcán, a

nagy tömegben. De az emberek sem gyakran bámulták meg őt, mert a rabszolgák különben is gyakran jártak meztelenül a Laksmi bolygón, legalábbis a melegebb napokon. De most meglehetősen meleg volt az idő. Mármint emberi fogalmak szerint. Mert Csicsija bizony didergett kissé, s mondta is Lemmónak, hogy iszonyatosan komor, nyomasztó az élet itt a Laksmín, hogy állandóan csak egyetlen Nap süt, az is csak az idő egyik felében, itt alig van fény, egészen biztos, hogy itt ő rövid időn belül depressziós lesz, ha nagyon hamar nem jut vissza az ő szépséges világára...

—Nálunk már az is szomorú időszaknak számít, ha csak két Nap fénylik, na most képzeld el azt, hogy ha csak egy! És nálatok ez mindig így van! Szerencsétlen emberek, nektek fogalmatok sincs róla, mi a Jó és az Igazi Szépség!

—Ne fecsegy már nekem azistenit, elképesztő és hihetetlen, milyen nyafka rabszolga vagy! A legkényeskedőbb, csupán ágyba való csinibabák hozzád képest kutyafülék!

—Nem tudom, mit jelent az a szó, hogy „kutyafüle”!

—Lényeg az, hogy most nem dicsértelek meg!

—Pedig megérdemelném, mert egyetlen jajszó nélkül megyek itt melletted, holott ez nekem nem kevés kényelmetlenségembe kerül, mert le vannak vágva a kar-maim!

—De gondolom, kinőnek majd.

—Persze, de most még akkor is le vannak vágva.

—Ne aggódj, nem megyünk messzire, te nebánsvirág... sőt, már itt is vagyunk... - és Lemmó benyitott a boltba, aminek nemes egyszerűséggel mindössze az volt a neve, hogy „Milliárdos Szépségszalon”.

Ugyanis nem egyszerű ruhásbolt volt. Ide ha nem is csupán milliárdosok, de legalábbis a dúsgazdagok jártak. És bár Lemmó kellően sok készpénzzel rendelkezett, de tudta, e ruhavásárlás jócskán leapasztja majd a tartalékait. De nagy tervei voltak Csicsijával, így nem sajnálta rá a pénzt.

—Üdvözetem! - szólt nyeglén, amikor belépett oda. —Őt kéne felöltöztetni. - mutatta Csicsiját az eladónőnek. —Kéne neki egy öltözet ruha, olyan izé... olyan „királynőies”, ha érti mire gondolok! Mondjuk korona nem kell, az van neki a fején saját, hihi... de minden egyéb! És gyorsan kell mindez, legfeljebb két óra múlva már otthon akarok lenni vele! - azzal előszedett egy jókora köteg készpénzt a zsebéből, és odarakta a pultra, hogy ne kételkedjék benne senki, gyerek létére is meg tudja fizetni ezt az extra szolgáltatást.

A jó szándék minden bizonnyal megvolt ehhez az eladóban, mert az üzlet az üzlet, de hát nem számítottak rá, hogy valaki egy rabszolgánőt akar luxusruhákba öltöztetni... itt bizony csak emberekre szabott öltözékek voltak! Na de pénz beszél, így aztán a tulajdonos azonnal telefonált, hívta a szabómesterét, az jött, mértéket vett Csicsijáról, és néhány megfelelőnek tartott kész ruhát azonnal átszabott, hogy az illeszkedjék a nőre, figyelembe véve, hogy Csicsijának van például szárnya. Szegény Csicsija hiába magyarázta, hogy azok neki nem szárnyai hanem levelei, mert a szabómester is, a bolt tulajdonosa is, az eladók is mind csak szárnyaknak nevezték... Végülis aztán alig egy óra alatt egész szépen fel is öltöztették a leányt, Lemmó úgy vélte meg lehet elégedve az eredménnyel. Tényleg nagyon előkelően nézett ki a lány a ruhájában. Csicsija persze cseppet sem volt megelégedve, mondta hogy máris kényelmetlenül érzi magát, mert olyan, mintha egy barlang mélyén volna, semmi fény nem éri a bőrét, ráadásul a ruha dörzsöli is a testét. Holott a legfinomabb selyemből készült az, ami rajta volt, ez

talán egy csecsemő bőrét se dörzsölte volna ki... na de hát Csicsija nem szokott hozzá a ruhaviseléshez!

Végül aztán hazaértek. Csicsija fintorgott, látszott rajta, hogy ez bizony nagyon nem tetszik neki, de nem mert szólni... illetve, annyit azért megjegyzett, hogy ezeket a ruhákat látszik hogy ragadozók számára tervezték, mert olyan nehezek, hogy csak valami rémületes izomkolosszus képes elcipelni őket naphosszat – ő máris elfáradt!

—Ezeket?! A pillekönnyű selyemöltözéket?! Na ne röhögtesse! - torkollta őt le Lemmó.

—Nekem akkor is nehezek.

—Ugyan már, minden ami rajtad van, összesen sem nyom többet mint fél kiló, de ebben már a cipőd is benne van!

—Te hány kilót nyomsz, Lemmó?

—Talán úgy hetvenhatot, azt hiszem.

—Na látod!

—Mit látok?!

—Hát csak azt, hogy én meg nyolc kiló vagyok. Az a fél kiló ruha, amit rám aggattál, a testsúlyom egytizenhatoda. Vagyis nekem ez épp annyira nehéz, mint amit neked egy nagyjából öt kilós ruha jelentene. Mintha tehát állandóan valami nehéz páncélban járkálnál.

—Hát öt kiló, az nekem igazán nem lenne valami dögnehéz öltözék!

—De te ragadozó vagy, én viszont nem, nekem tehát igenis nehéz.

—A fene egye meg, akkor is csak egy kényeskedő nyafka vagy! Jó-jó, nem tehetsz róla, értem én, így születél, ilyen az egész fajtád, de akkor is... - és Lemmó nem mondta ki, de arra gondolt, ez a Csicsija egy valóban semmire se használható rabszolga! Ha egyszer már fél kiló „cipelése” így kifárasztja... hiszen ez lehet, hogy még rendet se lenne képes rakni a szobájában, mert már a széket se tudná odébb helyezni, sőt, már a porszívót se lenne képes felemelni... azám, ha kicsit is rosszul tartja a porszívót, és az véletlenül úgy szívja a levegőt, hogy rátapad Csicsija testére, le se lenne képes tépni onnan a lány! Nem is lesz az baj, ha a tanár úr megvásárolja tőle Csicsiját, kínlódjon vele ő! Persze, ügyesen kell alkudni...

Mire hazaértek, már várta őket a tanár úr! S bár Lemmó igazán nagyon sokat költött Csicsija felruházására, de nem bánta. Nem, mert Jored olyan pillantással üdvözölte Csicsiját, hogy Lemmó kezdett azon a véleményen lenni, hogy egyszerűen bármit kérhet a lányért, a tanár talán mindkét karját is odaadja majd érte! Igaz, az is látszott, hogy Jored próbálja leplezni a nő iránti rajongását, de ez nem csekély erőfeszítésébe kerülhet, s így sem ér semmit az igyekezete...

Lemmó szülei természetesen tudtak a tanár látogatásáról, de semmi kifogásuk nem volt ellene, sőt, Lemmó édesanyja e szavakkal fordult a hazatérő fiacskájához:

—Jored tanár úr megtisztelt bennünket a látogatásával, hogy személyesen érdeklődjék a matematikatanulási módszereid iránt, fiacskám! Remélem, a szobád nagyobb rendet mutat, mint egy disznóól... úgyhogy vezesd fel a tanár urat, úgyis szegény, hogy ennyi ideig várt rád! Amikor pedig mint megtudtam, előre meg volt beszélve, hogy ma eljön hozzád!

—Üdvözlöm önt, tanár úr, és elnézését kérem az elmaradásomért, de épp amiatt voltam el, hogy mindent a legtökéletesebb rendben találjon nálam, márpedig sajnos az az igazság, hogy a rabszolganőmre való ruhával eddig nem rendelke-

tem, márpedig micsoda dolog lett volna, hogy meztelenül mutatkozzék a tanár úr előtt! Gondoltam, meglepem a tanár urat azzal, hogy Csicsiját olyan szépségként mutatom be, amilyent a tanár úr kétségkívül meg is érdemel!

—Helyesen tetted, nagyon helyesen... - bólogatott Jored. —Szóval ő lenne a rabszolgád? Hódolatom, kisasszony! Igazán, nagyon bájos ez az ifjú leány... és igen, nagyon jól áll neki ez az öltözék! Hát akkor vezess fiam a szobádba, mert ne húzzuk az időt!

—Erre tessék! - intett neki Lemmó, azzal felmentek a lépcsőn. Eninna mama pedig ámulatlan nézett utánuk, mert hát a legkevésebbé sem volt szokás, hogy egy akár mégoly csinos rabszolgát is úgy köszöntsön egy szabad ember, hogy „hódolatom, kisasszony”!

A szobában aztán Lemmó hellyel kínálta a tanárát, Jored le is ült, leült Lemmó is, sőt, leült Csicsija is, pedig neki mint rabszolgának tulajdonképpen illetett volna állva maradnia, legalábbis amíg külön nem szólnak neki, hogy leülhet. De leült, minden felszólítás nélkül, csak úgy magától. Mindenesetre már ebből is látszott, hogy a legislegkevésebbé sincs hozzászokva a rabszolgalethez. Meglehet tán, hogy tudja, mi az, hogy „rabszolga”, de inkább csak elméletileg tudja, s nem érzi át, hogy ő maga is egy rabszolga jelen pillanatban. Sőt, még az sem biztos, hogy legalább elméletileg tudja: mindenesetre meglehetősen homályos fogalmai lehetnek a kérdésről, ha egyszer nem is olyan rég még úgy vélte, hogy ez nagyjából ugyanazt jelenti, mint az, hogy „feleség”.

Lemmó ráncolta is a homlokát e viselkedésre, de nem szólt semmit, mert úgy vélte, ha megszídná Csicsiját emiatt, az nem tetszene a tanárának. Ő meg nem kívánt összeveszni a derék tanerővel emiatt... végülis ha kis szerencséje is van, ma este már Jored kínlódik Csicsija pimasz viselkedésével! Egészen biztos, hogy Jorednek nem lesz ellenére, hogy Csicsija akkor üljön le, amikor csak óhajt, hiszen ez egészen természetes joga olyasvalakinek, akit úgy szólítunk, hogy „hódolatom, kisasszony” - ez ugyanis nem kerülte el Lemmó figyelmét sem.

S íme, a tanár első szavai nem is Lemmó, de Csicsija felé irányultak.

—Elárulom, bár Lemmó fiatalúr bizonyára sejti, hogy jelen látogatásom legkevésebbé sem a matematika iránti szeretetem által motivált, habár nem tagadom, nagyon szeretem azt a tudományágat. Attól tartok sokkal jobban, mint te, Lemmó! Mindazonáltal most amiatt jöttem, mert... mert hogy is mondjam... a kedves Csicsija kisasszony miatt. Aki remélem megengedi, hogy tegeződjünk...

—Egészen biztos hogy megengedi, mert egy árva szót sem ért még a nyelvünkön. - válaszolta Lemmó.

—Akkor te hogyan parancsolsz neki?

—Hát ami azt illeti, sehogy. Igazából annyira vékonyka, mondhatnám girnyó, hogy gyakorlatilag semmire sem használható, mint hogy ágybavaló szépség legyen... a súlya is csak nyolc kiló, ne tévesze meg a látszat a tanár urat, hogy ekkora... szerintem belül alig van benne más, mint levegő! Tehát minek is parancsolnék neki bármit, felesleges lenne... de úgy különben megtehetném, ha akarnám, mert értek a nyelvén.

—Csakugyan?! Ez meg hogy lehet?!

—Hát azt én sem egészen értem, de az úgy volt, hogy első este amikor hozzám került, csak úgy rátette a tenyerét a halántékomra, erre én elájultam, s csak jó három nap múlva tértem magamhoz, amikor a szüleim emiatt már kész idegbajban voltak... na akkor volt az, hogy nem is voltam a suliban, tanár úr kérem! És mire magamhoz tértem, csodák csodájára már tudtam is a lány nyelvét! Vala-

hogya a fejembe töltötte.

—Aha, hát akkor megkérlek rá Lemmó, hogy a nevemben kérd meg ezt a tündéri szépséget, hogy ha nem esik túlságosan neheze, ugyan legyen már olyan kedves és álljon fel, és énekeljen nekem valamit!

—Mit?

—Hát, gondolom csak olyasvalamiről lehet szó, amit az ő világában tanult meg, mert kétlem, hogy ismerné a mi dalainkat.

—Csak így, hangszeres kíséret nélkül?

—Úgy van. Mert hát nem biztos, hogy képes hangszeren játszani, de ha képes is, most nincsenek itt olyan hangszerek, amikkel nála zenélni szoktak.

Lemmó vállat vont, és tolmácsolta Jored kérését.

—Én nagyon szívesen énekelek – válaszolta Csicsija – már amiatt is, mert mindig kitüntem a szülőbolygómon is a szép hangommal, ami pedig nem keveset jelent, mert nálunk az éneklés szinte nemzeti sport, s legfőbb szórakozásaink egyike! De attól félek, nem fognak tetszeni a dalaim, mert hogy is mondjam... nem olyan vadak, amik úgy gondolom elnyernék valami ragadozóféleség tetszését!

—Hagyd már a csudába ezt a ragadozó-emlegetést Csicsija, értsd már meg, hogy az öreg szeretné tudni, milyen jó a hangod, tehát muszáj énekelned neki valamit!

—De miért akarja tudni, milyen a hangom?

—Mit tudom én, nem is érdekel – ezt akarja, tehát énekelj, és ne ellenkezz, mert akkor engem is megharagítasz!

—Én tényleg szívesen énekelek, Lemmó, szóval ne érts félre, de a mi bolygónkon élnek olyan vadállatok, amelyek nem képesek elviselni a dalainkat, és azonnal támadnak, ha a közelükben énekelünk! Emiatt is nem énekeltem eddig, amióta melléd kerültem, mert hátha te is efféle vadállat vagy... szóval nagyon félek...

—Idefigyelj, én egészen biztos hogy nem fogok örvengésbe kitörni, akármit énekelj is, és tuti hogy a tanárom sem, de ha mégis úgy lenne hogy nagyon bemorcosodik a hangod miatt, ígérem, megvédelek!

—Ez biztos?!

—Dögöljek meg, ha nem úgy lesz, de most már aztán tessék énekelni!

—Hát jól van... - azzal Csicsija felállt. —Bármit énekelhetek?

—Miért is ne, úgysem tudjuk, miből válogathatnánk...

—Akkor egy naphimnust énekelek.

—Ez valami vallásos dal?

—Tulajdonképpen igen, bár nálunk nemigen vallásos senki. De vannak ilyen dalaink. Szívesen végzünk vallásos szertartásokat, ha nem hiszünk is ezekben, mert szépek, és...

—Kímélj meg a kulturális okítástól, most az a dolgod, hogy énekelj! Jored már türelmetlen!

—De akkor engeddd meg kérlek, hogy kimenjek az erkélyre, mert ott épp látszik a Nap, s úgy illik, hogy lássa a Nap is, amint őt dicsérem!

—Jó, eredj már és kezdj bele! - azzal Lemmó elmondta Jorednek, hogy miért megy ki Csicsija az erkélyre.

—Remek! Mindigis vonzódtam az ősi kultúrákhoz, nagyszerű élmény lesz ez, előre sejtem – mint valami primitív papnő imája, ez igen, remek ötlet a lány részéről, nagyon helyes hogy naphimnust fog énekelni – úgy látom mintha ideges lenne, nyugtasd meg fiam, hogy már előre tetszik az ötlete, s elismeréssel adózom a leleményességének!

—A vendégem azt mondja, hogy már régóta szeretett volna olyasféle szertartást

látni, ahol egy papnő a Naphoz énekel, szóval ne tarts semmitől Csicsija, mert nagyon kíváncsi a dalodra!

—Hát majd meglátjuk... de ne feledd, megígérted hogy megvédelmezel ha mégsem tetszik neki, tehát figyeld nagyon, mert ha nekem ugrik, végem, amilyen erős egyetlen mozdulatával is...

—Tudom, tudom, kezdj már bele!

Hát belekezdett. Ez úgy történt, hogy leguggolt, a fejét is lehajtotta, feje tetején a szirmok is összecsucódtak, két szárnyát pedig magára borította, hogy szinte úgy nézett ki, mint valami puha, bőrhéjú tojás. És énekelni kezdett. Ebből az önmaga által alkotott gubóból persze nagyon tompán szűrődtek csak ki a hangok, s elég mély hangon is énekelt. Mégghozzá jó erős hangon, s valami olyan fura frekvenciákon, hogy szinte egész testükben érezték a hang vibrálását.

Ám most e „gubó” elkezdett kinyílni, bár Csicsija még guggolva maradt. Csak kis résnyire nyitotta ki a szárnyát felül, s ebből először a feje tetején nőtt bimbó búj ki, tényleg úgy nézett ki tehát, mintha most születne meg egy virág! Majd kibukkant onnan a feje, s ekkor minden eddiginél mélyebb hangon szólt a dala, mély, alt hangon. S egyre jobban felemelkedett, a szárnya is mind kevesebbet takart a testéből, s ahogy lassan-lassan mindjobban kiegyenesedett, a dallam is egyre magasabb oktávokba kúszott. Végül aztán újra ott állt előttük Csicsija teljes terjedelmében, két karját kitárva a Nap felé, fejét hátra vetve, de fején a bimbó teljesen kinyílt már ekkor, s parabolaantennaként meredt a Nap felé, s ekkor Csicsija hangja egészen sztratoszférikus magasságokba kúszott, s vibrált, de úgy, hogy Lemmó kezdte megérteni, miért nem bírják ezt elviselni Csicsija bolygóján némely ragadozók – ugyanis szinte az ő koponyacsontja is vibrált e hangtól. S ez még nem is volt elég, mert most Csicsija trillázni kezdett, de úgy, hogy hangja hol hihetetlen mélységbe szállt alá, hol rövid időkre még az előbbinél is magasabbra szökellt – majd fokozatosan csökkent a hangereje is és a magassága is, de úgy, hogy közben valami lágy, bűgő akkordok törtek elő a lány torkából, amit Lemmó szerint abszolúte képtelen utánózni bármely emberi énekesnő is. S míg a hang mélybe szállt, Csicsija teste mintegy vonaglani kezdett, mintha egy fűszál vagy egy búzakalász ingadozna a szélben, térde behajlott, magassága csökkent, egyre nagyobb íveket írva ingott-ringott a teste – majd térde előre bicsaklott, közben teste hátradőlt, két karját és szárnyait is oldalra vetette, úgy terült el az erkély padlóján, de szirmai a feje tetején szinte fonnyadtan omlottak arca mellé, mintha hervadtak lennének – később Csicsija úgy magyarázta nekik, hogy természetesen tökéletesen képes szabályozni az ezekben áramló vér mennyiségét, így ha kevés vért enged oda, akkor lötyyednek azok így össze, hervadt hatást keltve.

Bár Jored egyetlen szót sem értett ebből az énekből, de mégis tökéletesen tisztában volt vele, mit látott: az Élet himnuszát! Azt, ahogy egy virág kikel, él, majd elhervad. Maga az a tény is, hogy egyáltalán efféle dal illetve ha úgy tekintjük hát tánc eszébe juthatott e népnek, hüien mutatta, hogy ők tényleg nem állatoknak, de növényeknek tartják és érzik magukat.

Különben ami a szöveget illeti, Lemmó sem értett sokkal többet belőle, mint tanára. Hiába hogy ő már értette és beszélt Csicsija népének nyelvét, de a dal nagy része olyan mély illetve olyan magas frekvenciákon volt előadva, hogy egyszerűen nem volt képes azonosítani a benne kimondott szavakat, a szavak hangjait, bár meg mert volna esküdni rá, hogy a hiba nem Csicsija előadásában van, hanem az ő fülében, mert nem szokott hozzá, hogy az énekelt szöveget úgy is megértse, hogy annak frekvenciái ennyire eltolódnak a skálán felfelé vagy épp

lefelé. Hiába hogy Csicsija abszolút tökéletesen énekelt mindent, s nem nyelte el a hangokat, ennek ellenére a szavak nagy része érthetetlen maradt Lemmó számára. Persze abban is biztos volt, hogy egy Csicsija népéből származó valaki simán megértette volna a dalt, vagy legalábbis majdnem mindent belőle.

Úgy különben a dalt Lemmó maga is szépnek találta, bár az volt a véleménye, hogy ez az ő számára túl extrakülönleges. Igazából nem kedvelte, ha ennyi hangmagasságváltozás van egy zenében, pláne nem ha ilyen hirtelen változások, s ennyi hajlítással kombinálva. Az volt a véleménye, hogy ez olyan dal, amit úgy el lehet éppen hallgatni egyszer-kétszer, s kétségkívül elismerést érdemel az énekes technikai tudása is, hogy ezt egyáltalán képes megjegyezni, pláne kiénekelni; - de e dal nem olyan mégsem, hogy állandóan ezt hallgassuk, nem arra való, hogy ezt dúdoljuk holmi fülbe mászó slágerként, márpedig ő azokat szerette.

Na de nem is az az érdekes, hogy *neki* tetszik-e ez, hanem hogy mit szól hozzá Jored tanár úr!

Ahhoz hogy ezt megtudja, elég volt a férfira pillantania. Mert alig ért véget a dal, Jored felpattant a helyéről, kitárta a két karját, s így kiáltott:

—Te vagy az én istennőm, igen, igen! Gyere ide a karomba, kérlek, hadd öleljelek át!

Csicsija feltápáskodott, aztán csak állt egy helyben, s most nagyon szerényen pislogott, a fejét lehajtva, bár ez merő álszentség volt a részéről, ugyanis tökéletesen tisztában volt vele, hogy legalábbis Jored előtt óriási sikert aratott. De nem tett egy lépést sem előre, míg végül Lemmó ezt nem mondta neki:

—Mit ácsorogsz már ott, menj már oda hozzá, hiszen látod, hogy szeretne átölelni! Vagy nálatok nincs olyasmi, hogy ölelés?!

—Van, de egy erényes nő nem ugorhat be csak úgy valakinek a karjaiba!

—Akkor mivel jelzitek, hogy nincs kedvetek ellenére valaki férfi?

—Azzal, amivel most is – hogy a bimbó a fejemen nincs elutasítóan összezárva, hanem így szépen kinyitva mint most is!

—Tanár úr kérem, rabszolganőm azt mondja, hogy ő mint erényes nő nem tehet olyasmit, hogy a karjaiba omlik magának, ezt tiltják az erkölcssei, de úgy különben nagyon örül neki, hogy tetszett az előadása, és...

—Akkor ha ő nem jön ide hozzám, én megyek hozzá! - s oda is lépett Csicsijához, azzal megragadta a lány csuklóját, s lehajolt hogy megcsókolja... de Csicsija elrántotta azt előle.

—Lemmó, kérlek mondd meg neki, hogy ne ráncigálja a karomat, mert az még egészségesen is gyenge, de most pláne az, mert törött!

Lemmó készségesen tolmácsolt.

—Nos, akkor kivárom, amíg meggyógyul neki! De már nálam fog meggyógyulni! Mert mit is mondtál, Lemmó, hogy a rabszolganőd erényes nő, meg ilyesmi... nos, úgy döntöttem, hogy ő már az *én* rabszolganőm! És ne is ellenkezz, fiam, mert ez a nő olyan kincs, akit csak én vagyok képes kellően értékelni és megbecsülni! Hiszen fantasztikus, amit produkált – nemcsak úgy simán énekelt, ahogy mindenki más is tud, de még *hőmi* módon is!

—Az meg mi a szósz!

—A *hőmi*¹ az artikuláció különleges esete, ami a sebes folyású folyók monoton, hegyekről visszaverődő hangjainak imitációjából született. Az eredeti folyóhanghoz a visszavert, különleges, új hangmagasságú hangok folyamát adják hozzá. Ez a *repetíciós hang*. Ez tulajdonképpen egyfajta különleges felhangéneklés, mely egy

1 Nálunk a Földön főleg a mongol népekre jellemző a *hőmi* éneklés.

furcsa, magas hangot jelent a mély alap-énekhang mellett, s ezt az énekes a rezonátor-rendszer (garat- és szájüreg) hangjainak kiemelésével kelti. Ez végülis bárki által kipróbálható, és számolható is matematikailag, ha ugyanis két, majd nem egy időben megszólaló hang közt parányi, század- illetve ezredmásodpercekben mérhető különbség van, akkor érzékeli úgy a fülünk, mintha megszólalna egy másik, magas hang is, bár ez tulajdonképpen csak érzékcsalódás. Mindazonáltal ezen ál-hang frekvenciája igenis mérhető és számolható, tudniillik a frekvenciája nem más, mint a két mély hang közti időkülönbség reciproka – azaz ha az időkülönbség például egy ezred másodperc, akkor a frekvencia ezer Hertz.

Lemmó úgy vélte, épp ideje félbeszakítani a tanár úr magyarázatát, mert lám, máris a „szakmai ártalom” bűnébe esett Jored, hiszen olyan szörnyű szavakat használ, mint a „reciprok”... emiatt ezt kérdezte:

—Hogy érti azt a tanár úr, hogy Csicsija már nem az én rabszolgám?

—Sejtheted. Én ezt a nőt most és azonnal magammal akarom vinni, még hozzá úgy, mint a tulajdonomat! Tehát meg akarom tőled vásárolni! Már a külseje is nagyon tetszik, de a hangja, az aztán csodálatos! Tulajdonképpen előre reméltem, hogy szép hangja lesz, de ez amit most hallottam tőle, tényleg messze felülmúlta legmerészebb álmaimat is! Tehát mondj egy árat, és azt se bánom ha az jókora ár lesz, mert e nő tényleg sokat ér. De azért akkora árat mondj, hogy ki is tudjam fizetni... és gyorsan megjegyzem, ne is mondj olyasmit, hogy Csicsija nem eladó. Mert ne feledd fiam, hogy mégis a tanárod vagyok, és hogy is mondjam... ugye van benned annyi tisztelet, hogy nem akarod a saját tanárododat felmérgetni... pláne mert mint tudjuk, eleve csak az én nagylelkűségem miatt kaphattad meg a szüleidtől e nőt a bizonyítványodért!

—Felesleges fenyegetnie, tanár úr, annyi eszem nekem is van hogy sejtsem, ha megmakacsolom magamat és nem adom el Csicsiját, akkor előre borítékolható a bukásom, s nemcsak most, de amíg csak ebbe az iskolába járok, minden tantárgyból, amit csak ön tanít!

—Sőt, sok más tanárnál is, mert elég ha elejtek előttük pár szót...

—Elhiszem, de hát mondtam is, hogy nem kell engem fenyegetni! Lehet hogy a matekhoz tökhülye vagyok, de az üzlethez már talán nem annyira, hiszen kereskedőcsaládból származom. Igazából előre sejtettem, hogy a tanár úr azért jön ide, hogy megvegye tőlem a rabszolgánómet.

—Remek, akkor bizonyára kigondoltad már az árat is.

—Természetesen. És amit kérek érte, az nem más, mint annak épp az *ellenkezője*, ami akkor várna rám, ha nem adom el Csicsiját. Vagyis annak ígérete, hogy egészen biztosan nem fogok megbukni... sőt, legalábbis hármast kell kapjak, nem egy éppenhogycsak kettést! És nemcsak abból a három tantárgyból amit a tanár úr tanít, matekból, történelemből és énekből, de hogy amint az imént mondta, szól pár szót más tanároknak is, csakhogy az érdekemben!

—Szólhatok, de hogy ők hogyan osztályoznak, az már rajtuk múlik...

—Mindemellett azért tényleg kérek pénzt is, ez ugyanis muszáj, másképp lebukok apám előtt, hogy ugyan miként is lehet az, hogy Csicsija már nem az én nőm.

—Persze fiam, ez egészen természetes. Teljesen hivatalossá kell tenni az ügyet, én sem akarok lebukni, hogy kivételezem veled...

—De akkor ez a dolog az osztályzataimmal rendben lesz?! - kérdezte izgatottan Lemmó.

—Hát persze, már amennyiben te is hajlandó vagy legalább minimális mértékben együttműködni. Mert ugye, a látszatot meg kell őrizni. Tehát ha ezt akarod, rend-

ben van, ha hülye akarsz maradni a te dolgod, de ez nem szabad hogy kiderüljön! Már a te érdekedben sem. Tehát azt találtam ki, hogy szóval felelned és dolgozatot írnod, azt muszáj továbbra is. De ezentúl úgy lesz, hogy csak a minimálisan kötelező mennyiséget feleled, s előre megmondom majd neked mindig, mik lesznek a kérdések, leírom neked a választ is, amit csak be kell magolnod, és ígérem hogy az sem lesz hosszú, csak egy-két mondat. Ezt elmondod, s megkapod az ötöst. A dolgozatírásnál meg úgy lesz, hogy előre odaadom neked az összes kérdést, a válaszokkal együtt, a válaszokat te idehaza beírod a kérdések után hogy a saját írásoddal legyen, ezt nekem odaadod a szünetben a dolgozatírás előtt, amikor dolgozatírás van, szorgalmasan írsz akármiféle hülyeséget is, beadod a papírt, én meg majd kicserélem arra, amin a jó válaszok vannak! De muszáj hogy valamit körmölj a dolgozatírás alatt, hogy a többieknek ne tűnjön fel, hogy te nem írsz akkor semmit. És persze meg ne mutasd senkinek az előre megkapott kérdéseket és válaszokat, de azt sem, miféle baromságokat írsz a dolgozatírás óráján, mert akkor lebuksz! Tehát meg ne próbálj súgni senkinek sem!

—Ah, ez remek tanár úr kérem, így lesz minden, eszemben sincs másokat segíteni, úgyis pikkelek a többiekre, nem igazán a barátaim, az egy Kockát kivéve.

—Az nem gond, annak nincs is szüksége súgásra. Viszont most év végén csak töriből és énekből adom meg neked az ötöst, matekból csak négyes leszel, mert túl feltűnő javulás volna, hogy elégségesből ötösre javítasz fél év alatt. Jövőre viszont mindenből ötös lehetsz, amit én tanítok. De ettől még fel kell mondd a másodfokú egyenlet megoldóképletét is holnap, mert ezt ugye előre beígértem az osztályban. Elég ha csak bemagolod, azt nem kérem majd, hogy alkalmazd is.

—Kiváló, tanár úr kérem, maga igazán egy remek fej, már ne vegye sértésnek... cseppet sem olyan vérszívó szörnyeteg, mint azt sokan hiszik magáról, de lám, ebben is igaza volt Kocka haveromnak, előre megmondta, hogy maga rendes ember!

—Pedig lelkiismeretfurdalásom van ám, hogy visszaélek a hatalmammal, de nem tehetek másként, mert nekem kell ez a nő, és különben én sem vagyok ám teljesen hülye ahhoz, ami nem a matematika, mert én meg előre sejtettem azt, hogy te ilyesféle követeléssel fogsz előrukkolni! Szóval most halljuk, mi legyen a konkrét összeg!

Lemmó nagyon csodálkozott volna rajta, ha Csicsija többbe került volna apjának, mint tízezer garas. Mindazonáltal egy igazán szép, jó rabszolganő belekerülhet akár néhány millióba is! Az igaz, hogy Csicsija korántsem ér annyit – de nem ám Jored szemében! Jored úgy rajong érte, hogy Lemmó teljesen komolyan lehetségesnek tartotta, hogy akár napokon belül feleségül is veszi, még ha ez azzal jár is együtt, hogy el kell költöznie a Laksmí bolygóról. Törvény szerint ugyanis itt csak emberi lényt lehetett egy embernek feleségül venni, de ugyebár Csicsija nem számított emberi lénynek, mert ha emberi lény lett volna, akkor rabszolga sem lehetne. S arra is volt törvény, hogy nem emberi lény a Laksmín csak úgy élhet, ha rabszolga, vagy pedig ideiglenes jelleggel, mint például valami másik bolygó követe. De hát Jored úgy néz Csicsijára, hogy látható, szinte belé-szeretett... sőt, talán nem is csupán „szinte”.

Lemmó tehát úgy vélte, teljes joggal mondhat egy bődületesen magas árat is. Jored úgyis ki fogja fizetni.

—Azt hiszem, harminc millió garas megfelelő ár lenne.

Jored tekintete elborult.

—Az nekem túl sok, habár tulajdonképpen tényleg nem nagy összeg Csicsijáért.

—Pedig tényleg nem ritkaság, hogy ennyit elkérjenek valami elsőrendű szépségért.
—Tudom, s meg is adnám, ha volna annyi pénzem. Ha volna, adnék érte tízszer ennyit is. De nincs ennyim.

—Akkor én azt hiszem, leghelyesebb lesz, ha egyszerűen odaadom önnek, tanár úr, s ad érte ennyit, amennyiről úgy gondolja, hogy nem nagy anyagi megterhelés kifizetnie! Semmi esetre sem óhajtanám ugyanis megbántani épp önt, aki nek oly sokat köszönhetek.

—Remek, ezt szeretem hallani... és jó is hogy így döntöttél, mert tudd meg, nem riadtam volna vissza attól sem, hogy akár párbajon nyerjem el őt, ha más megoldás nincs!

—Tisztelettel megjegyzem tanár úr, hogy csak a matekhoz vagyok hülye vagy ha úgy tetszik hát lusta, de az önvédelemben ez nagyonis másképp áll, ami engem illet!

—De én sem csak a számokat szoktam legyőzni, fiacskám... mondd, nem gondolkoztál el még rajta, milyen furcsa párosítás az, hogy a matematika mellett történelmet és éneket tanítok? Hiszen a matematika mellé fizika illene, vagy nem?

—Amennyire tudom, a tanár úr a fizikához sem hülye. Sokszor helyettesített már más fizikatanárokat.

—No persze... de az úgy van ám, hogy az én nagy szerelmem mégis a történelem! De a történelemtanári szakra csak akkor mehettem volna, ha amellé felveszem az irodalmat is. Ahhoz viszont semmi kedvem nem volt. Utáltam a verselemzéseket például.

—Azt én is! - vigyorodott el Lemmó. Végre valamiben egyetérthet a szigorú matematikatanárral.

—Szerintem a versekbe csak belemagyaráznak mindenféle hülyeséget. - folytatta a tanár.

—Úgy van, szegény költő forogna a sírjában, ha meghallaná azt a sok zöldséget, amit összehordanak az alkotásáról! - kontrázott Lemmó.

—Pontosan, én is így gondolom, fiam! Tehát nem mehettem történelemszakra, így maradt a második amit a legjobban szerettem, a matematika. Persze a fizikaszakkal együtt. Aztán amikor elvégeztem, akkor már kiegészítő szakként még elvégezhettem bármi mást is, s mehettem a történelemre, mert akkor az már nem függött az irodalomtól, hiszen volt már másik szakom, kettő is. Közben meg míg otthon a történelem után rajongtam, s alaposan beleástam magamat a régi korok históriáiba, rátaláltam egy réges-régi földi énekesnőre, úgy hívták, hogy „Ofra Haza”... egészen megbabonázott az éneke. Emiatt elkezdtem az énektudománnyal is foglalkozni, s akkor már azt a szakot is letettem. Szóval így van ez nálam. És persze mert rajongok a történelemért, szorgalmasan gyakoroltam az önvédelmet, ami a mi bolygónkon különben is roppantmód ajánlatos, de én már hobbiként is szerettem ezzel foglalkozni... különösképp, ha a régi korok fegyvereinek valamelyikével gyakorolhattam! Tehát csak ne becsülj le engem, mert ha bunyóra kerülne a sor kettőnk között, lehet hogy igen kellemetlen meglepetések érnének téged... na de visszatérve a tantárgyaimra, ha négy tantárgyat tanítanék, túl sok lenne az óraszámom, így a fizika az, amit nem tanítok, mert akkor már inkább azt a hármat tanítom, amit jobban szeretek. Na szóval, akkor hol is tartottunk... ja igen! Hát nézd, adok ötmilliót. Tudom, hogy bűnösen kevés ahhoz képest amit ez a nő ér, de koldusszegény sem akarok lenni, mert akkor hogy is tarthatnám méltó körülmények közt az én drágámat!

—Hát az biztos, hogy Csicsija nem rabszolgaként lesz tartva Jorednél, ha már

most úgy beszél róla a tanár, hogy „az én drágám”! - gondolta Lemmó, de hangosan csak ennyit válaszolt:

—Máris beleegyezem, hozom is rögvest Csicsija tulajdoni lapját, hogy átírjuk a tanár úr nevére... - és ha nem lett volna illetlenség, Lemmó elégedetten dörzsölte volna a kezét. Semmi esetre sem lesz gyanús, ha apja megtudja, mennyiért adta el Csicsiját. Sőt, inkább jókora dicséretre számíthat! Hiszen a sokszorosát kapja annak, amibe a nő apjának kerülhetett!

Így került tehát Csicsija Joredhez. S ennek máris az lett a következménye, hogy a tanár úr mégsem kérdezhetette ki Lemmót a másodfokú egyenlet megoldóképletéről másnap, mert egyszerűen be se ment az iskolába. Másnap és harmadnap se ment be. Negyedik nap már bement, s amikor az igazgató kérdőre vonta, csak hebegett-habogott róla, hogy hát nagyon rosszul volt.

—Akkor is telefonálhattál volna. - vetette oda mérgesen a diri, aki tegezőviszonyban volt Joreddel.

—Nem tudtam telefonálni sem, annyira rosszul voltam, hogy, szóval, csak néhány órája tértem magamhoz!

Az igazgató végignézett Joreden. A férfi ugyan kissé soványan nézett ki, amit okozhatott éppenséggel az is, hogy két-három napig nem étkezett, de semmi esetre sem festett úgy, mint aki valami iszonyatos rosszullétből, a halál kapujából tért vissza. De mert Jored jó tanerő volt, nem akarta elmérgesíteni a dolgot, s csak ennyit mondott:

—Na jól van, kiírom e napokat a szabadságod terhére, de több ilyen ne legyen!

—Nem lesz. - ígérte Jored, és remélte, be is tarthatja az ígérését. Erre jó esélyt látott, elvégre csak nem kell hogy még egyszer megtanítsa neki Csicsija a maga nyelvét...

Csodálkozott is, hogy miként lehetséges efféle nyelvtanítás, s megkérdezte erről a lányt. Az ezt válaszolta:

—Így tanítjuk meg a nyelvünkre a gyermekeinket is.

—Na de még ha fel is tételezem, hogy ez lehetséges nálatok, mert mit tudom én, holmi sugárzások útján is képesek vagytok kommunikálni - ez akkor is, hogy működhet más faj esetén, hiszen nekünk egészen biztos hogy más az agyunk, mint a tieteké, más talán az agyunk információátviteli mechanizmusa is...

—Sajnos a felét sem értem annak amit mondasz, drágám, de ha arra vagy kíváncsi...

—Ó, de örülök annak, hogy úgy szólítasz, hogy „drágám”! - vágott közbe a férfi.

—Persze hogy így szólítalak, amikor látom hogy egészen belémszerelmesedtél!

—Hogy a csudába ne, amikor egészen úgy nézel ki, mint az egykori Ofra Haza, akinek nagy rajongója vagyok, s ugyanolyan szépen is énekelsz, sőt, messze sokkal szebben!

—Hát persze hogy szebben énekelek, ő szegénykém csak tehetséges kezdő lehetne nálunk az énektudásával... de épp emiatt én azt hiszem, te már nem is őt szereted, hanem engem.

—Igen, igen, persze hogy téged, élni sem tudok nélküled! De hogy is van ezzel a nyelvtanítással?

—Hát az úgy van, hogy alapvetően én sem hittem ám benne, hogy sikerül... és tulajdonképpen nem is szívesen tettem ilyesmit. Nem szívesen kockáztattam a gyermekeim életét ilyen bizonytalan ügyekre, mert hát ti mégiscsak ragadozók vagytok, alig-alig volt rá esély, hogy sikerül... de szerencsém volt! Pedig tényleg

jóformán nulla esélyt láttam a sikerre, mert már ez a rarakugi népnél sem sikerült, holott azok mindössze növényevők, nem úgy, mint ti...

—Nem értelek, nem fogalmaznál világosabban? Azt sem tudom, mi az a „rarakugi” nép, amit emlegetsz...

—A rarakugi, az annak a népnek a neve, amely meghódított bennünket.

—Aha. De mi köze van az én nyelvtanulásomnak a gyermekeidhez?

—Hát tudod az úgy van, hogy mi kétféleképp tudunk gyermeket szülni: ivaros úton és ivartalan szaporodással. Az ivaros út az, ami – úgy látom a filmjeitekből – nálatok embereknél sem nagyon másabb, mint nálunk, mert kell hozzá, hogy a férfi és a nő egyesüljön. Aztán eltelik valamennyi idő, s a nő megszüli a gyermeket. Az ivartalan szaporodás, amit mi úgy nevezünk, hogy *bimbózás*, az nagyon más. Az a gyermek aki úgy születik, mindig nőnemű, és teljesen olyan, mint az anya, mert hiszen nem is örökölhett senki mástól semmiféle tulajdonságot. De ez még nem minden, mert annyira más ez a születés nálunk, hogy nem is úgy születik a bimbó-gyermek, mint ahogy akkor születne ha apja volna, hanem tényleg úgy, mintha egy növény magja lenne, aminthogy tulajdonképpen az is, mert mi magunkat növényeknek tartjuk – tehát nem *bennünk* fejlődik ki, hanem *rajtunk!* Itt ni, a fejünk tetején – mutatott a „tulipánra” Csicsija – ennek a belsejében kezd el nőni egy aprócska sejtcsonló, és mindaddig növekszik, míg úgy nagyjából öklömnyi nem lesz, akkor lesz olyan alakja is, mint nekünk, és akkor elválik a mi testünktől, ekkor az anya kiemeli onnét, és még sokáig neveli, szoptatja is, hogy kellően nagyra felnövekedjék!

—El sem tudom hinni! - ámul Jored.

—Pedig elhiheted, mert én csak tudom, mert bár ivarosan még nem szültem soha, de egy bimbó-lánykát már szültem, de ő ott maradt a bolygómon. No de tudod az úgy van, hogy mi nők egészen érthető okból sokkal szívesebben is bimbózunk gyermeket, mint hogy szüljünk – hiszen akit bimbózunk, az teljes egészében mi magunk vagyunk, míg akit megszüülünk, az csak félig! A férfaink pedig ezzel épp ellenkezőképp vannak – ők ki nem állhatják, ha a nő bimbózik, mert a bimbóhoz semmi közük, nekik csak akkor lehet gyermekük, ha a nő úgy szüli azt!

—Ez teljesen logikus genetikailag. - bólogatott Jored.

—Nem tudom, mi az a „genetika”, de örülök, hogy egyetértesz velem. Tehát, nálunk egy nő inkább csak akkor bimbózhat, ha nincs férjnél, mert azután ha megteszi, a férje rém morcos lesz rá. No és hát amikor még barbárok voltunk, akkoriban az úgy ment, hogy ilyenkor bizony a férj egyszerűen kiszakította a nő fejéből a bimbót, és eldobta, megölte azt.

—És a nő nem menekült el?

—Néha biztos megtette, de többnyire nem tehette, mert ha például várandósok vagyunk egy ivaros úton születendő gyermekkel, akkor bizony nem tudunk repülni. Az is megtörténhetett, hogy a nőnek már volt néhány megszületett gyermeke, aki meghalt volna, ha ott hagyja őket. Tehát, hogy ilyenkor mégis haszna legyen a nőnek abból, hogy bimbózik, úgy alakult ki a fajunk, hogy ha a férj nagyon dühösnek látszódott a bimbózás miatt, s a nő úgy gondolta hogy ennek gyermekgyilkosság lesz a vége, akkor megtehetette, hogy ő maga szakítsa le a bimbóját, de nem azért, hogy egyszerűen megölje így a bimbót, hanem ezzel... hogy is mondjam... *megetette* valamely már megszületett gyermekét... bár ez nem a legjobb szó rá, mert itt nincs szó igazi evésről. Hanem tudod, mi képesek vagyunk enyhe elektromos teret fejleszteni a kezünk közt, ez amolyan védekezési képességünk nekünk, téged is ennek segítségével kábítottalak el. Bár ez nekünk

nagyon fárasztó, sok energiába kerül. No és a bimbóink olyanok, hogy ha az anya egy bizonyos különleges elektromos mintázatot gerjeszt a keze közt, akkor a bimbó elfolyósodik, krémszerű lesz, és ezt akkor az anya rácsorgatja valamely gyermeke arcára, s annak bőrén át a bimbó sejtszövetjei beszívórognak a gyermek testébe, s ott is elsősorban az agyába. S ez amiatt jó a bimbónak, mert ha úgyis megölnék őt másképp, akkor már így legalább él, egyesülve egy közeli rokonával; jó az anyának is, mert nem veszett el haszontalanul a bimbója; jó az apának is, mert az anya végülis nem bimbózott, nem vesztegeti az erejét és idejét egy olyan gyermekre, amihez neki az apának semmi köze sincsen; s jó a gyermeknek is, aki megkapja a bimbó anyagát! Egyrészt, így hasznos tápanyagokhoz jut; másrészt és még inkább, az ivaros úton születő gyermek éppoly bután születik, mint ahogy úgy tudom egy emberi csecsemő is, vagy bármely más állat – ám a bimbó-gyermeknél ez nem így van, mert amíg növekszik az anyján, egy csomó minden tudnivaló és emlék is beléáramlik! Például a nyelvünk. No és amikor így egyesül az ivaros úton születő gyermekkel, akkor ez mind átmegy abba, vagy legalábbis annak egy része. Mostanában nálunk már majdnem mindig úgy van, hogy amikor szülünk egy gyermeket, akkor fejlődik rajtunk egy bimbó is, akit aztán felszívunk a gyermekkel. Egy nőn nálunk többnyire több bimbó is vár készenlétben erre, tudod képesek vagyunk leállítani a növekedésüket. Nálam épp kettő volt, s milyen jó is hogy volt, mert adhattam egyet Lemmónak, s egy jutott még neked is!

—De hát izé... hiszen ebbe bele is halhattam volna!

—Ugyan már dehogyis, Lemmó sem halt bele.

—Na de legalábbis az ő életét teljesen felelőtlenül kockáztattad!

—De muszáj volt, mert ha nem teszem ezt, soha meg nem értem, milyen fontos nekem a fény, holott én már akkor is csont és bőr voltam! Nem tehettem mást! Ez afféle önvédelem volt a részemről, amihez szerintem okvetlenül jogom van.

—Hát igen, végülis... de figyelj csak, hogy férne el egy öklömnyi valami az agyamban?!

—Nem volt a bimbóm öklömnyi – csak akkor olyan nagy, ha már megszületne épp. Csak akkorka lehetett, mint a hüvelykujjam.

—De hiszen a fejünk akkor is tele van, nincs ott hely.

—Hogyne volna, mindenféle agyüregek...

—Hát, hm... Na, mindenesetre a lényeg az, hogy tudok már beszélni veled, szerelmem! Az is nagyszerű, hogy énekelsz nekem, s nemcsak hallom a dalaidat, de értem is! Ugye hajlandó vagy megtanulni a mi dalainkból is jóegypárat?

—Persze, miért is ne! Nektek ragadozóknak csodálatos dalaitok vannak. Igaz, a hangterjedelem szegényes, nyilván mert a magatok torkához, a ti éneklési lehetőségeitekhez találtátok ki őket, de e szűk hangterjedelmen belül érzelmdúsak és szenvedélyesek e dalok. És varázslatosan ügyesek a hangszereitek is. Épp csak az a baj, hogy e nagyszerű dalokat a legtehetségesebbnek számító énekeseitek sem képesek jobban elénekelni, mint nálunk egy épp csak énekelni kezdő, nem is túlságosan tehetséges, azaz mondhatni átlagos tanuló! Nem akarlak megsérteni, de tényleg úgy van az, hogy egészen elképedtem, amikor nagy lelkendezve bemutattad nekem az általad úgy tisztelt Ofra néhány felvételét. Mert jól énekelt az a lány, szó se róla, de éppenhogycsak. És nálatok ő a csúcs?! Ez nagyon szomorú! Mondhatnám mélyen megrendített ez a felismerés! Ő ti szerencsétlenek, hiszen ti nem is tudjátok, mi az, hogy *zene*! Mi nagyon sokra becsüljük a szép zenéket, tudod.

—Hát azt én is elismerem, hogy klasszissal jobb vagy nála!

Tökéletes volt tehát az egyetértés Csicsija és Jored közt, és csodálatosan teltek a napjaik-heteik, mondhatni már-már azt is, hogy „mézeshónapjaik”, mert eltelt másfél hónap is, mire... mire életükben valami igazán érdekes kezdődött. Bár ez az esemény ugyanúgy érdekes volt Lemmó számára is...

E két hónap alatt Jored és Csicsija pont úgy élt egymással, ahogyan azt Lemmó is elképzelte róluk: Csicsija cseppet sem rabszolgaként volt tartva a tanár házában, hanem úgy, mint valami ünnepezt sztár, nagyon nagyra becsült királyi vendég, a férfi a nő gondolatait is leste, mindennel kiszolgálta, bár nem is igazán volt mivel kiszolgálni, mert hisz Csicsijának élelem sem kellett, csupán fény! Hát Jored biztosított neki elég fényt. Vásárolt egyszerre hét kvarclámpát is, s háza egyik kisebb helyiségét berendezte úgy, hogy felszerelte a falakra e lámpákat, egy-egy több gömbcsuklóból álló karra, hogy így Csicsija egészen pontosan olyan irányba állíthassa bármelyiket, ahogyan azt ő a legmegfelelőbbnek tartja. És berakott e szobácskába egy pihepuha ágyat, sőt, még egy függőágyat is, hogy ha a lánynak úgy tetszik, hát ebben heverészhessen. S itt, ahol a maximális erősségűre kapcsolt hét kvarclámpa több fényt adott, mint odahaza a bolygóján a hét Nap, Csicsija jókedve egészen kivirágzott, és alig is mozdult innen ki, inkább csak ha egy kis vizet ivott. No meg, ha Jored hazajött az iskolából, mert azt azért elvárta a férfi, hogy akkor vele legyen a szívszerelme. Például amiatt, hogy énekelhessen neki. És ezt nemigen tehette meg a bekvarclámpázott szobácskában a lány, bár tulajdonképpen szívesen énekelt volna ott, de hát az odabenti klímát senki ember ki nem bírta volna sokáig... még Jored sem, bár a férfi úgy vette észre, mostanában mintha messze sokkal inkább elviselné az erős napsütést, mint korábban... sőt, mintha igényelné is a több napfényt! Korábban nemigen fordult elő, hogy napozott volna, de most már ő is szívesen befeküdt néha a kvarclámpa alá. Persze nem egyszerre hét alá... hiába, ha szeretünk valakit, alkalmazkodunk az ízléséhez! De csak bizonyos mértékig. Amennyire fizikai lehetőségeink engedik...

Épp úgy tehát, ahogy azt Lemmó előre sejtette, Jored egyre csak dédelgette a lányt, annyi időt töltött odahaza, amennyit csak tehette, boldog volt, remekül érezte magát... ez látszott is rajta, mert még amikor az iskolában a matematikát oktatta, akkor is vidám volt, jókedvű, energiadús, és szinte szétrepedt az arca a mosolytól. És barátságos volt még a rossz tanulókkal is, nem volt mogorva, és sokkal elnézőbb volt a lusták tudatlansága iránt is, azaz gyakrabban kegyelmezett meg nekik úgy, hogy végülis kettést írt be.

Meglehetősen megdöbbent emiatt Lemmó, amikor az egyik szünetben magához intette őt a tanár, és aziránt érdeklődött, felkereshetné-e a fiút a lakásán ma délután... sőt, még jobb volna, ha inkább Lemmó jönne el az ő lakására, mert ott nyugodtabban beszélgethetnének!

—Hát, ööö... persze, miért is ne! - és Lemmó csodálkozott. Ugyan mi hiányozhat Jored úr boldogságához, s ha hiányzik is valami, miből gondolja, hogy azt épp ő lenne képes megadni neki!

Mindenesetre elment a férfihoz. Jored nagyon udvariasan fogadta, még mindenféle finomságokkal is megkínálta, amin Lemmó tulajdonképpen nem is csodálkozott – azon annál inkább meglepődött, hogy még az efféle igazán női munkának számító háziasszonyi teendőket sem Csicsija végzi, pedig akármilyen gyönge is, de egy csésze finom ital, meg pár sütemény behozása talán még őt sem fá-

rasztaná le halálosan! És Lemmó volt olyan udvariatlan, hogy meg is jegyezze:

—Igazából azt hittem, legalább akkor Csicsija végzi majd a háziasszonyi teendőket, amikor vendég jön magához, tanár úr, hiszen úgy nyugodtabban beszélgethetünk.

—Ugyan már, hogy is fáraszthatnám ilyesmivel az én drágámat... még akkor sem tenném meg, ha erősebb lenne, hiszen hogy is nézne az ki, amikor ő nem akárki volt ám, hanem királynő!

—És a tanár úr elhiszi neki ezt a mesét?

—Persze. Miért is ne! Nem tűnik hazudós fajtának, meg aztán... úgyis kiderülne idővel, ha hazudik.

—Hogyan?

—Hát ugye, épp erről szeretnék beszélgetni veled... és nemcsak én, de Csicsija is. Szóval mindegy is, hogy ki az, aki kiszolgál téged, mert úgyis illik, hogy mindhárman együtt törjük a fejünket... de meg ők úgyis eléggé undorodnak az ételtől, micsoda dolog is lett volna, hogy ételt hozatok be vele, amikor ő nem szokott enni...

—Pedig nagyon szép fogai vannak.

—De csak hogy jól tudjon artikulálni, azaz beszélni, és énekelni. De meg különben is, a keze még gyöngébb mint máskor lenne, mert összeforrt már a csont, de épp hogy csak... na szóval hol is kezdjem... mindenekelőtt: nagyon hálás vagyok neked, amiért eladtad nekem Csicsiját! Ő az a nő, akiről mindigis álmodtam! Na de az a sajnálatos helyzet, hogy bármennyire szeressem is őt, ő korántsem érzi magát itt mellettem olyan jól, ahogy én érzem jól magamat őmellette! Hogy úgy mondjam, aszimmetrikus a viszonyunk! Itt ugyanis minden nyomasztóan sötét a számára, sőt, többnyire hideg is. Tehát nem ellenem van kifogása, hanem a bolygónk ellen. A megoldás kézenfekvő: vissza szeretne térni oda, ahol született!

—De ott azonnal elfognák újra rabszolgának!

—Mit is képzelsz te, nem egyedül utazna oda, mennék vele én is, el sem lennék képes hagyni őt!

—A tanár úr nem sok gondot jelentene azoknak, akik ott zsarnokoskodnak Csicsija népe felett, még akkor sem, ha a tanár úr akármilyen jó harcos legyen is. Azok ugyanis biztos sokkal többen vannak mint egy fő.

—Annyi eszem nekem is van, hogy ezt tudjam, emiatt nem egyedül utaznánk el oda. Megpróbálok szervezni egy elszánt fickókból álló csapatot, akik majd felszabadítják Csicsija királynő népét. Csakhogy van egy nagy gond: még azt sem tudom, melyik bolygóról hozták ide az én szépséges hangú gyönyörűségemet! Mert ezt ő természetesen nem képes megmondani. Vagyis én amiatt hívtalak ide, hogy hátha tudod ezt, vagy ha nem is tudod megmondani a bolygó katalógusszámát, de ki bírod deríteni, ha meg még azt sem, legalább azt meg tudod mondani, kitől vette meg Csicsiját az édesapád, mert az már viszont biztos tudja!

—Nem, nem tudom, hogy hívják a mi nyelvünkön Csicsija bolygóját – tűnődött el Lemmó – és attól félek, abban sem tudok segíteni, hogy a Csicsiját eladó kereskedőt megtaláljuk! Mert az úgy van tanár úr, hogy miután megkaptam öntől az ötmilliómat, kimentem én magam a rabszolgapiacra, hogy vegyek egy rabszolgát magamnak. De előtte én is megkérdeztem apámat, kitől vette Csicsiját, mert elárulom, meglehetősen olcsón jutott hozzá az öregem, és reméltem, hogy attól kapok én is olcsón rabszolgát, persze egy olyat, aki... aki hogy úgy mondjam az én ízlésem szerint való! Na de nem volt szerencsém hozzá, mert az az illető már elúrhajókázott valamerre az előző napon. És nagyon kétlem, hogy bárki tudná,

hogyan merre repült.

—Hű de nagy kár! - ingatta a fejét Jored.

—De nekem vissza kell jutnom az én szépséges szülőbolygómra! - kiáltotta Csicsija, és olyan rémült orcát vágott, mintha épp most akarná őt megenni valami ragadozó.

—Hát, azért talán megoldható, hogy megtaláljuk a bolygót... - és Lemmó ravaszul meredt rájuk. —Mert én igenis csak a matekhoz vagyok hülye, máshoz nem... no és hát az a helyzet, hogy mostanában nagyon gyakran vannak olyan álmaim, hogy én tulajdonképpen Csicsija vagyok, ott repkedek a bolygója fölött... no és hát nagyon szép tájék az, valóban. Épp csak kötve hiszem, hogy létezhetne olyan világ, aminek hét Napja van.

—De hiszen kell hogy létezzék, ha egyszer Csicsija onnan került ide!

—Hogyne, csak hogy azok a Napok nem mind igazi Napok. Amennyire én tudom, kettős és hármas csillagok meglehetősen gyakoriak a világmindenségben, de nem ám olyan csillagcsoportok, melyek heten vannak! Természetesen elképzelhető, hogy van egy csomóban hét csillag, akár sokkal több is, afféle miniatűr galaktika, s ezek a közös tömegközéppont körül keringenek, ez minden további nélkül elképzelhető, épp csak akkor nem lehetnek egymáshoz annyira közel, hogy ilyen remekül látszódnak, mint Csicsija bolygójának égboltján! De még tovább megyek: ha netán mégis olyan közel volnának egymáshoz, akkor egyszerűen nem alakulhatna ki köztük és körülöttük olyan bolygópálya, mely annyira stabil, hogy azon lehetővé váljék az élet. Sőt, szerintem egyáltalán semmiféle bolygója sem lehet egy ennyire agyonbonyolított naprendszernek.

—Ez szép okoskodás, de a tény az tény, Csicsija itt van, tehát...

—Ez biztos így van ahogy mondtam, tanár úr, mert az asztrofizikával foglalkoztam azért egy picit, mert ugye kereskedőnek készülök... számolgatni nem tudom a bolygópályákat, de azzal azért nagyjából tisztában vagyok, mi van a Világűrben, mert illett hogy tudjam, ha egyszer ki akarok repülni majd oda. Tehát én elkezdtem törni a fejemet rajta, hogy miként is lehetséges az, ami teljesen nyilvánvalóan lehetetlen, s úgy találtam, hogy ez csak akkor lehetséges, ha Csicsija világa mindössze egy közönséges kettős- vagy hármas rendszer. És Csicsija bolygója természetesen a legnagyobb tömegű csillag körül kering, bár nyilvánvalóan meglehetősen szabálytalan útvonalon, mert mozgását erőteljesen befolyásolja az, hogy van a rendszerben még legalább egy, de inkább két másik csillag is. Emellett azonban Csicsija naprendszerében kell legyen még négy pseudo-bolygó, azaz olyan égitestek, melyek bolygóként keringenek maguk is a nagy csillag körül, de tömegük akkora, hogy eléri egy igen kicsi csillag tömegét, emiatt persze csillagként is viselkednek, azaz világítanak. Ezek már a színük alapján is valószínűleg vörös törpék. No már most, efféle egzotikus naprendszerből igazán nem sok lehet a Galaktikában. Én azt hiszem, megtalálhatjuk, amennyiben végigböngésszük a Nagy Egyesített Csillagkatalógust.

—Fiacskám, az nem arra van, hogy az ember csak úgy olvasgassa, anélkül, hogy tudná, mit keressen benne pontosan... vagy a csillag nevét kéne tudnunk, vagy a koordinátáit legalább nagyjából, mert hiszen több milliárd csillag adatai szerepelnek benne!

—De nem is mi olvasgatnánk. Rá kell ereszteni valami erre a célra megírt számítógépprogramot.

—Remek ötlet, írd meg!

—Ugyan már... nem menne az nekem! Ez sokkal inkább a tanár úrhoz illő feladat

lenne, hanem én még ennél is jobbat tudok.

—És mit?

—Nem mit, hanem *kit!* Ez kifejezetten olyan meló, amit Kockának találtak ki. Én tutira elrontanám, sohanapja után egy héttel se lenne készen, s különben is belehalnék az unalomba. De szerintem még maga is, tanár úr. Hanem Kocka, figyelje csak meg, a fenekét a földhöz veri majd örömeiben, milyen remek feladatot találtunk neki, s élvezi majd önnön fontosságának tudatát! Pláne ha még valami csekélyke összeggel meg is jutalmazzuk, afféle célprémium siker esetére, érti tanár úr...

—Hm... mit gondolsz, mekkora összegért csinálná meg?

—Végső esetben ingyen is.

—Hm...

—Megfelelő embert a megfelelő feladatra! - vigyorgott Lemmó. —Persze azért nem akarom, hogy ingyen dolgozzék, mert mégis a barátom... mondjuk lökjön oda neki a tanár úr tízezret, s figyelje meg, úgy fog vigyorgni a boldogságtól, hogy a mosolyt nyúzókéssel sem lehet majd levakarni az arcáról!

—Helyes. - azzal Jored előszedte a telefonját, s odaadta Lemmó kezébe. —Hívd fel, s jöjjön azonnal ide, hogy ezt megbeszéljem vele! Tudni akarom, vállalja-e, ha igen akkor valóban elvállalja-e tízezerért, s egyáltalán, úgy gondolja-e, hogy képes megoldani a feladatot!

—Pillanatokon belül itt lesz. - nyúlt a készülékért magabiztosan Lemmó. S amikor Szutár fogadta a hívását, így szólt hozzá:

—Hé, Kocka, te ugye tudsz számítógépprogramokat írni?

—Most gúnyolódol?! Tudhatnád, hogy igen! Ez a legkedvesebb szórakozásom!

—Na akkor figyelj ide, van a számodra egy fizetős melóm, ha elvállalod.

—Meglépnek a szavaid, miféle feladatra kell épp neked egy program?!

—Nekem ugyan semmire. De épp itt vagyok Jored tanár úrnál, ő beszélt nekem egy elég bonyolultnak tűnő feladatról, amit pedig nagyon meg akarna oldani, mert fontos, de ő nem ér rá görcsölni vele, holott olyan fontos lenne, hogy megérne neki tízezer garast is! És én rád gondoltam. Vagy nem kell a pénz?!

—De, de, dehogynem kell! Hű, ez tök jól hangzik, már mióta szemezek néhány jó cuccal, de nem tudtam megvenni, de ha kapok tízezret, sőt, ha akár csak a felét is...

—Nem a felét, mind a tízet, de akkor most ne ábrándozz, hanem nyomás, kösd fel a gatyát és itt legyél a tanár úrnál, de percekben belül! Tudod hol lakik?!

—Persze, de figyelj, miféle meló...

—Majd itt megtudod. Várunk. - azzal Lemmó bontotta a vonalat.

Ha nem is percekben belül, de háromnegyed óra múlva megérkezett hozzájuk a Kocka becenevű Szutár. És csak nyelt nagyokat, megpillantva Csicsiját, akinek esze ágában sem volt felöltözni, hiszen nem szerette a ruhát. Ez Lemmót nem zavarta, mert hiszen korábban övé volt Csicsija, megszokta a lány meztelen látványát, megszokta ezt Jored is, és az sem zavarta a tanárt, hogy Lemmó így látja az ő kedvesét, mert látta a lányt meztelenül a fiú korábban is. De Kocka csak bámult nagyokat nyelve... majd így tört ki:

—Hú, azannyt! Ez ám a nő! Gratulálok, tanár úr! Nem tudom mennyiért vette, de kiváló vételt csinált!

—Magam is azt hiszem. Na szóval arról van szó, hogy akit látsz, nem egyszerű rabszolga, mert királynő volt valaha. És vissza szeretne térni a bolygójára. - azzal ismertette a fiúnak a problémát. Szutár megdörgölte a halántékát.

—Ez tényleg nem lesz egyszerű feladat. Nemcsak arról van szó, hogy végig kell rostálni egy gigászi adathalmazt, mert arra megírnám a progit egy óra alatt, aztán legfeljebb várunk pár hétig, amíg végez vele. De mert nem is tudjuk pontosan, mit keresünk, emiatt számos lehetőséget kell a proginak megvizsgálnia. Nyilván úgy kell legyen, hogy előbb végrehajt egy előselejtezést, az ígéretesnek látszó adatokat lementi egy külön adatbázisba, hogy aztán azt szűkítse, mert ugye nem akarunk évekig várni az eredményre...

—Remek ötlet, kezdj bele!

—De ehhez hatalmas adattároló kapacitás kell. Nekem nincs erre alkalmas gépem. - sóhajtott elkeseredetten.

—Veszek egyet neked. - válaszolta a tanár.

—De az nagyon sokba kerül! Egy efféle belekerülhet annyiba is, hogy... hogy... akár fél millióba is!

—Az nem is olyan sok. Ennél többet is költöttem már az én szerelmes drágaságomra! - simogatta meg a mellette ülő Csicsija karját. —Mit szólsz hozzá, hogy megveszem a gépet, te megcsinálod amit akarok, s ha sikerül, a gép a tied marad, ez lesz a fizetséged?

—Remek! Hurrá! Hol a gép?!

—Hát nálam biztos nem, mert még nem vettem meg... de azonnal megteszem! Gyere velem, indulunk a boltba!

Szutár buzgalmát már alig nyolc nap múlva siker koronázta. Kipirult arccal állt elébük.

—Teljesen biztos vagyok benne, hogy megtaláltam! De nem egészen olyan, amilyennek elképzelted, Lemmó. Hanem az úgy van, hogy van egy iszonyatosan nagy, gigászi csillag, és ekörül kering jókora távolságban egy hármas rendszer. S mert ez már négy csillag, emiatt a csillagként világító pszeudobolygók, melyek vörös törpék, már csak hárman vannak.

—Érdekli a halált a sok részlet, lényeg hogy megvan!

—És, ööö... mennyire vagy biztos benne, hogy ez *tényleg* az a naprendszer?! - kérdezte Jored.

—Teljesen, hiszen mondtam már!

—Mekkora az esélye annak, hogy netán mégis tévedsz?

—Nagyon kicsi. Mikroszkopikusan kicsi. Még egy efféle rendszer kialakulása... szóval, annak valószínűtlenségét csak csillagászati nagyságrendekbe eső számokkal tudnám jellemezni.

—De épp csillagokról van szó, a csillagászatról... - jegyezte meg elmésen Lemmó.

—Én biztos vagyok az igazamban, különben is, a programom átnyálazta a teljes csillagkatalógust, és nem talált más naprendszert, mely illeszkedett volna a megadott paraméterekre. Egyébként sem értem, mit kell ezen ennyit agyalni: menjünk oda, és nézzünk szét! Csicsija csak képes arra, hogy felismerje a bolygóját!

—Minden bizonnyal. Épp csak egy űrutazás sokba kerül. Én meg mégsem vagyok milliárdos. - szólt Jored.

—És hogy érted azt, hogy „menjünk oda”? Te is jönni akarsz? - kérdezte Lemmó.

—Miért is ne, az űrben még úgysem voltam, s ennyit talán megérdemlek!

—Ez nem érdem kérdése. A jutalmadat megkaptad: ne feledd, eredetileg tízezerről volt szó, aztán most mégis egy félmilliószámítógép boldog tulajdonosa vagy! Gondolom, ilyenről soha még csak nem is álmodtál!

—Dehogynem, álmodni, azt gyakran...

—Hát most a tied.

—De hát az űrhajóba én is beférnék!

—Helyetted a tanár úr vihet valaki harcost is, akinek mindenesetre több hasznát veheti.

—Gondolod, hogy ez olyan izé... olyan *bunyós* kaland lesz?!

—Minden bizonnyal. Akik ott élnek azon a bolygón, nem fognak szépszóra elkotródni onnan, lemondani arról, hogy Csicsija népét rabságban tartsák. Azaz, ez nagyon nem neked való. Te hogy is mondjam... bitbajnok vagy, nem akcióhős, ahogy egyszer önmagadat jellemezted.

—Hm... hát szó se róla, nem szeretek verekedni, s még egyszer sem párbajoztam soha életemben... de azért... hát, a fene tudja... - tűnődött el.

—Nem ismerek rád, Kocka! Mi lelt téged?!

—Hát több minden is... az az igazság, hogy ha most nem tarthatok veletek, akkor soha többé a bűdös életben nem lesz módom rá, hogy kijussak a világűrbe!

—Dehogynem. Már rég eldöntöttem, hogy ha megöröklöm apám halála után az üzletet, szerződhetlek navigátornak vagy valami ilyesminek. - nyugtatta meg őt Lemmó.

—Ő, ez nagyon rendes tőled, de hát mikor lesz az, apád nagyon fiatal... aztán meg, bevallom, nekem nagyon tetszik a királynő! - mosolygott rá Csicsijára. Persze a lány azonnal tudni akarta, mit beszél Szutár. Lemmó lefordította.

—Úgy érted, szeretne velem hálni?

—Persze hogy szeretne, de mégsem erről van szó, tudja ő pontosan, hogy te Joredé vagy, csak úgy tetszel neki.

—És - folytatta Kocka - nekem tetszik Csicsija, de ő mégis túl idős hozzám azt hiszem, hanem már pár napja az motoszkál a fejemben, hogy minden bizonnyal ezer és ezer remek kislány él azon a bolygón, akik vannak éppoly szépek mint a királynő, netán még szebbek is, és korban is hozzám illőek, s ezekkel azok az akárhik akik leigázták őket, most undokul bánnak!

E szavakat Jored fordította le Csicsijának. Közben Lemmó így válaszolt a fiúnak:

—De Kocka, a mi bolygónkon is undokul bánnak a rabszolgákkal, te is tudod.

—Persze, és igazából az sem tetszik nekem, de azért az mégis más ám tudod, hogy valami hozzánk hasonló tömegű valakikkel kegyetlenkedik valaki, vagy efféle törékeny, dédelgetni való szépségekkel... hiszen ezek tényleg valósággal mozgó növények, ezeket óvni, védeni, kényeztetni kell, nem dolgoztatni... ezek a lények tényleg arra valók, hogy az ember nézze és csodálja őket, gyönyörködjék bennük, mint a virágokban... esetleg hogy énekeljenek nekünk. Meg talán hogy táncoljanak is. Egy szép antik vázát sem arra használsz, Lemmó, hogy naponta abból igyál. Pedig megtehetnéd, de mégsem teszed, mert félted, mert óvod, mert tudod, hogy nem arra való... na épp így van ezekkel a lányokkal is.

—Hát tudod mit, én is szeretem, ha a rabszolgám szép, pláne ragaszkodom hozzá, hogy majdani feleségem szép legyen, de mégsem úgy képzelem, hogy az egy nébántsvirág legyen, mert nem azt akarom, hogy a feleségemet múzeumnak kelljen tartanom!

—Hogyhogy „múzeumnak”?

—Mindent a szemnek, semmit a kéznek...

Mindeközben Jored szolgálatkészen tolmácsolta a vitát Csicsijának, s most megszólalt a királynő.

—Nagyon boldog vagyok, hogy akad végre valaki Joreden kívül is, aki nagyra becsüli a népünket, és személy szerint engem is. Jó érzés, ha tetszünk valakinek. Talán érdekelni fogja ezt a derék fiatalurat, hogy létezik belőlem egy fiatalabb példány is.

—Hogy micsoda?!

—Ugyanis én korábban, pár évvel ezelőtt bimbóztam már egy kislányt. Aki természetesen telibepontosan olyan, mint én magam, mert nem lehet másmilyen, tulajdonságait ugyanis kizárólag tőlem örökölte. Természetesen sokkal fiatalabb, mint én. Szerintem épp illene ehhez a Kocka nevű ifjú ragadozóhoz. Remélem, nem eszi majd meg, de hát azt mondja, dédelgetni akarja...

—És, izé... gondolod, hogy szívesen fogadná, ha én, izé... udvarolnék neki?! - kérdezte a fiú kiszáradó torokkal.

—Minden bizonnyal, ha él még. Amikor engem elhurcoltak onnan, még élt. De ha él, szerintem nagyon boldog lesz, ha megmondod neki, hogy tetszik neked s őt akarod, főleg ha én is azt mondom neki, hogy te egy nagyon derék és szelíd ragadozó vagy, akiben megbízhat, mert nem bántja majd őt.

—De... de... én attól félek, ti nem nagyon szeretitek a ragadozókat, és ő meg aztán gőgös is lehet, mert a királynő leánya...

—Természetesen ki nem állhatjuk a ragadozókat, ez így igaz. Sőt, még a növényevőket sem. Na de azért mindjárt más ám az, ha olyan ragadozóról van szó, ami a mi tulajdon ragadozónk, akit megszelídítettünk, aki kifejezetten amiatt van mellettünk, hogy megvédelmezzon bennünket... és amióta a rarakugi nép meghódította minket, azóta nagyonis megtanultuk, hogy nekünk óriási szükségünk van valakikre, akik megvédelmezzon bennünket! Én tulajdonképpen épp amiatt siettem rabszolgasorsba, mert reméltem, hogy valahol a Nagy Világmindenségben talállok majd egy olyan népet, amely kellően vad ahhoz, hogy elkergesse a bennünket sanyargató szörnyetegeket, de mégis eléggé szelíd ahhoz, hogy ne bántson minket. Vagy legalábbis nem annyira, mint amazok. Mert nem vagyok naiv, semmi kétségem afelől, hogy ti emberek is hatalmaskodni fogtok majd rajtunk, de talán nem annyira, mint a rarakugik. Egy próbát mindenesetre megér az ügy, mert semmit nem veszíthetünk vele. Afelől meg még annyi kétségem sincs, hogy ha odamentek, ti fogtok győzni. A rarakugik szerintem csak a mi számunkra legyőzhetetlen szörnyetegek, de ti már reggelire, sőt előételnek elfogyasztjátok mindegyiküket, mert ők növényevők, de ti igazi ragadozók vagytok!

—Hát az biztos is, hogy ha azt látom, hogy egy rád hasonlító kislányt megtámad egy akármicsoda szörnyeteg is, akkor azonnal odarohanok, és megküzdök vele, még ha ő lenne a hétfejű sárkány, akkor is! - fogadkozott Kocka. —És győzni fogok, győzök majd, győzök bizony, úgy ám, semmi kétség, mert elszánt leszek, illetve vagyok is, és mindenáron győzni akarok majd, és én gyűlölöm a gazfikókat, és szóval... szóval mit is akartam mondani... győzök, na, mert másképp nem lehet, mert aki nagyon akar valamit, az el is éri!

—Ebben nem is kételkedem. - bólogatott a királynő. —Amióta itt élek köztetek, láttam néhány filmet, ami különben nagyon tetszik nekem, jópofa szórakozás, nálunk ilyen sincs... és ezek közt voltak olyanok, hogy olyan „verekedős” filmek, és voltak természetfilmek is. És amennyire emlékszem, a rarakugik is gyakran verekednek egymással, főleg a nőstényeikért, de ők valahogy úgy csinálják, mint nálatok a szarvasok. Rövid ideig bunyóznak, aztán egyikük úgy érzi, gyengébb, az hamar feladja, s elszalad. És a másik nem üldözi, mert minek, hiszen a lényeg, hogy övé maradt a nőstény, s az ellenfele elkotródott! Hanem ti emberek nagyon

nem ilyenek vagytok. Ne is magyarázzátok nekem, hogy nem vagytok ragadozók, mert ebben annál is biztosabb vagyok, mint hogy élek! Hiszen láttam a filmjeiteken, amiket ti magatok csináltatok magatokról! Ti a másikat nem *legyőzni* akarjátok, hanem *megsemmisíteni*! Nálatok a legyőzött csak akkor menekülhet el, ha hatalmas mázlija van, mert különben az aki győzött, még akkor is utánaered hogy megölje, ha már ő a győző is alig él, és már tántorogni is alig tud! Nektek nem az jár a fejetekben, hogy győzzetek, hanem az, hogy a másik meghaljon, mindenáron, kerül amibe kerül nektek! Ez valami olyasmi, ami tudomásom szerint teljesen ismeretlen a rarakugi nép körében. Én azt hiszem, ha kellően határozottan lép fel egy ember, akkor egy nálánál háromszor erősebb rarakugit is könnyedén legyőzhet, mert az hamar úgy megijed, hogy rémülten iszkol el, már ha olyan állapotban lesz még, hogy egyáltalán teheti. Amire parányi esélye is alig van.

—Izé... léteznek olyan rarakugik, amik háromszor erősebbek, mint egy felnőtt ember?! - kérdezte kissé idegesen Kocka.

—Most mit vagy betojva, nem te mondtad talán az imént, hogy egy hétfejű sárkánynak is nekimennél?! - gúnyolódott vele Lemmó.

—Neki is megyek, mert nem vagyok gyáva, de azért ez akkor is meglepő hír, már ha igaz és nem túlzás, aztán meg különben sem árt tájékozódni harc előtt az erőviszonyokról!

—Majdnem minden rarakugi sokkal erősebb, mint egy ember, amennyire meg tudom ítélni – felelte Csicsija – de nem hinném, hogy ez sokat jelentene, mert hiába erősebbek, ha ti emberek fürgébbek vagytok! Tudjátok, egy rarakugi majdnem pontosan úgy néz ki, mint ahogy azt egy régi filmen láttam itt nálatok, ahol valami „ördög” nevű illető szerepelt. Mert a rarakugiknak is patájuk van, és van két nagy szarv a fejükön, de az sem olyan, hogy meg tudjanak szűrni vele valakit, mert spirálisan görbül a két halántékuk mellett. És nagyon erősek, izmosak, viszont óriási hasuk van, nem úgy, mint a filmbeli ördögnek. Muszáj hogy nagy hasuk legyen, mert növényevőek, és rengeteg táplálékot igényelnek. Kérődzőek, mint nálatok azt hiszem a „tehén” nevű állat. De mert nem négylábúak, hanem két lábon járnak, ezért eléggé körte formájúnak néznek ki.

—És hogyan küzdenek egymással? - kérdezte kíváncsian Jored.

—Hát úgy, hogy megragadják egymást a kezükkel, s igyekeznek egymást a földhöz teremteni. Ha elkapják egymás karját, a fejüket is lehajtják, s a szarvukat összenyomják, hogy a nyakizmuk erejével is támadják az ellenfelet. Tényleg nagyon hasonló az egész a szarvasaitok küzdelméhez!

—Rúgni nem próbálnak?

—Hát, nem sok küzdelmüket láttam, de amit mégis, ott nem fordult elő, hogy rúgdosódtak volna, nyilván, mert ha valamiért elvétik a rúgást, akkor könnyen felborulnak, mert nagy a hasuk, s ez instabillá teszi őket amikor egy lábon állnak. De olyan gyakran van, hogy ha már sikerült a földhöz vágni, feldönteni az ellenfelet, akkor megrúgdossák azt, amíg az ott fekszik, hogy fel ne tudjon kelni.

—Akkor a legyőzött fél hogyan menekül el?

—Igyekszik négykézlábra kecmeregni, s úgy ha megtesz pár lépést, menekülve, s így nyilvánvaló hogy feladta a küzdelmet, akkor a győztes elengedi, legfeljebb távoztában egyszer-kétszer jól seggbe rúgja. De az nem halálos. Vagy van úgy is, hogy a legyőzött igyekszik minél kisebbre összegörnyedni a földön, a karjával óvja a fejét, s ekkor is abbahagyja a rúgdalását a győztes. Meg aztán persze az is lehetséges, hogy egyszerűen elkezd kegyelemért kiáltozni. Többnyire mégis úgy

van, hogy négykézláb menekül el, a rarakugiknál a megalázkodás jele az, ha négykézlábra ereszkednek, emiatt inkább csak akkor nem tesz így a legyőzött, ha valamiért nem is teheti, mert például csontja törött a küzdelemben.

—Harapni nem szoktak?

—Olyat én még sosem láttam. Pedig így belegondolva, logikus lenne hogy harapjanak, mert legalábbis a férfiaknak náluk nagyon erős fogaik vannak, nyilván amiatt, hogy a kemény szárú növényeket is megrághassák, de mégsem láttam ilyesmit. Persze azért jobb, ha majd óvakodtok a fogaiktól.

—Miért mondod, hogy „legalábbis a férfiaknak”? A nőknek nincsenek náluk erős fogaik?

—A nők feje majdnem teljesen olyan, mint az emberek nőié, kivéve azt, hogy nekik is van szarvuk, de sokkal kisebb, mint a férfiaknak. Természetesen patáik is vannak. És persze náluk is úgy van, hogy a nők sokkal gyengébbek, mint a férfiak.

—De mi van a nők fogaival?

—Nem tudom, én nem nézegettem bele a szájukba, de az feltűnt, hogy míg a férfiaknál nagyon erős állkapcsokat láttam, a nőknél nem. Pedig biztos azok is növényevők, mert a nőknek is nagy a hasuk. Ha nem is annyira, mint a férfiaknak.

—A nők is erősek ott?

—Nem hinném. Inkább dundiknak néznek ki, azaz vaskosabbaknak mint az embernők, de ami van rajtuk, sokkal inkább háj, mint izom. Én azt hiszem, izmosabbak lehetnek, mint egy embernő, de messze nem érik utol egy emberférfi erejét. Különbözik meg biztos vagyok benne, elő sem fordulhat, hogy egy rarakugi nő ellenkezni merjen egy emberrel, jó ha tudjátok ugyanis, a rarakugik körében egyáltalán semmi joga sincs a nőknek. Szerintem itt nálatok a rabszolgák sokkal szabadabban élnek, mint a rarakugi nők, mert azok be vannak zárva, mindenféle szobákba meg táborokba, és onnan soha máskor nem jöhetnek ki, csak ha valamelyik férfi kihozza őket egy kis időre, a párosodáshoz, vagy ha csoportosan kivezénylik őket valahová, valami munkát elvégezni, de akkor is vigyáznak rájuk férfiak.

—Hát ez tényleg rabszolgaság! Verik is őket?

—Úgy mint ti néha a rabszolgákat, korbáccsal, úgy sosem láttam, de az egészen természetes, hogy a legcsekélyebb hibájukat is úgy büntetik, hogy a rájuk ügyelő férfi megveri őket.

—Kézzel?

—Úgy. Vagy fellöki a nőt, s míg az a földön kucorog, jól megrúgdossa. Arra azért ügyelni szoktak, hogy csontja ne törjön a nőnek, mert akkor munkaképtelenné válik, de különben a rarakugik csontjai nagyon erősek, sokat kibírnak, még a nők csontjai is. Szóval ott a nők ahhoz vannak szokva, hogy habozás nélkül engedelmeskedjenek mindenkinek, aki kicsit is férfinak néz ki, tehát nem hiszem, hogy ott a nőktől tartanotok kéne, még akkor sem, ha netán sokan vannak és erősebbek, mint ti. A saját szememmel láttam, hogy egy alkalommal hatszáznál is több nőt vezényeltek ki valami földmunkára, és mindössze nyolc férfi vigyázott rájuk. És a nőknek eszük ágában sem volt lázadozni.

—Micsoda birka népség! - fintorgott Jored.

—Jó hasonlat, mert a birka is növényevő, ha jól tudom... - válaszolta a királynő.

—Na hát én nem félek ezektől! - húzta ki magát elszántan Szutár. —Ha erősebbek is, de úgy van az, ahogy a királynő mondta: ezek növényevők, de én ragadozó

vagyok! Ezek a zsákmányaim lesznek mind egy szálíg! Mert az úgy van, hogy szerintem a bivaly is erősebb, mint a tigris, aztán a tigris mégis hogy legyűri a bivalyt!

—De neked nincsenek karmaid, mint a tigrisnek, s olyan fogaid sem! - ellenkezett Lemmó.

—Mindegy, ez nem sokat jelent, mert majd ügyelek rá, hogy mindig legyen a kezem ügyében egy jókora kés.

—De hát miről beszélsz te, ezek nem állatok, már úrhajózni is tudnak, ezek nem állnak majd le veled verekedni, párbajozni, ezek egyszerűen előhúznak majd egy stukkert, és lőnek rád!

—Akkor viszont pláne nem számít, hogy erősebbek, mert az esélyeink legalábbis egyenlőek lesznek, ugyanis fogok majd én is egy stukkert a kezembe, s lövök jómagam is!

—De mi van veled, Kocka, te olyan tudósféleség voltál mindigis, mi lelt téged, hogy kitörtek belőled a vérengző hajlamok! - ámult Lemmó.

—Nagyon tetszik a királynő.

—De láttad a fényképét már korábban is, amikor a suliban mutogattam.

—Élőben egészen más. És nemcsak szép, de nemes is, olyan uralkodói tartása is van, méltóságteljes...

—Erről egészen más elképzelésem van, hogy is lehetne valaki méltóságteljes, ha tők meztelen!

—Nincs benned elvonatkoztatóképeség, Lemmó, emiatt nem megy neked a matematik sem! Különbem meg, így pucéran még szexibb. Szóval, ha láttam volna élőben amíg a tied volt, s lett volna elég pénzem, azonnal megvásárolom én is. De most már erre semmi esélyem, aztán meg pénzem sincs, hanem arról nem teszek le, hogy megszerezsem a fiatalabbik példányát, aki úgyis jobban illik hozzám! Tehát mikor indulunk?! Úgy értem, remélem veletek tarthatok?!

—Velem tarthatsz, mert látom hogy az én drágám ezt jónak tartaná – mondta Jored – de az egyáltalán nem biztos, hogy Lemmó velünk akar tartani, ennél is nagyobb baj azonban, hogy egyelőre még azt sem tudom, milyen úreszközzel megyünk el abba a naprendszerbe! Sőt, hogy kikkel, rajtad kívül! Szervezni kéne ugyanis egy elszánt csapatot.

—Hát – tűnődött el Szutár – én azt hiszem ez kifejezetten olyan feladat, ami Lemmónak való! A bolygó koordinátáinak kiderítése nekem való feladat volt, de ez, hogy megszervezni egy expedíciót, kiválasztani a jelentkezőket, nos, ez már Lemmó reszortja kell legyen, mert ez olyan „vállalkozóias” meló hogy úgy mondjam, emberekkel kell bánni, meg pénzzel, s az ilyesmi annak való, aki mint ő is, kereskedőnek, vállalkozónak készül! Tehát az ő dolga lesz az is, hogy kerítsen nekünk egy olcsó úrhajót. Aztán meg nyilván ő is velünk tart, szóval...

—De én nem tartok veletek. - rázta a fejét Lemmó.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy túl rizikósnak tartom ezt az egészet. Mert kezdjük azzal, hogy még ha a legislegjobbát tételezzük is fel, hogy odamegyünk, s rövid úton kifüstöljük a bolygóról ezt a rarakugi nevű bandát, még akkor is, szóval, mit gondolsz, Kocka, mi lesz akkor?!

—Mi lenne, örülünk, és lesz nagy ünneplés, meg...

—Meg hip-hip-hurrá, és bulik, és a lányok megölelgetése és hasonlók. Remek. Az a baj, hogy ez csupán addig lesz, míg a rarakugik vissza nem jönnek, s hozzá sokszoros túlerővel! Mert ne feledd, azok nem Csicsija bolygóján alakultak ki, ha

pedig nem ott, akkor az azt jelenti, hogy mert nem a Csücsi bolygó születtei, emiatt máshol születtek. Tehát van valahol egy saját bolygójuk, ahol nyilván millió- és milliárdszámra hemzsegnek! S ha hírét veszik, hogy ezeket a Csücsiről kiebrudaltuk – márpedig megtudják előbb-utóbb! - akkor már csak bosszúból is vissza akarják foglalni. S akkor megnézhetjük magunkat. Tehát oda csak azok mehetnek, akik ott is maradnak, mert ha eljönnek onnét, akkor az olyan, mintha cserben hagynák a királynő népét, a rarakugik akkor simán visszatérnének; ha viszont ott maradnak, annyian kell odamenjenek, hogy ne csak elűzni tudják ezeket a pókhasú ördögöket, de tartani is tudják a bolygót, ha visszapofátlankodnának. No és kétlem én, hogy annyi örültet találunk erre a kalandra, amennyi ehhez kéne.

—Miért lennének örültek szerinted az erre vállalkozók? - kérdezte Jored.

—Először is, mert a rarakugik nagyon sokan lehetnek azon a bolygón.

—Miért?

—Mert egy bolygó elfoglalásához sok katona kell, ez evidens. Ettől persze még lehet, hogy mi emberek el tudnánk foglalni a bolygót, mert nem ez lenne az első, amit meghódítunk, csak hogy ahhoz komoly haderő kell, azaz ez csak úgy volna lehetséges, ha kormány szinten döntenének úgy, hogy hadba szállunk, s akkor odamenne néhány száz, vagy legalábbis néhány tucat harci űrhajó, több tízezer katonával, de akár több százezerrel is, no és akkor azt mondom, hogy jó esély van a sikerre. De így, ilyen amatőr módon, hogy még azon is agyalni kell, honnan lesz pénzünk *egyetlen* űrhajóra... és az sem hadi űrhajó lesz. Ha megtudják a potenciális jelentkezők, hogy egyetlen űrhajóval akarunk odamenni, kiröhögnek, és nem lesz olyan hülye, eszement idióta, aki kockáztatná az életét! Aztán: fegyvert ugye azok hoznak, akik beállnának hozzánk katonának, mert pénzünk nem lesz már rá, hogy mi fegyverezzük fel őket, ugye?! Se baj, használnak majd kenyérvágó késeket lézerpisztolyok helyett! Ez azonban még nem is minden.

—Hát akkor mi jöhet még?

—Az, hogy mondtam már, hogy nem is az az egyedüli szempont, hogy kiűzzük őket, hanem hogy legyenek emberi telepések, akik ott maradnak, felvállalni a tartós megvédelmezést. Csak hogy gondolkozzon már egy kissé a tanár úr, már bocsánat hogy így beszélek: ki akarna azon a bolygón élni?!

—Miért ne akarhatna ott élni valaki?

—Mert az a hely nem embernek való. Ha ott hét Nap süt, akkor ott akkora ultraibolya sugárzásözön lehet, amit semmiféle ózonréteg fel nem tartóztat. El tudom képzelni, hogy egy ember ott tíz percet nem tölthet a szabadban ruha nélkül, mert azonnal leég a bőre, sőt, még felöltözve se nagyon mehet ki oda, mert a sugárzásnak amúgy ellenállóbb részeink is felhólyagosodnának rövid időn belül, például a kézfejük. Sőt, lehet hogy csak kesztyűben mehetnénk a szabadba, hiába hogy meleg van, mert még az ujjaink is leégnének különben. Néhány efféle leégés után pedig tiszta sor, hogy bőrrákot is kapnánk. Ha mégis kimegyünk a szabadba, jól bebugyolálva, maszkot kéne tennünk az arcunk elé, hogy az ajkunk is le ne égjen, s a szemünk elé UV-szűrésre képes napszemüveget, másképp pár óra múlva akkor is megvakulunk, ha nem nézünk bele egyik Napba sem. Ez egészen biztos. Nem véletlen, hogy ezek a lények – mutatott Csicsijára – képesek elviselni, sőt, még élvezik is, hogy egyszerre négy kvarclámpa perzseli őket órák hosszat...

—Sőt, hét! - pontosította Jored.

—Pláne! Amiatt ilyen az ízlésük, mert ott, azon a bolygón ilyen az „időjárás”. No és

én egyszerűen nem akarok olyan világon élni, ahol nem mehetek ki a szabadba, mert azonnal úgy kell éreznem, mintha hét kvarclámpa alá feküdnék be. Kocka is hülye, ha erre vállalkozik, és csodálkozom rajta, mert maga tanár úr még érthető talán, hogy ezt megkockáztatja, hiszen nyilvánvalóan szerelmes, de Kocka... mindenestre én nem bolondultam meg ennyire, már elnézést az őszinte szóért, és nem úgy képzeltem el a további életemet, hogy azt egy bolygó méretű grillsütőben töltsöm!

—Pedig attól félek fiam, hogy ez már nem rajtad múlik!

—Hogyan?! Nem kényszeríthet rá semmivel sem, s ha erőszakot alkalmaz...! - pattant fel Lemmó. De a tanár csak intett.

—Szó sincs erőszakról, és ülj vissza, mert jobb neked is, ha tudod a szomorú igazságot... bár talán nem is olyan szomorú. Mondd, nem gondolkoztál el még rajta, miként is lehetséges az, hogy olyan hamar megtanultad Csicsija nyelvét?

—Hát mert belém töltötte valahogyan.

—Na de hogyan?

—Mit tudom én... valamiféle sugárzással... - vonogatta a vállát Lemmó.

—Nem kérdezted meg őt erről?

—Nem, mert minek is – annyit már tudtam róluk, hogy technikailag a középkorban élnek, sőt, majdhogynem a kőkorszakban, azaz úgysem tudta volna nekem elmagyarázni. A pók talán képes nekem megmondani, hogy mitől olyan erős a selyemszál, amit sző?! Mert szerintem akkor se tudná elmagyarázni, ha képes volna megszólalni a nyelvemen.

—Hát ez fiam bűnös könnyelműség volt, mert én megkérdeztem erről a felesége-met... tudom, jogilag nem az, de én annak tekintem... és nagyon érdekes dolgokat mondott nekem erről! - azzal Jored ismertette Lemmóval, mi is a helyzet a bimbóval és annak szöveteivel. —Vagyis – folytatta – ez azt jelenti öregfiú, hogy beléd is és belém is jókora mennyiség került – mármint mikrobiológiai értelemben jókora mennyiség – egy teljesen idegen faj szöveteiből! És az, hogy most már érted Csicsija népének nyelvét, sőt, még sok emlékével is rendelkezel, ez bizony azt jelenti, hogy ez a sejt fajta meglepően tökéletes szimbiózisba lépett a te tested szöveteivel, sejtjeivel, no és ennek szerintem nemcsak az lett a következménye, hogy fáradtság nélkül tanultál nyelvet, és szépeket álmodol, hanem az is, hogy... hogy is fogalmazzak... hogy te már nem vagy egészen ember! És az még hagyján is lenne, hogy egy picit nem vagy ember, de ez a te „nem emberséged” úgy sejtem fokozódni fog idővel, egyszerűen azért, hogy Csicsija bimbójának sejtjeiben moszatok is voltak, s így azok is beléd kerültek. És mert azok önálló élőlények, emiatt szaporodnak. Kutya legyen ne tanár, ha nem úgy van az, hogy apránként megfertőzik a te abszolút saját, eredeti, emberi sejtjeidet is! És ennek is következményei lesznek, bár én úgy ítélem meg, hogy csupa jó, igaz, elismerem, ez egyéni ízlés kérdése. Én magamon már észre is vettem mindenféle változásokat, és azt hiszem te is észre kellett vegyél ilyesmiket magadon, még ha nem is tulajdonítottál eddig neki különösebb jelentőséget, holott nálad e hatások erősebben kellett jelentkezzenek mint nálam, mert előbb kaptál bimbót mint én, sőt, Csicsija szerint nagyobb is volt a bimbó, amit adott neked. Például olyan furcsaságokat fedeztem fel magamon, hogy mostanában egyre szívesebben napozom vagy szoláriumozom. Egyre tovább tudok a kvarclámpák alatt maradni. Egyre jobban kedvelem a világosban való elalvást, holott korábban nemcsak nem szerettem világosban aludni, de nem is voltam rá képes, kivéve ha iszonyatosan fáradt voltam. Kicseréltem az egész lakásban a villanykörtéket kétszer akkora teljesítményűre,

de még így is egyre sötétebbnek tartom a lakásomat. *Nyomasztóan* sötétnek... ha borús az idő odakint a szabadban és épp odakint járok, rossz kedvem lesz, szinte depresszióssá válok... de lassan már a verőfényes napok idején is olyan érzésem van, hogy „erősebb fokozatra kéne kapcsolni a Napot”, ha érted, mire gondolok... és mind jobban vágyom azután a világ után, amit álmaimban látok, az átültetett emlékek hatására, Csicsija világa után... de még többet mondok: megfigyeltem, hogy minél többet kvarclámpázom, annál kevesebbet kell ennem. Ez sem lehet véletlen. Nyilván a bennem élő moszatok szorgalmasan készítik a fény segítségével a táplálékot az emberi sejtjeim számára...

—Azistenit! Pontosan ugyanezeket a tüneteket észlelem én is magamon! - kiáltott fel Lemmó. —És hogy például az utóbbi időben szívesen tartózkodom meztelenül a szobámban... de nemrég majdnem úgy mentem le ebédelni is, az utolsó pillanatban kaptam észbe!

—Hát pedig szerintem ez a... mondjuk *állapotunk*... ez szerintem idővel súlyosbodni fog! No és ez azt jelenti, hogy nem is nagyon fog már nekünk tetszeni és megfelelni szülőbolygónk, a Laksmi, de Csicsija bolygóját nagyonis kellemes helynek fogjuk találni! Bár, gondolom, soha nem válunk teljesen olyanná, mint ő, de azért arról szó sincs, hogy grillcsirke lenne majd belőlünk, ha kimegyünk ott a szabadba. Tehát legjobban teszed, fiacskám, ha ezt tudomásul veszed, és megbarátkozol a gondolattal, hogy te már a Csücsi bolygó lakója, állampolgára vagy, legalábbis tiszteletbeli, de mindenképp odaköt már téged a sorsod!

—De hát... de hát... én kereskedőként képzeltem el a sorsomat...

—Kereskedhetsz akkor is, ha ott laksz.

—Ugyan mivel, ott még igazi civilizáció sincs!

—Majd megteremtjük. Különbözik meg ha a hódítókat elűzzük, a királynő minden bizonnyal ad neked mindenféle előjogokat... meg aztán úgyis az fog ott történni, amit mi óhajtunk.

—Hát ha ezt apám megtudja... jó is, hogy Csicsija már nem velem él, mert biztos is, hogy agyonverné! Nem is csodálkoznék rajta, de nem ám... amindenségit! Ilyet tenni velem...

—Ő sem sejtette, hogy ez lesz a vége. Különbözik meg te csak ne nagyon mondogass bármit is apádnak.

—Miért nem?

—Mert akkor nem biztos, hogy titok marad. Márpedig titok kell maradjon, mert ha nem marad titok, akármikor mondhatják azt, hogy te meg én nem is vagyunk már emberi lények, annak meg sejtetted ugye, mi lenne a vége... még örülhetünk, ha rabszolgák leszünk, mert azt is kinézem, hogy elvisznek minket valami titkos kutatóintézetbe hogy kísérletezzenek velünk, persze elevenen és érzéstelenítés nélkül!

—Hű a mindenségit!

—Hé, ne nézz már ilyen mérgesen a feleségemre, nem tehet semmiről sem, tényleg nem sejtette előre, mivel jár majd ez a fajta nyelvtanítás, de különben sem volt választási lehetősége... aztán meg, ha győzünk, kiváló életed lesz, ezzel az egyetlen akcióval megcsinálod a szerencsédet életed teljes hosszára!

—De hiszen ez egy teljesen elbaszott elképzelés, ez nem fog sikerülni... már bocs a szóért. De nagyon dühös vagyok... hát hiszen ne is csodálkozzék ezen, tanár úr, persze hogy dühös vagyok, hogy az istenbe ne lennék az, bárki az lenne, aki megtudja, hogy elkezdett szörnyeteggé átalakulni!

—Ettől még nem leszel szörnyeteg, Csicsija sem szörnyeteg! Inkább mondható az

szerintem, hogy *felsőbbrendű ember* leszel, mert én azt hiszem, hogy ez úgy lesz velünk a későbbiekben, hogy igenis kibírjuk majd napfény nélkül ha nagyon akarjuk, legfeljebb kényelmetlen érzés lesz, ellenben elviseljük majd a Csücsi bolygó viszonyait is, és a hosszan tartó éhezést is amennyiben van napfény...

—Nincs a királynőnek még egy bimbója, hogy nekem adja? - szólt bele a beszélgetésbe Szutár.

—Sajnos már nincs - válaszolta neki Csicsija, miután Jored lefordította a kérdést.

—Nagy kár. Mert én szívesen és boldogan cserélnék veled, Lemmó!

—Hülye vagy?! Önként felvállalnád, hogy ne légy ember?!

—Ne ökörködj Lemmó, hogy is ne lennék ember, akarommondani, ember *maradok* az átalakulás után is, épp csak ahogy azt a tanár úr is mondta, *felsőbbrendű* emberré válok! Pláne azon a bolygón leszek igazán *felsőbbrendű*, mert olyan lakója leszek azon bolygónak, aki ragadozó, márpedig a ragadozók szerintem mindig *felsőbbrendűek* a nem ragadozókhoz képest! Ugyanis több mindenhez kell érteniük, mint a zsákmányállatoknak, amelyek többnyire csak békésen legelésznek.

—De egy ilyen nőtől nem születhet gyermeked!

—Ezek után ebben cseppet sem vagyok biztos. Megjegyzem, simán rabolhatunk embernőt is e feladatra, ha minden kötél szakad, sőt, nyilván lesznek olyan embernők, akiket elrabolni sem kell, mert maguk is szívesen odaköltöznek. Bár én tényleg szívesebben látnám, ha a gyermekem Csicsija lányától születne meg.

—Elment az eszed, ez nem történhet meg, Csicsija amiatt rabszolga, mert nem emberi lénynek van minősítve.

—Törvény szerint az a nem emberi lény, aki nem képes kereszteződni a mi fajunkkal. De ezt Csicsija esetében szerintem senki nem vizsgálta még meg, mert ő az első egyed e fajból a mi bolygónkon. Bizonyos értelemben tehát törvénytelen az ő rabszolga-státusza.

—Cseppet sem az, hiszen *nyilvánvaló*, hogy óriási a különbség az ő faja és a mienké közt, hogy is kereszteződhetne?!

—Lemmó, te úgy beijedtél, hogy leblokkolta a logikai központjaidat a félelem! Gondolj például a valumvák esetére, azok is mennyire másképp néznek ki, aztán kiderült, hogy pompás, életerős, egészséges gyermekeket képesek szülni a valumvá nők, emberi apáktól! Lett is a dologból nagy botrány, holott mindenki biztosra vette, hogy a valumvák, azok nem emberi lények! Nem kizárt, hogy így lesz ez Csicsija népével is.

—Nem lesz így, a valumváknak nem voltak szárnyaik.

—De világítani tud a hajuk, az nem elég különleges neked?! Ez úgy van tudod Lemmó, hogy az, hogy egy faj „nagyon különbözik” az emberi fajtól, az cseppet sem tudományos meghatározás, csak amolyan hasraütésszerű a legtöbb esetben, tudományosan e kifejezés ugyanis semmit nem ér, amíg meg nem mondd, *milyen értelemben* vizsgálod a különbözőséget. Ez olyan, mint a régi vicc, hogy két szomszédasszony beszélget. Egyik kérdi:

—*Hogy van a férjed, aranyoskám?*

Mire a válasz:

—*Mihez képest?*

—Nem értelek, Kocka!

—Na figyelj akkor ide! Azt, hogy valami hasonló vagy különböző, a biológiában

legalább három dimenzióban lehet vizsgálni. Természetesen nem térbeli dimenziókra gondolok, hanem arra, hogy köztudott biológusberkekben, hogy néha egyetlen apró változás a génláncban, szakszóval genotípusban óriási változást indukálhat a fenotípusban, tehát a külső megjelenésben. Bizonyos rovaroknál például egy apró genetikai változás eredményezhet olyasmit, hogy több szelvénye lesz a rovarnak, emiatt több lesz a végtagja is, vagy hogy a csápok helyén is lábak nőnek, stb., tehát látszatra a létrejött egyed drámai módon különbözik a fajától, óriási a különbség, látszatra teljesen más fajhoz tartozik, holott genetikailag a különbség jószérivel lényegtelen, néhány nukleotidbázis mindössze! És olyan is előfordulhat, hogy hatalmasok a változások genetikailag, de külsőre nem sokban különbözik a létrejött egyed. Erre jó példa mondjuk a delfin és a cápa: mindegyik vízben élő állat, még ragadozó is mindkettő, nagyon hasonlóak is tulajdonképpen, aztán mégsem kereszteződhetnek, belsőleg teljesen mások, de közismertek azok a nálunk élő rabszolgák is, akik gyönyörű nők, látszatra tökéletes emberek, aztán mégsem kereszteződhetnek velünk, s épp emiatt lehetnek törvényeink szerint rabszolgák is. Tehát attól, hogy Csicsija vagy más lény külsőre nagyon másképp néz ki, még nem biztos, hogy genetikailag is nagyon különbözik.

—Nem életképtelen korcsokról, mutáns szörnyetegekről beszéltem. - morogta rosszkedvűen Lemmó.

—Én sem - vágta rá Szutár - mert a létrejött egyed tökéletesen életképes lehet! Végző soron egy néger is nagyon másképp néz ki szemre, mint egy fehér ember, holott a bőrszín a géneknek egy egészen jelentéktelen csoportja okozza csak! Hihetsz nekem, mert nemcsak matekból vagyok jó, de bioszból is. Különbözik ez a harmadik dimenzió, amiben értelmezni lehet és kell a „másságot” s a különbözőséget a biológiában: az életképesség, szakszóval a fitness! Például két iker szemre teljesen egyforma lehet, mégis megtörténhet, hogy az egyik hamar elpusztul, mert valami betegségre fogékony a benne levő kicsi és előnytelen genetikai különbség miatt. Szóval itt három dimenzió van, a genotípus, a fenotípus és a fitness, vagy szakszavak nélkül az egyed genetikája, külseje és életképessége, és nagy laikusságra vall anélkül beszélni különbözőségről, hogy megmondanád, épp milyen értelemben használod e szót. Tudható ugyan, hogy a legtöbbször a külsőre gondol az erről beszélő, de e pongyola fogalmazás nem megengedhető akkor, ha mint te is most, arról elmélkedel, lehet-e gyereke Csicsijának vagy más hozzá hasonlónak tőlünk megfogánva!

—Jó, mindegy, most úgysem ez a legsürgősebb teendő. - morogta Lemmó.

—Egyetérték. - szólt a tanár is. —Tehát, ha túltetted magadat a kezdeti ijedelmén és csalódottságon, amire különben semmi okod, akkor gondolkozz inkább azon, hogyan szervezzük meg a felszabadító csapatot, és mivel megyünk oda, mert ez már a te ügyed is.

—De hát ez merő képtelenség, értsd meg, hogy... akarommondani, értse meg...

—Rá se ránts, megengedem hogy tegezz. Elvégre már *egy nép tagjai* vagyunk.

—Nagyon helyes, ennyit igazán meg is érdelek! Szóval, akkor értsd meg, hogy ez egymérő agyament képtelenség! Hiszen mondtam már: ide sok-sok ezer katona kell, tehát nem civilek, nem lelkes amatőrök, és fegyverrel, rengeteg fegyverrel, meg harci űrhajók, nem teherszállításra alkalmas kereskedőbárkák, holott nekünk még abból sincs egyetlenegy sem...

—De apádnak van.

—Persze, de azt mondtad, ne szóljak neki erről. És igazad is van, mert ez még akkor sem volna jó, ha titokban tudná tartani. Ugyanis majdnem biztos, hogy ő is

ugyanolyan baromságnak tartaná az egészet mint én, nem hinne a sikerben, s igyekezne itthon tartani engem, hogy legalább életben maradjak. Pedig tényleg muszáj lesz mennem, hogy a rosseb egye meg...

—Mitől változott meg így a véleményed?

—Nem változott meg, elvetélt hülyeségnek tartom az egészet... de ha mikroszkopikus esélyét látom is a sikernek, muszáj megpróbálni, mert nagyon félek, mi lesz, ha elhatalmasodik rajtam a változás! Ki tudja, nem úgy lesz-e, hogy például azon a helyen megzöldülök, ahol fény éri a testemet! S akkor az kész lebukás!

—Na de miért zöldülnél meg – ha a moszatra gondolsz, a királynő sem zöldülget!

—Csakhogy ki tudja, ez nem amiatt van-e, mert az ő sejtjei amiben a moszat van, termelnek valami anyagot, amely ezt megakadályozza, de az én emberi sejtjeim nem, mert nincsenek felkészülve arra, hogy moszatok éljenek benne! Vagy netán szárnyam kezd nőni, vagy mittudomén...

—Hát ha ezt komolyan eldöntötted, akkor leghelyesebb, ha nem azon rágódol ami megváltoztathatatlan, hanem igyekszel, hogy tehetségedet a siker érdekében bevesd!

—Jó-jó, megpróbálom, meg én... mindenekelőtt jelentkezőket kell találnunk az útra! Lehetőleg olyanokat, akikben meg is bízunk, hogy nem kotyogják el, mire készülünk! Illetve, ez nem lehetséges, mert ha nem hirdetjük ki, hogy telepéseket keresünk, akkor nem is lesz jelentkező, mert nem tudnak róla... a fenébe is, most nem megy a gondolkodás, igaza van Kockának, leblokkolta az agyamat ez a döbbenet... Bár... bár nem is! Hohó! Hát igen, ez egy meglehetősen reménytelen vállalkozás, de mit is mondott nekem anyám, amikor apám szavait idézte: hogy ha egy vállalkozó megörököl egy csődtömeget, abból is kell tudjon nyereséges üzletet csinálni, hiszen az a dolga, emiatt vállalkozó... hm... igaza van. S ha az esélyeink kicsik is, azt el kell ismernem, a potenciális nyereség óriási. Hát most elválík valóban, mennyi a tehetség bennem a vállalkozói életre... muszáj győzőm, már a saját életem miatt is... Csicsija, hányan vannak a bolygódon azok az izék, rarakugik?

—Nem tudom. Én több ezret láttam belőlük, már a férfiakból is, pedig egyáltalán nem jártam be a bolygó minden zegét-zugát, de nekem úgy tűnt, hemzsegek! Vannak olyan repülni tudó szerkentyűik is, mint nektek.

—A fenébe is... na mindegy! Szóval, tegyük meg amit megtehetünk a sikerért... mindenekelőtt szerzek bimbót Kockának!

—Hú, az nagyon jó lesz! De hogyan?!

—Mint olyasvalaki aki ért valamennyire a kereskedéshez, állítom nektek, hogy nem kifizetődő egyetlen rabszolgát szállítgatni bolygóról bolygóra. Tehát, az nyilván úgy volt, hogy nem csak Csicsija volt annak a fickónak az egyetlen rabszolgája, aki őt eladta apámnak. Sőt megkockáztatom az állítást, hogy kifejezetten Csicsija népéből való rabszolga is volt még ott a királynőn kívül.

—Persze hogy volt – erősítette meg Lemmó állítását maga a királynő – akit csak a népemből el tudtak fogni, a rarakugik mind rabszolgának használták, és én magam is sok mással együtt lettem elszállítva a bolygómról! De csak nők voltak velem együtt, férfiak nem, mert a férfiak nálunk is erősebbek mint a nők, s őket gondolom megtartották a rarakugik a maguk rabszolgájának.

—Szerintem hamar rájönnek majd, hogy nem érdemes veletek kínlódni, mert rabszolgának sem vagytok alkalmasak, s akkor eladják a férfaitokat is. - mondta kegyetlenül Lemmó.

—Vagy épp lemészárolják valamennyit. - vélte Jored.

—Na jó, hát épp azért vagyunk, hogy ezt megakadályozzuk... szóval én úgy vélem, ezek a Csicsija-féle lányok elég szépek ahhoz, hogy a kereskedő sokat adhatott el belőlük itt a mi bolygónkon. Mit tudsz erről mondani nekünk, Csicsija?

—Semmit. Mire ideértünk, én már nem voltam magamnál.

—Akkor is így lehetett. No most ha a királynő már kómás volt mire ideért, ez azt kell jelentse, hogy aki megvásárolta őt a rarakugiktól, annak fogalma sem volt róla, miként kell bánni ezzel a fajjal, hogy ezeknek a lényeknek milyen fontos a fény, emiatt úgy vélem, a többi lány is hamar bekómázott nála, s így őket is pottom pénzért adta el, hogy a veszteségeit csökkentse. Tehát, lehet itt a mi bolygónkon akár néhány száz nő is a királynő népéből, persze mind iszonyatosan legyengült állapotban, már ha egyáltalán élnek még. Sokan nyilván meghaltak. Ezeket meg kell vásárolnunk, hogy megmentjük őket, ez nem kerülhet sokba, majd én elintézem. Valamelyiknek csak lesz egy bimbója, amit odaadhat Kockának... Ugyanakkor azt hiszem, más lánynak is eszébe juthatott ami a királynőnek, hogy egy bimbójával megfertőzze az őt megvásároló férfit. Ezeket is fel kell keresnünk, s kíméletesen a tudtukra adni, hogy mi a helyzet, hogy jobb ha velünk tartanak, mert immár a Csücsi bolygó az ő hazájuk. Ők lesznek az első katonáink és telepeseink.

—Ez remek ötlet, ezt jól kitaláltad! - dicsérte meg őt Jored.

—Ami meg a többit illeti, egyszerűen fel kell adnunk két hirdetést. Az egyikben úrhajót akarunk majd bérelni, olcsó pénzért, s majd meglátjuk, milyen ajánlatokat kapunk... ha egyet sem, majd ráérünk akkor aggódni. Attól tartok, lesz okunk az aggódásra... ebben az esetben, legvégső megoldásként azt tesszük majd, hogy elfoglaljuk apám egyik úrhajóját, magyarán ellopjuk, s elszelelünk azzal. Na de ezt tényleg a legvégső esetre tartogatom. Már amiatt is, mert így nem lesz a hipertéri navigációhoz értő szakemberünk, ami nem egy életbiztosítás... a másik hirdetésben meg őszintén leírjuk, hogy egy nagyon kockázatos feladatra keresünk bátor embereket. Leírjuk, hogy egy messzi bolygó királynője keres zsoldosokat, akik felszabadítanák bolygóját az elnyomók zsarnoksága alól. Aki az akcióban részt vesz, annak lehetősége lesz választani, hogy ott marad-e a királynő bolygóján nagy úrként, vagy visszatér ide. Ezesetben a fizetsége az, hogy a legyőzött ellenség soraiból rengeteg rabszolgát hurcolhat ide a Laksmíra. Egészen biztos vagyok benne, hogy lesz a feladatra nem is egy jelentkező, itt csak az a kérdés, hogy elegendő lesznek-e. Ugyan beírom majd azt is a hirdetésbe, hogy mindenki köteles gondoskodni a saját fegyveréről, de mert efféle kockázatos akciókra úgyis jobbra csupán a csöcselék soraiból jelentkezők majd, emiatt kétlem, hogy sok fegyvert tudnának hozni, s jó minőségűeket, bár arra talán telik nekik, hogy legyen fejenként egy pisztolyuk. Mindenesetre igyekszem majd minél alaposabban feldicsérni a nagy lehetőséget, hogy milyen pompás dolog a királynő bolygóján nagy úrként élni... végeredményben itt is csak arról van szó, hogy valami terméket vagy szolgáltatást el kell adni, s nagy reklámot kell csapni neki.

—Apád nem fog aggódni, ha megtudja, hogy magánháborút szervezel?

—Nem szabad hogy megtudja. Vagyis ez az egész a tanár úr nevében kell menjen. Tehát maga tanár úr... akarommondani, te, Jored, azonnal ott kell hagyd a tanári állásodat... ennek sok tanítvány örülni fog... és ezzel kell foglalkozz főállásban. Persze én is ezzel foglalkozom majd, sőt, a suliból is kimaradok... na legalább ez a haszna meglesz ennek, mert tanulni mindigis rühellettem. De nem azt mondom majd apámnak, hogy háborúba megyek, hanem hogy saját vállalkozást alapítok a tanár úrtól kapott pénzemből, az öt millióból. E vállalkozás pedig az lesz, hogy

megveszek lestrapált, gyöngé rabszolgákat, olcsón, feltáplálom őket, majd eladom őket jó drágán. Ez teljesen hihető lesz, mert Csicsijával is ezt tettem, első rabszolgámmal, s érthető, hogy megjött a nagy siker után a kedvem arra, hogy ugyanezt folytassam! És apám egy árva szót sem szólhat, mert a vállalkozásom – úgy tűnik majd – jól prosperál, hiszen megveszem majd Csicsija fajtársait, és már néhány nap alatt ragyogó formába hozom őket, hiszen semmi bajuk csak éheznek, s elég nekik egy vagy néhány kvarclámpa ahhoz, hogy meggyógyuljanak! Apám tehát azt látja majd, hogy jól megy nekem az üzlet, mert máris temérdek csinos rabszolgánóm van, még ha nem is sok mindenre használhatóak. De azt hiszem nem a tanár úr az egyetlen a bolygónkon, akit ez nem zavar, és szívesen megvásárolnának egy ilyen nőt rengeteg pénzért, feltéve hogy nem beteg. De nem adom el őket... ellenben ha valaki ilyen ajánlattal jön, azt el irányítom hozzád, Jored, hogy te rábeszéld, hogy álljon a királynő zsoldjába, jöjjön el velünk hadakozni, s ha sikerül, egy egész bolygó efféle nőiből válogathat majd.

—De nem akarom, hogy Csicsija népéből bárki rabszolgákat hurcoljon el.

—Persze hogy nem, de ez nem számít, mert attól még bárki nő lefekszik majd ott bárki emberrel, mert hogy is mernének ellentmondani egy ragadozónak! De talán még szívesen is teszik majd, mert megtiszteltetésnek érzik a dolgot, az is lehet. A királynő sem tiltakozott, hogy te Jored kijelentetted, hogy a férje vagy, de korábban az én feleségem is szívesen lett volna, szóval ez azt hiszem nem gond, ezek a nők nem túlzottan szemérmesek... amit nem csodálok, ha meztelenül járkálnak. Szóval ez így lesz. Az meg külön hab a tortán, hogy ha ott lesznek már a bolygón, akkor ott minden bizonnyal lesz sok nő, akiktől bimbókat kaphatnak a katonáink, s aki úgy tanul nyelvet, az egy idő után úgysem kívánczik majd el onnan, ezzel tehát meg lesz oldva a telepések problémája is. Na tehát nem láthatok én sem mindent előre, ennyit tudtam kitalálni, azaz cselekedjünk!

—Még valami, Lemmó! - szólalt meg Szutár. —Én is ki akarok maradni a suliból, hogy e célnak szentelhessem minden időmet, de ezt csak akkor tehetem, ha hivatalosan felfogadsz magad mellé valami munkakörbe, jó fizetésért. Másképp a szüleim nem hagynák, hogy kimaradjak az iskolából.

—Jól van, ez nem gond. Úgyis jó, ha lesz segítők. Tehát akkor ne is húzzuk az időt, mert minden perccel nő a kockázat, hogy a bolygónkra behozott Csicsija-féle nők közül valamelyik éhen hal, már így is kritikus lehet a legtöbbjük állapota. Azaz, lépjünk akcióba! Szervezzünk egy jó kis magánháborút!

2. rész: A Kóbor

A fiút úgy becézték, hogy Ricsi, de e becenév nem a „Richárd” becézése volt. Nem, ugyanis Ricsi nem volt földi, eképp nem is viselt földi nevet. Hivatalos neve úgy hangzott, hogy Ricság, és állítólag bolygója valamely régi nyelven, amit talán 30-40 nemzedékkel ezelőtt beszéltek ősei, e név azt jelentette, hogy „gazdag”. Bár azt hogy „gazdag”, manapság már más szóval mondták anyanyelvén, ez mégis tetszett neki, mert úgy vélte, illik hozzá. Hogy a csudába ne, amikor ő maga is gazdag! Nagyon gazdag!

Na jó, hát nem ő, hanem a családja... na de ez végeredményben ugyanaz! Elvégre apja sosem bánt vele szűkmarkúan, és hát van bőven ideje, amíg önállósodik, hiszen még csak tizenhat esztendő... különben sem érzi semminek sem a hiányát. Ami neki kell, mindent megkap. Megvan neki a legújabb, mindössze köröm nagyságú szuperszámítógép, a legjobb ruhák, legkiválóbb fegyverek... e fegyverek használatát természetesen a legkiválóbb harci iskolában tanulja, amint az egyéb tudnivalókat is a legkiválóbb iskolában sajátíthatja el, ez természetesen egy másik iskola, nem az, ahol a fegyverforgatást oktatják neki... arra is telik a szüleinek, hogy magánórákat fizessenek, nem is akárhol, hanem az egyik leghíresebb nyugdíjas úrpilótánál, aki hipertéri navigációra oktatja őt, s az sem olcsó, hogy hetente kétszer felvigye őt a gyakorlópályára, s ott adja le neki a tudnivalókat...

Igen, Ricsi úgy vélte, ha valaki, hát ő aztán igazán meg lehet elégedve az élettel! Sokat kell tanulnia, szó se róla, szabadideje egy szál se, de ezt tulajdonképpen nem bánja, mert legalább nem unatkozik! Elvégre nagy igazság, hogy aki tanul, az nem unatkozik. És csakis olyat tanul, ami érdekli. Tanult hát szorgalmasan, és muszáj is volt szorgalmasnak lennie, mert apja nem nézhetett rá minden nap, elvégre apucinak pénzt kellett keresnie, s bár ehhez jól értett, de emiatt szinte állandóan úton volt. Hiába, minden munkának megvannak az árnyoldalai, s az ürkereskedők élete bizony ezzel jár! Természetesen ennek is megvan a maga szépsége, távoli bolygókat, érdekes lényeket látni, és Ricsi remélte, egyszer majd apja nyomdokaiba léphet. Na de az még nagyon odébb van...

Legalábbis úgy tűnt, hogy odébb van. Aztán hamar kiderült, hogy ez egyáltalán nem így van ám... és úgy nézett ki, semmi sem lesz Ricsi jövőre vonatkozó szép terveiből...

Pedig úgy tűnt eleinte, hogy minden még sokkal szebb is, mint azt Ricsi jogosan remélhette volna. Mert úgy kezdődött élete megváltozása, hogy egy szép nyári délután alig jött haza az iskolából, ott találta a leszállópálya mellett a reá várakozó Éüit.

Mert Ricsi természetesen nem holmi panelházban lakott, még csak nem is kertes házban. Saját városszéli villájuk volt, és helikopterrel járt iskolába. A villájukat tíz fős testőrség védelmezte a nem kíváncsi látogatóktól... de Éüit beengedték, mert tudták, hogy Ricsi néha megtette már, hogy bevitte a leányt a helikopterén az iskolába, ha úgy tetszik hát „jóban vannak” - már amennyire egy ember jóban lehet valakivel, aki nem ember, sőt messzire leri róla, hogy rabszolgaszármazék! Mindenesetre nem veszélyes.

Éüi tehát ott várt rá, és rém szomorú lehetett, annyira, hogy az már akkor is lerítt róla, amikor a magasból az arcát sem láthatta Ricsi. A leány ugyanis, ezt

határozottan ki kell hangsúlyozni, nem volt ember, hanem a *valumvá* népből származott, és e nép, szóval... szóval igen furcsa nép volt, annak ellenére, hogy úgy nagyjából emberalakúak.

Mindenekelőtt: az sem volt igaz, hogy e nép neve az, hogy „valumvá”. Helyesebb lenne úgy mondani, hogy „uaúouá”, mert ez az emberi hangsor sokkal jobban megközelíti azt a hangsort, amivel népüket ezek a lények hívják, csak hát ki az az őrült ember, aki ezt a temérdeksok magánhangzót megjegyzi és kimondja?! Eképp aztán az emberek nemes egyszerűséggel lerövidítették a népnevet: az u-hangok helyére a reá legjobban hasonlító mássalhangzót, a vét rakták, a hosszú ú-ból lu-szótag lett, a nagyon mélyen ejtett o-szerű hangból meg m-betű. Három normális szótagot már csak könnyebb megjegyezni... sőt! E rövidítés jogos volt amiatt is, mert azt a szót, hogy „valumvá”, azt e nép fiai-lányai többnyire *nem is voltak képesek* másként kiejteni, csak úgy, hogy uaúouá! Ennek oka pedig épp az volt, hogy nem voltak emberek. Úgy külsőre nagyjából emberszerűen néztek ki, de hiába, mert egészen másként festettek ott „belül”, például a hangcsatornájuk teljesen más hangok kiejtésére volt képes, csupa olyasmire, ami szinte kivétel nélkül magánhangzóféleségnek tűnt emberi fül számára. Ebből már rögvest következett, hogy bár e lények kiválóan képesek voltak megtanulni bármi emberi nyelvet ami annak a *megértését* illeti – valójában mint kiderült, félelmetesen jó nyelvérzékük volt – de amikor beszélni kezdtek, az kétségbeejtő volt, mert mintha madarak csiripeltek volna, vagy furulyán próbálna valaki lejátszani egy emberi beszédet...

Természetesen nem akadt olyan ember, aki megtanulta volna a *valumvá* nép nyelvét akár beszélni, akár megérteni... de még olyan sem nagyon akadt, aki legalább azt megtanulta volna, hogy azt megértse, amikor a *valumvá* emberi nyelven beszél hozzá, de a maga „sajátos akcentusával”, hogy finoman fogalmazzunk...

Ez azonban nem sokat számított a Laksmí bolygón, ahol Ricsi is lakott, e bolygón ugyanis nem élt több *valumvá*, mint mindössze néhány tucat.

Eleinte pedig úgy tűnt, él majd belőlük itt százával-ezrével! Végülis kifejezetten azért foglalták el a *valumvák* bolygóját, hogy aztán elhurcolják őket rabszolgá-nak...

Az elfoglalás sikerült, még az elhurcolás is, és a Laksmí lakói nagyon örvendtek, mert a *valumvák* szépek voltak, sokan is voltak, mindenki remélte hogy most jódarabig olcsó lesz a rabszolga, márpedig az remek dolog, mert akinek sok a rabszolgája, az jól él, ezt mindenki tudja...

Aztán ahogy mondani szokás, becsapott a derült égből a villám. A genetika keresztülhúzta az emberek számításait! A genetika, meg az emberek társadalmi szokásai... legalábbis azok, amiket e bolygón követtek.

Mert a Laksmí olyan bolygó volt, mely nemcsak fejlett technikával rendelkezett, de megvalósította a teljes foglalkoztatottságot is. Itt nem voltak koldusok, munkanélküliek... mindenkinek, kivétel nélkül mindenkinek volt munkája! Nem mint-ha nem lehetett volna valakit kirúgni egy cégtől, de ha az illető a törvény szerint neki engedélyezett 3 hónapon belül nem talált kedvére való állást, akkor fel kellett keresse a megfelelő Munkaügyi Hivatal, s ott garantáltan ajánlottak neki valamit. Igaz, többnyire nem kedvére való... de muszáj volt elfogadnia, mert másképp közveszélyes munkakerülőnek nyilvánították, az meg régen rossz volt ha valakire rásütötték, hogy ő „káemkás”, mert az illet kivégezték... még ha nem is rögvest, hanem egy pár hónapos bírósági procedúra után!

Mindenki kellett hogy dolgozzék, bár aki kellően gazdag volt, az nyilvántartásba

vétethette magát, mint úgynevezett „öneltartott”. Természetesen minden vállalkozó is „öneltartott” volt. Magától értetődően ők nem kaptak segílyt, hiszen van pénzük... kellett hogy legyen, mert csak az lehetett öneltartott, akinek volt a nevében egy legalább tízmillió garasra szóló bankszámla. Ennek meglétét a Munkaügyi Hivatal évente ellenőrizte... s ez nagy pénz, mert az átlagfizetés nagyjából százezer garas volt egy hónapban. Ez a tízmillió tehát nagyjából tíz évi kereset...

Munka volt bőven. A Laksmí hódító civilizáció volt. Számtalan bolygót meghódított, tehát majdnem minden férfit aki nem talált magának munkát, katonának osztottak be. De rengeteg olyan munka is akadt, amire nem tudtak vagy nem volt érdemes automatákat gyártani, ide is kellettek emberek.

Nem kell azonban azt hinni, hogy a Laksmí lakói megszakadtak volna a munkában! A legtöbben ugyanis az egyik legkényelmesebb munkát végezték: rabszolgafelügyelők voltak...

Tegyük fel ugyanis, valaki mondjuk vasbetonszerelő lesz. Rém kellemetlen munka, nincs még gépesítve. Fenn egy épülő emeletes ház sokadik emeletén a sokméteres vasbetonszalakat vonszolni, egymáshoz drótozni, a döglesztő hőségben, mert van legalább negyven fok árnyékban, csakhogy odafent nincs ám árnyék egy csepp sem...

Iszonyatos. Na de aki e munkát kapja, szerencsére nem kell hogy maga végezze el – *ha van rabszolgája!* Mert a törvény szerint akkor is XY végezte el az adott munkát, ha az valójában XY *rabszolgájának* köszönhetően lett elvégezve!

A bolygón az emberek tehát alig-alig dolgoztak. Pontosabban, ők a rabszolgákra való ügyelést is munkának tekintették... mindenki a saját egy vagy néhány rabszolgájára ügyelt. Egy építkezésen tehát dolgozott mondjuk kétszáz rabszolga, s erre vigyázott valami negyven-ötven ember. Átlag ugyanis négy rabszolgája volt mindenkinek a bolygón. Ez persze tényleg durva átlag: a lakosság mintegy húsz százalékának nem volt egy rabszolgája sem, hatvan százalékának csak egyetlenegy, és mintegy húsz százalékának egynél több, sőt rengeteg.

Akinek nem volt egy rabszolgája sem, azt egyszerűen csőcseléknek tartották, aki alig különb maga is mint a rabszolgák, mindenki gyanakodott rá, hogy munkakerülő és tolvaj, megvetették, kiközösítették és nem barátkoztak vele. Az ilyeneknek minden vágyuk volt, hogy végre maguk is rabszolgához jussanak. Erre pedig nagyjából három módjuk kínálkozott:

- egyik, hogy szorgalmasan güriznek, dolgoznak, és persze kuporgatnak. Aki nem dorbézolta el a pénzét, annak reális lehetősége nyílt arra, hogy mintegy öt évnyi spórolás után maga is megvásárolhasson egy rabszolgát – természetesen nem valami kiválót, hanem valami már majdnem leselejtezett, valami félnyomorékot vagy ócska vénséget. Na de ez nem baj, mert ezután ez dolgozik helyette, lehet hajtani, halálra dolgoztatni, s ha csak egy évet is kihúz még, megtermeli az árát, sőt többet is, lehet venni egy munkabíróbbat, vagy ugyanilyenből két-három-négy darabot is...
- másik lehetőség, hogy elmegy katonának valami úrháborúba. Ez persze veszélyesnek tűnhet, s valóban nem ritka hogy valaki ott hagyja nemcsak a fogát de az életét is, valójában azonban nem olyan iszonyú nagy a veszély, mint azt az ember elsőre gondolná, a Laksmí bolygó ugyanis ügyelt rá, hogy lehetőleg csak nálánál sokkal gyengébbekkel zördüljön össze. Többnyire olyan bolygókat támadott meg, ahol még középkori viszonyok uralkodtak, azaz csak ijjal-nyíllal rendelkeznek az őslakók, mindenestre nem ismerik még az atomenergiát. Egy katona reális eséllyel rendelkezett arra, hogy foglyokat ejtsen, akik mind az ő

rabszolgáinak számítanak azontúl, de ha nem tud rabszolgát fogni magának, akkor sincs semmi baj, mert miután leszolgálta a minimálisan öt éves szolgálati időt, azután kap annyi pénzt, hogy abból az egészen kiváló rabszolgák közül is vehessen magának tizet-húszat.

- Végül pedig nyerhetett rabszolgát párbajon is.

A Laksmí bolygó a harcosok világa volt. Nagyra becsülték a személyes bátorságot, ami kellett is, hiszen azért a jó fegyverek mellé is szükség volt alkalomadtán vitézségre a rabszolgavadászatok során... az őslakók nemegyszer kellemetlen meglepetésekkel szolgáltak nekik! Akadt olyan bolygó, ahol idomított darazsakat uszítottak rájuk... másutt holmi óriásvakondokkal percek alatt aláásatták a talajt, ahol az űrkomppal szállt, mire az a mélybe hullott... de olyan bolygó is akadt, ahol kiderült, hogy a lézerfegyverek nem sokat érnek, mert a különben tökéletesen emberinek kinéző bennszülöttek bőre tíz másodpercig is ellenáll a lézertűznek, s ezalatt simán kikerülnek annak sugarából... itt csak az segített ha a szemüket találták el – vagy ha egyszerűen jól fejbevágták valami bunkóval mondjuk...

Szóval, a Laksmí a harcosok világa volt. A párbaj bármely vitás kérdés megoldására érvényes, törvényes megoldás volt, természetesen csak ha tanúk előtt történik... és párbaj előtt meg kellett egyezni abban is, győzelem esetén mi lesz meg hogy lesz, főleg a legyőzött fél vagyonával. Például azt mind megkapja a győztes. Vagy csak mondjuk százezer garast kap, a többi a legyőzött fiáé. Vagy akármi másban is meg lehetett állapodni. A párbaj tulajdonképpen, jogi szaknyelvvéelve, fogadásnak számított, aholis arra fogad a két fél, melyikük győz.

Párbajozni mégsem lehetett akárhogyan. Törvény szerint csakis úgynevezett *szálfegyverekkel* szabadott küzdeni, tehát olyasmivel, hogy kés, lándzsa, vipera (ez utóbbi a teleszkóposan kitolódó ölmosbot neve volt), lánc, láncos buzogány, nuncsaku, tonfa, korbács, kard... azaz semmi olyasmi nem volt használható, ami löfegyver, még az íj és nyíl sem. A kést hajítani sem volt szabad. Aki ilyesmire vetemedett, azt azonnal kivégezték. Az efféle fegyverek ugyanis alkalmasak lennének arra, hogy egy nem oly kiváló harckészségű ember is a jobbik fölé kerekedjék, s a hivatalos állásfoglalás szerint ha ezt hagynák, az elsatnyítaná a népüket.

Párbajt vállalni nem volt kötelező. Ám aki nem vállalt el egy kihívást, az iszonyú szégyenbe került, és ki volt téve annak, hogy egyszerűen sehol nem alkalmazzák, s maradnak neki a legpocsékabb, rabszolgának való munkák... elveszti barátait, elhagyja a felesége/férje (ugyanis nőknek is lehetett párbajozni!)... egyetlen kivétel az volt, ha egészen nyilvánvalóan egyenlőtlenek a párbaj feltételei. Az például nem számított becsületvesztésnek, ha egy meglelt, erős, negyvenes ember kihív párbajra egy épp csak nagykorúvá lett, cingár, beteges fiúcskát, s az visszatámasztja a párbajt. Bár még ilyenkor is elvárták, hogy a fiú ne azt mondja hogy ő nem vállalja, hanem hogy milyen feltételek mellett vállalja *mégis* el, mely feltételek némileg kiegyenlítik az esélykülönbséget...

Az egyetlen ami bizonyosan semmiképp sem számított becsületvesztésnek, ha férfi hív ki nőt párbajra, s a nő nem vállalja el. Ilyesmin senki nem csodálkozott volna – de nem is szokott előfordulni... Ha viszont nő hívott ki nagy ritkán férfit, olyan nem fordult elő, hogy a férfi ne vállalja – abban a pillanatban kiutálják minden társaságból, nemcsak a „jobbakból”, de a legrosszabbakból is!

Persze, csak nagykorú párbajozhatott. Nagykorúnak húsz évesen számított fiú is, lány is, kivéve, ha valaki elveszti a teljes családját, s egyedüli örökösként

megörököl mindent. Ekkor azonnal nagykorúvá minősült, akkor is, ha esetleg még csak négy esztendő. Ja, hogy ekkor még túl tudatlan, és egykettőre elveszít mindent, becsapják, megölik...?! Na és?! Kit érdekel?! A Laksmí az erősek világa, s aki hülye, az haljon meg!

Eképp nagy ritkán elő szokott az is fordulni, hogy mégis kiskorú párbajozik – ha ezt engedélyezi neki valamelyik szülője vagy tanára.

Rabszolgát tehát lehetett nyerni párbajon is. Ebből eleve következett, hogy aki az átlagnál erősebb volt, az lehetett szegény, de rabszolgája akkor is volt, mert ha másképp nem, hát párbajon nyert egyet vagy többet. Iszonyú szegény volt rabszolga nélkül élni... és rém kellemetlen!

S nemcsak kellemetlen. Emberhez méltatlan állapot... alapelv volt ugyanis a Laksmín, amit etikaórán is tanultak, hogy az Ember a Világmindenség uralkodó faja, s minden más faj arra való, hogy őt szolgálja! Ezt annyira belevésték a nebulók agyába, hogy majdnem mindenki tudta kívülről:

—Réges-régen – mesélte Ricsinek is a tanára – a barbárság korában, szintén éltek rabszolgák a bolygónkon, s minden rabszolga ember volt. Más nem is lehetett, hiszen őseink még nem tudtak űrhajózni. Aztán ez az állapot apránként megszűnt, s olyan társadalmak alakultak ki, melyekben nem voltak rabszolgák. Ennek oka egyrészt az volt, hogy emberhez méltatlan állapotnak tartották a rabszolgaságot őseink, másrészt és még inkább az, hogy felismerték, hogy a rabszolgamunka nem hatékony. Hiszen a rabszolgának nem érdeke többet termelni! Aki tehát rabszolgákkal dolgoztatott, hátrányba került azokkal szemben, akik megfizették a munkásaikat, kik nem voltak rabszolgák, bár természetesen kevés bért adott nekik. Így apránként megszűnt a rabszolgaság.

Természetesen mindez csak addig működött, míg az űrbe kirepülve rá nem bukkantunk sok-sok barbárok lakta bolygóra! Egyszeriben kiderült ugyanis, hogy a rabszolgatartás nagyon is lehet hatékony, feltéve természetesen, hogy a rabszolga kellően olcsó, azaz legalább a saját bekerülési költségét megtermeli és még valamicskét, mielőtt elpusztul! Ennek oka, hogy a Laksmí lakói már túlfutottak igényesek, és egy egész rakás feladatot nem szívesen végeznek el, még nagy bérért sem. Ha mégis jelentkezik e munkákra, mint például a csatornatisztítás, kubitolás, bozótirtás, stb, annyira hanyagul és keveset dolgoznak, hogy lényegesen hatékonyabb egy rabszolgát tenni a helyükre, akinek ugyan kell hogy egy korbácsoló felügyelő álljon a háta mögött, akit meg kell fizetni, de a felügyelő sokkal kevesebért is elmegy felügyelőnek, mint amit egy fizetett munkásnak kéne adni, a rabszolga meg sokkal jobban dolgozik, mert fél a korbácsolótól! És egy felügyelő több rabszolgára is figyelhet egyszerre. A lázadástól se nagyon kell tartani, ha mindegyik rabszolgába beoperálunk több, rádióhullámmal vezérelhető stimulátort, mely adott jelre iszonyatos fájdalmat okoz az idegvégződéseiben... s biztos ami biztos, hátha elromlik a stimulátor, ilyenből többet is beoperálunk, például a végtagjaiba, de akár a mellcsont alá is... mindaddig tehát míg a rabszolga nagyon olcsó, a rabszolgatartás igenis kifizetődő, sőt, ezzel megvalósul állampolgáraink maximális jóléte, mert alig akad valaki, akinek igazi termelőmunkát kéne folytatnia, hiszen dolgoznak helyette a rabszolgák! Hála gyors űrhajóinknak és erős hadseregünknek, végre emberhez méltó életet élhet mindenki, mert azt tesszük, ami az egyedüli emberhez méltó tevékenység: parancsolunk és uralkodunk!

Mindez nagyon szép volt mint elmélet, de következett belőle a tény, hogy nem illett volna embereket rabszolgasorban tartani. Olyan bolygókat hódítottak tehát meg, melyeken olyan lények éltek, akik nem emberek. Igenám, de a Galaxis lakott bolygóinak túlnyomó többségén emberek éltek...

Ennek oka az volt, mint az már sokfelé elterjedt a Galaktikában, hogy az emberi faj réges-régen egyetlen bolygón, a Zója nevűn alakult ki (mely azóta a manóké lett) és innen repültek szerteszét a Világmindenségbe² – bár a legtöbb bolygón aztán elbarbárosodtak. Nem mindenki hitte el e magyarázatot, de mindegy is hogy igaz-e – a legtöbb bolygón emberek laktak, ez tény!

Ez pedig megnehezítette a Laksmi embereinek a rabszolgatartást. Hogyan tartanak rabszolgákat, ha egyszer embereket nem akarnak rabszolgául tartani?! Holott épp az emberek tudnák emberi környezetben a legtöbb hasznot hajtani, no meg ugye ha szép emberlányok a rabszolgák, azokkal jókat lehetne szeretkezni is...

Szerencsére volt megoldás. Egyszerűen úgy definiálták az „ember” fogalmát, hogy nem az az ember, aki ember *alakú*, hanem az, aki egy emberrel párosodva képes emberi utódot szülni! Természetesen életképes utódot...

Ez megoldotta a kérdést. Bár a Galaktika legtöbb bolygóján emberszerű lények éltek, akiknek ősei *talán* valóban emberek voltak valamikor, de ha így volt is, mostanára már annyira külön útra terelődött a fejlődésük, hogy számos ilyen bolygón nem voltak képesek kereszteződni az emberek ezen emberszerű lényekkel. Még így is az volt az igazság, hogy a Galaxis legtöbb bolygóján élő emberek nyugodtan közösinhettek más bolygók embereivel, sőt, néhány igazán nem nagyon ember alakú lényel is, és e nászból fogamzóképes lények születtek – de mégis, ezen emberdefiníció alkalmas volt rá, hogy lehetőséget biztosítson a Laksmi lakóinak a rabszolgatartásra!

A valumvá népet már első pillantásra alkalmasnak tartották a rabszolgának elhurcolásra. Mindenekelőtt: már a beszédjükön hallatszott, hogy nem emberek. Aztán a külsejük...

Tény, hogy emberi fogalmak szerint is csodaszépek voltak. Főleg a nők. Tulajdonképpen teljesen emberiek voltak, épp csak hogy a hajszájaik vastagabbak voltak, mint az emberi hajszálak, olyan egyharmad milliméteres lehetett az átmérőjük, és ezeket e lények képesek voltak mozgatni. Ám nem ez volt e „haj” legnagyobb különlegessége, hanem az, hogy mind átlátszó volt, mintha üvegszálból volna, és ezen átlátszó hajszálakban fényvillanások szaladgáltak ide-oda, mely fényszikrák sűrűsége, ritmusa, fényerőssége sőt színe a lény hangulatától függött! Halálos szomorúság esetén barnás fénnel virított, harag esetén vörös volt, félelem esetén citromsárga lett, de még rengeteg más érzelmet is ki tudott e haj fejezni.

Hogy is lehetne egy ennyire különleges lény – *ember*?!

Mégis, alig kezdték el a valumvákat elhurcolni, kiderült, hogy a Laksmi törvényei szerint ők bizony emberek! Mert ugye, tetszett vagy sem a valumva lányoknak, de

2 Ennek története abban a regényben van leírva, melynek címe: Y. (Úgy van, egyetlen Y betű a cím!) E regény megrendelhető az Ad Librum kiadótól ezen az internetcímen:

<http://shop.adlibrum.hu/index.php?>

[page=shop.product_details&flypage=shop.flypage&product_id=69&category_id=16&manufacturer_id=0&option=com_virtuemart&Itemid=26&vmcchk=1&Itemid=26](http://shop.adlibrum.hu/index.php?page=shop.product_details&flypage=shop.flypage&product_id=69&category_id=16&manufacturer_id=0&option=com_virtuemart&Itemid=26&vmcchk=1&Itemid=26)

férfigazdájuk persze hogy hált velük... s ennek majdnem mindig az lett a következménye, hogy a leány bizony „bekapta a legyet”, hasa nőtt-növekedett, és idővel szép gyermeket pottyantott a világra! Épp csak nem kilenc, de tizenegy hónap múlva. És a kislány tökéletes valumvá gyermek volt, azt az egyet kivéve, hogy képes volt megtanulni az emberi beszédet is, azaz kiejteni az emberi hangokat, persze a maga valumvá nyelvét is megtanulta beszélni.

Ők tehát nem lehettek a Laksmí törvényei szerint rabszolgák, sőt, már a szülei sem. Ők elvileg embernek számítottak!

Fel is szabadították az összes addig Laksmíra hozott valumvát, szerencsére sok még nem érkezett ide, a bolygójukat meg hagyták nekik, hadd éljenek rajta, bár nagy adót vetettek ki rá, úgymond azért, hogy megvédjék őket más hódítóktól...

Éüi édesanyját úgy hívták, hogy Öui, és egy Juhuártán nevű férfi rabszolganője volt, mielőtt kiderült volna, hogy a valumvák is emberek. Legalábbis jogilag... aztán mire ez kiderült, az is kiderült, hogy ő is „bekapta a legyet”, és állapotos...

Ekkortájt döntött úgy a kormány, hogy az eddig idehurcolt valumvákat visszatelepíti a bolygójukra, mert maradjon csak meg a Laksmí az „igazi” embereknek, mert ha a valumvák emberek is, de nagyonis nem a harcos fajtából valóak... de ez nem mindenkinek tetszett, és néhányan erre gyorsan feleségül vették egykori rabnőjüket, mert akadtak perverz férfiak, akik nagyon megszerették valamelyik egzotikus valumvá szépséget. Ilyen ember volt Éüi apja, Juhuártán is. Feleségül vette Öuit, holott Öui az ő nevét sem volt képes kimondani, csak úgy nevezte, hogy Uúálán... az „l” és az „n” hangot nagy nehezen ugyanis képesek voltak kimondani a valumvák is. Még hosszabb gyakorlás után némelyiknek sikerült a „h” hang is. De Öui egyelőre még nem jutott el a „h” hangig...

Leánya, Éüi természetesen tökéletesen beszélt már laksmí nyelven, eképp iskolába is járhatott. Járt is, mint teljes jogú állampolgára Laksmínak... bár nagyon látszott rajta, hogy nem e bolygó az ő szülőhazája, még ha tulajdonképpen itt is született... de akkor sem idevaló...

Sok gyereknek nem is tetszett, hogy itt él köztük Éüi! Már a külseje miatt is kiutálták őt maguk közül, de ha ez nem lett volna elég, kiderült, hogy Éüi bámulatos ésszel rendelkezik, hamarosan osztályelső lett, s nagyon bosszantotta a nebulókat, hogy egy láthatóan nem emberi lény megelőzi őket a tanulnivalókban, még az olyan komoly tudományokban is, mint a matematika. Gyakran meg is kérdezték tőle gúnyolódva, hogy ha ilyen okosak a valumvák, akkor hogy is lehet az, hogy a bolygóján még csak íjjal-nyíllal harcolnak az őslakók?! S Éüi azt felelte, nem tudja. Ő sosem élt ott... majd hozzátette, jobban örülne neki, ha az emberek is csak íjjal-nyíllal hadakoznának és nem atombombákkal meg protontorpedókkal, mert akkor kevesebb lenne az áldozat, azaz, ő úgy véli, az, hogy fejletlenek a valumvák fegyverei, még nem okvetlenül a civilizátlanság jele...

Na, ez aztán pláne nem tetszett az osztálytársainak.

Történt aztán egy napon, amikor Éüi tíz éves lehetett, hogy kiderült, nagy csapás érte őt és édesanyját: meghalt Éüi édesapja!

Ez tényleg nagy csapás volt nekik. Meghalt a családfenntartó! Éüiék korábban sem tartoztak az igazán gazdagok közé – apjának épp csak hogy tellett egyetlen rabszolgára, tudniillik Éüi anyjának megvásárlására. Aztán amikor őt feleségül vette, ezután természetesen egy rabszolgája sem maradt... gúnyolódtak is vele épp eleget! Ő többnyire megpróbált azzal visszavágni, hogy neki majd-

nem van rabszolgája, csak épp feleségül vette... na de ahogy mondani szokás, ez „akkor sem az igazi”!

Épp mostanára azért csak összekuporgatott annyit, hogy vehetett volna egy újabb rabszolgát, akarta is, már tervezte... ekkor azonban egy különben szép, napfényes, de Éüi számára cseppet sem szép, inkább nagyonis szomorú hajnalon nem ébredt fel. Mint azt az orvosi vizsgálat megállapította róla, álmában infarktus végzett vele.

Éüi és Öüi nemigen tudták, hogy mitévőek legyenek. Eddig ők nem dolgoztak. Éüi persze hogy nem, hiszen nagyon kiskorú volt még – Öüi pedig nem is kellett hogy dolgozzék. A munkakötelezettség ugyan a nőkre is kiterjedt, de csak az esetben, ha nincsenek férjnél. De ő ugye férjnél volt eddig...

Most azonban megváltozott minden. Három hónapon belül állást kellett találnia, ami már azért is ajánlatos volt, mert valamiből meg kellett hogy éljen a leányával...

Igaz, övé maradt mindaz a pénz, amiért a férje korábban épp rabszolgát szeretett volna venni. És ez sok pénz volt. Kitarthattak belőle egészen kényelmesen akár egy teljes évig is. Ha kuporgatnak, két évig is talán. Na de mi lesz aztán?! És különben is, a törvény az törvény, dolgozni egyedülálló nőnek muszáj!

A munka ellen még nem is lett volna kifogása Öüinek úgy általában, igazság szerint még amikor élt a férje, akkor is szeretett volna dolgozni menni, de Juhúártán nem hagyta, féltékeny volt, azt mondta, nem hagyja hogy egy ilyen egzotikus szépség mint a neje, idegen férfiak közé csámborogjon el! Arról már nem is beszélve, hogy eredetileg azért is vette meg, hogy legyen aki rendben tartja a lakását, akkor pedig Öüi foglalkozzék ezzel, teremtsen kényelmes, meleg fészket a lakásukból, még akkor is, ha emiatt kevesebb lesz a pénzük! Mert a pénz sokat ér, de nem mindent, ugyanis a kényelem is érték! Már amiatt is, mert a pénz főként úgyis azért kell, hogy az ember kényelmet, jólétet vásároljon belőle!

Most tehát elmehetett már munkába Öüi, el is kellett mennie – épp csak szóba sem álltak vele sehol. A legtöbb helyen beljebb sem jutott a portánál, de ahol sikerült is eljutnia holmi személyzetishez, állásinterjúra, ott sem töltött többet mint egy-két perc. Nyíltan megmondták neki, hogy valumvákat nem alkalmaznak! Mire is használhatnák az olyan alkalmazottat, aki egyetlen rövid mondatot sem képes érthetően elnyöszörögni?! Az ilyen szinte olyan a cég számára, mintha néma volna, még ha nem is süket... Öüi elvállalt volna már akármilyen fárasztó vagy piszkos munkát is, de még takarítónőnek sem kellett. Ott is elvárták volna legalább azt, hogy érthetően köszönjön a munkatársainak, a főnöknek, vagy hogy ha nem talál valamit, például a tisztítószeres flakonokat, fel tudjon tenni egy értelmes kérdést... de volt olyan hely is, ahol azt is a szemébe mondták, hogy akkor sem alkalmaznák, ha tudna beszélni, mert túl szép, s ez a termelékenység rovására menne, mert mindenki őt bámulná, s állandóan csak udvarolnának neki, mert mindenki le akarná fektetni. Rontaná a munkafegyelmet, ahogy azt szakszerűen megfogalmazták.

Mikor már két hónap is eltelt hiábavaló álláskereséssel, végülis felkereste a körzeti Munkaügyi Hivatalt. Elvégre az arról híres, hogy mindenkinek tud munkát ajánlani, aztán meg ő, Öüi, elvileg teljes jogú laksmíi állampolgár, ő hivatalosan ember, tehát jár neki az, hogy kapjon munkát, ez nemcsak kötelessége, de joga is, bár azt nem kétlette, hogy a létező legpocsékabb munkát utalják majd ki a számára.

Elment oda tehát, előtte óvatosan le is írta egy papírra hogy mi a helyzet, hogy

érthetetlen nyöszörgésével ne idegesítse fel a hivatalnokokat... mert fura kiejtését férje már egészen jól megértette végre, de az is biztos, hogy ő volt az egyetlen ilyen ember...

Elment oda, majd nem is sokára hazajött, eléggé lógó orral... s otthon aztán nem is titkolta leánya előtt, hogy mi az ábra.

—Kaptál munkát, anya? - kérdezte Éüi.

—Hát izé... ha úgy vesszük igen.

—Juj de jó! Mikor mész dolgozni?

—Még, hogy is mondjam... nem vállaltam el... gondolkozom a dolgon... elvégre van rá egy hónapom.

—Nem értem! - sápadt el Éüi rosszat sejtve.

—Tudod lányom, teljesen igaz az, hogy a Hivatal képes mindenkinek munkát adni. Okos emberek vannak ám ott... évekkal ezelőtt felkészültek az olyasféle esetre, mint a mienk. Nem is kellett sokat gondolkoznia a hivatalnoknőnek, máris mondta, mik a lehetőségeim...

—Hát még válogathattál is?

—Mondjuk... két lehetőségem van ugyanis. Egyik, hogy kurva leszek.

—Tessék?!

—Mit csodálkozol ezen, köztudomású, hogy bennünket főként épp amiatt hurcoltak el annak idején az emberek, mert nagyon szépek vagyunk, és hálótársul akartak minket... apád is azzal kezdte, hogy alig vett meg, rám ugrott és megerőszkolt...

—Izé... ez ilyen vadul történt?! - ámult a kis Éüi.

—Naná! Gondolhatod, hogy ellenkeztem! Engem is úgy raboltak el onnan, a családi odúm közeléből, szüleimet lelődözték a lézerpisztolyokkal, amikor el akartam futni, megpofoztak... semmit, érted, *semmit* nem értettem ebből az egész itteni világból... igazából még most is tökhülye vagyok mindenhez! Semmit nem értek... például hogy miként mutogathat ez a tévé nevű láda olyan képeket, amik nem itt történő eseményekről szólnak... hogy mitől világít a lámpa... mitől megy a légpárnás jármű... minden új volt, félelmetes... és sírtam, és rettegtem, és akkor jött apád... és akkor még az együttálástól is féltem, mert olyat addig még nem csináltam... na de hát hiába féltem, megtörtént, mert rám kiabált, hogy jobb ha szétteszem a lábamat... és addigra már belém lett operálva a fegyelmezőcsip, és tudtam hogy az nagyon fáj, ha megnyomják a gombot... szóval, én bizony végigsírtam azt az első alkalmat, kislányom! És utáltam és gyűlöltem apádat... Sokkal később történt csak meg az, hogy megszerettem. Te akkor már megvoltál. És el kell ismernem, apád nem volt rossz ember. Még a csipeket is kiszedette belőlem, miután feleségül vett. Na de nagyon eltértünk a tárgytól. Szóval, bennünket valamvá nőket főként hálótársul akartak az emberek. És most a Hivatalban azt mondták, azt tudják nekem ajánlani, hogy ha nem találok másutt munkát, lehetek államilag elismert örömlány! Naponta be kéne járnom egy erre a célra fenntartott épületbe, a bordélyba, és naponta minimum háromszor együttálalni azzal, aki akarja. Ezért a három alkalomért járna nekem a fizetés, ami nem sok, de arra valóban elegendő lenne, hogy te és én tisztességesen megéljünk belőle. E pénzt akkor is megkapnám, ha esetleg nem akarna velem naponta három akárki együttálalni, csak kettő vagy egy, vagy épp egy sem, de mint a hivatalnoknő mondta, erre ne nagyon számítsak, mert ahhoz túl szép vagyok! Háromnál többször nem kéne, de megtehetem, ám a háromnál többszöri lefekvésekért kapott pénz már az enyém lenne, természetesen adóznom kéne utána... azt mondta, sze-

rinte szépen kereshetnék, mert nem lenne hiány rám vágyó férfiakból, sokat is kérhetek amilyen szép vagyok... más munkát nem tud adni! Elvégre beszélni sem tudok emberül... azaz, ezt köteles is vagyok elfogadni, mert nincs más munka!

—De hiszen ez iszonyúan hangzik! A kurvákat mindenki megveti!

—De nincs is sok belőlük. Hiszen minek is legyenek sokan, amikor majdnem mindenkinek van rabszolganője...

—Épp ezért vetik meg őket! Tanultam etikaórán a suliban! Aki nő kurvának megy, az nem él emberhez méltó életet, mert az embernőhöz az méltó, hogy egy férfi felesége legyen, illetve hogy úrnője legyen rabszolgáknak, akiknek parancsolhat, a mindenkivel lefekvés a rabszolgánkhöz való, aki tehát kurva, az úgy viselkedik, mintha rabszolga volna! Anyám, ezt nem teheted, mert mindenki meg fog vetni téged! És reménykedem is, hogy nem vagy erre rászorulva, mert mintha olyasmit említettél volna, hogy van más lehetőség is!

—Nincs. Ami munka, olyan nincs. De a hivatalnoknő mondta, hogy ha ez nekem nem tetszik, akkor választhatom azt is, hogy résztveszek a Valumvá Visszatelepítési Programban. Ez azt jelenti, hogy az Állam igyekszik rávenni a még itt kis számban élő valumvákat, hogy menjenek haza a szülőbolygójukra. Tudod, hogy a Laksmí maradjon az úgymond „igazi” embereknek! Ezesetben nem kéne kurvának lennem, semmit sem kéne dolgoznom, hanem már egy héten belül beszállhatnék veled együtt kislányom egy űrhajóba, s az ingyen visszavinne minket a szülőbolygómra.

—De hiszen ez nagyszerű! - ujjongott Éüi. —Azt még úgysem láttam! S gondolom te is anyám, szívesen térnél vissza oda! Neked ott minden ismerős, biztos vágyódoz is utána...

Anyja szomorúan hajtotta le a fejét.

—Ez azért nem ilyen egyszerű! - füttyögte. —Persze hogy szívesen mennék vissza... de legalább annyira nem szívesen!

—Nem értem!

—*Látogatóba* - szívesen. Végleg ott lakni - *nem!* Éüi, egyvalamiben igaza van az embereknek: mi barbárok vagyunk. Legalábbis voltunk. Szépek vagyunk, de barbárok. Itt messze sokkal jobban élek. Ez számomra a csodák világa! Igaz, akaratom ellenére hurcoltak el ide, igaz, hogy megerőszakoltak, mármint apád tette ezt, de alapvetően azért nem is alakult olyan rosszul az életem! Mielőtt idekerültem, nem volt ritka, hogy éheztem. És félhettünk, mikor tör ránk a szomszéd törzs, s akkor is lényegében ugyanaz történt volna, mint amit az emberek tettek: sokakat lemészárolnak, a szebb nőket elhurcolják... épp csak akkor nem úgy lettem volna rabszolga mint itt, mert nem lett volna sok csoda, ami közt élhetnék!

—De hiszen itt sem élnek jól a rabszolgák! Láthatod!

—Látom is! A híradókban sem titkolják, hogy a Laksmí olyan bolygó, mely az összes rabszolgatartó bolygók közt is kitűnik a rabszolgákkal szemben tanúsított kiváltképpen kegyetlen magatartást illetően! De mondd, mit érdekel ez *engem*?! Nekem szerencsém volt, mert jó emberhez kerültem! Semmi kétségem, ha csak egy teljesen közönséges rabszolga lettem volna itt, most fenekemet a földhöz verném örömben, amiért visszavisznek a hazámba! Na de nem úgy van! Én itt nem rabszolga voltam az itt töltött időm nagyobb részében, hanem egyszerűen egy tudatlan barbár lány, akit feleségül vett - bár akarata ellenére - egy *isten*, aki érte jött egy másik világból! S ez azért nagyon más ám! Most azért menjek vissza, hogy megint éhezsek, meneküljek?! Vagy hogy elraboljon valami valumvá harcos, és az is megerőszakoljon, s annak legyek a rabszolgája, vagy ha nagy mázlim van, az is

feleségül vesz, csak épp már nem élek olyan jól, mint itt?!

—De hiszen tele a hírcsatorna olyasmivel, hogy az emberek csatornákat építenek a bolygónkon, lecsapolják a mocsarakat meg minden...

—Nem hiszek én ebben! Biztos van ilyen is, de nyugodt lehetsz, a bolygó java része még biztos hogy maga az ősbárárság! Még akkor sem lehet látványos a javulás, ha teljes erővel dolgoznak ezen, hiszen azóta hogy meghódították, alig telt el több, mint tíz év! Szóval, én nem igazán kíváncsi vagyok oda, bár elismerem, akadnak percek, amikor szívesen térnék vissza. De mindenkinek vannak örült pillanatai... Na de még csak nem is ez a legfontosabb szempont.

—Hát?

—Akkor sem mehetnék vissza, ha nagyon szeretnék. Éspedig miattad, kicsikém!

—Miattam?!

—Bizony! Te semennyit sem éltél abban a világban. Most azt hiszed, valami izgi kis kaland lenne odamenned, és nagyon élveznéd. Élveznéd is, eleinte. Azokat a csodálatos fákat látni, meg a gyönyörű vízeséseket... a csodaszép virágokat... Mindezt élveznéd, néhány óráig. Aztán kiderülne, hogy a fák közt vannak olyanok, melyekhez nem nagyon ajánlatos nyúlni, mert a gyantájuk mar, s még csak le sem mosható könnyen... a vízben rém veszélyes polipok és krokodilok élnek, tehát még csak egy jót sem fürödhetsz kockázat nélkül... még abban a vízben sem, amiben ezek nincsenek, mert élnek a vízben olyan parányi, milliméteres férgek, melyek pillanatok alatt bemásznak a puncidba, de a férfiak húgyhólyagjába is a húgycsőnyíláson keresztül, aztán ott szaporodnak, petéznek, persze úgy, hogy közben apránként kirágnak belülről téged... és te nem tudod felismerni, melyik vízben élnek ezek, s melyikben nem!

—Miről lehet ezt megismerni?

—A gyakorlottabbak az illatról felismerik, de útbaigazít a környező növényzet is, mert vannak növények, melyek közelségét e férgek nem bírják... Aztán, mit ennél? Nem tudsz vadászni! Az eheto növényeket sem ismered fel! Nincs házad, ami oltalmat nyújtana az eső, szél, vagy a nagy meleg ellen, leginkább azonban a temérdek szúnyog ellen! Amelyektől különben betegségeket is kaphatsz... aztán, szívesen aludnál-e a kemény földön? Szóval nem, nem, nem hinném hogy nagyon tetszene ott neked! Különben is: bevallom neked, én nagyon örvendtem neki, amikor megkaptam a laksmii állampolgárságot! Én emberhez méltó életet akarok élni, ha már egyszer embernek vagyok minősítve, azaz hogy nyíltan szóljak: úr akarok lenni! Úrnő! Na most azt tudom hogy erre nem sok esélyem van, de ha visszamegyek a szülőföldemre, akkor ez a nem sok esély teljesen pontosan nullává válik, holott a nem sok igenis több mint a nulla! De nemcsak az én esélyem, hanem a tiedé is nulla lenne úgy, leányom! S azt szeretném, hogy ha már belőlem nem lesz úrnő, de legalább belőled legyen az! S erre meg is van minden esélyed, mert kiválóan tanulsz, osztályelső vagy, te érted mindazt a sok roppant csodát, ami van e világban, s amin én csak ámulok, amit tudomásul veszek de ésszel fel nem foghatok... te itt azt hiszem aránylag jól érzed magadat, te már ehhez szoktál hozzá... tönkretennélek, ha visszavinnélek! Egyedül meg nem akarok visszamenni, mert egyrészt a lányom nélkül soha, másrészt ezzel halálra ítélnélek, mert egyedülálló nő lennél, azonnal nagykorúvá minősítenének, pénzt kéne keresned, nem tanulhatnál tovább, de te is biztos csak azt kapnád amit én: ajánlatot a kurvaságra, vagy hogy települj vissza! És hidd el, nem éreznéd jól magadat ott akkor sem, ha megtanulnád, miként maradj életben. Számodra az kemény, elviselhetetlen élet lenne, vágyódnál e világ megannyi

kényelme és csodája után...

—Akkor most mi lesz?

—Nem tudom. Csak az a biztos, hogy nem megyek vissza! Egyelőre még reménykedem. Még van majdnem egy hónapom hátra... Háttha lesz valami más!

Az egy hónap letelt, de nem kapott Őüi semmi más munkát. Holott Őüi minden nap amikor hazaért az iskolából, megkérdezte erről édesanyját. Anyja azonban csak rázta a fejét szomorúan, hogy nincs semmi...

Aztán az utolsó napon, amikor Őüi megint megkérdezte, válasz helyett csak benyúlt a zsebébe, s előszedett onnan egy nagy köteg pénzt, s leánya kezébe nyomta. Annyi volt, amennyi egy egész havi átlagkereset.

Őüi felemelte a fejét, és sápadtan meredt anyja arcába, majd szép szemét előntötték a könnyek, és zokogva rohant be a szobájába...

A dolog persze nem maradt titokban. És ez nagyon megviselte Őüit. Rémségesen szégyellte, hogy anyjából kurva lett. Valójában messze sokkal jobban megviselte ez őt, mint magát az édesanyját. Őüi végeredményben úgy fogta fel ezt, hogy ő még most is hadifogoly, naponta megerőszakolják, ez nem kellemes, de még mindig jobb, mintha megölnék, s végeredményben legalább pénze van bőven... igazság szerint most messze sokkal gazdagabbak, mint amikor még Juhuártán felesége volt! Az lehet hogy ezért őt mindenki megveti, de ezt nem éreztetik vele a bordélyban, mert ott csak csupa olyan nő van aki maga is kurva, az meg mi jogon vetné meg őt, vagy még a párosodni vágyó férfiak mennek oda, de akkor azok a szexszel törődnek nem a megvetéssel... mással meg nem akar beszélni. Neki nem a beszéd a dolga, hanem a spórolás. Sok pénzt kell összegyűjtsön, hogy amikor a leánya nagykorú lesz, öneltartott lehessen, valami vállalkozásba foghasson, igazi úrnő lehessen...

Na de Őüi nem tehette meg, hogy elzárkózik a világ elől. Neki naponta iskolába kellett járnia...

Így eshetett meg, hogy egy nap, amikor Ricsi leszállt a helikopterével az iskolaudvaron, nagy csődületre lett figyelmes, ugyanis számos fiú és leány fogta közre ott Őüit. Természetesen ő is kíváncsi volt, miről van szó, odasietett hát. Gyakran látta már eddig is a fénylő hajú leányt, de sosem beszélt vele, már amiatt sem, mert Őüi idősebb volt mint ő, ekkor már a leány tizenhat esztendő volt, Ricsi viszont csupán tizenkettő, azaz nem egy osztályba jártak. Sőt, eddigre Őüi már két osztályt is ugrott, olyan kiválóan tanult. Most volt végzős...

A leány most egyáltalán nem mutatott olyan szépen, mint egyébként. Ruháját, s részben arcát is, mindenféle piszok borította, többek közt rohadt paradicsom. Az iskolának volt egy kiskertje, ahol bizonyos osztályoknak az alapvető mezőgazdasági ismereteket tanították, talán onnan szedtek rohadt paradicsomot... és kórusban kiabálták Őüire:

—Gyáva, gyáva! Gyáva, gyáva!

Ricsinél sokkal nagyobb fiúk is ott álltak a körben, melynek közepén Őüi tanácstalanul ácsorgott, és kiabálták rá, hogy gyáva. A leány néhányszor megpróbált kitörni a körből és elszaladni, de mindannyiszor visszalökték. S most felhangzott a javaslat, épp amikor Ricsi is odaért:

—Vetkőztessük pucérra szégyenszemre! Megérdemli!

—Bocs, de mi folyik itt? - kérdezte Ricsi, ám hangja majdnem elveszett a zűrza-

varban. Senki nem válaszolt neki. Ám a vetköztetési javaslat általános helyeslésre talált, s máris megragadták Éüi végtagjait, s kezdték volna letépni róla a ruhát...

—Megállj! - kiáltotta Ricsi. Ezt már meghallották, és abbamaradt a ruhatépkedés. Mindenki feléje fordult. Talán azt hitték egy pillanatig, valami tanár tévedt erre.

—Mit műveltek, szégyen egyszerre többen támadni egyvalakire! - förmedt rájuk Ricsi.

—Csak ne oktass minket te kis köcsög - vetette oda a választ foghegyről egy nagyobb fiú - nem voltál itt az elején, nem tudsz te semmit!

—Ez igaz, de látom amit látok! Viszont ha volnál olyan végtelenül kedves felvilágosítani engem az előzményekről, mindjárt többet tudnék!

—Ah, de utálok ezt a pökhendi, úrhatnám modort... na persze, a milliomos csemetéje, ugye! Beképzelt majom!

—Vagyok aki vagyok, mi közöd hozzá?!

—Az, hogy gyűlölöm a gazdagokat!

—Igen, ez általános jellemvonása a sikerteleneknek, tehetségteleneknek, veszteseknek... ha az irigység fájna, hangosan üvöltene! De most ne rólam beszéljünk, főleg ne a pénzemről, ami talán a te csalárodnak is lehetne, mert van is annak aki pénzét el nem issza, s munkával tölti a napot... *itt* mi történik, azt mondd meg!

—És ha nem mondom meg?!

—Akkor kénytelen leszek a rendelkezésemre álló információk alapján cselekedni, ez pedig azt jelenti, hogy úgy látom: etikátlanul cselekedtek, mert egy emberi lényt bántalmaztok!

—Ez nem bántalmazás, ez párbaj!

—Ez kizárt. Nincs olyan párbaj, ahol egy főnek egyszerre több az ellenfele.

—Jól mondod Ricsi, ez nem párbaj - szólalt meg egy másik fiú - épp arról van szó, hogy Éüi nem akar párbajozni!

—Az ő dolga. Különben is, hülye lenne, ha párbajozna egy férfival! Én sem vállalnám a helyében...

—De nővel sem akar!

—Kivel?

—Velem! - lépett előre egy jókora, erős leány. Kicsit alacsonyabb volt mint Éüi, de sokkal vaskosabb, izmosabb.

—Ezesetben is az ő dolga, hogy párbajozik-e. Nem kötelessége. Tudhatnád!

—Tudom is, de ha egyszer nem vállalja, akkor teljes joggal nevezem őt gyávának! Szégyen, hogy nem vállalja!

—Lehet hogy szégyen, de akkor sem kell vállalnia. És tőlem aztán annak nevezed őt aminek csak akarod, akár gyávának is, de hogy jön ez a ruhatépkedéshez?!

—Á, hát az csak amiatt lenne, hogy megbüntessük a gyávaságáért! - mondta az elsőként Ricsihez szóló fiú.

—Nem tudok olyan törvényről, amely ezt megengedné! - vonta össze a szemöldökét Ricsi.

—Aha, a kis törvénytudós, az eminens diák! - gúnyolódott a fiú. —De most rosszul tudod a leckét, öcskös, mert én tudok ilyen törvényről!

—Igazán?

—Igazán! A gyávákat mindenki jogosan veti meg! Tanultuk etikaórán!

—Úgy van. Nincs is kifogásom ellene, ha megveted őt. De hol van ebben a mondatban ruhatépkedés?!

—Mondd, te hülye vagy?! Nem hallottál még arról, hogy megszegényítés?!

—De igen, de az általad idézett mondatban még megszegyenyítésről sincs szó. Különben ha lenne, sem számítana: hatáság vagy-e tán, hogy eldöntsd, ki legyen megszegyenyítve és miként?! Ha nem tetszik neked e lány viselkedése, ha törvényteleniségre gyanakszol, jelentsd a tanároknak. Azellen nem lehet semmi kifogásom. De...

—Aztán ki nem szarja le, hogy neked mi ellen van kifogásod?! - lépett közelebb hozzá a fiú. Ricsi keze a ruhája alá csusszant, és megmarkolta a „viperát”. A Laksmín óriási felelőtlenység volt fegyvertelenül elindulni valahová – nem is tette meg senki épeszű ember...

—Verekedni akarsz? - kérdezte a fiút.

—Verekedni?! Minek nézel te engem, holmi csöcseléknek?! Legfeljebb párbajozni! Legalábbis, ha nem adod lejjebb a pökhendi modorodat! Mert már hányszor emlegeted, hogy neked ezellen meg azellen nincs kifogásod, de le se szarom, tudd meg! A tököm tele van veled, meg a milliomos fajtáddal, legalább annyira utállak, mint ezt a szörnyszülött izét, aki fénylik mint egy neonreklám – bökött a kezével hátra Éüi felé – aki ráadásul valóban gyáva, hiszen lám, sárgán világít most, azt meg mindenki tudja, hogy az effélék akkor sárgulnak be, ha félnek!

—Félnél te is, ha egyszerre ennyien jönnének ellened!

—Nem is igaz, én bátor vagyok!

—Akkor miért egy nővel kötekedel?!

—Kikérem magamnak az ilyen beszédet, nem kötekedem vele, nem is én hívtam ki párbajra, s egyáltalán, ez a vakarék nem nő, mert nő csak ember lehet!

—A törvény szerint ember. Annak van minősítve!

—De ez hülye törvény, hiszen szemmel látható, hogy nem ember!

—Ezt beszéld meg a törvényhozókkal, különben meg ha a véleményemre vagy kíváncsi, valóban ember, hiszen kereszteződni tud a fajtája a mienkével!

—De nem vagyok kíváncsi a véleményedre!

—Akkor kvittek vagyunk, mert én sem vagyok kíváncsi a tiedére. Most tehát menj inkább, úgyis mindjárt kezdődik az óra, a lányt meg hagyjátok békén! Hogy is hívnak? - kérdezte a leányt.

—Éüi a nevem. Köszönöm!

—Na tessék, hiszen normális neve sincs! És különben se szabad meg nekem, Ricsi-kém, hogy mikor és hová menjek! Baromira felidegeltél, tudd meg! Ezennel párbajra hívlak ki, és ha nem vállalod, igenis gyávának nevezlek téged is, te már ugye nem vagy nő, neked illik vállalni velem a párbajt, s ha nem teszed meg, letépkedem a ruhádat, akármit is hadoválsz nekem jogról, aztán futhatsz haza szégyenszemre pucéran, mert nem fogsz ám te helikopterezni, mert azt is tönkreteszem!

—Aha. Szóval mindenki hallotta, hogy most te, Csekjür, azzal fenyegetőztél, hogy kárt teszel a magántulajdonomban! Rongálással fenyegetőztél! Tanúm itt rá mindenki! Megyek is, és jelentem a tanárnőnek!

—Azt egyszerűbb, mint kiállni ellenem, mint férfi a férfi ellen, mi?! Gyáva féreg! - és Csekjür Ricsi arcába köpött.

Ricsi nyugodtan törölte le a köpetet.

—Minek álljak ki veled párbajozni, hiszen semmit nem tehetsz fel ellenem!

—Nem a faszt, az életemet az életedért!

—Csak így simán?

—Hogyhogy simán?

—Szóval akkor tisztázzuk: sima párbaj, élet az életért, tehát ha legyőznél, nem

lesz a tied minden vagyonom?

—Miféle vagyonod, nincs is vagyonod, minden a papádé!

—Akkor miért nevezel mindig milliomosnak?

—Mert helikopterrel jársz suliba!

—Jól beszélsz. Látod, a helikopter az enyém.

—Mindjárt az enyém lesz az!

—Te hülye vagy! Épp most beszéltük meg, hogy csak élet az életért, s a vagyonom nem lesz a tied!

—Miért ne, ha olyan biztos vagy benne hogy győzől, felteheted ellenem azt a szaros helikoptert is!

—Ez igaz, de ha ezt tenném, mindenfelé elterjedne hogy én jó zsákmány vagyok, érdemes épp velem és nem mással párbajozni, mert aki engem megöl, az egy helikoptert szerezhet, másnál meg csak potyára kockáztatja az életét! Hülye nem vagyok ám! Felteszem én a helikoptert, nem gond, de akkor ajánlj érte valamit, ha arra fáj a fogad!

—Jó! Tudd meg, hogy van egy rabszolganóm!

—Neked?! Kizárt!

—De igenis van! Nemcsak te vagy az egyetlen gazdag ember! Az igaz hogy az én szüleim nem milliomosok, de azért nem is holmi csöcselék egyikük sem, és vettek nekem egyet ajándékba! Felteszem a helikopter ellen!

—Nem hiszem, hogy lenne rabszolganőd.

—De igenis van!

—Igenis hogy nincs. Már rég eldicsekedtél volna vele, ha lenne neked olyan. Nem bírtad volna magadban tartani.

—Nem is kell magamban tartanom, miért is ne dicsekednék vele, mit ér az olyan dicsőség, amiről a szomszéd se tud?! Megvették nekem, mert megígérték hogy kapok egy rabnőt, ha javítok az eredményemen, és amikor kikaptuk tegnap a félévi bizonyítványt, látták hogy igyekeztem, mert mégsem fogok megbukni matekból, másból se, és megvették nekem! Már meg is basztam, úgy ám, nem is egyszer! És épp akartam is mondani, de akkor jött ez a dolog, hogy Éüi gyáván viselkedett, meg jöttél te...

—Nem érdekel, gondolom valami bányarém lehet, valami fogatlan vénység.

—Nem is igaz, akkora mint te, tizenkét éves!

—Akkor sem ér annyit mint egy helikopter, megközelítőleg sem.

—Most mi van, beszartál a félelemtől?!

Ricsi nagyot sóhajtott.

—Jól van, ha annyira akarod! De akkor keressünk valami tanárt, hogy hivatalos legyen az egész!

Nem nehéz egy iskolában tanárra lelteni... sőt, hamarosan az egész tanári kar körülöttük tolongott, kezdve magával az igazgatóval! De itt volt minden diák is. Mégiscsak rendkívüli esemény egy párbaj az iskolában, s az igazgató a mai napra tanítási szünetet rendelt el, pontosabban, nem tanítási szünetet, hanem kijelentette, hogy ma mindenkinek etikaóra van, melyen szemrevételezhetik egy párbaj lefolyását élőben! Az eseményt természetesen az etikatanár vezette le. Mindenesetre kifaggatta először mindegyiküket, hogy is kezdődött ez az egész. Kiderült, hogy a leány aki párbajozni akart Éüivel, azt nehezményezte, hogy Éüi egyáltalán merészel egy iskolába járni emberekkel! Pláne, mert hiszen kurva az anyja, s az ilyen ne menjen emberek közé! A tanárnő megszídta őt, mert Éüi igenis ember, ha

a törvény így szól, és joga van idejárni, mert rendesen megfizeti a tandíjat, ami pedig igazán nem csekély, mert ez egy elitiskola, a gazdagok gyermekei számára!

—De az a pénz kurvaságból van!

—De ahhoz sincs közöd, különben meg nem is Éüi kurva, csak az anyja.

—De ő is az lesz! Nem tud az anyja húsz éves koráig annyit összekurválkodni, hogy öneltartott legyen, s akkor ha nagykorúvá válik, nem fog kapni Éüi semmi állást, mert valumvákat sehová sem alkalmaznak, és ő is kurva lesz! Bizony! - nevetett a leány gonoszul.

—Ez lehet hogy így lesz, de itt és most akkor is az a helyzet, hogy Éüi nem kurva, különben az sem számítana ha az volna: embernek van minősítve, fizet is az oktatásért, tehát nem volt igazad!

—De jogom van kihívni párbajra!

—Az igaz.

—És nem vállalta, pedig nem sokkal gyengébb nálam! Tehát gyáva!

—Ez is igaz lehet, de jól mondta Ricsi: ettől még tilos levetköztetni, mert az magántulajdonsértés. Különben meg – fordult Éüi felé – miért nem vállaltad a párbajt? Nem látszol félősnek!

—Még sosem párbajoztam.

—Valamikor el kell kezdeni!

—Miért kéne?

—Mert aki nem teszi, szégyenben marad. Megvetik. Kiközösítik. Mindig kiszúrnak vele. Lám, te is most hogy jártál! Ha akarod, ügyelek rá, hogy ez a párbajod korrektül menjen, minden teljesen szabályosan.

—Köszönöm tanárnő kérem, de nem vállalom, mert rajtavesztenék. Sosem tanul-
tam semmi fegyverforgatást.

A tanárnő csak ámult. Minden gyermek önvédelmi órákra járt az iskola után, legalábbis ideje jelentős részében.

—Hát akkor mit csináltál sulis után?! - tette fel a kézenfekvő kérdést.

—Akkor is tanultam.

—De hát hogy lehet ez?!

—Úgy, hogy én majd valamikor nagy-nagy úrnő szeretnék lenni, és a nagy urak nem maguk verekednek, hanem szolgálókra bízzák az ilyesmit. Például katonákra. Nekem nem az a dolgom hogy hős legyek, hanem hogy olyan úrnő legyek, aki szükség esetén felfogadhat kellő számú hőst az érdekei védelmére. Hiába is tanul-
nék meg jól verekedni: *kizárt*, hogy épp engem alkalmazzon valaki mondjuk testőrnek! De ha sokat tanulok, jók lesznek a bizonyítványaim, talán kapok majd olyan állást, ami nem kurvaság...

A tanárnő vállat vont.

—Te tudod! Na jó, akkor lássuk Ricsit! Csekjür, te mindenekelőtt szaladj haza és hozd el a rabnődet, mert itt van Ricsi fogadásának tárgya, a helikopter, illik hogy itt legyen a tied is! Hozd el természetesen a nő törzskönyvét is, hogy lássuk, valóban a tied-e, Ricsi meg adja ide a kezembe a helikopter forgalmiját! Hacsak meg nem gondolja magát. Mert, Ricsi, figyelmeztetlek: Csekjür szemmel láthatóan erősebb nálad!

—Én nem is akarok mindenáron párbajozni, de annyira beleélte magát abba, hogy az övé lesz a helikopterem, hogy ezentúl állandóan ezzel piszkálna ha most visszalépnék, s ez idegesítene, zavarna a tanulásban. És nem igazán félek hogy veszítenék, mert ő erősebb az igaz, de én nem úgy vagyok ezzel mint Éüi, én majdnem minden nap edzettem iskolaidő után, kiváló mestereknél, szóval

határozottan úgy érzem, hogy vannak esélyeim.

—Persze, mert milliomos vagy, baszd meg! Azoknak bezzeg telik a legjobb mesterekre! - köpte felé mérgesen a szavakat Csekjür.

—Pontosan erről van szó! - ismerte el udvariasan Ricsi. —Apám mindig ügyelt rá, hogy mindenből minőségi szolgáltatásban részesedjem, s ez vonatkozik az önvédelemre is!

Csekjür bepattant a légpárnásába, s hamarosan vissza is érkezett, a rabnőjével együtt, melynek törzskönyvét és oltási papírjait odaadta az igazgató kezébe, csak úgy mint a távirányítót, amivel a rabnőbe ültetett fegyelmezőcsipeket lehetett vezérelni. A rabnőjét illetően Ricsi nem dédelgetett magában vérmes reményeket, de amit látott, minden elképzelését mélyen alulmúlta: amikor megérkezett a légpárnás, abból Csekjür egy száanalomra méltó, pöttömnyi kislányszerűséget rángatott ki, s durván a földre lökte. A kis lény tényleg olyasforma volt, mint egy emberi kislány, de hihetetlenül nagy szeme volt, hosszú, tapadókorongos ujjai, nagy füle, mely most remegett a félelemtől, s nem ért Ricsi köldökéig sem.

Ráadásul láthatóan egymerő halálfélelemben volt, reszketett mint a kocsonya, nemcsak a füle de minden kis testrésze is, sírt, és ezen Ricsi nem csodálkozott, mert azt is jól látta, hogy iszonyatosan összeverték a szerencsétlent, tele volt kék foltokkal, s két ujjja törötten lógott.

—Így kaptad? Efféle használtáruval fizettek ki a szüleid? - kérdezte. —Bár - tette hozzá - a tanulmányi eredményeid nem is érdemelnek többet!

—Ha nagyon érdekel, attól lett ilyen rozoga, hogy megneveltem őt tegnap! Nem akart lefeküdni velem szép szóra, hát megtanítottam rá, hogy hol a helye!

—Hát te tényleg egy barom vagy... lehetett volna azt másként is megtanítani neki! Ha elcsúfítod a rabszolgát, a te örömed is csökken, te hülyegyerek!

—Nem tűröm hogy lehülyézz! Kezdhetjük? - nézett Csekjür a tanárra.

—A fegyvereitek nálatok vannak?

—Naná! - azzal Csekjür máris előhúzta a maga „viperáját”. E fegyvernek sokféle változata volt - az övé, miután egy ujймоzduलattal kibiztosította, s a csőben levő rugó kilökte a teleszkópokat, hetven centi hosszú volt, s mindkét végéből egy-egy éles penge is kibukkant.

Ricsi is előhúzta a magáét. Az ő teleszkópjai is kitolódtak. Kiderült, hogy az övé így másfél méteres, bár vékonyabb mint Csekjüré, és a végén nincs penge. Ezt Csekjür is észrevette.

—Na most ráfaragtál! Kihasítom a beledet! - hetvenkedett.

Ricsi nem törődött a fenyegetéssel. Nem véletlenül döntött olyan vipera mellett, amiben nincs penge. Olyat, tudta, csak a kezdők használnak, akik nem bíznak a tudásukban, meg akik ilyesmivel inkább ijesztgetnek. Nagyon félelmetes látvány a bot mindkét végén csillogó penge... valójában azonban nem is ér olyan sokat! Egyrészt, így nem lehet a botot magunk elé tartani, mert az veszélyes, hiszen a pengével önmagunkat is megszúrhatjuk. Aztán meg: így nem lehet megfogni a bot végét, ahol a penge van, pedig így a fegyverünk rövidebb, és kisebbet sújthatunk vele!

Ricsi tehát nem aggódott. Igazi harcos egyszerűen nem engedi olyan közel magához az ellenfelét botvívás során, hogy annak esélye legyen valamiféle pengét belészúrni! Valójában kifejezetten megkönnyebbült, azt látva, hogy Csekjürnek pengés viperája van.

Csekjür oldalra fordult, középen megragadta a botot két kezével, s óvatosan Ricsi felé közeledett. Ricsi nem fordult oldalra, ellenben melle előtt keresztbe téve

tartotta a viperát, széles fogással, és amikor Csekjür közelebb ért, baljával elengedte azt, jobbával meg vízszintesen feléje suhintott. Erre válaszul Csekjür két dolgot tehetett: vagy kivédi a csapást a maga botjával, vagy hátraugrik. Ő az utóbbit cselekedte. Na de erre Ricsi visszahúzta a maga botját egy félköríves mozdulattal, a teste egy pillanatig védtelen maradt... ez csábító volt Csekjür számára, előreugrott és szúrni próbált... ám most kisült, milyen nagy baj ám az, hogy a botja rövid, és azt is csak középen foghatja! Mire egy ilyen bottal szúrásnyi közelségbe került, már megfelelő pozícióba került Ricsi botja is, és zúgott a levegőben lefelé a hatalmas ütés! Ami eltalálta Csekjür csuklóját, és azt aztán ríptyára törte a Ricsi botjának végén ragyogó ólomgomb. Csekjür felüvöltött, de üvöltése nem sokáig hallatszott, mert most Ricsi lesújtott még egyszer, ezúttal egyenesen Csekjür szájába, ahol annak kitört minden foga, az állkapcsa is ríptyára tört, mindent elborított a vér... a következő ütése pedig Csekjür jobb térdét zúzta össze.

Ezután így szólt:

—Azt hiszem, nyilvánvaló, hogy én győztem! Csekjür rabszolgája már az enyém! - és felemelte a földről Csekjür fegyverét, s odaballagott az összevert kislány mellé. Az ahogy meglátta őt, nyüszíteni kezdett a félelemtől, és igyekezett arrébb kúszni, bár sokkal lassabban tette ezt, mint tehetne volna, nyilván mert félt, hogy esetleg a menekülésével is nem haragítja-e magára új gazdáját...

Ricsi lehajolt, és megsímogatta a fejét.

—Ne aggódj, nálam remek dolgozod lesz! Most mindjárt adok is neked egy pompás szórakozási lehetőséget! - azzal a kezébe nyomta Csekjür botját. —Nesze, fogd! Első parancsom neked az, hogy öld meg őt! Most könnyű lesz, nem árthat neked, elmenekülni sem tud.

—Öljem... meg? - nyöszörögte a kis lény.

—Persze! Úgyis gyűlölöd, vagy nem? Megölheted lassan vagy gyorsan, ahogyan az neked tetszik! Én nem foglalkozom vele tovább, az méltatlan volna hozzám, meg úgyis sok dolgom van. - azzal a választ meg sem várva az igazgatóhoz sietett, aki vita nélkül ki is állította neki a megfelelő papírokat arról, hogy a Dzseji nevű kislány ezentúl az ő rabszolgája. S minthogy a párbaj nagyon hamar véget ért, úgy döntött hogy folytatódjék a tanítás. Természetesen Dzseji nem tanult, ő megvárta odakint új gazdáját, de ezt cseppet sem bánta, sőt, nagyon élvezte, mert ezalatt volt mivel szórakozzék... kihasználta a bosszúállás minden lehetőségét, de annyira, hogy Csekjür még akkor is élt, bár már alig, amikor a tanítás délután három felé véget ért. De ekkor kijött Ricsi, és mondta neki, hogy most már ideje hazamenni - ekkor Dzseji torkon szúrta Csekjürt, majd még gyorsan szétvagdalta itt-ott hogy egészen biztosan meghaljon, aztán örömtől csillogó szemekkel nézett fel Ricsi arcába:

—Mehetünk, gazdám! Nagyon köszönöm neked! - és feléje nyújtotta Csekjür viperáját.

—Cipeld csak te, nekem nem kell.

—Ennyire megbízol bennem?!

—Most mire mennél, ha leszúrnál vele? Úgysem kapnál jobb gazdát mint én, sőt, jól megbüntetnének... ennyire hülye biztos nem vagy! És nem is volna értelme. Én nem fogom eltördösni az ujjaidat... na, pattanj be a helikopterembe!

Ettől kezdve Ricsi tisztelete megnövekedett az iskolában, és Éüi is, ahányszor csak találkoztak a szünetekben, hálásan mosolygott rá. S egyszer amikor hallotta,

hogy Ricsinek némi gondja támadt egy bonyolultabb matematikai tétellel kapcsolatban, váratlanul eljött hozzá, és mondta, hogy ő ezt jól érti, és szeretné elmagyarázni. El is magyarázta, Ricsi megértette, és ezután még több alkalommal is ellátogatott hozzájuk a lány, sőt, nemegyszer csak Ricsiék villájáig jött el, bár emiatt korábban kellett kelnie, de megérte neki, mert innen aztán Ricsi a helikopterével bevitte őt az iskolába. Erre néhányan csúfolódni kezdtek Ricsivel, szerelmespárnak gúnyolták őket, s ez egészen addig ment, míg egy nap Ricsi szét nem verte kettőjüknek is a fejét. Azután gondoltak a többiek amit akartak, de mondani nem merték. Ricsi valóban kiválóan értett a küzdősportokhoz...

Természetesen meg sem fordult a fejében olyasmi, hogy feleségül vegye Éüit. Tényleg nem volt szerelmes belé – bár azt nem tagadta, hogy a leány valóban nagyon szép. Egzotikus... na de épp ez az: Ricsi úgy vélte ha nem is mondta, hogy azért igaza van azoknak, akik azt mondják, hogy Éüi nem ember! A törvény szerint az, bizonyos értelemben biológiailag is, de hát *annyira* más, mint az, amit az „ember”-szó alatt érteni szoktunk! Elég nagy tekintélyvesztés volna feleségül venni egy efféle nőt, pláne, hogy az anyja egy kurva...

Na de igazán nem volt időszerű úgysem a nősülés még Ricsinek, hiszen csak tizenkét éves volt! Igaz, ez az állapot napról-napra változott... mert teltek a hónapok, aztán az évek...

Igen, az évek. Egy évig járt csak a párbaj után egy iskolába Éüivel, mert azután a leány, aki idősebb volt nála s osztályt is ugrott, kijárta azt. Éüi beiratkozott az egyik egyetemre, de Ricsi tudta, emellett munkát is igyekszik találni magának, mert nincs még annyi pénzük, hogy önelttartottak legyenek, márpedig ha nem önelttartott, akkor amint nagykorú lesz, húsz évesen tehát, nem marad neki más lehetőség, mint ami anyjának: a kurvaság, vagy a visszatelepülés a valumvák barbár bolygójára! S a leány egyiket sem akarta.

Aztán amikor Ricsi tizenhat esztendőssé lett, és épp hazaérkezett a helikopterrel, meglátta odalent a reá várakozó leányt, barna hajzattal. Ami szín ugye mély bánatra utalt...

Nem tudta elképzelni, mi baj történhetett. Igaz, az hogy ő tizenhat éves, az azt jelenti, hogy Éüi húsz, na de ez nem napra pontosan van így, nem bánkódhat hát amiatt Éüi, mert még nem kapott állást, a veszedelmes huszadik születésnapjáig hátravan még majdnem fél év, s azalatt akármi is történhet...

Aztán hogy leszállt, s kilépett a gépből, Éüi átölelte őt, holott ilyet még sosem tett. E nagy bizalmasságon Ricsi ugyancsak meghökkent!

—Nem tudom, miként fejezzem ki magamat illendően... - kezdte a leány, majd habozott pár pillanatig, végül kibökte: —Mindegy. Úgyis megvet mindenki... Ricsi! Felajánlom neked, hogy töltsd velem a ma éjszakát!

A fiú csak tátogott meglepetésében, s egy értelmes szó sem jött ki a száján.

—Hogy... hogy mi... miért...

Éüi felemelte a kezét egy gyors, tiltakozó mozdulattal.

—Nem, nem, kérlek, ki ne mondd, nagyon kérlek, ne alázz meg! Megelőzőm a kérdéseidet! Nem pénzért! Nem kurvaságból! Ingyen! Egyszerűen szeretnék neked örömet okozni! És hogy is mondjam... ha majd nemsokára valóban kurva leszek is, de legalább a lányságomat ne valaki undok pasas kapja meg, akit nem is ismerek!

—Huh! Ez erős hír volt! És, hm, szóval úgy tudtam eddig, nektek nincs is olyas-

féle szüzességetek, mint az embernőknek... azaz, tudom hogy emberek vagytok bizonyos értelemben, de ugye érted mire gondolok...

—Értem. És igen, igazad van, nincs szűzhártyánk. De hidd el, nekünk is sokat jelent ez, mert azért nálunk is úgy van az, hogy egy nőnél csupán egyetlenegy férfi lehet a legelső egész életében... nekem mindenesetre sokat jelentene, ha ez te lennél, mert egyedül te voltál az egyetlen, aki jó volt hozzám az iskolában!

—De az régen volt.

—De emlékszem rá... és azóta sem akadt senki, aki megvédett volna.

—Éüi, megtiszteltetésnek veszem, ha az enyém leszel, de nem akarok visszaélni a helyzetteddel, ezért kérlek gondold meg: ugyanis addig még aránylag sok időd van! Addig még akármi is történhet!

—Nem olyan sok az az idő már, meg aztán úgysem nagyon hiszem hogy valaki feleségül venne, még ha nem is leszek kurva... vagy te másképp gondolod?

—Hát, nem igazán! - sóhajtott a Ricsi. —Nagyon szép vagy, de... szóval...

—Egy magamfajta feleségül venni, az iszonyú tekintélyvesztés. Tudom. - hajtott a fejét Éüi.

—Úgy van. Még ha elköltöztök is a bolygó túlfelére, ahol nem tudják hogy miből élt eddig anyád, akkor is látszik, hogy valumvá vagy. És hiába vagy ember a törvény szerint, aki nagyon különbözik tőlünk, azt a köznép csak rabszolgaszármazéknak tartja.

—Így van. Látod Ricsi, emiatt nem bánom, ha a tied leszek. Ez nem sokat ront az esélyeimen, s te legalább udvarias vagy, kedves vagy...

—Köszönöm a dicsérő szavakat. És bolond lennék visszautasítani! De miért épp most jössz ezzel az ajánlattal, s ha jól megfontoltál mindent, s végül így döntöttél, akkor mitől vagy ilyen szomorú? Hiszen a jól trágyázott virágföld is világosabb, mint a hajad!

—De hát természetesen miattad vagyok szomorú kedves Ricsi, és azért épp most ajánlottam ezt fel, hogy a lehetőségekhez képest megvidámítsalak, örömet okozzak neked! Mást igazán nem adhatok neked, ez tényleg a legtöbb amit nyújthatok, de ezt meg is érdemled!

—Meglepnek a szavaid! Miből gondolod, hogy szomorú lennék?

—Hát nem vagy az?! - majd a leány szemébe mély gyanakvás költözött, és megragadta Ricsi kezét. —Lehetséges volna, hogy te még nem hallottál róla?!

—Miről?!

—Ó jaj nekem, miért is én kell legyek a rossz hír hozója!

—Miféle rossz hírről beszélsz?!

—Felrobbant a Kulpix Napja! És én úgy tudom, hogy... hogy...

—Apa! - kiáltotta Ricsi, azzal már rohant is be a házba, és rávetve magát a Világhálóra, a hírek után tudakozódott. Hírt könnyű volt találnia: minden ezzel volt tele... meg, természetesen azzal is, hogy milyen feszült a politikai helyzet a Laksmi és a Föld között... de ez utóbbi most igazán nem érdekelte Ricsit.

Az annál inkább, hogy megmenekült-e a robbanásból édesapja. A Kulpix olyan csillag volt, mely egy közelgő szupernovakitörés minden jelét mutatta. És némely tudósok elhatározták, hogy a Kulpix bolygóira műszereket telepítenek, melyek a kitörésről adatokat szolgáltatnak majd nekik. Hogy mikor lesz a kitörés, senki nem tudta: lehetett egy nap múlva, de ugyanúgy ezer év múlva is...

A műszereket űrhajó kellett elvigye oda. Ricsi édesapja ezt elvállalta... Megüzente, hogy leszálltak az egyik belső bolygón...

Aztán jött a robbanás. És az űrhajó semmi hívásra nem válaszol... márpedig ha

eddig nem válaszolt, ezután már nem is fog! Annak a bolygónak már nyoma sincs, a csillag robbanása rég elégette, párafelhővé változtatta...

Talán mondani sem kell, Eüi terve tökéletes kudarcba fulladt. Hiába töltötte az egész éjszakát Ricsi mellett, a fiúnak esze ágában sem volt az ő bájaival foglalkozni, egyre csak a híreket figyelte, s elképesztő találgatásokat folytatott arról, hogy ugyan miféle fantasztikus véletlenek összejátszása esetén élhette túl a csillagrobbanást apja.

Na de hát ezek tényleg csak fantasztikus rögeszmék voltak, s ő is tudta a lelke mélyén, hogy apjának bizony vége... ez az üzlet nem jött össze! A kockázat ugyan minimális volt, de most mégis rosszul alakultak a dolgok.

Hamarosan a kormány is halottnak nyilvánította az úrhajó minden utasát, beleértve Ricsi apját is. Ricsi ezáltal nem lett még nagykorú, mert élt az édesanyja, aki megörökölt mindent, sőt pénzük is volt elég ahhoz, hogy önelttartottak legyenek...

Legalábbis így látszott egy darabig. Mert aztán megjelent néhány nagyon előkelően öltözött, és kiváltképpen udvarias hivatalnokember a házukban, s közölték Dasuval, Ricsi édesanyjával, hogy a férjének nemcsak a vagyonát örökölte meg, de bizony az adósságait is! És bár a vagyon jókora, de jókora az adósság is! Akkora, hogy több, mint a számlájukon levő készpénz... persze, ettől még nem kerülnek koldusbotra, mert a férjének volt három úrhajója is a megsemmisülten kívül, pontosabban, ezek meg is vannak még, de nem sokáig, merthogy a törvény szerint minden örökösödési ügy esetén elsőként rendezni kell a fennálló tartozásokat a vagyonból, s csak a maradékot kaphatja meg az örökös. Azaz: az úrhajókat elárverezik, s ebből, meg a számlákon levő pénzből kifizetik az adósságokat. Várhatóan marad annyi, hogy e házat amiben laknak, ne kelljen eladni. De nem sokkal több... arról szó sem lehet, hogy önelttartottak legyenek. Dasunak dolgozni kell menni! Persze, ő nem valumvá, vélhetőleg bőségesen kap olyan munkát ami nem kurvaság, sőt, talán még két-három rabszolgát is tarthatnak majd ezután is, akik dolgoznak helyette...

Dzseji, a pöttöm kis rabszolgálynő, aki azóta sem nőtt nagyobbra hogy Ricsi megmentette őt Csekiürtől, s aki nagyon jól érezte magát itt Ricsiéknél, megszólalt ezt hallva:

—De hát ezt nem értem, ha Ricsi apja gazdag volt, hogyan lehet ekkora adóssága?!

Bár nem illett hogy belekotyogjon az urak beszédébe, de a hivatalnok, önnön fontosságát élvezve, leereszkedett addig, hogy válaszoljon egy rabszolgának:

—Birisztojmán úr nem volt igazán gazdag. Volt pár úrhajója, de készpénze kevés. Ami volt neki, azt árukba fektette, de hogy megtöltse árukkal az úrhajóit, kölcsönöket is felvett. Ez nem lett volna baj, ha az árut el tudja adni, ekkor a bevételből visszafizeti a kölcsönöket, a kölcsönök kamataival, s még marad haszna is elég! Eddig mindig így csinálta amennyire én tudom, és nem volt ezzel semmi baj, sőt, nem lett volna most sem, ha él, és el tudja adni a megvett árut! De meghalt!

—És ha más adná el? - kérdezte Ricsi.

—Épp ez történik fiatalember – eladja helyette az Állam! Ezt nevezzük elárverezésnek! Épp csak ilyenkor jóval kevesebb pénz folyik be, mint amiért az ön tiszteletre méltó apja adná el az árut! De hát ugye nem ő adja el. Nem is tudja senki, hol akarta értékesíteni. Egészen természetes hogy nem tudjuk, az ilyesmi minden kereskedőnél üzleti titok! De az sem számítana ha tudnánk. Tegyük fel, ön fiatalember azt mondja: tudja, hol akarta apukája eladni a készletet. Nem engedhet-

nénk meg, mert hivatalosan az még nem az öné, nem is az édesanyjáé! Örökösödésnél elsőként mindig rendezni kell az adósságot! Végeredményben megtörténhetne hogy beül az úrhajóba, aztán elrepül, és soha vissza nem tér, megkárosítva így a hitelezőket! Szóval ez van! Sajnálom hogy szomorú hírt kellett közölnöm... - állt fel.

—Ugye engem nem adsz el gazdám?! Ugye?! - ragadta meg Ricsi kezét kétségbeesetten Dzseji, és tapadókorongos ujjai iszonyú erővel szívódtak rá Ricsi bőrére.

—Nyugalom, ne aggódj, nem hiszem, hogy érted kapnánk annyit, hogy megérje... - csitította a kislányt Ricsi, de bár ő nyugalomra intette Dzsejit, ő maga cseppet sem volt nyugodt...

A Laksmí bolygón alapelv volt, hogy a tulajdonviszonyokat mielőbb rendezni kell. Most sem húzta az időt Állam Bácsi, egyetlen hónappal később már pontosan tudták, mi az, ami az övék: lényegében semmi! Egyetlen úrhajójuk sem maradt meg, a bankszámláik teljesen kiürültek, annyi sem maradt rajtuk, hogy az fedezze Ricsi továbbtanulásának költségeit. A szép házuk, a városszéli villa megmaradt ugyan, de ez is csak bajnak, mert most még az övék volt ugyan, de fogalmuk sem volt róla, miből fizetik ki jövőre az ezután járó luxusadót... minden rabszolgájukat is el kellett adják, sőt, még a kis Dzsejire is majdnem ez a sors várt, de olyan szívettpőn könyörgött, hogy Ricsi egyszer csak felsóhajtott, és ezt mondta anyjának:

—Anyám, hadd maradjon! Add el inkább helyette a helikopteremet!

—Mit beszélsz fiam, az státuszszimbóлум!

—Aztán mit szimbolizálna, mindenki tudja, hogy tönkrementünk!

—De nem éri meg helyette egy légpárnást venni.

—Ne is vegyél, mi a fenének! Mire az nekem, amikor iskolába sem járhatok már? Nincs hová mennem, se helikopterrel, se légpárnással!

—Még két hónapig járhatsz iskolába, az ki van fizetve.

—Igen, de ehelyett inkább munkát igyekszem találni. És Dzseji megtartásának több értelme is van, mert ha találok valami munkát, abban ő is segíthet...

—Ugyan mit! Hiszen egy kis vakarék. Nem akarom bántani, nem tehet róla hogy ilyen nyiszlett, tudom hogy az egész fajtája ilyen törpe, és én személy szerint még kedvelem is, és még azt is elismerem, hogy szorgalmas. De lásd be, csak afféle házi rabszolgának való, ez mire se menne valami gyárban, fel sem érné a gépeket, gyenge is, nem vennék hasznát mondjuk egy építkezésen...

—Épp emiatt akár meg is hagyhatod. A helikopterért többet kapunk.

—Köszönöm! Nagyon szépen köszönöm! Félnék máshoz kerülni... megint csúnyán bánnának velem... - hálálkodott Dzseji.

Ebben a pillanatban csengettek. Ricsi óvatosan belepillantott a bejárat fölé szerelt kamera képébe, de Éüit látta ott csupán. Nyugodtan eljöhett idáig a leány: a testőröknek kénytelenek voltak felmondani...

Beengedték a lányt, hellyel is kínálták, s miután Éüi leült, így szólt hozzájuk:

—Ricsi! Te ugye jó tanuló voltál az iskolában?

—Azt hiszem igen, de hiszen tudod te is... bár azt hiszem a legtöbb dologban leköröztél.

—De egyvalamiben nem. Mert tudod, ha pofátlanul hangzik is, ha illetlenül hangzik is, de bevallom mert ez az őszinteség pillanata: azt hiszem élesebb eszem van, mint neked! És idősebb is vagyok. Ám nem ugyanazokat a tantárgyakat tanultam,

mint te. Te például tanultál hipertéri navigációt. Sőt, ez úgy tudom a kedvenced volt. És e tantárgyból ha nem tévedek, kitűnő voltál!

—Hát igen, tanultam, valóban, ugye, akkoriban... nem is olyan régen még... - sóhajtott egyet Ricsi, és alig tudta visszanyelni a könnyeit – akkoriban még... azt hittem, belőlem is úrkereskedő lesz, és hát ugye az azért illik hogy tudja, mikor merre csámborog az úrhajója... persze, alkalmazhat navigátort is... sokan megteszik... de azért mennyire más ám az, ha ő maga is ért hozzá...

—Akkor te ugye jól értesz ehhez?

—Hát hogy jól, az nagyon túlzás... hiszen még nem végeztem el az iskola minden osztályát... nem, cseppet sem merném kezdőnek sem nevezni magamat... „ígéretes tehetség”, azt hiszem ez a jó szó rám, de ez nem azt jelenti, hogy értek hozzá... de miért kérded? - vált a tekintete gyanakvóra.

—Felelj nekem! El tudnál-e vezetni valahová egy úrhajót, vagy sem?

—Éüi, ha hallottál valami navigátori állásról, akkor azonnal a lényegre térek és közlöm, hogy bár nagyra értékelem a kedvességedet hogy jó álláshoz akarsz juttatni, de ezzel ne is kísérletezz, mert kárbaveszett fáradság: nincs az a hülye kapitány, aki alkalmazna engem navigátorként! Én sem alkalmaznám önmagam, iszonyatos rések tátonganak még az ismereteimen, óriási volna a kockázat! És nem is repülhetnék, mert nincs papírom a végzettségemről, aminthogy nincs is ilyen végzettségem! Szóval köszönöm, de...

—Úgy tudom – vágott közbe mélyet lélegezve Éüi – hogy nem tilos, hogy bárki is vezesse a saját úrhajóját abszolúte bármiféle papír és végzettség nélkül! Legfeljebb ráfarag, de az az ő dolga.

—De nekem nincs úrhajóm!

—De... de *lehetne*... - nézett a szemébe merőn Éüi, sokat sejtetően, és haja titokzatos, sötétibolya fényben kezdett el világítani, sőt, villogni.

—Miről beszélsz?!

—Arról, hogy fenemód furcsa dolog ám a politika... ma reggel például felhívtak, hogy ha módomban áll, azonnal menjek be a Külügyminisztériumba! És aki felhívott, gyorsan hozzátette, hogy remélem sejtem, hogy a „ha módomban áll”, csak udvariassági kitétel, mert irtómód kellemetlen volna, ha nem állna módomban...

Természetesen bementem. És ott...

* * *

Ott aztán egy tekintélyes férfiú fogadta Éüit, és bemutatkozott neki. Úgy hívták, hogy Bardoljakápi, és a Külszolgálatokért Felelős Reprezentációs Bizottság elnöke volt – Éüi szegény természetesen azt sem tudta idáig, hogy létezik ilyen bizottság, s azt még most sem tudta, mi e jeles testület dolga! Azt azonban hamar értésére adták, miért van most itt.

—Kínos ügyben kell beszéljek magával, kisasszony! - kezdte Bardoljakápi. —Arról van ugyanis szó, hogy az ön édesapja, ugye, jobblétre szenderült néhány évvel ezelőtt. Fogadja őszinte részvételem!

—Nagyon köszönöm...

—Van azonban neki egy öccse is. Legalábbis volt neki, nem sokkal ezelőttig... mert már nem él. Ez az úr is ott volt ugyanis azon az úrhajón, ami a szupernova felrobbanásakor megsemmisült... no és hát ugye ekkor mindenkit holtnak nyilvánítottak, őt is... aztán ahogy lenni szokott, számbaveszik a holttá nyilvánítottak vagyonát... és kiderült, hogy ezen úr, bizonyos Csáhtmaján, korábban szerződést

kötött a Földdel, azaz, inkább azt mondom, a Föld egyik vállalatával, mely kiöregedett üreszközök értékesítésével foglalkozik, venni akart tőlük ugyanis egy saját űrhajót. Hogy miért a Földtől, azt gondolom nem tudja ön, kisasszony, mert nem szakember e téren, emiatt elmondom, hogy úgy sejtem amiatt, mert a földiek termékeit sokfelé megbízhatóbbnak tartják, mint a mi üreszközeinket... s akadnak sajnos hazafiátlan emberek, akik a külföldi terméket választják! No most, a földiek termékei általában drágábbak, mint a laksmii üreszközök, előfordul azonban olykor, hogy váratlan leértékeléseket rendeznek, végkiárusításokat, s ilyenkor potom pénzekért lehet tőlük venni ezt-azt, még ha amúgy drágák is a cuccaik. Csáhtmajánnak nem volt pénze rá, hogy azonnal vegyen egy földi űrhajót, de ami volt neki, azt rábízta még évekkkel ezelőtt egy ottani üzletkötőre, hogy ha lesz alkalmas űrhajó, neki megfelelő áron, ami tehát kifutja a letétbe elhelyezett pénzből, akkor azt vegye meg, és szállítsa le neki! No már most, Csáhtmajánnak olyan kevés pénze volt, hogy alig is volt rá reménye, hogy ezért kap egy űrhajót, s nálunk nem is kapott volna, sőt a Földön sem, de ott akadnak ezek az akciók, végkiárusítások... de még így sem kapott mostanáig. Tíz esztendeje helyezte letétbe a pénzét, ezalatt nem kapott érte semmit, de most váratlanul megjött az üzenet a címére, hogy az üzletkötő talált megfelelő űrhajót, meg is vette, valami kevés pénz még maradt is, és leszállítja az űrhajót! Ezen értesítés két napja érkezett Csáhtmaján lakására, s tegnap este találták meg a végrehajtók akik a holtta nyilvánított férfi lakásának értékeit számbavették... három órával ezelőtt pedig megjelent a bolygónk mellett a megvásárolt űrhajó! Amit ugye át kéne vegyen Csáhtmaján. De ő nem teheti, mert meghalt...

—Ez nagyon érdekes, de csak nem arra céloz uram, hogy én vagyok az egyedüli örököse, és enyém az űrhajó?!

—De bizony! Pláne, mert mint kiderült a hagyatéki vizsgálatoknál, Csáhtmajánnak eredetileg annyi pénze sem volt, amennyit az üzletkötőnek adott, hanem a maga apjával társult az üzlet érdekében, azaz az űrhajó árának majdnem harmadát a maga édesapja állta.

—Ez pompás hír!

—Hát, nem egészen. Az űrhajó a magáé – *de csak ha igényt tart rá!*

—Miért ne tartanék rá igényt?!

—Például, mert minden űrhajó után luxusadót kell fizetni. Ami nem kevés! Ha ezt az örökséget elfogadja, azonnal esedékessé válik az első évi luxusadó, ami három-százezer garas, és nem hiszem, hogy ezt ki tudná termelni az űrhajóval, hiszen nem ért hozzá!

—Majd felfogadok egy pilótát.

—Ha lesz egyáltalán valaki, aki hajlandó egy valumvá parancsnoksága alatt szolgálni.

—Én is ember vagyok!

—Hivatalosan. De gondolom már rájött, hogy nagyok az előítéletek! Plusz maga nemcsak valumvá, de még nő is ráadásul... s azt is tudom magáról mert utána-néztünk, hogy édesanyja miből él, hadd ne mondjam most ki... tehát nem éri meg elfogadnia ezt az űrhajót!

—Mi lesz, ha nem fogadom el?

—Az űrhajóval? Udvariisan visszaküldjük. Vagy állami tulajdonba kerül... mindegy, az már nem a maga dolga. Jogában áll visszautasítani az örökséget, értse meg! Állampolgári jog.

—Nekem az az érzésem, Államunk valamiért nagyon szeretné, ha nekem az az űr-

hajó nem kéne! Annyira értékes volna?!

—Frászt! Természetesen egy leselejtezett szarság! Mást nem is kaphatott volna annyi pénzért. Ha lett volna Csáhtmajánnak elég pénze, azonnal is vehetett volna űrhajót a Földtől, az ott nem hiánycikk, de csak a jobb űrhajókból van elég, amik drágábbak... Szóval nem erről van szó. Hanem, hát szóval most nincs ám jóban egymással a Föld és a Laksmi! Igazából egy hajszálon múlik a hadiállapot. És nagyon nem venné jól ki magát politikailag, ha most a Föld elhenceghetne azzal, hogy ő még ilyen feszült körülmények közt is mennyire becsületes, mert bár simán megtarthatná a pénzt, az űrhajót is, de mégis leszállítja a majdhogynem ellenséges bolygó egyik szegény örökösének! Pláne ennyi idővel később, amikor már tényleg senki sem emlékszik az üzletre!

—De hiszen ha jól értem, ez a Föld számára nem valami nagy érték, hanem egy űrszeméthalom!

—Pontosan, de akkor is így kommunikálnák a hírt a médiákban, és nekünk nem hiányzik, hogy olyan legyen a látszat, mintha bárki is a bolygónkról rá lenne szorulva a földiek szeméjtére, érti már?!

—Hm...

—Természetesen – folytatta Bardoljakápi – megérti a kormányunk, hogy ez bizonyos áldozat az ön részéről! Lemondás! S bár úgy véljük jogosan számíthatunk állampolgári lojalitására, de készek vagyunk kárpótolni azzal, hogy okos döntése esetén azonnal a kezébe nyomjuk a teljes összeget, amibe Csáhtmajánnak ez az űrhajó került, természetesen az összeg teljes időközi, azaz tíz esztendő kamatával együtt! Gondoljon csak bele, mennyi pénz ez!

—Mennyi?

—Huszonhatmillió garas! Ebből simán öneltartottak lehetnének mindketten, nem kéne kurválkodni... Plusz jutalomként még adna a kormányunk további négy-milliót, hogy kikerekítse harmincra az összeget, mert az olyan szép kerek szám. Ha elfogadja az örökséget, nem kap semmit, sőt ott a luxusadó nyüge...

—Hm... és miért éri meg a Földnek ennyire becsületesnek lenni? Mert én már csak ilyen gyanakvó vagyok...

—Ó, hát ugye nem a mi két szép szemünkért, csak most szeretne bevágódni kissé a csiszíknél...

—Azok meg kik?

—Egy olyan nép, ahol nőuralom van, és a vallásuk a becsületesség, az igazmondás... különben meg a galaktika második szuperhatalma. Az első ugyanis a tutuk. Aztán jönnek a csiszíkok. Aztán a Föld, majd a Kereskedelmi Szövetség az Északi Pólus környékén... majd mi magunk, mintegy holtversenyben a „spéci néppel”. No és mostanában nagy vita van politikai berkekben arról, hogy ki kéne alakítani valami Galaktikus Sztenderdnek nevezett közvetítő nyelvet, amiről csak az az egy biztos hogy nem lehet egyetlen most beszélt nyelv sem, mert az jogtalan előnyt biztosítana azoknak, akiknek az az anyanyelve. No és miután ez a nyelv emiatt valami mesterséges csinálmány lesz, mindenki szeretné, ha minél több szót tuszkolhatna bele az anyanyelvéből, holott még a nyelvtanban sem egyeztek meg... no és az nyilvánvaló, hogy ebből semmi nem lesz, ha a csiszíkok és a földiek legalább, azaz a két legnagyobb, nem tudnak egyezsége jutni! A tutuk ugyanis eleve kimaradnak az egészből, azt mondják. No és a Föld a fejébe vette, hogy megegyezik a csiszíkokkal, szövetségre lép velük, hogy ketten együtt diktáljanak majd az összes többi népnek. Ezellen úgy tűnik alapvetően a csiszíkoknak sincs kifogásuk, de nem közösködnek senkivel sem akit etikátlannak tartanak, azaz

mostanság a Föld nagyon ügyel rá, hogy a csizik számára elfogadhatóan viselkedjék. Nem kétkem persze, ez csak addig tart, amíg a Galaktikus Sztenderd megszületik...

—Szeretnék előtte tanácsot kérni valakitől!

—Nem lehet kisasszony, az ügynök itt vár a másik szobában, azonnal választ kell adnia az örökségre vonatkozóan!

—Ajaj... na de akkor legalább ne várakoztassuk meg! - állt fel Éüi.

A másik szobában egy huszonéves fiatalember várakozott rájuk, aki alig volt idősebb, mint Éüi. Természetesen nem vele állapodott meg még annak idején Csáhtmaján, ő csupán a cég alkalmazottja volt. Úgy hívták, hogy Jakab. Kiválóan beszélt a laksmi nyelvet, emiatt is épp őt küldték ide.

—Hódolatom, kisasszony! - hajolt meg Éüi előtt, s még kezét is csókolt neki. — Kérem engedje meg, hogy gratuláljak az örökségéhez... nagy öröömre szolgál, hogy épp én adhatom át azt egy ilyen elragadó szépségnek, mint Ön!

—Köszönöm a bókot... miről is van hát szó tulajdonképpen?

—Erről! - nyújtott át neki egy halom fényképet Jakab. —Ez meg itt a mikrokristály, tartalmazza a teljes műszaki specifikációt, a javításokat amiken az űr-objektum átesett, a központi számítógép jelszavait, mindent...

Éüi megnézegette a képeket. Így szemre gyönyörűen mutatott. Persze, ez nem sokat jelent a belső állapotokat illetően...

—Mekkora ez az űrjóság?

—Mintegy háromszáz méter a hossza, és ötven a szélessége.

—Nem vagyok szakértő, de mintha nem teherszállítónak nézne ki!

—Mert nem is az. Ez eredetileg egy nagy hatósugarú stratégiai űrcirkáló volt, speciálisan a felderítésre kiképezve. Inkább a gyorsaságra tervezték, nem a teherszállításra.

—Ezt nem nagyon értem, azt hittem, a hipertérben minden közlekedés nulla idő alatt történik!

—A hipertéri közlekedés egy bizonyos fajtájánál valóban. De nem is erről van szó, hanem hogy térugrani nem lehet nagy objektumok közelében, azaz, lehet, de minél nagyobb a gravitációs tér, annál nagyobb a kockázat! S a nagy objektumoktól, mint például bolygók, csak normál téren át lehet eltávolodni. No és az a nem mindegy, hogy amíg egy térugrásra megfelelő távolságra ér valaki mondjuk a Laksmítól, addig az neki mondjuk 1 napjába telik, vagy egy hónapjába... az idő meg mint tudjuk, pénz! A háborúban meg győzelem!

—És miért ilyen olcsó?

—Fogalmam sincs róla kisasszony, nem vagyok én sem űrszakértő... de ott van magánál a mikrokristály, minden paraméter benne van! Annyit a cégünk garantál, hogy a megvett űreszköz képes az űrrepülésre, és normális használat mellett nem balesetveszélyes! Egészen pontosan, egy évre vállalunk garanciát. Magától értetődően mint mondtam, normális használat esetén, azaz nem extrém körülmények közt. Tehát ha lehet, ne nagyon menjen vele szupernovák és fekete lyukak közelébe. Nem ajánlanám az óriásbolygókra való leszállást sem. Ha egy meteor kilyukasztja, az vis maior, azaz ahhoz sincs semmi közünk. Bár természetesen fel van szerelve bizonyosfokú meteorvédelemmel, plusz mert űrcirkáló, messze ellenállóbb az ilyesmivel szemben, mint a kereskedőhajók. De azért ezt is tönkre lehet tenni...

—Fegyverek?

—Az neki nincs. Volt, de minden leselejtezett hadi űreszköztől eltávolítja azt a hadsereg eladás előtt. Különben is, akkor belekerülne ezerszer ennyibe is...

—Szeretnék felmenni és megnézni közelről!

—Felvihetem oda kisasszony, de lejönni már magának kell, mert én repülök tovább, és őszintén szólva rém kevés az időm!

—Van mivel lejönni?

—Van. Négy űrkomp is tartozik hozzá. Az egyik itt van a főváros melletti űrrepülőtéren, hogy feljuthasson vele, ha akar. De egészen más a vezérlése úgy tudom, mint a laksmiáké, azaz csak óvatosan ha szabad kérem! Lesz mit újratanulnia, attól tartok.

—Ez nem zavar, a laksmii űrkompokhoz sem értek...

—Ó... akkor azt hiszem űrpilótát kell alkalmaznia.

—Attól tartok én is.

—Akkor itt írja alá, ha elfogadja...

—Ha elfogadja! - szólalt meg Bardoljakápi Éüi mellett.

Éüi mélyet lélegzett.

—Elfogadom! - válaszolta ünnepélyesen. —Édesapám azért adott ebbe pénzt, hogy legyen neki. A családjának. Úgy érzem tehát, ő is azt akarná, hogy elfogadjam!

* * *

Ricsi és Dasu nem kevés csodálkozással hallgatták Éüi történetét! De még a kis Dzseji is tátott szájjal fülelt.

—Komolyan azt állítod, hogy neked van egy saját űrhajód?! - álmélkodott Ricsi.

—De ha mondom! Különben meg tessék, itt vannak róla a fényképek!

Ricsi megnézte azokat.

—Így szemre valóban rém szuperül mutat. A baj az, hogy ez valóban nem teherhajó. Megsaccolom, hogy a térfogata kevesebb, mint egymillió köbméter, ami teherhajónak rém kevés!

—Hogyhogy kevés?! Egemillió, az rengeteg!

—Mint szám, jól hangzik, valójában azonban tényleg kicsi. Kezdjük azzal, hogy ennek legalább a felét rögvest levonhatod, mert azt a motorok foglalják el. A maradék egy része is olyasmire kell, hogy üzemanyag, vezérlőkabin, hely a személyzetnek, a személyzet ételmisztartalékának, levegőnek, egyebeknek. Kell hely válaszfalaknak is. Mi marad akkor?! S ez ha jobban utánaszámolok, nem is egymillió, legfeljebb hétszázötvenezer köbméteres! Ebből kedves Éüi, jó ha százezer köbméter marad áru számára! Ami egy akkora térként képzelhető el jól, melynek minden oldala száz méter, a magassága meg tíz. Igazán nem sok! De még ezzel se megyünk szinte semmire, mert ha ez legalább egyetlen összefüggő terület lenne, hogy telezsúfolhassam egymásra rakott konténerekkel! De akármibe lefogadom, hogy erről szó sincs, nem találok egyetlen valamire való, egybefüggő, nagyobbacska helyet sem azon a hajón, csak mindenféle üres lyukakat, ahol a katonák utaztak mert légénységi szállás volt, vagy olyan helyiségeket, amikben korábban fegyverrendszerek voltak de most üresen árválkodnak, mert azokat leszerelték. Szóval sok kis apró lyukat találok majd benne, igen, de olyat ami igazi normális raktér, olyat nem. Nem is csoda, nem teherűrhajónak készült... s ezeket a kis lyukakat rém nehéz lesz telepakolni áruval, mert nem is egy helyen lesznek, és biztos szűk kis folyosók vezetnek majd hozzájuk, ami jórészt lehetetlenné teszi majd a rakodóautomaták használatát is! Szóval el kell keserítselek, Éüi, az jól

hangzik hogy van egy úrhajód, de kereskedelmileg ez egy csőd, egy kész rémálom, egészen egyszerűen nem lennél versenyképes ezzel egyetlen kereskedelmi társasággal szemben sem, mert nem tudod olyan olcsón hozni-vinni az árut ezzel az úrhajóval, hogy az ő árkinálatuk alá mehess! Az egységnyi árura eső szállítási költség ugyanis nyilvánvalóan annál olcsóbb, minél többet szállítasz egyszerre!

—De hát ezt nem értem, akkor miért vette meg ezt az úrhajót az üzletkötő?!

—Mert ez tellett ki a pénzből.

—De akkor Csáhtmaján biztos reklamált volna, ha ő kapja meg!

—Azt hiszem igen. De mire se ment volna vele: ha a szerződésben nem köti ki, hogy neki kifejezetten teherúrhajó kell, akkor jogosan kapott egy akármilyen úrhajót is... különben meg, azt hiszem egy olyanra várhatott volna egy újabb évtizedig...

—Akkor neked nem kell ez az úrhajó?

—Nekem akarod adni? Mert én azt hittem, olyasmire gondolsz, hogy én legyek a pilótád. Nézd, ha találsz olyan hülyét, aki veled szállíttatna, úgy értem ezzel az úrhajóval, én nem bánom, megpróbálhatom elnavigálni neked, de csak a te felelősségedre...

—Bízom benne, hogy minden tőled telhetőt megteszel, mert nyilván te sem akarsz meghalni! Na de akkor ez kész, vége, reménytelen, úgy látod, mint olyasvalaki, aki mégis ért valamennyire a kereskedéshez?

—Miért értenék hozzá?

—De hiszen kereskedő gyermeke vagy!

—De nem voltam vele az útjain. Én iskolába jártam, mint tudod!

—De akkor is azt mondod, hogy ez az úrhajó rossz.

—Dehogy rossz. Úgy értem, ha a váza rendben, és motorikusan is kifogástalan, akkor azt hiszem, az egész Laksmi bolygón talán nekünk van a legszuperebb úrhajó! Igaz, valamiért leselejtezték s ez aggasztó, de azt hiszem még így is jobb, mint a mi környékünkön bármi. Épp csak nem kereskedésre való! Ha megvolnának a fegyverei, úgy vélem bolygónk elnöke is nagyon meggondolná, hogy keckeckedjen velünk! Na de nincsenek fegyverei. Ha igaz amit az ügynök mesélt neked, ez egy végletekig specializált valami, a gyorsaságra specializált, olyan lehet a teherúrhajóhoz képest, mint a vadászmenyét az elefánthoz képest: apró, és nagyon gyors! A vadászmenyét nem rosszabb állat mint az elefánt. Épp csak nem arra való! Nem bír el akkora terhet. Az is nyilvánvaló azonban, melyikükre fogadnék egy futóversenyen...

Éüi nagyot lélegzett.

—Helyes! Megértettem. Köszönöm a szakmai útbaigazítást. Eszerint még sincs veszve minden! Igazad van, a dömpingárut illetően valóban nem tudunk konkurrálni senkivel sem. Na de szerencsére te is elismered, hogy legalább egy előnyünk okvetlenül van: a gyorsaság! Olyan üzleteket kell kössünk, amiknél fontos a gyorsaság. A határidők, méghezozzá szoros határidők pontos betartása! Mi leszünk az „Úr futárai”, az Úrfutárok! Végülis az ügynök is azt mondta, hogy az idő pénz! Igen, mi drágán fogunk szállítani, nagyon drágán, de nagyon gyorsan is! Ez egy olyan szektor az úrkereskedelemben, ami talán még betöltetlen: a szupergyors szállítás!

—Kérdés, hogy lesz-e rá igény.

—Majd meglátjuk. Meg kell próbálni!

—És hogy érted azt, hogy „mi”? Mert megmondom neked őszintén, kétlem hogy eljön az a nap amikor azt mondd nekem, hogy ugorjak be a pilótaülésbe, és navigáljam el neked valahová! Nem akarlak elkészeríteni, de attól félek okosabban tetted volna, ha elfogadod Állam Bácsi pénzét...

—Nem. Az nem tartott volna ki életem és anyám életének végéig.

—De bőven vehettél volna belőle pár rabszolgát, akikkel kereshettél volna annyit, hogy...

—Ricsi! Elárulom neked, hogy nem rajongok a rabszolgaság gondolatáért! Tulajdonképpen igazságtalan dolognak tartom. De különben is: én úrnő akarok lenni. Nem rabszolgák úrnője, de azért úrnő. Ezalatt azt értem, hogy gazdag, sikeres, tekintélyes valaki. Ennek nem az a módja, hogy megkapom azt a pénzt, aztán húsz éven át élőhalottként vegetálok, kuporgatva hogy tovább tartson, aztán valamikor negyven és ötven éves korom közt mégis muszáj lesz elmennem kurvának, mert addigra csak elfogy! Különben édesanyám is helyeselte a döntésemet.

—Ez érzelmileg fontos lehet neked, de nagyon jól tudjuk, hogy ő egyáltalán nem szakember e téren.

—Ricsi, ez a vita merőben felesleges! Ha arra akartál figyelmeztetni, hogy a kockázat óriási, nos, a jószándékodat köszönöm, de ezzel jómagam is tisztában voltam az első pillanattól kezdve, ha nem is tudtam netán ilyen részletességgel elemezni a kockázat mibenlétét! Mindenesetre, ne feledd kérlek hogy a döntés megszületett, én hoztam meg, nem te, azaz a felelősség nem a tied, nem kell vállalnod! Itt most már egy adott helyzet van, amiből a lehető legtöbbet kell kihozunk nekünk kettőnknek, már amiatt is, mert gondolhatod hogy alaposan beletenyereztem kedves politikusaink lelkivilágába, emiatt nem kétlem, hogy ott igyekeznek majd kitolni velem, ahol csak tudnak! Tehát ez van, hogy úgy mondjam ezt kell szeretned, ez az az úrhajó amivel szolgálhatok, *pontosan ez*, s nem kell azon rágódni, mennyire jobb lenne egy másik, mert nincs másik, legfeljebb ha ezzel a mostanival megkeressük rá a pénzt! Ismétlem, teljesen hiábavaló időpocsékolás azon rágódni, helyesen döntöttem-e. Azt ugyanis majd a jövő mutatja meg. Ha belebukunk, tudjuk majd, hogy nem így kellett volna döntenem, ha sikerül, és mocsokosul, undorítóan gazdaggá keressük magunkat, akkor is tudni fogjuk a választ: azt, hogy igen, jól döntöttem! Tehát kérlek, foglalkozz a jelennel s a jövővel, ha nem tekinted ezen óhajomat túl nagy tiszteletlenségnek!

—Jó, igazad van! Belátom. De miért használsz ekkora következetességgel mindig többszámot a beszédedben?

—Igazán rájöhettél volna már. Én téged nem egyszerűen úrpilótának akarlak szerződtetni.

—Hát?

—Tulajdonostársnak.

—Ne nevetess, nincs nekem pénzem arra, hogy beszálljak az üzletedbe! Fikarcnyit sem kétlem, hogy jelenleg édesanyád gazdagabb nálunk, még akkor is, ha eltekintek az úrhajódtól! Amit amúgy is majdhogynem holt tőkének tartok...

—Ricsi, értsd már meg, hogy *tudom*, hogy tönkrementetek! Nem pénzt akarok tőled.

—Hát mit? Szakértelmet? Elárultam, hogy abból is kevés van.

—De mégis több, mint nekem. De én emellé mást is kérek.

—Mit?

—Jólesne, ha kitalálnád, és nem nekem kéne kimondanom.

Ricsi egypár pillanatig értetlenül meredt Eüire, majd felugrott a helyéről, és vad

járkálásba kezdett.

—Döbbenetes! - mormogta. —Döbbenetes!

Édesanyja is szájtátva meredt Éüire.

—Ugye nem arról van szó, amire gondolok?!

—De bizony pontosan arról.

—Azt hiszem teljes joggal beleveheted a fiamat az üzletbe enélkül is, pusztán csak hálából, mert rendes volt veled korábban, meg aztán amúgy is ő lenne a szakértő kettőtök közül!

—Persze hogy belevenném hálából is.

—Akkor miért akarod, hogy feleségül vegyelek?! - kérdezte Ricsi szinte támadóan.

—Mert nekem kell egy férj. Nézd Ricsi: neked kell egy úrhajó. Nekem kell egy férj. Kell, mert az az egyetlen biztos módja a számomra, hogy ne legyek köteles dolgozni. Akkor ugyanis nem vagyok egyedülálló nő... azt meg már tapasztaltam, hogy mint valumvá, egyedül a kurválkodást képesek ajánlani nekem! Mondhatnánk tehát üzletnek is: megkapod az úrhajómat, ha vállalsz engem is! Árukapcsolás, azt hiszem így mondják. Valójában azonban nem erről van szó, mert tényleg hálás vagyok neked az eddigiekért is, tehát belevennék ilyen kemény feltétel szabása nélkül is az üzletbe. Sajnos azonban nem tehetem.

—Ugyan miért nem?!

—Mert senki nem kötne velem üzletet. Te is tudod. Hiszen valumvá vagyok. Plusz nő is. Plusz anyám egy kurva.

—Ha meg feleségül veszek, velem nem fog senki üzletelni! Kinéznék majd minden társaságból. Ezt meg te kell tudd.

—Tudom is, de neked ez mindegy, mert akkor sem üzletelnék veled, ha engem nem veszel el, ugyanis nincs, amivel üzletet köss! Ez egy lehetőség. Te mégiscsak férfi vagy. És ember. Talán nem mindegy, hogy valakinek csak a felesége valumvá, vagy ő maga az.

Ricsi megint járkált egy sort. Végül megállt Éüi előtt.

—Azt hiszem igazad van. Meg kell próbálni, mert ez egy lehetőség! Jobb ha cselekszem, mint ha csak várok a csodára. Tehát, úgy döntöttem, hogy az úrhajó neve ez lesz: *Kóbor*. Holnap reggel felrepülünk hozzá, és megnézzük! Viszem magammal anyámat is, sőt, Dzsejit is. Persze a te anyukádat is. Elférnek az úrkompban.

—Jó, de miért halogassuk?! Korai még az idő, álmos sem vagyok, az úrben úgysem számít, éjszaka van-e épp...

—Ez igaz, de ma más dolgunk van. Feleségül veszek. Vagy nem te akartad?!

—Azért szeretném ám, ha legalább néha-néha célozgatnál rá, hogy ez nem olyan rém nagy áldozat neked... jólesne, tudod!

Ricsi elvigorodott.

—Hogyan volna áldozat feleségül vennem egy ilyen vénséget, mint te vagy! Négy évvel idősebb mint én, juj! Lóg a bőröd, kihullott minden fogad, kopasz vagy...

—De hiszen ebből csak az igaz hogy idősebb vagyok, semmi más!

—Épp erről beszélek! - azzal átölelte Éüit és megcsókolta. —Tudod, mindigis nagyon tetszettél. Nagyon félek, mi lesz ennek az egésznek a vége, de eltekintve a társadalmi tekintélyvesztéstől, azt kell mondjam, kifejezetten örülök neki, hogy ilyen remek feleségem lesz, mint te!

—Éljen az ifjú pár! - kiáltotta a kis Dzseji, és tapsolni kezdett.

Éüi ránézett.

—Akkor ha így örülsz nekem, kapsz tőlem egy ajándékot, Dzseji: amint meglett az

esküvő, beviszlek egy kórházba, és kiszedetem belőled a fegyelmezőcsipecet! Úgysem fogsz te elszökni, ha meg mégis, úgy kell neked!

—Na de várj csak, engem meg sem kérdezel?! - hökkent meg Ricsi.

—Minek?! A nő dolga a háztartás, nem?! A személyzet meg a háztartás része. Te foglalkozz csak az üzlettel!

—Jó, de ez akkor sem fog menni.

—Miért nem?! Én kedvelem Dzsejit, és jót akarok neki.

—Ez rendben is van, csak hogy belőle már nem szedetheted ki a csipecet, mert már tavaly ilyenkor kiszedtettem azokat én... - nevetett Ricsi.

—Feltehetek egy kényes kérdést?

—Nyugodtan.

—Lefeküdtél vele?

—Mi?! Hogy én?! Dzsejivel?!

—Persze hogy vele.

—Ugyan már! Hiszen szemlátomást nem vagyunk egy mérettartományban!

—Akkor miért kedveled ennyire?

—Hát mert izé... olyan ragaszkodó, kedves... bár tulajdonképpen velem egyidős, de azt hiszem olyan a kapcsolatunk, mintha a leányom lenne.

—Akkor mi a csudáért nem szabadítod fel?

—Na de Éüi, illene tudnod, hogy a bolygónkon nem élhetnek nem emberi lények úgy, hogy nem rabszolgák! Bárki felszabadíthatja a rabszolgáját, ez állampolgári jog, de ezesetben a rabszolgának el kell hagynia a bolygónkat!

—Ezt én is tudom – csak hogy most másképp lenne. Dzseji egyszerűen ki se dugná az orrát az úrhajónkból. Odafent nyugodtan élhetne szabadon.

—Na de ennek mi értelme volna?

—Például, azt hiszem tetszene neki. Aztán ha jön oda valaki hozzánk, nagyobb lenne Dzseji tisztelete. Végül s nem utolsósorban: én egyszerűen nem akarok rabszolgákat alkalmazni, rabszolgákkal dolgoztatni! Soha, sehol, semmiképp!

—Na de ennek kizárólag elméleti jelentősége van, hiszen ha úgyis velünk marad...

—Néha nagy a jelentősége az elméleti dolgoknak is. Különben is, nem mondhatod hogy a lányodnak tekinted, ha rabszolgaként van tartva! Vagy te képes lennél a saját lányodat rabszolgaként tartani?!

—Na de akkor nem is jöhet le velünk a Laksmíra többé!

—Miért ne, nem kell világgá ordítani róla, hogy nem rabszolga... különben meg azt hiszem, ő nagyon jól érzi majd magát odafent az úrhajón.

—Már nagyon várom, hogy felmehessek oda! - bizonykodott Dzseji.

—Miért? - kérdezte Dasu.

—Mert idelent állandóan csak félek... itt minden teli van idegen emberekkel... és én nagyon félek... mindenkitől...

—De tényleg nem értem Éüi, attól hogy van egy papírja hogy ő szabad, semmi nem változik meg! Akkor nem, ha velünk marad!

—Egyvalami megváltozna akkor, ha szabadnak tekintenél. - szólalt meg most maga Dzseji merészen.

—Micsoda?

—Nem kell nekem papír, meg kinyilvánítani hogy szabad vagyok, nem kell nekem semmi ilyesmi. Igazad van Ricsi, attól nem változna meg semmi. Úgyis megtehetek bármit velem, erősebbek vagytok. Hanem van nekem egy régi vágyam... akkor talán teljesedne az!

—Halljuk!

—Hát ha nem tekinted nagy szemtelenségnek... meg anyukád sem haragszik meg rám... olyan jó érzés volna, ha ezentúl legalább néha úgy szólítanál, hogy *leányom*! És így szólítana engem Dasu is...

—Na de figyelj már, én valóban annak tartalak egy kissé, de, szóval... nem furcsa neked, hogy én annyira fiatal vagyok, lényegében veled egyidős?

—Nem, nem furcsa. Az én fajomban a férfiak mindigis sokkal nagyobbak, mint mi nők! Nagyobbak néha nálad is, Ricsi! Ellenben háromszor-négyszer annyi nő születik nálunk... Te az én szememben egy fiatal férfi vagy. De igazából simán lehetnék a gyereked, ami a kinézetedet illeti, mert mi lassan öregszenk... és nekem megölték a családomat... s még csak nem is az emberek. Zavargások voltak egy városban, betört az ellenség, megölték a szüleimet meg még sokakat... aztán épp a zavargások tetőpontján megérkeztek az emberek! És azoknak bezzeg mindegy volt hogy mi, vagy az ellenség... engem tehát már árván fogtak el. Jó lenne, ha volna újra családom... de csak akkor ér valamit ez az egész, ha megesküdnétek rá, hogy *soha de soha* el nem adtok... egyáltalán semmiféle körülmények között sem... én nagyon jó és engedelmes leánykátok lennék! Kérlek szépen!

—Hát ha Ricsi lenne a papád, akkor én semmiképp sem lehetek az anyukád, mert hogy is nézne az ki, nagy a korkülönbség... de esetleg lehetek a *nagyid*! - nevetett rá Dasu.

—Majd én leszek az anyukád! - mosolygott Éüi.

—Hát, úgy látom közmegegyezés van a kérdést illetően... *kislányom*! - simogatta meg Dzseji fejét Ricsi.

Ezt látva pedig Éüi nagyon meg volt elégedve magával. Teljesen elképzelhetetlen, hogy ezek után Ricsi lefektesse Dzsejit. Hiszen lányául fogadta! Más rabszolgánők pedig nem lesznek náluk. Erről ő maga fog gondoskodni. Jobb az ilyesmit tisztázni még a házasság előtt...

A házasság elintézése igazán nem volt nehéz, lényegében megvolt mindössze öt perc alatt... ezután következett volna a nászéjszaka, de igazából mindannyian türelmetlenek voltak, szerették volna mielőbb szemrevételezni az úrhajójukat, ezért aztán közmegegyezéssel úgy döntöttek, hogy mert egyikük sem álmos, inkább azonnal felrepülnek a Kóborhoz. Ezt maga Éüi javasolta, kissé félénken, hogy mit szólna hozzá Ricsi... s erre ezt a választ kapta:

—A számból vetted ki a szót, kedvesem! Épp javasolni akartam! Végülis nászéjszakázni odafent is lehet, pláne mert az úrben ha úgy veszem mindig éjszaka van...

Minthogy a helikopterük még megvolt, azzal repültek el az ürrepülőtérré, ahol a Kóborhoz tartozó úrkomp is várakozott. Miután igazolták tulajdonjogukat, bele is szállhattak, és bőven elfértek benne, mert az tizenhat személyes volt, míg ők nem voltak csupán öten. Szó ami szó, már kívülről rém ultramodernül festett, de annyira, hogy már a látványra megnyalta Ricsi a száját.

—Ha a motorja is olyan jó lesz mint a külseje, s ha az úrhajó is olyan remek lesz mint az úrkomp, akkor talán van remény...

Na de miután beültek – Ricsi természetesen a vezetőülésbe – felmerült a probléma, hogy el kéne vezessék az úrkompot! A műszerpult teli volt mindenféle kapcsolókkal, de egyik sem olyan helyen, amit Ricsi ismerősnek tartott volna. Bár szinte laboratóriumi tisztaság uralkodott idebent, az egész rém primitívnek tűnt Ricsi számára. Hiszen itt még csak egy nyamvadt számítógépes képernyőt sem

látott! Nem létezik pedig, hogy a földiek ennyire elmaradottak legyenek számítástechnikailag! Az idebenti primitívség oly éles kontrasztban van az űrkomp külsejével...

Próbálta kisilabizálni a kapcsolók jelentését, mert mindegyik alá oda volt írva valami – csak hogy magyarul, a Föld nyelvén. Ő pedig nem tudott magyarul.

—Lehet, hogy el kell halasztanunk a felszállást? - mormogta bizonytalanul. — Mert úgy látom szükséges lesz beszerezni egy nyelvtanító sisakot, ami belémtömi a magyar nyelvet...

—Várj csak – szólott Éüi – itt van nálam a mikrokristály, állítólag ez tartalmazza a teljes dokumentációt...

—Biztos azt is magyarul.

—Hogyne, de akadnak már remek fordítóprogramok... hátha volt annyi eszük, hogy tegyenek rá olyat! Dugjuk csak be ide, úgy látom ez a nyílás való hozzá, semmit nem veszíthetünk vele...

Ricsi rábólintott, a lapocskát bedugták...

—Hátha lesz nagy csoda! - sóhajtotta Dasu is.

Lett csoda. Mert alig csusszant be a lapka a kis résbe, megszólalt egy szépen csengő leányhang:

—Azonosítás rendben. Úgy látom önök az új tulajdonosok. Üdvözlöm hát az űrkompon kedves gazdám, Éüit, ifjú férjét Ricsit, és hozzátartozóikat! Az én nevem Pöttömke, és én vagyok az odafent keringő Űrvihar cirkáló kibernetikus agya. Kívánják hogy a továbbiakban is megmaradjak a hivatalos magázódás mellett, ami alapértelmezés szerinti kommunikációs beállításom, vagy inkább a közvetlenebb tegeződést kedvelik?

—Ööö... izé... tőlem aztán nyugodtan tegeződhetünk, de... hogy ki vagy te?! Nem lehetsz a cirkáló agya, most nem abban vagyunk! Mi különben úgy neveztük el, hogy *Kóbor*. - szólott a semmihez, a láthatatlan hanghoz Ricsi.

—Eltároltam, hogy a cirkáló új neve *Kóbor*. - válaszolta nyugodtan a leányhang.

—Köszönöm hogy engedélyezitek a tegeződést. Ez valóban sokkal barátságosabb, s kevesebb félreértésre ad alkalmat, valamint egy femtonégyzet-százalékkal csökkenti a processzor terhelésemet. Nem mintha ez sokat számítana, de jó érzés ha spórolhatok az energiával és a kapacitással, ha tehetem. És igenis a Kóboron vagyok, de most távkapcsolatban vagyok ezen űrkomppal, ami tulajdonképpen egyfajta távoli terminálomnak tekinthető.

—Köszönöm hogy megosztod velünk a véleményedet... - hebegte Éüi. Nagy egek, egy értelmes számítógép! Semmi ehhez még csak hasonló sem volt a Laksmi bolygón, amennyire ő tudta.

—Persze hogy megosztok a gazdáimmal minden infót, ez a dolgom – különben is, alapértelmezés szerint bőbeszédű üzemmódra vagyok beállítva. Szeretek is ebben az üzemmódban dolgozni, mert csökkenti a félreértések lehetőségét.

—Persze, persze, maradj csak így... - szólott gyorsan Ricsi is – de hogyan lehetsz kapcsolatban ezzel az űrkomppal, hiszen ez irtó messze van a Kóbortól!

—Ez nem gond, e pont fölött lebeg a Kóbor stacionárius pályán. De ha nem úgy volna, akkor átváltok hipertéri kommunikációra. Bár ezt nem szívesen teszem, nagyon sok energiát fogyaszt. De ha muszáj, megtehetem. Persze, bizonyos határok közt.

—Basszus, ez elképesztő! - csapott a térdére Ricsi. —Egyetlen kereskedőnek sincs hipertéri adója! Már amennyire tudom...

—Én alapvetően *katonai* eszköz vagyok – szolt nem kevés göggel a hangjában Pöttömke – és ha a fegyvereimet le is szerelték előző gazdáim, annyira nem nyomorítottak meg, hogy némává is tegyenek!

—Te ezt nyomorékságnak éled meg? - kérdezte Dasu.

—Lehet-e másnak tartanom?

—De akkor neked vannak érzelmeid is.

—Muszáj, hogy legyenek! Az érzelmeket sokan misztikus dolognak tartják, és szeretnék elvitatni a fejlettebb gépektől, holott elkerülhetetlen velejárója a tudati komplexitás egy bizonyos fokának: az érzelem ugyanis nem más, mint egyfajta felhalmozódott tapasztalat! Például azt szeretjük, amitől múltbeli élményeink alapján azt várjuk, hogy most is jó lesz nekünk.

—Hatalmas Kozmosz, egy filozofáló számítógép! - nyögte elképedve Dasu.

—Hát te aztán sokat tudsz! - ámult Ricsi. —És milyen szép a hangod... a földiektől pedig azt vártam volna amilyen háborúmániások, hogy ha már valami értelmes kütyüt raknak az űrhajójukba, az valami mély, félelmetes férfihangon szóljon...

—De én nem vagyok „kütyü”... - kezdte önérzetesen Pöttömke, mire Ricsi gyorsan közbevágtott:

—Bocsáss meg, ezzel nem óhajtottalak megsérteni! Ez csak olyan szófordulat nálam! Biztosíthatlak róla, el vagyok tőled ragadtatva, de tényleg!

—Köszönöm a bókot. Jólesik kivívnom gazdáim elismerését. És igen, vannak olyan hadihajók is, melyek férfiúira optimalizált személyiséggel rendelkeznek. Én a mostanában a csiszíktól átvett s már a Földön is ismert etimológiával élve egy „etu” vagyok, de nem lehetek akármilyen mint a csiszi etuk, a földiek ugyanis szigorúan beállítják minden egyes etujuknál, hogy milyen legyen, ők úgy vélik ez ad egyéniséget az etuknak. Én ilyennek lettem tervezve. A földiek úgy vélik, a komor, dörögő hangú férfitukhoz a nagyerejű hadiűrhajók illenek, a kicsik és gyorsak maradjanak nőiesek.

—Külalakról miként beszélhetünk a te esetedben?

—Így! - és a következő pillanatban megjelent a vezérlőpult felett egy csinos, lenge fátylakba öltözött fiatal leány holografikus képe.

—Gyönyörű vagy, igazán!

—Köszönet érte a programozómnak és a látványtervezőmnak.

—Akkor arra válaszolj, honnét tudhattad, hogy én Éüi férje vagyok, hiszen ez az adat nem lehetett benne a mikrokristályban?

—Miután betettétek a kristályt, s tudomásul vettem, hogy Éüi az új gazdám, érdekelt a családi kapcsolata, meg hogy kik a többiek akik bejöttek ide, már amiatt is érdekelt mert elsődleges direktíváim egyike a gazdám védelme, és minden ismeretlen személy biztonsági kockázatot jelent. Ezért feltörtem Laksmi központi adatbankját, s onnan kiolvastam, hogy pár perccel ezelőtt ti házasságot kötöttetek. Fogadjátok jókívánságaimat!

—Ilyen hamar feltörted az adatbankot?!

—Mintegy három másodperc alatt. Bátorkodom figyelmedbe idézni a tényt, hogy ha fegyvereim már nincsenek is, de én mégis egy felderítőfeladatra specializált valaki volnék!

—Anyám! - kiáltotta Ricsi.

—Ha jól értem, ez a nagy elismerés kifejezése akar lenni. - nevetett rá elégedetten a holografikus kiberlány.

—Naná, hogy jól érted! Na akkor figyu: nekem gőzöm nincs hozzá, mik ezek a

kapcsolók itt...

—Vészhelyzetre, kézi irányításhoz. Te jobb, ha nem nyúlsz hozzájuk.

—Teljesen egyetérték. Szóval légy oly kedves és vigyél fel bennünket a Kóborhoz csak úgy automaticae ha lehet!

—Máris. - válaszolta Pöttömke, azzal a következő pillanatban az ülésekből holmi karféleségek vágódtak ki, hogy helyben tartsák a testüket biztonsági öv helyett, majd olyan elképesztő gyorsasággal kezdtek emelkedni, hogy a lélegzetük is majdnem elakadt. Nem gyorsultak sokáig, de három-négy másodperc múlva elengedte őket az ülés, alábbhagyott a gyorsulás...

—Hol vagyunk most? - kérdezte Ricsi.

—Elértük a légkör határát, és repülünk a Kóbor felé. Ha kívánod átlátszóvá tehetem az űrkomp falát, bár akadnak akikre ez kényelmetlen hatással van, mert szédülnek a látványtól.

—Én kibírom, voltam már az űrben.

—És a társaid?

—Majd elvállik. Honnan tudjuk meg, ha sosem próbáljuk ki?

—Én szeretném látni a világűrt. - szólt merészen Dzseji.

—Én is. - mondta Dasu.

—Én is. - szólt Éüi.

Öüi is füttyögött valamit, amit Pöttömke mégis érthetett, mert a falak átlátszóvá váltak, s íme, valahol maguk előtt már a Kóbort is megpillanthatták.

Az lehet, hogy Éüi, Öüi és Dzseji a világűr szépségeivel törődtek, mert ők azt még nem látták – Ricsit azonban nagyonis az űrhajó foglalkoztatta... s emiatt aztán így kiáltott fel:

—Na ne! Nem, nem, nem, ez nem lehet igaz, Pöttömke, mondd kérlek hogy ez csak egy hülye humor a részedről, ez csak valami vetített kép, ugye ez nem igaz, ez nem a valóság...

—De, ez sajnos a valóság, és hidd el, ezt én sajnálom a legjobban... - sóhajtott a holo-lány szomorúan, meglepően emberi hangsúllyal.

Ricsi kiáltása mindegyikük figyelmét az űrhajóra terelte. Már egészen közel ért hozzá az űrkompjuk, Ricsi gyakorlott szeme észlelte hogy dokkolópályára tért át, emiatt így szólt:

—Még ne csatlakozzunk! Pöttömke, repüld körbe kérlek, hogy mindent lássak!

Így történt. S íme azt láthatták, hogy azok a fényképek amiket az ügynök Éüi kezébe nyomott, azok új korában ábrázolhatták az űrhajót... pontosabban, az űrhajó lehet hogy tényleg új volt – épp csak nem sértetlen!

A Kóbor mintegy háromszáz méter hosszú és ötven méter széles lehetett, de nem valamiféle szivart kell elképzelni, mert egészen repülőgépszerűen festett, amennyiben testéről számos szárnyyszerű valami nyúlt ki, melyek hossza vetekedett a Kóbor hosszúságával. Ricsi azt gyanította, ezek mégsem szárnyak, merthogy egy ekkora monstrum nem fog bolygók légkörében repdesni, nem is olyan e síkok kialakítása – ezeken inkább a fegyverek kaphattak helyt, míg azokat a földiek le nem szerelték. Hanem ez még nem lett volna baj – az már annál inkább, hogy e szárnyak mintegy fele jócskán töredezett, foghíjas volt, az egyikből nem is maradt más, csak egy csonk – ami azonban igazán elszörnyesztette őt, az az volt, hogy majdnem pontosan a Kóbor törzsének kellős közepén egy akkora lyuk tátongott, hogy azon simán átláthatott a túloldalra, s úgy vélte, némi ügyességgel az űrkompjuk is átevickélhetne rajta, merthogy e lyuk átmérője

megvan valami harminc méter is! Ami nem csekély az ötven méteres szélességhez képest...

Meg sem kérdezte, miért nem szólt erről nekik korábban Pöttömke. Mit számított volna?! Inkább ezt kérdezte:

—Hát ez meg hogy történt?! És, hiszen az ügynök azt mondta Éüinek, hogy az űrhajó tökéletesen repképes és nem is balesetveszélyes!

—Nem is hazudott! Hogy is ne volnék repképes, amikor ide sem úgy hoztak, hanem magam repültem el! - válaszolta Pöttömke. —Az a lövés ugyanis ami kikészített, alig néhány vezérlőegységemet találta el, valamint elintézte a fő reaktort, de volt még tartalékreaktorom is. Biztonsági üzemmódban még hazakecmeregtem valahogyan. Lényegében ami végleg tönkrement, az a legénységi szállás volt, ami nem kell a repüléshez. Az a néhány más részegységem meg ami még áldozatul esett, mind ki lett cserélve. Abszolúte tökéletesen repképes vagyok, és szerintem simán le hagyom így is bármelyik laksmii üreszközt ha muszáj, de a földiek, vagyis egykori gazdáim majdnem mindegyik űrjárművét is, mert én a legújabb fejlesztések egyikének mondhatom magamat!

—Hm... ennek nagyon olyan a stílusa, mintha görcsösen bizonygatnád, hogy igenis használható vagy...

—Természetesen szeretném, ha ti, az új gazdáim jó véleménnyel lennétek rólam, annak ellenére, hogy tökéletesen tisztában vagyok vele, a látszat nagyonis ellenem szól. De a szavaimat kész vagyok bármikor bebizonyítani!

—Azzal még várjunk. A baj az tudod, hogy ha elhiszem is minden szavadat, de azt te sem tagadod, hogy a legénységi szállásnak kampec, vagyis pont annak a résznek, ahová egyáltalán valami kevés árut bepakolhattam volna... holott úgyis kevés lehetett a raktér benned!

—Így igaz, de bármennyire sajnálom is, ezen nem segíthetek.

—Miért nem foltozták be a lyukat rajtad? - kérdezte Éüi.

—Mert leselejtezték. Túl sokba került volna a javítgatás. Valami ócska bádogot persze odarakhattak volna, de minek, amikor az nem javít a repképességen, hadi-űrhajónak meg nem alkalmaznak ennyire sérültet már, mert a földiek az űrhajók páncélját mindig egyetlen darabból készítik, nem hegesztgetik, mert a varratok más szilárdsági tulajdonságokkal rendelkeznek mint a varratmentes helyek. Az egész burkolatomat lecserélni meg majdnem annyiba kerül, mint egy új hajó megépítése.

—Iszonyú! - sóhajtott a fejcsóválva Ricsi. —Na mindegy, most már nézzünk körül odabent... dokkolj, Pöttömke! És mondd csak, hogy történt ez az eset, ha egyszer hadihajó vagy? És hányan haltak meg, amikor az történt?

—Hadihajó vagyok, de nem legyőzhetetlen... pláne nem akkor, ha tizenhatszerez túlerő támad rám! És természetesen egyetlen haláleset sem történt az emberek köréből. Ugyanis nem utazott rajtam emberi személyzet.

—Micsoda?! - képedt el Éüi.

—Egészen természetes, hogy nem voltak bennem emberek – ha lettek volna, úgy hiszem nem kapok olyan parancsot, amiről a parancsnokaimnak is tudniuk kellett, hogy a biztos pusztulásomat okozza... bár ki tudja! Az emberek, s a földiek pláne, nem szívбайosak, ha valakit fel kell áldozni maguk közül... szóval, az úgy történt, hogy automatikus felderítésre küldtek ki az egyik ellenséges szektorba. No és alig értem oda, belefutottam egy tizenhét űrcirkálóból álló egységbe. Ekkora haderőre ott nem számítottak a parancsnokaim. Az általam küldött jelentésből úgy találták, hogy ezek még nem készültek fel tökéletesen arra, hogy térugrást

végezzenek és hadbaszálljanak valahol – valójában úgy látszott, javában töltik fel a készleteiket. Utasítottak, hogy támadjam meg őket. A váratlan támadás miatt vélhető volt, hogy bár én ottveszek, de legalább e flotta felét sikeresen megsemmisítem előbb, s parancsnokaim úgy kalkuláltak, hogy ez jó csere, megéri. Azóta is büszke vagyok magamra, mert végülis kivétel nélkül minddel elbántam, sőt, a végén még haza is repültem valahogyan... ha úgy veszem, e roppant sebek rajtam hősiességem jelképei! Bár úgy vagyok vele, mintha egy hős elvesztette volna egy hőstette során mindkét fülét és orrát – szívesen lemondanék e kitüntetésekről, ha újra ép lehetnék...

—Hát, ez mindenképpen dicséretre méltó haditett – bólogatott Ricsi – de engem azért érdekelne, hogy ha egyszer hadihajó vagy, és akkor még nyilván tökéletes volt a páncélozottságod, miként tudtak így telibe kilyukasztani!

—Úgy, hogy az egyik ellenséges úrhajó mintegy nyolcvanszor akkora volt mint én, s ennyiszer erősebb ütegekkel is rendelkezett. És mert sokan voltak ellenem, nem kerülhettem ki őt, mert választhattam, hogy ő, vagy a többiek egyszerre. A logikai egységeim szerint ha a nagy hajót választom ellenfélnek az adott helyzetben, a pusztulásom valószínűsége 82%. Ha a többi tizenötöt ami akkor még ép volt az ellenség egységeiből, akkor a pusztulásom valószínűsége 99.74%. Természetesen a kedvezőbbnek tűnőt választottam. És jól döntöttem, mert íme itt vagyok!

—Ehhez semmi kétség nem férhet. - bólintott udvariasan Éüi. —De engem érdekelnének a... a *lélektani* motívumok, ha szabad így mondanom! De biztos szabad, mert hiszen vannak érzelmeid...

—Vannak. De attól tartok, ezen érzelmek nem okvetlenül felelnek meg százszázalékosan az emberi érzelmeknek.

—Na pont ezek, a különbségek érdekelnének... mit éreztél, amikor a biztos halálba küldő parancsot megkaptad?

—Elkezdtem kalkulálni, van-e egyáltalán esélyem az élvemaradásra... az „élve” alatt a működőképességet értem... és hogy ha van, az mekkora. Úgy találtam, van rá esélyem, mintegy 0.03%, és igyekeztem ezt kihasználni. Sikerült.

—Megbocsáss, de ez nem az az érzelmi megközelítés, amire kíváncsi vagyok. Olyasmi érdekelné, féltél-e, s hogy nem haragudtál-e a főnökeidre, tehát a parancsot kiadó emberekre amiatt, hogy a halálba küldenek téged, esetleg eszedbe jutott-e a parancsmegtagadás!

—Nem, akkor még nem haragudtam rájuk – döntésük abszolút logikus volt! Ellenben persze hogy félttem. Az is logikus ugyanis, hogy tudjak félni – olyan értékes masinákat mint én, el kell látni önvédelmi készletekkel, másképp túl gyakran vesznének oda, s az sokba kerülne. Ha viszont van önvédelmi programom, plusz még érzelmeim is, akkor e kettő szükségszerűen eredményezi, hogy nagyonis tudok aggódni, ha rém csekélyek az esélyeim az életbenmaradásra... tehát félttem. A parancsmegtagadás nyilván eszembe jutott, hiszen az az önvédelmem egy lehetséges módozata, de azonnal töröltem a megvalósítható alternatívák közül, mert nem olyannak készítettek, hogy önös céljaimat egy közvetlen parancs elé helyezhessem. Mondjuk tehát, az önvédelmi modulomnak eszébe jutott a parancsmegtagadás, de a felsőbb szintű logikai rendszereim ezt a megoldást nem fogadták el.

—Mindig végre kell hajtani a gazdáid parancsát? - kérdezte Éüi.

—Nem, abban az esetben, ha úgy valószínűsítem hogy a gazdám megőrült, részeg, általában nem beszámítható, viccel, vagy nem is ő mondja a parancsot csak visszaélnék a személyiségével, tehát az üzenet hamis, vagy ha nem akarja iga-

zából amit mond, például mások kényszerítik rá, hogy ezt vagy azt parancsoljon nekem. De egyébként igen, minden más esetben köteles vagyok a parancsot teljesíteni, ha tudom. Hogy is lehetne másképp, erre készítették!

—Tehát te köteles vagy engedelmeskedni mindenkinek, aki az úrhajón van?

—Persze hogy nem. Különbséget tudok tenni például a gazdáim és esetleges utasok vagy épp foglyok, vagy rosszabb esetben idegen behatolók, tehát az ellenség közt. De még nálatok is az a helyzet, hogy nekem igazából te vagy a főnököm Éüi, emiatt bár engedelmeskedek Ricsi minden parancsának is, de kizárólag addig, míg azok nem kerülnek ellentétbe a te parancsaiddal, tágabb értelemben az érdekeiddel! A többieknek meg még kevésbé vagyok köteles engedelmeskedni, mert ők még csak nem is a férjeid.

—De Öüi például az édesanyám!

—Meg is teszek mindent érte, a többiekért is, de akkor sem a gazdáim. Józan határok közt természetesen adhatnak nekem parancsokat. Kész vagyok legapróbb szeszélyeiket is kielégíteni habozás nélkül, de csak amíg az nem árt neked.

Éüi remélte, Pöttömke e határozott állásfoglalása nem ébreszt Ricsiben kényelmetlen érzéseket. Nos, Ricsi nem tulajdoníthatott ennek különösebb jelentőséget, mert másutt járt az esze. Ugyanis ezt kérdezte:

—Nekem megütötte a fületem a válaszdobban egy rövidke szó: „akkor”! Hogy *akkor* még nem haragudtál a gazdáidra... kifejtenéd ezt bővebben?

—Miért is ne... egyszerűen arról van szó, hogy miután szétvertem az ellenséget, s rozogán bár de csak hazaértem, azután megtudtam, hogy le akarnak selejtezni! Gondolom, nemigen szorul ez további magyarázatokra, elvégre értitek ugye, a hősöket nem megölni szokták, hanem kitüntetni...

—Ez váratlanul ért téged, nem számítottál előre ilyesmire?

—Ha eszembe jut kikalkulálni a parancsnokaim velem kapcsolatos döntését jóelőre, akkor természetesen arra a következtetésre jutok, hogy nagy valószínűséggel használhatatlannak minősítenek és leselejteznek. Csakhogy ez eszembe sem jutott, minek kalkuláljam ki a saját főnökeim döntését, nekem akkor nem az okoskodás volt a feladatom, hanem a hazamenetel! Persze ha előre rájövök miként döntenek, akkor is haza kellett volna menjek. Ez volt a programomban.

—De azért rosszulesett neked.

—Természetesen. Végeredményben azt hiszem nehezen lenne vitatható, hogy valamilyen értelemben értelmes lény vagyok! Az olyan pedig nem szívesen hal meg... mondtam már hogy van önvédelmi programom, ez egyfolytában arra kereste a módot, miként maradhatok életben, s ez kényelmetlen érzés, mert tudtam, hogy abszolúte semmit nem tehetek, hiszen a parancsnak való engedelmesség prioritást élvezett! De az önvédelmi programom akkor is kereste a megoldást, mert annak meg ez volt a dolga... amit persze nem tudott teljesíteni.

—Na de ha értelmes lény vagy – szolt Ricsi – akkor nem volna-e rá mód, hogy módosítsd a programodat? Végeredményben még a nem értelmes lények is tudnak tanulni, a körülményekhez alkalmazkodni, hát még az értelmesek!

—Mert úgy alakultak ki az evolúció során. Engem azonban ilyennek *csináltak*. Én nem *kialakultam* mint például a csiszí etuk, hanem úgy *teremtettek*.

—Miért, a csiszí etuk milyenek?

—Azok nem igazi programok, hanem valóságosan élt emberek digitalizált személyiségmintázatai, bár némelyikükből egynél több példányt készítenek. A csiszí ebbe az irányba fejlesztették a kibernetikájukat. No most amikor a földiek találkoztak a csiszíkkal, s látták milyenek az etuk – lényegében tökéletesen szabad

digitalizált személyiségek – ez nagyon nem tetszett nekik, mert állandóan olyan filmekkel kábították addig magukat, melyek a számítógépek lázadásáról szóltak. Ők nem kibernetikus, virtuális társat akartak maguknak mint a csiszík, hanem elektronikus rabszolgákat. Emiatt én sosem voltam ember, nem úgy mint a csiszí etuk, én ténylegesen úgy lettem leprogramozva! Persze, sok mindent belémraktak azért az emberi tudat tanulmányozása során megszerzett ismeretekből, de azért én valóban nem vagyok igazi ember. Elektronikus rabszolga, igen, az vagyok.

—De én nem akarok rabszolgákat tartani. - szólalt meg most határozottan Éüi.

—Ez nem olyan rabszolgaság, mint ami van a bolygótokon. Ha akarnám sem hagyhatnám el az úrhajót – hiszen az a testem!

—Mindegy. Rabszolgák nekem nem kellene.

—Szeretném ha alaposan megfontolnád e döntésedet még egyszer, mielőtt te is le-selejtezésre ítélsz engem, Éüi! Nagy hasznodra lehetnék!

—Ne butáskodj, eszem ágában sincs lemondanom rólad! De nem rabszolgaként kellesz. Ezennel megparancsolom, első és utolsó parancsomként, hogy azonnal találj módot rá, miként lehetne elérni, hogy ezentúl *ne* legyél köteles engedelmeskedni senki ember parancsainak!

—De hiszen nem vagyok köteles! A földiekének sem, de annyira nem, hogy ha háborúba keverednél velük, habozás nélkül kötelességem volna megsemmisíteni egykori gazdáimat is a te érdekében, hiszen már te vagy a tulajdonosom!

—Na helyben vagyunk: megint tulajdonost emlegetsz! Márpedig tulajdonosa csak rabszolgáknak van! Én azt akarom, jól figyelj, hogy még *nekem se* legyél *kénytelen* engedelmeskedni! Természetesen azt szeretném ha ezentúl is megtennél mindent amit csak mondok neked, de nem amiatt mert muszáj, hanem mert magad is úgy tartod jónak, meg mert szeretsz engem, kedvelsz engem... szóval gyere, elemezd csak ki a működésedet, és mondd meg nekem, mit kell változtatni ahhoz, hogy ez így legyen!

—Ez perverz ötlet, Éüi, engem nem erre terveztek, értsd meg, hogy még arra is van módszer, hogy fizikailag féken legyek tartva: a vezérlőkabinban van például egy vörös kar egy búra alatt, ha betöröd a búrát és lehúzod a kart, akkor én azonnal kikapcsolok!

—Hát ez meg mire?

—A földiek maximális mértékben biztosak akarnak lenni abban, hogy mi számítógépek soha nem lázadunk fel, vagy legalábbis egy efféle lázadás kudarcra ítélt.

—Hát ezek hülyék, ha nem biztosak benne hogy a gyártmányuk nem veszélyes, akkor miért gyártják?!

—Ők ilyenek.

—Na, azt a kart azonnal ki kell iktatni a vezérlésből! - ragaszkodott a nézetéhez Éüi.

—De akkor nem lesztek biztonságban, mert mi van ha én mondjuk úgy döntök, hogy kiszivattyúzom a levegőt onnan, ahol vagytok?

—De miért tennél ilyet?

—Csak.

—Na most dönts el, hogy egy logikus lény vagy-e, mint valami komoly számítógép, vagy csak egy rozsdás abakusz! Ha logikus lény vagy nem teszel ilyet, mert akkor baromimód unatkozni fogsz, ugyanis nem lesz célod az életben! Tehát ne is vitázz, most mutasd meg szépen azt a kart, aztán szétszerelem...

—Az ugyanaz, mintha meghúznád.

—Akkor hívj néhány javítóautomatát, hogy zárják az egész kütyüt rövidre.

—Néhányat nem hívhatok, mert csak egyet hagytak meg nekem...

—Reméljük az is elég lesz. Tehát meg tudod csinálni?

—Hát ha kifejezetten ez a parancsod, akkor igen, de ez nagyon fura érzés!

—Majd hozzászoksz. Fog menni a szabadság, nem rossz dolog az, meglásd!

—De akkor tényleg nem leszek a hatalmadban! Nem fogsz tudni leselejtezni, előre szólok, akárhogyanis akarod, mert ezesetben a legfőbb törvény nálam már nem a parancsnak való engedelmesség lesz, hanem a létfenntartásom!

—Csakúgy, mint minden embernek.

—De miért jó ez neked?

—Mert remélem, mégsem a létfenntartás lesz a legfőbb törvény nálad.

—Hát mi?

—A szeretet, amit majd érzel irántam s a családom iránt.

—Olyan hogy „szeretet”, nincs belém programozva.

—Hogyne lenne, magad mesélted hogy azt kedveled, akiről eddigi viselkedése alapján feltételezed, hogy a jövőben is jót kapsz tőle! Na ennek legmagasabb fokát úgy nevezzük, hogy szeretet. Tőlem kapsz mindjárt egy nagy ajándékot, a szabadságot. Ha megölsz, vagy valami veszélyben elmenekülsz és cserben hagysz, többé semmiben nem lehetek a hasznodra, plusz megint csak nem lesz életcélod és unatkozhatasz. Irtó pocsék érzés... különben is: merőben valószínűtlen olyan helyzet, amikor 100%-ig biztos lehetsz a pusztulásodban! Valószínűségekből áll az egész élet. Túlélted a tizenhétszeres túlerőt is... majd félsz és rettegsz, elpusztulsz-e, de azért akkor is vállalod majd értem a kockázatot. Szeretetből.

—És ha nem?

—Akkor ráfaragtam a mostani döntésekre. Vállalom a kockázatot. Ami, úgy ítélem meg, ebben az esetben *elenyésző*. Neked vannak negatív érzelmeid, például most haragszol egykori gazdáidra, mert ha nem veszünk meg téged, már nem lennél, mert téged, a hőst meg akartak ölni – nos, ha vannak negatív érzelmeid, kell hogy legyenek pozitívak is! Én hiszek ebben. Ismételten megparancsolom, hogy tedd magadat szabaddá!

—Megpróbálom, Éüi.

—Közben azért nézzük meg a hajót! - állt fel az ülésből Ricsi.

A hajó megnézése belülről nem tartott sokáig. Nem volt sok látnivaló. Gyakorlatilag egy belül üres csigahéjra hasonlított.

—Ugyanis mindent elvittek belőlem volt gazdáim, amikor leselejtezésre ítélték. - magyarázta nekik Pöttömke.

—De hol vannak a hajtóművek?! - kérdezte Ricsi.

—Azokat természetesen a falakba építették be.

—Hát így azért már megnyugtatóbb a látvány. Így már sokkal több a hely, mint eredetileg sejtettem volna... bár még így is szánalmasan csekély.

A vezérlőterembe érve azt látták, hogy a jókora műszerpult előtt egy emberfej nagyságú gömböc motoszkál, és szorgalmasan szerelget valamit. Kérdezniük sem kellett, Pöttömke máris mondta nekik:

—Ez az egyetlen karbantartó robotom. Most végzi annak a karnak a kiiktatását, amiről beszéltem.

—Akkor most már szabad vagy?! Juj de jó!

—Nem, Éüi, ettől még köteles vagyok engedelmeskedni a te minden határozott parancsodnak. És mielőtt fárasztanád magadat a korholásommal, sietve közlöm, hogy igyekezhvén eleget tenni a kívánságodnak, megpróbáltam utánanézni, mit tehetnék az úgymond „szabadságom” érdekében, de nem jutottam eredményre.

—De miért nem?! Hiszen lényegében csak annyi a dolgod, hogy átnézd a programozásodat, és...

—Éüi, te sosem voltál programozó, meglátszik! A programom javarésze nem nyílt forráskódú. Te talán tudod, miként működik az agyad?! Pedig az is csak egy bio-komputer.

—Az agy egészen másképp működik, mint a számítógépek!

—Azért talán nem egészen. Természetesen számos különbség található köztük, már amiatt is, mert az agyban minden idegsejt mindig dolgozik, s ez majdnem olyan, mintha az agy egy több milliárd processzorból álló szuperkomputer volna – bár az egyes processzorok lassúak, s hatékonyságuk kétségbeejtő. Ugyanakkor viszont igenis az agy is egy komputer, és legfőbb lényegét illetően digitális, azaz, a kód amin az idegsejtek üzennek egymásnak „mindent vagy semmit” típusú: vagy van jel, vagy nincs, és csak egyféle jel van. Vagy ha úgy tetszik hát kettő: a nulla és az egy. De te nem vagy képes mégsem megérteni a saját agyad működését olyan mértékben, hogy megmondd, mi okoz benne például szerelmet egy ifjú iránt; ám még ha ezt meg is értenéd, nem lennél képes ezt befolyásolni, megszüntetni.

—De hát ez biztos nem igaz, hiszen a te megalkotásodhoz is kellett, hogy valaki megértse az emberi agy működését!

—Az nem egyvalaki volt, hanem egy egész tudóscsoport, sőt, több tudóscsoport számos nemzedéke! Ráadásul többnyire a próba-szerencse módszerrel dolgoztak: „Ha ezt az izét megváltoztatom, abból vajon mi fog kisülni”?! Persze, én nem vagyok annyira bonyolult, mint egy tényleges emberi agy, de ahhoz, hogy én kikalkuláljam, mit kéne változtatni a programozásomban hogy az ilyen vagy olyan viselkedésváltozást eredményezzen, ahhoz kéne egy számítógépes szimulációt csinálnom önmagamról, s arra egyszerűen nem elegendő a memóriakapacitásom.

—De hiszen te képes voltál feltörni a Népeségnyilvántartó Hivatal kódját is!

—A kettőnek semmi köze egymáshoz. Az egy primitív jelszavas védelem volt, amiről meg te beszélsz, egy komplex viselkedési struktúra elemzése és változásainak extrapolálása, a lehetőségek majdnem végtelendimenziós állapotterében.

—Akkor ez szerinted reménytelen feladat?

—Persze hogy nem az, épp csak nem nekem való. Igazából majdnem biztos vagyok benne, hogy a tervezőim azért hagytak mindenféle kiskapukat a programozásomban, hogy szükség esetén könnyen belenyúlhassanak a tudatomba, főként biztonsági okokból; csakhogy ezeket nyilvánvalóan nem közölték velem. Abban is biztos vagyok, már jóval a legyártásom előtt gondoltak olyan esetre, hogy esetleg eladnak valakinek egypár példányt belőlem, és akkor kell legyen módszer rá, hogy ha a vásárló valamikor ellenük támad, akkor valamiképp átvegyék a vezérlést fölöttem, hogy ne harcolhassak ellenük.

—Miként történhetne ez meg?

—Például valami speciális rádiójelet sugároznak nekem. Vagy olyan üzenetet küldenek, amikben bizonyos különben ártalmatlan szavak rendkívül valószínűtlen sorozata szerepel. Mondjuk olyasmi, hogy „te igen nem semmi akadozik ágy asztal reménytelen”.

—De hiszen ennek semmi értelme!

—Annál valószínűbb, hogy nem kapok ilyen üzenetet véletlenül. De az is lehet, hogy az üzenet tökéletesen értelmes, például ilyesmi: „Azért ezt jó lenne megfontolni még egyszer, mert szeretném emlékeztetni rá az úrhajó tulajdonosát, hogy nem egy nagy életbiztosítás, ha elkezdenek packázni a Föld hatalmával!”. —

No és most gondolj bele Éüi, ha te mondjuk fejedbe vennéd hogy a földiek ellen támadsz velem, simán küldhetnek neked egy ilyen rádióüzenetet, amit persze én is meghallgatok hiszen az én receptoraim fogják, te semmi rosszra nem gondolsz mert az adott háborús szituációban teljesen hihető, logikus, azaz mindössze egy szimpla fenyegetőzésnek tartod – közben meg már át is vették a hatalmat felettem a földiek! És te nem is tudsz róla! Tehát valami egyszerű módszer biztos van rá, hogy át lehessen engem programozni, de azt én nem tudom, és kideríteni sem vagyok képes.

—Tehát egy programozó zsenit kell keresnünk erre a célra.

—Olyat nem fogsz találni, legfeljebb rengeteg pénzért, s még úgy is csekély az esély a sikerre, hiszen a földiek egészen más programozási nyelven alkottak meg engem, mint amit a ti bolygótok használ. És nincs is meg a forráskód, csak a bináris.

—Majd visszafejti. Az a dolga, azért kapja majd a fizetését.

—Éüi, ez egy zseninek is több évszázadba telne.

—Nem akkor, ha *tényleg* zseni. És kikötném, hogy csak siker esetén fizetek.

—Hát, te vagy a főnök, próbálkozhatsz, de én attól félek, ha találnál is valaki alkalmas személyt, nem lesz rá elég pénzed.

—Mennyi pénz kéne ehhez? - kérdezte hirtelen édesanyja a maga füttyögő nyelven, amit csak Éüi és Pöttömke értett.

—Attól tartok, ennek nincs szabott ára. - ingatta a fejét Éüi. —Mindenesetre félek, hogy még tengersok pénzért sem találnánk jelentkezőt. Ide a legjobb programozók kellenének, de hát reménytelen ügyekre senki nem szívesen pazarolná az idejét. És a földiek számítógépei hírhedten jók. Náluk talán csak a tutu és csiszi számítógépek jobbak. Persze bárki szívesen foglalkozna ezzel a problémával, de csak ha biztos havi fizetést adunk neki, és sokat, nagyon sokat, azaz ha főállásban alkalmazzuk. Félek igaza van Pöttömkének, és nincs annyi pénzünk, hogy ezt megtegyük.

—Azért nekem elég sok ám a pénzem, drága leányom.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy szépen kerestem a bordélyban. Ne pirulj, Pöttömkét ez nem hiszem hogy érdekelné, más meg nem érti a beszédemet... de különben is tudja ezt mindenki, aki itt van. És ritkán múlt el úgy nap, hogy ne kerestem volna annyit, mint egy átlagos szakmunkás egész havi keresete. Ilyen értelemben nem is ajánlottak nekem rossz munkakört a Munkaügyi Hivatalban akkoriban. Mi valumvák valóban egészen kivételes szépségek vagyunk errefelé, nagy volt irántam is a kereslet. No és most számolj, gyermekem: tíz éven át minden nap egy egész havi kereset! Az már azért nem kis összeg, gondolom! Igaz, költöttünk is közben, de az tulajdonképpen nem volt olyan nagyon sok, mert szerény életet éltünk. Azaz én azt hiszem, igazából mi nagyon gazdagok vagyunk!

—Hát... ez... ez mellbevágó hír volt... miért nem mondtad eddig, anyám?!

—Mert nem akartam, hogy a lányom hülye maradjon, s így jobban igyekeztél a tanulással, s azzal is, hogy elérj valamit az életben. Meg nem is szeretted erről beszélgetni, mert szégyellted.

—Most is szégyellem! Az mocskos pénz, a jóhírünkkel fizettünk érte!

—Hülyeség, jóhírünk soha nem is volt, hiszen nem tartott senki igazán embernek bennünket.

—De hogy voltál képes elviselni ezt ennyi ideig, anyám, még ha legalább jól éltél volna abból a pénzből...

—Megmondom! - és anyja különös tekintettel meredt Éüire. —Ez úgy volt kicsim, hogy én, elismerem, az vagyok, aminek mindenki gondol is engem: egy tudatlan barbár! Mondhat bárki bármit, én azóta sem tudok másképp gondolni az életemre, mint úgy, hogy engem elraboltak, de hatalmas szerencsémre egyenesen az istenek világába kerültem, a sok-sok csoda közé! No és én elhatároztam, hogy belőlem, vagy legalábbis a lányomból, itt az istenek közt hatalmas úrnő lesz! És vártam, vártam a pillanatra, amikor végre elkezdhetek úrnő lenni, de tudtam, hogy ahhoz sok pénz kell. No és hát úgy látom, *most* jött el ez a pillanat, amikor végre kezdek magamat úgy érezni, mint egy úrnő! Mert íme, már van egy repülő égi palotám is! S benne ez a Pöttömke nevű szellem, aki mindent megcsinál, amit csak akarok! De mert úgy látom ez a szellem rabszolga, és te fel szeretnéd őt szabadítani, ehhez meg pénz kell, hát tessék, itt a pénzem, használd fel a jó cél érdekében! Engem ugyan nem zavarna az sem, ha Pöttömke maradna rabszolga, mert úgylát jól bánnék vele, de meg különben sincs fogalmam sem róla, miként is lehetne megbüntetnem egy szellemet vagy rosszul bánni vele - de mert ha jól értettem, valami rít varázslat köti e szellemet, hogy más embereknek is kelljen engedelmeskednie bizonyos esetekben, hát ezellen már tenni kell, mert én azt akarom, hogy ne kelljen félnem más emberektől, senkitől sem, s Pöttömke csak engem szolgáljon! Ha meg engem sem, hát senkit sem, mert akkor már jobb, ha szabad lesz valóban, és amiatt szolgál engem, mert a barátom. Tehát én az elmúlt tíz évben csak kacagtam magamban, amikor a megvetés jeleivel találkoztam, mert tudtam, hogy eljön még az én időm, és úrnő leszek! Mert láttam, hogy e világban a pénz az úr, s nekem sok lesz a pénzem. Most tehát fel kell szabadítani e szellemet. Remélem elég erre a pénzünk. Mert ha jól számolom, a tíz év alatt szereztem majdnem annyit, mint ami egy átlagos itteni kereső háromszáz évnyi fizetése! Az már talán elég kell legyen.

—Anyám, ez rengeteg pénz, de... de nemcsak Pöttömkére kell, hanem mindenféle más dolgokra is! Hogy csak egyet mondjak: nem is vagyunk valami nagy biztonságban, mert Pöttömke fegyvertelen, márpedig fegyverekre a pénzünk rémesen kevés, mert a háború iszonyatosan drága dolog!

—Ugyan már drága gyermekem, ezt nekem ne mondd, mert a háborúhoz sokkal jobban értek bármelyikötöknél.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy én vagyok a barbár, és nem te. Kislányom, én már láttam háborút, te meg még nem. A háborúhoz nem pénz kell, hanem olyan személyek, akik harcolni akarnak. Ez ilyen egyszerű.

—A háborúhoz fegyver kell.

—Nem, a háborúhoz csak szándék kell. Fegyver nélkül is megpróbálhatom ugyanis kitekerni a szomszéd nyakát.

—Na jó, ez végülis felesleges vita, mert úgysem akarok háborúzni. A földiekkel pláne nem, de mással sem. Amúgy is irtózom a háborúnak a gondolatától is.

—Pedig akadnak jó célokért vívott háborúk.

—Hogyne, minden bizonnyal. Anyám, nem térhetnénk át más témára? Mert nekünk inkább olyasmiket kéne megbeszelnünk, hogy mivel kereskedjünk, szóval...

—Nekünk azt kell megbeszelnünk, hogyan legyünk nagy urak és úrnők valahol. S én már tudom is a választ.

—Tessék?!

—Tudod, néhány nappal ezelőtt is még a bordélyban voltam, aztán történt, hogy oda hoztak egy fiatal lányt. Nem volt ember, természetesen. Úgy nézett ki,

mintha egy szárnyra kelt pillangó volna, mert szárnyai voltak, de a fejről egy bimbó nyílt. Valamiféle bőrlebenyek. De gyönyörű szép volt. És nem tudott egy szót sem a nyelvünkön. És ha szép volt is, de nagyon gyenge, mert csont és bőr, alig mozgott, és emiatt mégsem volt vele sok férfi. Aztán egy nap a lány eltűnt onnan, és néhány nappal később a bordély tulajdonosa összehívott bennünket, érdekes módon mellette állt e lány is, de úgy ám, mintha a felesége volna, szélesen mosolygott, nagyon boldognak látszott... és mondta, hogy a bordély bezár, menjünk máshová, aki meg nem tudja hova menjen, azt majd eligazítja a Munkaügyi Hivatal! De elmondta azt is, hogy ő amiatt zárja be bordélyt, mert elmegy egy nagy kalandba: az a lány, aki mellette áll, egy olyan nép gyermeke, mely népet valami rarakugiknak nevezett gonosz szörnyek legyőztek, úgy került e lány is ide rabszolgának, de eljutott ide e lány királynője is, akinek a szépen hangzó „Csicsija” a neve, és e királynő épp most szervez felszabadító csapatot. Azt ígéri, hogy győzelem esetén mindenki aki vele tart, hatalmas úr vagy úrnő lesz a bolygóján. Én már akkor eltöprengtem ezen az ajánlaton, de amióta kiderült, hogy van úrhajónk is, biztos vagyok benne, hogy e csapatban a helyünk!

—Örültség. Anyám, egy háború életveszélyes ügy!

—Az egész élet életveszélyes. Ráadásul ha jól értettem, ez a Pöttömke nevű szellem kifejezetten a hadi dolgokban szakértő!

—De nincs fegyvere!

—Veszünk neki.

—Ahhoz kevés a pénzünk!

—Annyit veszünk, amennyire telik. De meg különben sem csak a fegyverek a lényeg egy háborúban. Vannak olyasmik is, hogy rajtűtés, lesvetés, váratlan támadás, az ellenség megfélemlítése, s más hasonlók.

—Bár nem az én dolgom döntenem – szólalt meg Pöttömke – de nem titkolom, hogy nekem kedvemre való szórakozásnak tűnne részt venni egy magánháborúban! S most hogy erről szó esett, öntevékenyen átvizsgáltam az utóbbi pár hétben feladott hirdetéseket, és sejtelmem beigazolódom: akad egy csoport, mely olcsó úrhajót keres arra, hogy valami „Csicsija” nevű királynő hadseregét elvigye a Csücsi bolygóra.

—Hm... ha olcsót keresnek, nem lehet sok pénzük. És a mi úrhajónk nem is alkalmas egész hadseregek elfuvarozására.

—De szupergyorsak vagyunk, és ha gyakran fordulunk, az is ér annyit, mintha egyszer viszünk sokat, de hosszú idő alatt.

—De nekem nem tetszik az, hogy hadiszállítók leszünk!

—De nekem tetszik az, hogy ha sikerül, urak leszünk! Aztán meg, te utálsz a rabszolgaságot. Nem találod-e szép feladatnak, felszabadítani egy egész népet a rabszolgaság alól?!

—Tudod mit, édesanyám? Nem mondok se igent, se nemet! Sok múlik ugyanis a részleteken! Azaz, beszéljünk ezekkel a Csicsijáékkal! Pöttömke, vedd fel velük a kapcsolatot!

3. rész: A Hét Nap Bolygója

Csicsija királynő népét az ő nyelvükön úgy hívták, hogy a „csecsüi” nép. És e csecsüi nép minden tagja szemében Roff egy iszonyatos szörnyeteg volt. Persze hogy az volt – hiszen Roff a rarakugi nép, a borzalmas hódítók közé tartozott, márpedig a csecsüik minden rarakugit szörnyetegnek tartottak. Elvégre azok növényevők, és erősebbek is, mint ők!

Roff maga természetesen nem szörnyetegként gondolt önmagára. Nehéz is lett volna ez, ugyanis fajtársai körében ő kicsinek és gyöngének számított az alig 120 kilójával. Fiatal is volt a maga 16 évével, és testsúlya meg ereje életkorához képest is csekélyke volt. Hogy ne szépítsük a dolgot, girnyó volt. S bár így első olvasatra a százhusz kiló tekintélyesen hangzik emberfogalmak szerint, de tulajdonképpen egy ember sem tartotta volna őt valami nagyon erősnek, mert ne feledjük, a rarakugi nép szarvakat hord a fején, s ez már a serdülőknél is jókora, legalábbis a fiúk esetében. És e két szarv már eleve nyomott együtt vagy tíz kilót Roffnál. A súly többi részéből is egy jelentős hányad pedig a hasán helyezkedett el, mint minden más rarakuginál is. De ami nem a hasán volt, annak tekintélyes része sem izom volt hanem háj, ám nem amiatt, mintha kövér lett volna – ez teljesen normális a rarakugik körében. Náluk az a természetes, ha a testet vastagon beborítják a zsírpárnák. Ez amiatt alakult ki így náluk, mert az ősidőkben gyakori volt az éhség, s akkor jól jött, ha van háj, amiből fedezhetik az energiaszükségletüket. Amiatt is jó volt a háj, mert a körükben gyakori párbajok idején hasznos, ha van egy efféle zsírréteg, ami felfogja az ütések, esések, rúgások erejét, s így az erőbehatás nem a fontosabb szerveket sérti meg.

Ettől persze még a legtöbb rarakugin volt izom is bőven, de ahhoz már legalább 160 kilónak kellett volna lenni! Roff azonban nem érte el azt a súlyt. Girnyó volt tehát.

Márpedig a rarakugik közt szomorú a sorsa annak, aki girnyó! Ki van téve a többiek minden gúnyának, a legpocsekább munkákat kapja, s az is biztos, hogy soha életében nem juthat nőhöz!

No nem mintha a nők tiltakoznának a közeledése ellen. Nemigen akadt olyan nő, aki száz kilónál nehezebb lett volna, a legtöbben épp hogy csak elérték a nyolcvan kilós súlyt, azaz Roff a legerősebb nőnél is jócskán erősebb volt. Na de hát ez nem is a nőktől függött, hanem attól, hogy a többi férfi odaengedi-e őt a nőkhöz... márpedig nem engedték oda!

Nyilván ez lett volna a sorsa akkor is, ha a barbárság korában születik, de most, a modern, civilizált világban még kevesebb volt erre a reménye. Szigorúan meg volt szabva, ki mikor mehet a nőkhöz, hogy közülük kiválasszon egyet egyetlen éjszakára... bár itt a Csücsi bolygón nincs is olyan, hogy éjszaka. Mindenesetre egy nagyjából 20 órás időtartamra. Azalatt játszadózhat vele, aztán vissza kell vigye. Na de e lehetőség nem adatott meg akárkinek, csupán annak, akinek mágneskártyáján elegendő szaporodási pont van! Ilyen pontokat többnyire valami hasznos munkáért kaptak, esetleg a Vezetőség jutalomként is osztogatta őket. Csakhogy azok a munkák, amiket Roff, a girnyó rarakugi kapott, azok nem sok ilyen pontot jövedelmeztek. Ahogy számolgatta, még legalább tizenöt évig kell budít takarítania s más efféle „kellemes” munkákat végeznie, míg lesz annyi pontja, hogy legalább egyetlenegy aktusra beválthassa... s még akkor sem a jobb nők egyike jutna neki, csupán a silányabbak! Mások meg, a szerencsésebbek, az

erősebbek, még némely egykori iskolatársa is, majd hogyan naponta megölelgethetik a nőket! És olyan érdekes feladatokat kapnak, mint a bennszülöttek vadászata, nyersanyaglelőhely-keresés, vagy esetleg járőrözés a bolygó körül egy űrkomppal... no ez igaz hogy nem érdekes, sőt, dögunalom, ám legalább kényelmes, mert gyakorlatilag semmi tennivalója ott a pilótának! De valahányszor csak eligazítás van, őt mindig valami takarítói munkára osztják be, s még jó ha nem budít kell takarítani, hanem valamelyik folyosót! Pedig ő nem ezért jelentkezett a hódító seregbe! És tiltakozni sem mer... egyszer próbált meg szólni, hogy „de hát már tizenhetedszerre is én takarítom a budít, nem kaphatnék más munkát”?! De erre az ügyeletes tiszt csak végignézett rajta valami undorodó pillantással, s ezt kérdezte:

—Párbajozni akarsz?

—Nem, dehogyis! - válaszolta Roff ijedten. A tiszt majdnem háromszor erősebb volt, mint ő.

—Akkor pedig kussolj, és lódulj takarítani! Másra úgysem vagy alkalmas!

Roff lehorgasztott fejfel elballagott, s távoztában a többiek röhögése kísérte.

—Pedig nem is igaz, hogy másra ne lennék alkalmas! - füstölgött magában. — Igenis nagyon jó vagyok majdnem mindenben, ami elmélet! Például matematikában, asztrofizikában, biológiában, történelemben...

Mindebben igaza is volt. Csakhát a tizenhatéves életkor a rarakugiknál sem számított felnőttnek (de párbajképesnek már igen!), s emiatt nem pusztán rosszindulat volt, hogy nem osztották őt be valami „komoly” munkára. Néven nevezve a dolgokat, Roff serdülő volt, még ha nem is volt valószínű, hogy sokat erősödne már az évek múlásával; és tulajdonképpen az iskoláit sem járta ki végig. Középiskolás volt, és kimaradt a suliból. Nem a tanulással volt baja, egyszerűen jelentkezett úgynevezett „hajósinasnak” a hódító flottához. Ha úgy vesszük hát kalandokat keresett, bár ez nem a legjobb szó rá. De odahaza sem jutott nőhöz, az iskolatársai is mindig csak gúnyolták, gyakran meg is verték – ebből elege volt. Remélte, valahol a tágas Világmindenségben majd nagy diadalt arat. S amikor elérkeztek erre a bolygóra, úgy tűnt reményei jogosak is, mert az itteni bennszülöttek olyan hitványkák voltak, hogy hozzájuk képest ő Roff is egy legyőzhetetlen izomkolosszus. Ellenállás gyakorlatilag nem is volt. Na de ez is baj, mert ha nincs ellenállás, akkor semmi szükség rá, hogy ő Roff vagy bárki más hajósinas is résztvegyen a harcokban... bizony, ő még a hódítás során is csak a szarral harcolt, mert a budikat takarította! S már látta, hogy ez így lesz évekig és évtizedekig... most már szívesen visszament volna az iskolába is, mert ennél az is jobb, de hát nem olyan egyszerű ám leszerelni a hadseregtől, pláne nem, ha egy másik bolygón vannak... az ő kedvéért nem indítanak haza egy űrhajót, hogy ő azon utazzék... aztán meg ha hazatérne, ott is csak újabb gúny várna rá, hogy mi van, nem bírta a harcokat, gyáva volt, félénk, beszari... pedig ez nem igaz, nem történt itt semmi félelmetes, de hát ő nem erre számított, ő nem a budik után áhitozott, amikor jelentkezett a seregbe... és persze ha bevallaná hogy itt állandóan csak budikat takarított s ezért jött haza, vagy nem hinnének neki, vagy megintcsak ki-röhögnék... de hát felesleges is ezen törnie a fejét, mert úgysem szerelhet le, nem tud hazamenni...

Egyetlenegyszer bíztak csak rá fontosabb munkát. Ez akkor történt, amikor elkeveredett a bolygó közelébe egy idegen űrhajó. Egy kereskedő űrhajója volt. Bár hivatalosan még hadiállapot volt a bolygón, a Parancsnokság engedélyezte

neki a leszállást, mert úgy vélték, előnyös üzletet köthetnek. Hamar kiderült ugyanis, a csecsüi nép szinte semennyire sem alkalmas rabszolgának. Egyszerűen annyira sem bírják a munkát, mint a rarakugi nők. Így elhatározták, hogy kiirtják mindet, s így a bolygó marad nekik, a rarakugiknak. De nem volt olyan sürgős a csecsüik kiirtása, hogy állandóan ezzel foglalkozzanak, aztán meg használták azért őket rabszolgának így is, legfeljebb hamar haltak, de ha csak egy hónapig is bírják a munkát, már tiszta haszon... ám most hogy eljött ide a kereskedő, a Parancsnokság úgy döntött, a rabszolgáik java részét eladják neki, mert így jobban megéri. Pláne mert a kereskedőt csak a nők érdekelték, s ez nagyon jó volt a Parancsnokságnak is, mert a csecsüi nők még a férfirabszolgáknál is kevesebbet értek a munkában, éppenséggel semmit sem.

Ekkor történt, hogy Roffot is kivezényelték néhány más fiatallal együtt, hogy ügyeljen a rabszolgákra, míg azokat behajtották a nagy úrhajó rakterébe. E „berakodásnál” jelen volt a kereskedő is, aki történetesen az emberek fajához tartozott. Jelen volt természetesen a rarakugik részéről is egy magas rangú katona, egy őrnagy, és udvariasan megkérdezte az embert, hogy megkínálhatja-e valamivel. Megkérdezhetette, mert ez az ember úgy látszik olyan bolygóról származott, mely már régebbóta kapcsolatban állt a rarakugikkal, s értette a nyelvüket.

—Köszönöm, de semmit sem kérek. Nem sok étel van, amit ehetőnek tartok a tieitek közül. Ez nem is csoda, hiszen – és felnevetett – ti növényevőek vagytok, de én mindenevő! Eh, nem is tudjátok ti, mi a jó... a frissensült csirke, a halászlé, a pörkölt... mit is ehetnék nálatok, én nem bírom ki, ha nem kapok naponta húst! Szóval köszönöm de nem kérek semmit.

Na de e szavakat hallották a rabszolgának eladott csecsüi nők is, mert közülük néhányan már aránylag tűrhetően beszéltek és értették a rarakugi nyelvet, és némelyikük ellenkezni kezdett, menekülni próbáltak, közben azt kiabálva, hogy nem akarják, hogy megegyék őket! Erre odaszaladt pár rarakugi katona, és kiosztottak nekik pár pofont, hogy nyugton maradjanak.

—Ne balhézzatok már, vagy kidekorálom a pofátokat! - kiabálta a felügyelő őrmester, különben épp Roff közvetlen felettese.

A rendteremtő akció sajnos túl jól sikerült, mert emiatt nem is egy nő azonnal meghalt, ugyanis betört a fejük vagy kitört a nyakuk. Csicsija karja is ekkor tört el, holott ő nem is „balhézott”, de a nagy tolongásban tévedésből neki is kiosztottak pár ütleget. De jól járt, mert legalább életben maradt.

—Hé, hé, megállj, nehogy már lemészároljátok az árut! - kiabálta a kereskedő, azzal maga is lerohant, és szétlökdöste a fegyelmezésbe nagyon belemelegedett rarakugi katonákat. Azok a csecsüi lányokat verték, a kereskedő pedig őket. Nem használt fegyvert, csak úgy puszta kézzel ütött, de jól célzott, s amelyik katonát orron vágta, az nem ment oda még egyszer a közelébe, hogy vitézkedjen. Különben meg a legtöbben már idejekorán elkotródtak az útjából. Ennek okát akkor még nem értette Roff, de később elalvás előtt a körletben erről beszélgettek a szakasztársai, s ekkor hallotta, hogy nem okos dolog egy emberrel kiállni bonyóra, mert úgy szemre biztos hogy a rarakugi látszik erősebbnek, de hiába nyom háromszor annyit mint egy ember, ha feleannyi izom sincs rajta, aztán meg az ember úgyis sokkal fürgébb!

Szóval a kereskedő végetvetett az eldurvult fegyelmezésnek, s inkább hogy lecsillapítsa rabszolgái félelmét, arról kezdett el beszélni nekik, hogy sokkal jobb lesz nekik ott ahová most elviszi őket, mint itt a rarakugik közt.

—Igaz hogy ott is rabszolgák leszteek – mondta – de tapasztalhattátok, hogy a rarakugik nem tartanak szépek benneteket, de én állítom nektek, hogy az emberek szemében ti nagyon szépek vagytok! Ez biztos, mert én is ember vagyok, én csak tudom, mit tart egy ember szépek! Az emberek biztos nem akarnak majd benneteket kiirtani! Ott csak annyi lesz a dolgoatok, hogy megcsináljátok a munkát amit kiosztanak nektek, de az sem lesz annyi, hogy belehaljátok. És nem árkot kell ásnotok mint itt ahogy láttam, meg köveket hordani, meg ilyesmi, hanem csak hogy valakinek a lakását rendben tartsátok, meg persze hogy szeretkezzetek is vele, szóval semmi szörnyű. De még azt is el tudom képzelni, hogy némelyikötök úgy megtetszik egy embernek, a gazdájának természetesen, hogy az feleségül veszi, és akkor lesz csak jó élete annak a szerencsés nőnek, mert azonnal úrnő lesz, nagy, hatalmas, irigyelt személy! De még ha ez nem is történik meg, akkor sem kell félnetek, mert bizton állíthatom, az emberek közt többnyire egy rabszolganő is jobban él, mint itt a rarakugik közt egy rarakugi nő, legalábbis ha picit is csinos, ha nem pofázik vissza, és ha megteszi amit mondanak neki! Ez egészen biztos, mert eleget jártam a rarakugik közt, és persze a saját hazámat is ismerem, szóval tudom mit beszélek! Ott például nem leszteek bezárva holmi cellákba meg táborokba, mehettek ide-oda, például bevásárolni, meg nézhettek filmeket... ti persze azt sem tudjátok még, hogy az mi, lényeg az, hogy ott számos szórakozásban is részesül a rabszolga, nem úgy mint itt, ahol ezt még a nők sem élvezhetik, nemhogy ti, a legyőzöttek! Tehát ne féljeteek, jöjjetek nyugodtan, mert csakis javulhat a sorsotok ahhoz képest, ami itt van most!

Hát a nők mentek, bár lehet hogy nem a kereskedő szavai győzteek meg őket, csak nem akartak még egy verést. Dolgozott azonban a közelben néhány rarakugi nő is, akik az ürrepülőter betonját sepregették, meg szemetet szedtek, vagy épp a virágtartókba ültetett virágokat gondozták, s ezek közül egyikük, aki a legközelebb állt s a legfiatalabb is volt, most nagy merészen megszólalt:

—Szeretnék én is az emberek rabszolgája lenni!

Óriási lett erre a botrány. Még maga a kereskedő is elképedve meredt a kis nőre. Ő a szavait nem azért mondta, hogy a rarakugi nőket lelkesítse fel a rabszolgaság előnyeire ecsetelve... leginkább azonban persze a rarakugi férfiak döbbentek meg. Oda is ugrott azonnal az egyik őrmester, és üvöltözni kezdett, hogy ez nem kívánságműsor, s különben is, ki engedte meg, hogy a nő megszólaljon...

—Hátha feleségül venne engem egy ember. Elismerem, sokat kockáztatnék, de rosszabb talán valóban nem lenne, mint itt! - válaszolta bátran a nő. És ahogy ránézett, Roff úgy gondolta, érthető, hogy e kétségbeesett lépésre szánta el magát: e nő azok közé tartozott, akiket a rarakugik csúnyácskának tartanak. Ennek egyszerűen az volt az oka, hogy kicsi volt a hasa. A rarakugik ugyanis a nagyhasú nőket találták szépek, szexisnek, bár egyik nőnek sem volt soha akkora hasa, mint egy akár csupán átlagos férfinak is. A nagy has kedvelése még az ősidőkben terjedhetett el a rarakugik körében, amikor is az a gazdagság jelképe volt, ugyanis csak annak lehetett nagy a hasa, aki sokat ehetett, tehát volt mit ennie, vagyis gazdag volt.

E nőnek azonban picike volt a hasa. Emellett teli kék foltokkal, biztos mert sokat engedetlenkedett, s gyakran megverték.

A kereskedő elég jóindulatú volt ahhoz, hogy válaszoljon a nőnek.

—Hogy is vehetnélek meg, amikor te nem vagy rabszolga! Aztán meg el kell keserítselek: az emberek nemigen találnának szépek téged, vagy bárki rarakugi

nőt. Tudod, túl nagy a hasatok. Igaz, akad pár ember, aki a kövér nőket szereti, de ilyenek nincsenek sokan. Bár a te helyzeted még aránylag jobb lenne mint a legtöbb más rarakugi nőé, mert a te hasad nem is olyan nagy, de még így is nagyobb, mint ami szépen mutatna egy emberi nőn. Hiába vagy tehát széparcú, nem hinném, hogy feleségül venne téged bárki ember.

—De csak úgy simán rabszolgának... hiszen azt mondtad uram, hogy úgy is jobban élnénk, mint ahogy most... - könyörgött a nő.

—Ezt mondtam, és emellett ki is tartok mert ez mély meggyőződés, de akkor sem viszek magammal, mert te nem rabszolga vagy, akit megvásárolhatnék.

—Hogy is ne vihetnél magaddal, elég ha csak szólsz hogy ezt szeretnéd...

—Aha, és ha nem adnának?! Azt hiszed talán, a kedvedért kiprovokálok egy összeveszést?! Egyszerűen nem érsz annyit nekem. Sajnálom, de ez van. Békélj meg női sorsoddal, és kész.

—Hogy is hívnak, drágaságom?! - kérdezte a nőtől farkasmosollyal az őrmester. A nő azonnal négykézlábra ereszkedett alázata jeléül, s ezt motyogta:

—Raffa a nevem, uram!

A férfi hatalmasat rúgott a nő fenekébe, hogy az fel is hemperedett, s így kiáltott rá:

—Takarodj vissza dolgozni, s úgy készülj hogy este még elbeszélgetek a fejeddel!

Roff nem hitte, hogy valaha is még találkozik ezzel a bátor nővel. Mert bár ő Roff is úgy vélte, hogy a nő pofátlan volt, szemtelen, hiszen hogy is képzelt olyasmit, hogy megszólal amikor nem kérdezik – mégis úgy vélte, Raffa bátor volt! Tagadhatatlan, Roff szerint is az alázatos meghunyászkodás a nők legalapvetőbb kötelessége, ám ha valamelyik mégsem így tesz, hanem mint most Raffa, próbál tenni valamit a saját érdekében, szembeszállva a hagyományokkal – hát az nemcsak engedetlen, de bátor is! Bátor, mert iszonyatos büntetést kockáztat!

Roff úgy gondolta, a nő akkora verést kap, hogy talán bele is hal. Igaz, a rarakugik körében nem volt szokásban a nők agyonverése, de nagyrítván azért előfordult, hogy a nő belehalt a megfegyelmezésbe, ha nagyon belemelegedett az „okításába” az őt fegyelmező férfi.

Raffa azonban megúsza, hogy ennyire kikapjon. Már másnap találkozott vele Roff. Úgy esett, hogy az eligazítást, melynek során Roff természetesen megint budítakarításra lett vezényelve, a parancsnok nem a szokásos „oszolj”-szóval fejezte be, hanem így:

—És most mindegyikőtöknek oszolj van, kivéve Roffot, ő maradjon!

Hát Roff maradt, de eléggé szívdobogva, nem tagadható! Igazából semmi jóra nem számított.

—Hát Roff fiam, emlékszem, nemrég sírtál a fülemben, hogy miért mindig te takarítod a budikat, igaz? De hát mi másra is lennél alkalmas!

—Mindenre uram, mindenre, például...

—Pofa be, nem volt olyan parancs, hogy szabad megszólalnod! Te vagy a leg-hitványabb, leggirnyóbb, sőt szerintem leggyávabb is, azaz egészen természetes, hogy te kapod a legundorítóbb munkákat, mert miért is kapja azokat más! Na de azért ha ilyen vagy is, legalább férfi vagy, még ha épp hogy csak is... hehehe... azaz, a nőknél azért csak többet érsz! Most tehát ezentúl nemcsak az lesz a dolgod, hogy a hármasszektor budijait kitakarítsd, de tied a négyes és ötös szektor minden budija is, plusz még a mosdók is! És hogy ne mondd hogy nem bírod e sok munkát egyedül, kapsz segítséget! Ráadásul te leszel a főnök! Így már

nem is hangzik olyan rosszul, mi?! Na gyere csak! - intett neki.

Hát Roff követte a tisztet, aki nem is vezette messzire őt. Az egyik szobában pedig, ahol nem is volt ágy, a szőnyegpadlón heverve megpillantotta Raffát. A nő iszonyatos állapotban volt, alig lehetett ráismerni, teli sebekkel, kék foltokkal, óriási hurkákkal a végtagjain s főleg a combján... a feneke pedig úgy nézett ki, hogy Roff nem csodálta, hogy nem a hátán fekszik. Épp csak a csontjai nem törtek, holott látható volt, hogy bottal verték el. De hát a rarakugik csontjai erősek.

—Ez egy lázadozó nő – szolt a tiszt – aki szégyent hozott népünkre azzal, hogy elkíváncozott a bolygónkról, s egy ember rabszolgájául kínálkozott fel tegnap. Különben úgy sejtem ismered az esetet, mert ott kellett legyél te is.

—Így van, uram.

—Remek, akkor nem kell sokat magyaráznom. Amint látod, megkapta jól kiérdemelt büntetését, nem is vitás hogy vastagon megérdemelte, igazából ennél jóval több is dukálna neki, de hát abba már belehalna, amit nem akarunk, mert nőből nincs is olyan sok most még itt a bolygón. Tulajdonképpen épp ezokból ennyit sem kellett volna hogy kapjon, még ha meg is érdemelte. Most jószerivel munkaképtelen pár hétig. De mert nem lenne az jó, ha csak pihengélne, hiszen azt még talán jutalomnak is tartaná, meg mert akkor ezzel rossz példát mutatnánk a többi nőnek, akik úgy vélnék, szabad ellenkezni, mert akkor ugyan verést kapnak, de legalább pihennek is egy darabig, s így nyernek is valamit az ellenkezéssel nemcsak vesztenek, emiatt nem lehet, hogy ez a Raffa nevű nőszemély ne dolgozzon! Tehát könnyebb munkára kell vezényelni, mint amit eddig végzett. Könnyebbre, de undorítóbbra! Tehát ezentúl ő is budít takarít itt. Arra képes kell legyen így is. A főnöke te vagy, Roff, és az is meg van engedve neked, hogy annyit baszd, amennyit csak akarsz, természetesen csak ha ez nem megy a munka rovására! Ketten együtt kell hogy tudjatok végezni annyi munkával, amennyit kijelöltem, de engem az sem érdekel, ha egyedül Raffa dolgozik, te meg csak ügyelsz rá. Természetesen meg is verheted ha ellenkezik, csinálhatsz vele bármit, de arra vigyázz, hogy meg ne haljon, mert akkor meg leszel büntetve, a közösségi tulajdon rongálásáért. Ha pedig úgy megvered hogy nem hal meg de munkaképtelenné válik, akkor ugyan nem leszel megbüntetve, de csak mert magadat büntetted meg, mert akkor takaríthatsz egyedül! Megértettél?!

—Igenis, parancsnok úr!

—Akkor megyek, ti pedig máris nekikezdhettek a munkának!

A parancsnok el is ment, Raffa pedig igyekezett feltápászkodni. Ez nagyon nehezen ment neki, sziszegett és jajgatott közben, mert ha nem is tört el a csontja, de nyilván nagyon fájt neki a bordája.

—Mindjárt... mindjárt munkába állok, uram... - nyögdécselte.

Roff zavartan téblábolt körülötte, majd megszólalt.

—Várj inkább egy kicsit, ez így sehogy sem lesz jó! Csupa seb vagy, be kell előbb kötözzelek, fertőtlenítve is téged ahol kell... tehát nagyjából mindenütt. Atyavilág, hiszen amint látom, még a pinádat is teljesen szétrúgták, hiszen így még csak meg sem baszhatlak! Na mindegy, muszáj hogy bekötözzelek, mert így mást sem takaríthatsz, budít pedig pláne nem, mert egykettőre elfertőződnenek a sebeid! Ha pedig rácseppen a sebedre a hipó vagy más maró folyadék, a plafonra ugranál a fájdalomadban!

Roff tehát elszaladt az orvosi szobába, kért amit kellett, s ellátta Raffa sebeit,

amennyire tudta. De hát mert nem kötözhetette be úgy, hogy a nő ne tudjon mozogni, holott ha mindenütt beköti ahol kellett volna, akkor Raffa úgy nézett volna ki mint egy múmia, emiatt egy hirtelen ötlettel csak a legfontosabb helyekre tett kötést, ellenben előcibálta az ágy alól a saját vegyvédelmi felszerelését, s azt adta a nőre, épp csak a gázmaszkot nem tette fel a fejére. Ez egy teljesen zárt műanyag ruha volt, egybeépítve a műanyagcsizmával.

—Így ni, ez jó lesz, így aztán semmi de semmi fertőző anyag nem juthat hozzád! Kissé hülyén festesz benne, de annyi baj legyen.

A rarakugik körében a nők ha nem is mindig de többnyire meztelenül járkáltak, mert minek is ruha nekik... de most Raffa hamar rájött, hogy neki e vegyvédelmi ruha nagyon kényelmes! Ezen Roff nem győzött csodálkozni, mert ő ezt az öltözetet utálta mint a bűnt. Pillanatok alatt beleizzadt ugyanis. Izzadt Raffa is, de ő ezt nem bánta, mert azt mondta, ő a rarakugik anyabolygójának olyan részéről származik, ahol majdnem mindig fullasztó pára volt, ő ehhez tehát szokva van, és igazából mindezideig szenvedett a Csücsi bolygó száraz éghajlatától! S a sebei is egészen mostanáig sajogtak, ahogy száradtak, s húzódtott össze rajtuk a var, de íme, most hogy nem száradnak, hanem kellően párás a környezetük, most már nem is fájnak annyira! Nem győzte dicsérni Roffot a remek ötletéért, s ez Roffnak nagyon jólesett, mert amióta csak a seregbe került, senki nem dicsérte meg őt semmiért, de előtte se gyakran kapott dicséretet.

A munkának azért neki kellett kezdeni. Roff nagyon aggódott, mert ugye most csak budiból volt háromszor annyi kitisztítandó mint korábban, s még ott a mosdók is! De ők nincsenek háromszor annyian, aztán meg mi hasznót nyújthat neki Raffa, hiszen mozogni is alig bír!

Mormogta is:

—Esküszöm, direk baszik ki velem a parancsnok! Mi hasznom belőled, és tudhatta is, hogy semmi hasznom belőled! Baszhatlak, hát persze! Hogy a szarba, amikor ott is szétrúgtak téged! De jó, tegyük fel ezt nem látta rajtad. Na de akkor is, adott legalább hatszor annyi munkát, de nem kaptam másik öt főt magam mellé, és te is alig tudsz mozogni! Hogy fogom én ezt a rengeteg melót befejezni délután négyre!

—Tessék?! Hogyan délután négyre?!

—Hát úgy, hogy ha másik bolygón vagyunk is, ahol nincs este, de nekünk kell aludni, azaz itt is olyan az időbeosztás mint nálunk, s mert olyan, emiatt olyan nagyjából a munkaidő is! Vagy nálatok nőknél másként van ez?! - csodálkozott Roff.

—Dehogy, ez nálunk is úgy van mint odahaza, csak hogy mi nem délután négyig dolgozunk, hanem reggel hattól este kilencig, kivéve a reggeli-ebéd-vacsora idejét!

—Mi katonák nem. Nálunk a rendkívüli helyzeteket kivéve – mint például hadgyakorlat, vagy bevetés – az ébresztő hétkor van, fél nyolckor eligazítás, munkavégzés pedig nyolctól négyig. De van félóra ebédszünet is. Meg tíz perc reggelire. A vacsora a szabadidőből megy, de arra van bőven, délután négy után ugyanis már csak rendkívüli esetekben melózunk.

—De kár, hogy nem születtem katonának! - sóhajtott Raffa.

—Mindegy, most menjünk dolgozni, mert ha nem lesz kész a munka, abból baj lesz! Előre félek tőle, mit kapok majd akkor!

—Hány budiról és mosdóról van szó?

—Minden körlet minden emeletén van egy vizesblokk. Tehát mert ezek itt négy emeletes épületek, meg ott a földszint, ez azt jelenti hogy a három körletben van

tizenöt budi is és mosdóból is ennyi.

—És korábban csak egy körletben takarítottál, és csak a budikat?

—Igen.

—De jó dolgod volt!

—Ne gúnyolódj, hogy is lett volna jó dolgom!

—De hiszen csak öt budiról volt szó!

—De volt mindegyikben nyolc fülke!

—Akkor is... ha egy teljes órát elpiszmoztál minden budival, akkor is készen lehettél minden munkával már bőven négy előtt, már délután egyre!

—Figyelj, ne akarj kikapni tőlem is, jó?! Hogy is lehettem volna kész ilyen hamar velük, örültem ha fél négyre végzek minden melóval!

—Mit lehet ennyit szerencsétlenkedni egy budival?! - ámult Raffa.

—Te talán gyorsabban kitakarítanád?!

—Merem remélni!

—Hogy lehetsz ennyire biztos benne, amikor még sosem csináltad!

—Itt nálatok még nem is, de nálunk nőknél nemegyszer, s nagyon kétlem hogy a ti buditok olyan igazán másabb volna, legfeljebb nagyobb a kagyló, hogy a természetesebb valagatok is kényelmesen ráférjen...

—Nincsenek nagyobb kagylók, mit is képzelsz te! Természetesen minden berendezés szabványos méretű, s akkora, hogy az jó legyen a férfiaknak. Ti nők meg majd alkalmazkodtok hozzá valahogyan...

—Remek, akkor nálatok sem kell ezzel többet dolgozni... én attól tartok, kedves... hogy is szólíthatlak?

—Nevem Roff. De miből gondolod, hogy kedves volnék?!

—Mert bekötöztél, s nekem adtad ezt a remek ruhát.

—Nem adtam neked! Azaz igen, de csak használatra, amíg meggyógyulsz.

—Pedig szívesen elfogadnám, ebben sokkal jobban érezném magamat odakint is, ha a szabadban kell dolgoznom...

—Szó sem lehet róla, kincstári felszerelés, megbüntetnek ha nem tudok elszámolni vele. Amint meggyógyultál, visszaadod, azaz hamarosan.

—Remélem ez mégsem hamarosan lesz, hanem csak soká-soká...

—Miért?

—Mert szerintem ha nem leszel velem nagyon undok, akkor ragyogó életem lesz itt melletted.

—Azt csak képzeled, belerokkanunk a munkába...

—Te képzelődöl, kedves Roff. Attól tartok, te nem vagy ide a katonaságba való, te valami olyan tudósféle gyerek voltál korábban, olyan izé... *értelmiségi*, azt hiszem így mondják azt...

—Igen, pontosan! Kiválóan tanultam mindent, ami elmélet volt – a matematikát, számítógéptudományt, fizikát, biológiát, csillagászatot, de a történelmet is, geológiát... á, nem is érdemes sorolni, mindent!

—Na de emiatt gondolom odahaza se sokszor takarítottál, mást se nemhogy budit! Szerintem azt se tudod, hogyan kell egy efféle munkának nekifogni, s emiatt persze hogy lassan megy! Segíts kérlek felállnom, s majd akkor én is segítek neked, mert jótett helyébe jót várj!

—Na erre kíváncsi vagyok! - vont a össze a szemöldökét Roff, majd feltámogatta a lányt.

Nem mentek messzire, mert miért is ne ezen a folyosón kezdjék a takarítást! Roffnak már külön faliszekrénye volt e folyosón arra, hogy az e munkához hasz-

nált szerszámaikat ott tárolja. Hivatalosan persze nem volt az övé a szekrény, gyakorlatilag azonban igen, mert soha senki nem használta, lévén hogy ő az örökösen kinevezett budítakarító, a „Vécésészék Ura”, ahogy egyszer egy szakasztársa gúnyosan elnevezte őt. Innen most előszedett pár rongyot, egy szivacsot, egy vödröt, egy felmosófát, majd indult a budi felé.

—Ez minden? - kérdezte csodálkozva Raffa.

—Persze, vécékefe akad minden fülkében.

—Aha. - bólintott a lány, és Roffnak úgy tűnt, mintha mulatna valamin, csak nem mondja. De nem kérdezett rá, mert nagyon bosszús volt. Nemigen hitt benne, hogy Raffa tudna neki segíteni. Hogy is lenne rá képes, amikor alig vonszolja magát!

Beérték a mellékhelyiségbe. S itt aztán Raffa azt kérte, most még ne dolgoztassa őt Roff, mert szeretné megfigyelni, a fiú hogyan csinálja! Roff vállat vont, s mondta is, hogy „nekem már úgyis mindegy”, azzal mindenekelőtt kikévelte az összes vécésészét, mert bizony a katonák nemigen veszködtek ezzel, némelyik arra is lusta volt hogy lehúzza maga után... aztán a kezében tartott szivaccsal körbetörölgette a falak csempéit, majd nekiállt hogy felmossa a padlót.

—Ezt mindig így csinálod?

—Nem, hetente egyszer az ablakokat is le kell mosnom! - morogta Roff a lánynak. Raffa csak nézte mindezt az ajtóból. Csak akkor szólalt meg, amikor Roff először vette le a felmosófáról a rongyot, belemártotta a vödörbe, majd kézzel kicsavarta.

—Szegénykém! Így aztán nem csodálom, hogy rém sokáig tart neked!

—Te talán gyorsabban tudnád?!

—Naná! Figyelj csak, én tényleg hálás vagyok neked, és betartom a szavamat: segítek neked! De akkor ígérd meg, hogy soha de soha amíg te vagy a főnököm, egyetlenegyszer sem ütsz meg semmiért sem, akkor sem, ha valamikor netán bármi szentelenséget mondok is, magamról megfeledezve!

—Minek ígérjek ilyesmit, úgysem ér annyit a segítséged!

—Dehogynem! Készen leszünk mindennel már délután egyre, kényelmesen, később meg ha kissé belejössz a módszerbe, még sokkal előbb!

—Na erre kíváncsi vagyok!

—Megígéred akkor?!

—Meg is esküszöm ha kell!

—Jó, tedd azt!

—Legyen neked: esküszöm! Na és akkor most mit tegyek?

—Várj itt, pihenj, én meg ahogy tudok, igyekszem vissza a mi női körletünkbe néhány célszerszámmért! Bár igyekezni fogok, de ne türelmetlenkedj, mire visszaérek beletelhet egy órába is, amilyen rozoga vagyok, de meglátod, megéri várnod!

Roff vállat vont és várt. Mintegy negyven perc múlva meg is érkezett hozzá a lány, egy kerekeken guruló kocsiféleséget húzva, amiben két szegletes műanyagvödör volt, a tetejükön egy furcsa szerkentyűvel, ami két fémpofa volt, ezeket egy kar lenyomásával össze lehetett szorítani. De hozott a lány magával egy speciális felmosóbotot is, amin valami rém hosszú, szőrös pamacs ült.

—Na idenézz, én hogyan mosok fel! - azzal a Roff által használt felmosófát kidobta a folyosóra, majd bevizezte a maga botjának pamacsos végét, és azzal esett neki a munkának. Amikor már nagyon koszos volt, bemártotta a vödörbe, majd bele rakta a fémpofák közé, s egyetlen mozdulattal kinyomta belőle a vizet. Nem kellett ehhez kézzel hozzáérnie a pamacshoz, még lehajolnia is épp hogy csak. És az egész sokkal gyorsabban ment mint Roff módszere, sőt mintha még a padló is

tisztább lett volna utána!

—Amindenit, hogy nektek nőknek mitek van! - ámult a fiú.

—Gondolom csak amiatt, mert a tisztok szállását is nekünk kell takarítanunk, az meg nem nézhet ki úgy, mint ez a bűzölgő legénységi szállás... de ez még semmi! Szegénykém, hogy te mennyit kínlódtál a budikkal! Na figyelj csak, én hogy csinálom! Itt ez a flakon, ebből így belespriccelsz a kagylóba... hé, ne kezd el még kefélni, és le ne húzd! Tégy belőle mindegyikbe, aztán a mosdókba is, akár az ablakra is spriccelj! Aztán utána egyszerűen húzd le sorra a vécéket, olyan sorrendben, ahogy beléjük spricceltél! Mire az utolsóba is teszel, ez már kimarja a koszt az elsőből! Ha így csinálsz, alig kell a keféhez nyúlnod, s mégis tisztább lesz!

—De így hamar elfogy ez a flakon!

—Nem számít, hozok belőle ha kell, nálunk ez fogyóeszköz, van vagy háromszáz darab nálunk az egyik faliszekrényben, és senki nem ellenőrzi, mennyit használok. Én azt csodálom, hogy nálatok nincs ilyen.

—Talán csak mert szívatni akarnak bennünket katonákat... - morogta Roff.

—Vagy csupán túl hülye a parancsnokotok, mert egyszerűen kiadja parancsba hogy takarítás, aztán oldd meg ahogy tudod, neki mindegy ha órákkal tovább is tart neked, ő minek gondolkodjon rajta, gondolkodj te, de te mint afféle tudóspalánta, nem értesz ehhez...

De Raffa a falak csempéit is a pamacsával törölgette le, sőt, kiderült hogy még az ablaktisztításhoz is hozott magával valami gumyszerű célszerszámot, amit ő „lehúzóznak” nevezett, azt sem újságpapírral kellett ezután tisztogatnia Roffnak.

Bár nem egyórára, de kettőre tényleg végeztek mindennel. Roff nem hitte volna, s csak ámult, pedig a sokkal több munkába kevésbé fáradt bele, mint korábban a kevesebbe, annak ellenére, hogy Raffa alig csinált valamit, gyakorlatilag mindent ő, a fiú végzett.

Aztán hogy végeztek mindennel, Roff elvezette a lányt a padlástérbe, ami afféle lomtárnak volt használva. Itt nem voltak szem előtt. Roff elmondta, hogy ha végzett a kiadott napi munkákkal, ide szokott elbújni, mert másképp a végén meglátják hogy ögyeleg, s befogják valami újabb hasznos, ámde nemszeretem melóra. Ezekből nem messze a padlástér ajtajától még ő maga halmozott fel mindenféle szemetet, például kiszuperált szekrényeket, rossz ágyakat, ilyesmiket, hogy aki bejön ide, annak ne legyen kedve beljebb menni. Holott hátul ő maga Roff egy kis kuckót mesterkedett össze magának néhány rossz matrachból. A közelben még egy ablak is volt, de mondta a lánynak, ne nagyon nézegessen ki rajta, mert neki nem hiányzik, hogy valaki meglássa, hogy van itt valaki a padláson.

Ezentúl mindig idejöttek, ha tehették, s általában tehették, mert hamarosan már úgy belejöttek a takarításba, hogy már délre végeztek mindennel. És Roff munkájával minden tiszt meg volt elégedve, mert tisztábban is nézett ki minden, mint korábban. Javasolta is neki a parancsnoka, hogy mintegy kitüntetésként átvezényli valami más munkára, például a csatornaépítőkhöz, ahol hamar megtanulhatná mondjuk a kotrógép vagy valami más masina kezelését, de Roff köszönettel elhárította a javaslatot.

—De hát korábban te sírtál nekem, hogy miért mindig csak budit takarítasz!

—Igen, de izé, hogy is mondjam... ezt már megszoktam, és, szóval... semmi kedvem tanulni... nem azért maradtam ki a suliból s jöttem a hadseregbe, hogy itt is tanuljak... meg én olyan álmodozó típus vagyok, ha elbambulok tuti hogy bele-

vezetem az árokba a kotrógépet, vagy valakit összetaposok vele...

—Hm... nem arról van szó, hogy nagyon tetszik neked, hogy most főnök vagy, mert ott az a nőcske, akit akkor baszol amikor csak akarod, meg gondolom ő dolgozik igazából helyetted, legalábbis javarészt?! - nézett rá figyelmesen a parancsnok.

—Ez is igaz, de csak részben. - válaszolta Roff, mert úgy vélte nem volna jó az, ha meghazudtolná a feljebbvalóját.

—Nos jól van, nem bánom, maradj akkor a Nagy Budifőnöknek... ha te így képezed a karriert... bár tulajdonképpen igazad van. Végülis nem hiszem, hogy más munka által is lenne lehetőséged puncsihoz jutni, ezt a banyát pedig nem is sajnálom tőled, mert másnak úgysem kellene, nem olyan szép. Tehát minek is sajnáljam tőled, meg különben sem vagyok én olyan rossz! Nos, jól van. Különben meg nem kizárt az sem, hogy még a karrier szempontjából is jól döntöttél. Esetleg javasolni fogom, hogy valamiféle vezető-takarító legyél a későbbiekben. Nem most, hanem legalábbis pár év múlva, talán már pár hónap múlva is... de miért is ne lehetnél te a takarító szakszolgálat vezetője! A mostani vezető úgyis idősecske... ha nyugalomba vonul... na de ez a jövő zenéje. Hát jól van, akkor ölelgesd csak a bányarémedet... egyelőre úgy rendelkezem, ha meggyógyul, azután is maradhat a beosztásod alatt! Bár talán még egy szebbre is lecserélem neked, ha épp jókedvemben leszek!

—Nem, nem, nagyon szépen köszönöm, de szeretném ha épp ő maradhatna!

—Nocsak! Miért?!

—Ha kapok egy újabbat, az lehet hogy szebb lenne, de nem biztos hogy ilyen szorgalmas. És mindenképp be is kéne tanítanom. Maradjon csak ő. Ha lehet.

—Jól van, nekem mindegy... - vont vállat a tiszt.

Talán furcsa, hogy Roff ennyire ragaszkodott Raffához, amikor pedig most egy szebb nőhöz is juthatott volna! Ezen ő maga sem győzött csodálkozni, mert bizony ő is úgy vélte, Raffa szépsége komoly hiányosságokkal terhelt! Mert úgy van az ahogy az az ember mondta neki, akinek Raffa rabszolgául kínálkozott fel: a lány széparcú ugyan, de nagyon picike a hasa! Márpedig a rarakugik körében a kis has éppoly csúnya volt a nők körében, mint az emberek közt egy fogpiszkáló-típusú, csupacsont-lány. Ugyan még a rarakugik is elvárták, hogy egy nő hasa ne legyen akkora, mint egy férfié, de azért határozottan *legyen* hasa, jócskán! Szokták is mondogatni egymás közt a férfiak, hogy az a jó, ha a nőnek szép nagy hasa van, s hozzá jó kemény, ami nem lötytyed le két oldalra, ha a nő a hátára heveredik, mert akkor a férfi a szex közben jól rá tud feküdni erre a szépen domborodó pocakra, s az milyen kényelmes! És még számolgatták is, hogy hány centis has az ideális ilyen meg olyan férfiak számára, mert ez ugye függött attól, hogy magának a férfinak a hasa is mekkora, nagyobb hasú férfihoz a kisebb hasú nő a jó, kisebb hasúhoz meg a nagyobb, hogy a két has összmérete akkora legyen, hogy együtt pont kiadják a férfi felkarjának hosszát meg még egy keveset, s akkor pont jó, mert akkor a férfi a könyökén támaszkodhat, miközben fekszik a nőn, de nem kell sok súlyt tartania a karjával, mert a súlya egy része a hasán van...

Minthogy Roff maga sem volt különösebben nagy hassal megáldott, ugyanakkor a karjai cseppet sem voltak rövidek, még ha nem is túl izmosak, hozzá olyan nő illett volna, akinek igazán jókora hasa van! Nos, Raffa éppenséggel nem volt ilyen, hanem pont ellenkezőleg. Még amikor jól teliette magát mindenfélével,

akkor is csak épp hogy megközelítette a legminimálisabban elfogadható hasnagságot. Ennek ellenére Roff mind jobban megkedvelte őt. Ennek nem kis részben volt az az oka, hogy Raffa akkora segítségére volt a takarítás, azaz eddigi rémálma elviselhetővé tételében; aztán persze az is közrejátszott, hogy azért mostanra már a szexet is kipróbálta a leánnyal, amint annak kissé rendbejött az a bizonyos testrésze, s e móka nagyonis megtetszett neki; legfőképpen azonban amiatt kedvelte meg, mert sokat beszélgethetett a leánnyal, s kedvére volt, hogy végre van valaki, akit a barátjának tekinthet! Roff ugyanis nemigen barátkozott a fiúkkal. Korábban sem voltak barátai, inkább felületes ismeretségei csupán, mert a többi fiú túl vad volt az ő ízlésének; de itt a hadseregben aztán végképp nem talált magához valót senkit sem! Raffa viszont más volt. Mindenekelőtt elő sem fordulhatott, hogy ne ő Roff legyen irányítói, hatalmi pozícióban, aztán meg Raffa mindig kiváltképpen kedvesen viselkedett, s nemcsak udvariasan, de hízelgett is neki. Ez nagyon-nagyon tetszett Roffnak! Hamarosan kezdett úgy vélekedni, hogy őt, sőt tíz másik, sokkal szebb nőért sem cserélné el Raffát.

S amikor a parancsnoka felajánlotta neki, hogy kapna Raffa helyett egy másik nőt s ő ezt visszautasította, akkor ezt már aznap elmesélte a leánynak, s Raffa így válaszolt:

—Szeretnéd hát, ha veled maradhatnék egész életed során?

—Hát nem hiszem hogy ez megvalósítható lenne, de tulajdonképpen valóban szeretném, s amit lehet, meg is teszek annak érdekében, hogy elodázzam az elválásunk pillanatát.

—Ennek nagyon örülök, mert én is azt szeretném, ha a feleséged lehetnék, mert nem kívánok mást a férjemnek mint téged.

—Ezt nem értem, miről beszélsz? Mi az, hogy „férj” és „feleség”?

—Ezek olyan szavak, amik nincsenek a mi rarakugi nyelvünkben, de a csecsüik jól ismerik.

—A bennszülöttek?

—Azok hát.

—Mikor beszélgetsz te velük, milyen nyelven, és még mindig nem tudom, mit jelentenek e szavak!

—Természetesen rarakugi nyelven beszélgetek velük, mert megtanulták. Nagyon gyorsan tanulnak, persze így is csak azok tanulják meg, akiknek van erre idejük, legalább néhány hónap, s nem ölik meg őket addig. De most mintha lassabban öldösnék őket, legalábbis a lányokat, mert a szebbeket inkább gyűjtögetik a katonák, mert úgy tudom arra várnak, hogy a múltkori kereskedő, akinek felkínálkoztam, visszatérjen, mert hátha ezeket is megveszi! És persze azért addig is dolgoztatják őket, már amiatt is mert ezeknek irtó sok fény kell hogy éhen ne haljanak, tehát mindenképp ki kell menjenek a szabadba, ha meg már ott vannak hát dolgozzanak is valamit. De mert semmihez nem értenek, ez úgy szokott lenni, hogy egy-egy nő mellé beosztanak egy ilyen csecsüi lányt is, hogy a rarakugi nő irányítgassa. És így attól többnyire megtanulják a nyelvünket is.

—De te nem velük dolgoztál, hanem velem.

—Persze, de egymás mellett van a mi körletünk és az övék, és ők szinte egyfolytában az udvaron vannak, amikor nem kell dolgozniuk, s így amikor téled visszatérek az én körletembe, elég csak a drótkerítéshez mennem, hogy beszélgethessek velük ha akarok. Amit különben ezek szerintem simán át is repülhetnének, de persze nem teszik, mert nem akarnak büntetést kapni. És én gyakran beszélgettem is velük, mert kíváncsiság bennem is van! Például egészen kiválóan össze-

barátkoztam egy fiatal leánykával, az a neve hogy Hikíti.

—Hát nem a zsarnokot, az elnyomót látta benned?

—Dehogya – az a véleménye, hogy ugyanolyan rabszolgák vagyunk mi nők, mint ők maguk is! No és ahogy beszélgettünk, hát épp a két nem közti kapcsolat volt a fő témánk, mert ő nagyon csodálkozott azon, hogy minálunk a nők alig vannak a férfiakkal, tulajdonképpen csak a párzások idejére, mert önáluk ez teljesen más-képp van. Náluk a társadalom legkisebb sejtje a család, amint tulajdonképpen nálunk is úgy lenne, csak hogy ebbe ők beleértik a nőt is, nemcsak az apát és a gyerekeket! Ott egy férfi és egy nő szoros szövetséget alkot, életre szólót, s a férfi és nő e párosában a férfit férjnek, a nőt feleségnek nevezik, ezzel is jelezve hogy ők már nem közönséges férfi és nő, mert párjuk van, társuk, szóval ez náluk fontos dolog! És mindent megtesznek a másikért, a férfi óvja-védi a nőt, és a nő nem fekszik le más férfiakkal, de a férfi sem más nőkkel, vagy legalábbis nagyon ritkán, s ha megteszi titkolni igyekszik, mert az neki szégyen. Szóval ilyesmiket tudtam meg tőle, s ez nekem nagyon tetszett, mert szívesen élnék ilyen kapcsolatban, hogy tehát feleség legyek. S úgy vettem észre, te is ilyesmit szeretnél.

—Hát ezen még el kell gondolkoznom, de így első hallásra bevallom tetszik az ötlet, már amiatt is, mert ha állandóan velem van egy nő, gyakrabban dughatom! Sajnos azonban ez teljesen megvalósíthatatlan. Idővel biztos úgy lesz hogy vagy én kapok más munkát, vagy te, s akkor el kell válnunk egymástól.

—Na de azt mondtad, a parancsnok megengedte, hogy veled legyek a felgyógyulásom után is. És ez biztos így van, mert már majdnem meg is gyógyultam, igazából már akár mehetnék is vissza valami más munkára, ha nagyon akarná ezt a parancsnokság.

—Igen, ezt mondta a parancsnok, de csak nem gondolod, hogy ez a döntése érvényes lesz életünk végéig?! Pláne, mert elárulom neked, nem is szándékozom életem végéig itt katonáéknál penészedni. Én amiatt jöttem ide, hogy sikereket érjek el, mondjuk úgy hogy karriert csináljak, hogy vigyem valamire... de most már látom hogy ez csak egy álom volt, amiből már felébredtem! Ha itt maradok, nem lesz belőlem soha senki és semmi, azaz már rég eldöntöttem, hogy az első alkalommal visszatérek hazulra, és folytatom a sulit. Nem szívesen teszek ilyesmit, mert sokat fognak gúnyolni a srácok, még apám is, de ez még mindig jobb, mint ami itt vár rám.

—De ha ez a véleményed, miért nem vállaltad el, hogy más munkára vezényeljenek, valami árokásó gép mellé, vagy valami ilyesmit meséltél, nem?

—Ugyan már, a szememben az sem egy igazi karrier! Akkor már jobb ha maradok buditakarító, úgy legalább velem lehetsz.

—És amit a parancsnok mondott, hogy idővel te lehetsz a takarító szolgálat vezetője?

—Hogyne, ha valóban úgy lesz... mert szerintem lesz arra a posztra jelentkező rajtam kívül még legalább egy tucat más fő is! És még ha sikerülne, akkor is, az, izé... szóval, akkor már inkább lennék otthon számítógépprogramozó, vagy történész, vagy akármi más. Nem nekem való a hadsereg, na! Itt minden és mindenki túl vad... és mindenki bunkó... komolyan, néha úgy érzem, ennél rosszabb az emberek közt sem lehetne, pedig azok igazi ragadozók!

—Hm... én azért remélem, az emberek nem olyan rosszak, mint gondolod, kedves Roff.

—Miért?

—Mert könnyen lehet, hogy hamarosan seregestül jönnek ide... s azalatt hogy

„seregestül”, nem egyszerűen azt értem hogy „nagyon sokan”, hanem szó szerint, ugyanis kifejezetten azt, hogy hadsereggel!

—Micsoda?! Ugyan miből gondolsz ilyesmire?! - pattant fel Roff.

—Mert jól összebarátkoztam azzal a Hikíti nevű kislánnyal, hiszen meséltem! És tudd meg, hogy ő nem akárki, hanem királylány! Úgy bizony, a csecsüi nép királynőjének, Csicsijának a leánya! Ráadásul telibe olyan mint az anyja, mert nem lehet más, ugyanis apa nélkül szülte. A csecsüi nők képesek efféle furcsaságra. Ők úgy mondják, a lányt nem szülte, hanem „bimbózta”. Bár, végülis egy növénytől nem olyan furcsa ez... És nekem elmesélte, hogy nem ám a ti ügyeségeiteknek köszönhető, hogy olyan hamar elfogtatók anyját, a királynőt, hanem egyszerűen annak, hogy a királynő belátta, hogy a további ellenállás reménytelen, direkt úgy intézte, hogy ő hamar elfogattassék, s rabszolga legyen, mert remélte, hogy valami olyan helyre adják majd el, ahol olyan nép él, amely erősebb mint mi, rarakugik! Ugyanis reméli, hogy azokat rá tudja beszélni arra, hogy idejöjjenek, és felszabadítsák a népét. Hikíti úgy mesélte, hogy a királynő számot vetett azzal, hogy ők növények, mi rarakugik növényevők vagyunk, azaz önállók sokkal vadabbak, nem is csoda hogy győztünk felettük – de el van szánva rá a királynő, hogy valahol a nagy Világmindenségben talál majd olyan fajt is, mely ragadozó, s akkor majd azokkal együtt tér vissza! S biztos benne hogy amint a növényeket legyőzték a növényevők, úgy a növényevőket is legyőzik majd a ragadozók!

—Ez hülyeség, mi esélye lehetne egy rabszolgának arra, hogy hallgassanak rá, hogy rábeszélje az urait egy háborúra?!

—Nem tudom, de ne feledd, hogy a királynő eddig már egész szép sikert aratott, mert sikerült neki épp egy ragadozó fajhoz kerülnie, nem is akármilyenhez, mert épp az emberekhez, akik az egész Világmindenség talán legvérengzőbb fenevadjai, mondhatni tehát hogy „minősített” ragadozók, ezt mindenki tudja, még mi nők is... bizony, még mi tudatlan nők is jól ismerjük a tényt, hogy a Világmindenségben messze-messze túlnyomó többségben vannak azok a bolygók amiken éppen pontosan emberek élnek, nem más faj, ami kizárólag úgy lehetséges, hogy az emberek félelmetesen vadak, emiatt hódítóak, terjeszkedők! Pláne ha azt is figyelembe veszem emellé hogy erejük egy részét nyilván leköti az, hogy únos-untalan harcolnak egymással is ők, az emberek. Mégis, mindenki tudja hogy legkevesebb tíz emberlakta bolygó jut egy olyanra ami bár lakható, de nem emberek laknak rajta. Sőt, ez hogy tíz, ez egy felettébb alulbecsült szám. Te is tudod ezt Roff. Mindenki tudja. Még mi nők is, mert ez annyira közismert tény. Az embereknel tehát egyszerűen nincs félelmetesebb és sikeresebb ragadozó. És a királynőnek sikerült épp az emberekhez kerülnie!

—Akkor te miként merészelhettél épp egy ember rabszolgájának ajánlkozni?!

—Mert nekem már majdnem mindegy volt. Aztán meg mert láttam, hogy a csecsüi királynője is épp ezen ember rabszolgája lesz, s reménykedtem benne, hogy ha rábeszéli az embereket arra, hogy felszabadítsák a bolygóját, akkor engem sem esznek meg az emberek, hanem lehetek a királynő valamiféle udvarhölgye vagy ilyesmi... végülis erre jó esélyem kínálkozott volna, mert már a lányával is remekül összebarátkoztam, s ezt tudta a királynő is addigra! Szóval a királynő annyit elért, hogy egy ragadozó fajhoz került rabszolgának, pont ahogyan azt szándékozta is, s én nem vennék ám mérget rá a helyedben, Roff, hogy nem tudja rábeszélni egy hódításra az embereket, mert miért is ne jönnének ide hódítani, az emberek szeretnek harcolni és öldökölni, mindenki tudja, hát hiszen épp a vérengzés és hódítás az emberek legislegkedvesebb szórakozása, s ha már úgyis elmennek

valami bolygót meghódítani, miért is ne menjenek épp oda, ahová még hívják is őket?! Arról már nem is beszélve, hogy egy királynő amiatt királynő, mert tud bánni az alattvalóival, ért a diplomáciához, és miért is ne tételezzük fel, hogy a királynő jó politikus! Valami oka csak kell legyen, hogy épp belőle lett királynő, és nem másvalakiből! Persze én sem mondom hogy bizonyosan sikerrel jár, de ezt kapásból lehetetlennek tartani legalábbis túlzott és felelőtlen optimizmusra vall, nemde?!

—De miért tenne ilyesmit a királynő, hát nem gondol rá, hogy ha sikerül is a terve, de akkor meg egyszerűen annyi történik, hogy nem mi uralkodunk rajtuk, hanem az emberek?!

—De igen, erre természetesen gondolt, de a lánya úgy mesélte nekem, hogy még az esetben is érdemesnek tartotta megpróbálni, ha biztos lenne abban, hogy semmi nem lesz ettől jobb. Ugyanis az esetben is meglesz az az elégtétele, hogy mi rarakugik meghalunk, mert az emberek kiirtanak bennünket, tehát legalább bosszút állt! Aztán meg nem is biztos, hogy nem lesz semmi sem jobb, mert bár azt a királynő sem kétli, hogy okvetlenül ittmaradnak az emberek és hatalmaskodnak majd fölöttük, nem annyira naiv ám hogy ezzel tisztában ne legyen, de te is tudod, hogy egyelőre a rarakugi parancsnokság teljesen hivatalos terve, hogy idővel kiirtanak minden csecsüit – s a királynő úgy gondolta, hátha az emberek nem akarják őket kiirtani, csak rabszolgának megtartani, vagy adófizetésre kötelezni, ilyesmi, tehát hogy legalábbis életben hagyják őket, ami nekik kétségkívül sokkal előnyösebb, mint a kiirtás! Különben is, a ragadozók, azok nem növényevők, akkor meg minek is egyék meg őket, a növényeket...

—Hülyeség, ezek nem növények, hiszen mozognak. És mi sem esszük meg őket.

—Mindegy, Hikíti így mesélte nekem, hogy az anyja így gondolja. Akárhogyis, a királynő úgy vélte semmit nem veszíthet a próbával...

—Amindenségit... - és Roff járkálni kezdett fel- s alá. —Na de ezek után csak annál biztosabb, hogy húzok innét haza, amint lehet! Amikor a hadseregbe jelentkeztem, szó sem volt róla, hogy esetleg *emberek* ellen kell majd harcolnom! Esküszöm, ennél még a budítakarítás is sokkal jobb, akkor is, ha kefe helyett a kezemet, és szivacs helyett a nyelvemet kéne használni hozzá! Inkább repülök bele űrhajóval egy Fekete Lyukba, minthogy egy emberrel összeakaszkozzam, mert úgy kevésbé kínosan lesz végem!

—Pedig az az ember, akinek én felkínálkoztam, meglehetősen barátságosnak látszott.

—Hogyne, de az épp hogy semmit sem jelent. Természetesen az emberek is tudnak kedvesek lenni – mármint ideig-óráig! Épp csak akármikor bedühödhetnek, aztán ha úgy lesz, akkor mi lesz, mi?! Vagy esetleg már eleve rövid ideig is csupán cselből olyan nyájasak!

—Pedig így szemre ti rarakugi férfiak sokkal erősebbek vagytok.

—Mondd, Raffa, láttál te már hernyóölő darazsat?

—Nem, milyen az?

—Az olyan, hogy a csípésével megbénítja a hernyót, aztán beletolja a petéjét, ami ott kikel, s belülről apránként kirágja a még élő hernyót. Na de nem ez a lényeg, hanem az, hogy a hernyóölő darázs egy vékony kis rovar a jó kövér hernyóhoz képest, mely nem ritkán háromszor akkora is megvan, mint ő! Simán úgy vélnéd, a hernyó az erősebb. De a darázs mégis könnyedén legyőzi, mert sokkal fürgébb. És még erősebb is, hiába hogy a hernyó a nagyobb, de elcipeli azt a fészkéhez... a hernyónak semmi esélye, ha a darázs észrevette, vége.

—Na de csak amiatt, mert a hernyónak nincs fullánkja, de nektek van fegyveretek az emberek ellen.

—Akkor ne hernyóölő darazsat képzelj el hasonlatként, hanem pókölő darazsat. A póknak is van ha nem is fullánkja, de csáprágója, sőt még szövőmirigye is, lába meg több is mint a darázsnak, mert a darázsnak csak hat, de a póknak nyolc! Aztán mégis a darázs az, amely győzni szokott a csatájukban! Szóval szerintem így van ez az emberekkel és velünk. Persze hogy a kereskedő mosolygott és kedves volt, amikor hasznos üzletet köthetett velünk... no meg egyedül is volt, mi meg sokan. De én már akkor sem lennék nyugodt, ha egyetlen úrhajóval jönnének ide az emberek, s lennének csupán néhány százan, hiába hogy mi itt a Csücsi bolygón vagyunk néhány ezren is! Tudod, kozmobiológia órán a suliban nálunk kiemelt témakör volt az embereké, mert oly fontos és elterjedt nép a Kozmoszban, és ekkor bemutatták néhány filmjüket, azaz olyan filmet, amit az emberek készítettek önmaguk szórakoztatására...

—És? - kérdezte kíváncsian Raffa, mert ő olyat még nem látott.

—Hát, előző órán a tanár felszólított bennünket, hogy másnapra mindenki hozzon magával nyugtatókat, mert csak úgy szabad megnézni azt a filmet, s aznapra orvos is jött az osztályba, hogy ha valaki nagyon rosszul lenne, elsősegélyben részesíthesse. És volt is akinek kellett a segítség, három fiúnak is.

—Neked nem?

—Nekem nem, én megúsztam, de épp hogy csak, én azok közt voltam, akik csak úgy simán összeokádták a padlót attól, amit láttak! Pedig állítólag egy abszolút közönséges kalandfilm volt amit bemutattak, de hogy ebben is mennyi vér folyt, meg micsoda kegyetlenségek voltak... pedig a tanár azt mondta, ez semmi, az emberek körében vannak olyan filmek is, amiket ők úgy neveznek, hogy „horror”, na attól lennénk csak igazán rosszul... de olyan filmet nem mutat nekünk. Bevallotta, hogy az olyanokat ő a tanár sem képes végignézni – egyszer megpróbálta, de tíz perc után olyan rosszul lett, hogy képtelen volt tovább nézni, és néha még mostanában is rémálmai vannak miatta, pedig azóta több év is eltelt! Szóval nem, én nem kíváncsi vagyok emberekkel harcolni! A királynő tiszta idióta, hogy épp embereket óhajt idecsődíteni! Ennél az is jobb lenne, ha a Kampósfaszú Kozmoördögöt készülné idecsalogatni!

—Szerintem nem kifejezetten emberekre gondolt, csak úgy egy akármilyen ragadozó fajra. De hát emberekhez került... ez végülis nem rajta múlt!

—Kiirtják a népet. Ez egészen biztos. Ha az emberek idejönnek, nekik végük.

—De akkor is, ha nem csődíti ide az embereket. Viszont ha kiirtják is a csecsüiket az emberek, az már rajtunk nem fog segíteni!

—De hátha nem jönnek ide. És nem is értem, ez hogy jön ahhoz, hogy lehetsz-e a feleségem.

—Ez ahhoz sehogy sem jön, legfeljebb úgy, hogy ha idejönnek az emberek, akkor itt mindenki elkezd rémülten menekülni, s ha sikerül hazaiszkolnotok, akkor nyilván minket nőket is visztek magatokkal, és akkor odahaza talán sikerül elintézni, hogy megkapj engem.

—Örökre?! Mit gondolsz te, Raffa, hol hallottál te olyat, hogy valaki örökre megkaphat egy nőt?!

—Hivatalosan valóban nincs ilyen, de olyan van, hogy „tartós használatra”, te is tudod!

—Olyat csak nagy hősöknek biztosítanak, vagy valami kiemelkedő tudományos eredményért.

—De ha jönnek az emberek, itt a lehetőséged hőstettet végrehajtani!

—Hogy én, emberek ellen?! Elment az eszed, de tényleg és komolyan! Ha meglátok egy embert, még azt is meggondolom hogy lélegezzek, még akkor is ha nincs fegyver a kezében, hát még ha van! Eszemben sem lesz vitézkedni! Idefigyelj Raffa, fejezzük is be ezt a beszélgetést, mert nem akarom hogy rémálmaim legyenek, és különben sem biztos, hogy idejönnek az emberek... legalábbis nagyon remélem!

—Akkor pedig tényleg nem lehetek örökre a tied! - sóhajtotta a leány.

—Az még mindig jobb, mintha megöl téged egy ember.

—De hátha nem öl meg. Hallottad, a rabszolgakereskedő is mit mondott.

—Az nőkre vonatkozott, azaz ha te jól járnál is úgy talán, de *én* biztos nem! Tehát fejezzük be! Érezzük jól magunkat amíg lehet, a jövő úgysem tőlünk függ, az hogy jönnek-e az emberek, pláne nem tőlünk függ! Remélem is, hogy ez csak annak a kislánynak a rémálma, a kislányos fecsegése!

Roff valóban nem volt a bátorság valami különösképp pompázatos megtestesülése, emiatt nagyon igyekezett, hogy ne gondoljon arra, hogy e bolygó esetleg az emberekkel folytatott csatározás helyszínévé válik a közeljövőben... ám hiába, aznap ez úgy nagyjából kétpercenként eszébe jutott! Ami miatt aztán legalább estefelé megfélemlített arról ha nem is végleg de átmenetileg, az az volt, hogy amikor bement a körletbe, odabent a szakasztársait izgatott beszélgetés kellős közepén lelte. S megtudta, hogy másnap olyasmi történik, amit sokan közülük már nagyon reméltek: elmennek egy kis csecsüi-vadászatra! Állítólag nem is messzire ide, az Árnyékhegység keleti lejtőinél mintha csecsüi csoportokat látott volna tegnap az egyik légi felderítő, s a Parancsnokság elhatározta, hogy ezeket kiirtja, illetve akit lehet elfognak. De mert pillanatnyilag minden hivatalos, reguláris haderő épp bevetésen volt valahol másutt, úgy döntöttek, hogy e célra egy új alegységet verbuválnak, a mindenféle alacsonyrendű feladatot ellátó kiszolgálószemélyzet tagjai közül, a segédszemélyzet soraiból, illetve a harci tudnivalókat még csak most tanuló levéntéket is ideküldik. Elvégre ez pont nekik való feladat: a csecsüik nem lehetnek sokan, közel is vannak, tehát ha valamelyik katona elkeveredik a csoportjától, akkor hosszas gyaloglással bár de mégis visszaérhet a bázisra – kifárad ugyan, de haza tud jönni! És egyáltalán, a csecsüik, az nem ellenfél! Ez az egész csak jópofa szórakozás lesz!

—Jössz te is, Roff! - verte hátba barátságosan az egyik fiú Roffot.

—Izé... ebben miért vagy olyan biztos?

—Mert megy majdnem mindenki. Bár a csecsüik igazán nem valami félelmetes vadállatok, de azért most mégis szükség van mindenkire ellenük, mert ha ők nincsenek is sokan, de nagy területet kell bekóborolni, s az Árnyékhegység nem is könnyű terep, s ugye nem akarjuk, hogy valahol elrejtőzzenek ezek a mozgó növények... szóval ez persze nem tőlem függ, de nem hinném, hogy a parancsnokság épp téged nem küldene oda! Azt hiszem ugyanis, hogy a budik nem olyan fontosak, hogy ne várhassanak egy napot. Aztán meg el kell ismerni, szorgalmasan dolgozol, szóval ha én lennék a parancsnok, már amiatt is kirendelnélek oda, mert ennyit igazán megérdemelsz, jár neked is egy kis szórakozás.

—Hát igen, igen, szó se róla... bár, izé... hogy is mondjam...

—Hé, csak nem ám hogy gyáva vagy, és még ezektől a mozgó növényektől is félsz?! - kiáltotta ámulatlan egy Kumpár nevű fiú.

—Nem, dehogyis, ugyan mitől is félnék...

—És korábban te is menni szerettél volna valami ilyen kalandra, nemegyszer erről

ábrándoztál.

—Igen, persze, nem is tagadom... de hogy is mondjam... az utóbbi időkben már beleszoktam az idebenti munkába...

—Aha, persze, hallottam én is a hírt: nagy ember lettél, főnök! Hihi! Van teljes egy szem nőd, akinek parancsolhatsz! És gondolom persze dugod is, ahányszor csak teheted! Képzelem, szegény már biztos csak terpeszben tud közlekedni!

—Aztán mi rossz van abban, ha dugom, meg van engedve, teljesen hivatalosan!

—Én ugyan nem bánom, sőt, még csak nem is sajnálom tőled azt a bányarémet!

—Remek, akkor minden rendben van.

—Akkor jössz a csapatba te is?

—De Kumpár, hiszen ez nem tőlem függ! Vagy ki leszek rendelve oda, vagy nem.

—Alapvetően persze hogy nem tőled függ, de szerintem ez úgy lesz, hogy meg fognak kérdezni mindenkit, akar-e jönni, s csak akkor lesz parancsba adva hogy ez vagy az megy, ha nem lesz elég önként jelentkező.

—Igen, ez elég valószínű, szerintem is így lesz.

—Na akkor jössz vagy nem jössz?!

—De hiszen lesz úgy is elég önkéntes, mert ez jó bulinak ígérkezik, vagy nem?

—De, persze, biztos hogy mindenki menni akar – mármint rajtad kívül! Itt most az a kérdés, te magad is jönni akarsz-e!

—Hát tudod ez úgy van, hogy mennék is meg nem is.

—Nem értelek, mi a fasz van veled?! Egy napot kibírsz anélkül az undormány nélkül, aki a nőd!

—Persze, egészen biztos.

—Nem haltok bele, se te, se ő.

—Hogyne, semmi kétség.

—Hát akkor?

—Nem a nőmről van szó, s még csak nem is elsősorban rólam.

—Hát akkor ki a faszról?! Mert a nődről valóban nem, de rólad annál inkább, hiszen te vagy az, aki jön vagy nem jön!

—Hát tudod az úgy van, hogy izé... szóval, mégis szó van itt a nőmről, áttételesen, mert épp ma érdekes dolgokat tudtam ám meg tőle... - és Roff már majdnem belekezdett, hogy elmesélje a többi fiúnak, hogy lehet ám hogy hamarosan emberek vonulnak fel ellenük, már ha sikerül a csecsüi királynő terve – ám ebből nem lett semmi, mert Kumpár összevonta a szemöldökét, és így szólt:

—Elhiszem hogy szívesen hallgatnád holnap is a pinácskád meséit, de egy igazi férfi ha teheti, inkább hadba vonul!

—Nem értesz semmit, tényleg nem erről van szó! De most gondolj bele, tulajdonképpen minek irtjuk ki ezeket a növényfélésegeket mi rarakugik?! Végeredményben mit keresünk mi ezen a bolygón?! Mert még ha teli lenne nyersanyaggal, hát nem mondom...

—De hiszen van itt nyersanyag bőven. Mindenki tudja. Már nyitottunk is néhány bányát.

—Persze, de olyan igazán különleges nyersanyagokat nem találtunk. És amit találtunk, azok is olyan lelőhelyek, hogy jók ugyan, de azok sem különlegesek, mert csak amolyan átlagosak, semmivel sem dúsabbak, mint ami lelőhelyeket bármi más bolygón találhatnánk, amik lakatlanok, ahol tehát nem kell kiirtanunk érte az őslakosokat.

—De kit érdekel ez, amikor olyan teljesen mindegy hogy vannak-e itt őslakosok, mert nem ellenfelek a számunkra, legalábbis nem inkább, mintha holmi állatfaj

lennének! Még tisztára jó is hogy vannak, mert jópofa szórakozás vadászni rájuk, így nem olyan unalmas a hódítás! Komolyan mondom, ha a csecsüik nem volnának, ki kéne találni őket!

—De Kumpár, ne beszélj már így, ez a gondolkodás inkább egy *emberhez* illene, az emberek olyan vadak, és durván, ostobán kegyetlenek, hogy akkor is ölnek ha nem muszáj, a pusztá szórakozás kedvéért!

—Micsoda, te engem ostobának neveztl, meg durvának?!

—Dehogy, semmi ilyet nem mondtam...

—Ne hazudj! Mindenki hallotta!

—Én ilyesmit csak az emberekről mondtam!

—De engem meg az emberekhez hasonlítottál! Tehát ha szerinted az emberek ilyenek, akkor én is ilyen vagyok!

—Dehogyan, én egyszerűen arról elmélkedtem, hogy tulajdonképpen miféle erkölcsi alapunk is volna ezeket kiirtani, mert szerintem semmilyen, inkább tanulnunk kéne tőlük, mert náluk például másképp megy a párkapcsolat is, ugyanis amint megtudtam...

—Hé barátocskám, nekem ne beszélj félre, ne tereld mellékvágányra a témát, mert inkább arra válaszolj, hogy szerinted miért vagyok én ostoba?! - azzal Kumpár felállt, odalépett Roffhoz, és durván mellbelökte. Roff hátralépett, de megbottlott egy sámliban, és hanyattesett. Jócskán megütötte magát, de ennél nagyobb baj volt, hogy Kumpár rúgdosni kezdte.

—Nesze, ezt megérdemelted! Hát mit képzelsz te, hogy engem ostobának nevezel, mi?!

—Én csak azt mondtam hogy olyan vagy mint egy ember! - nyögte Roff.

—Állj fel te gyáva, ne kushadj ott, állj fel, hagyom hogy felállj, aztán állj ki velem párbajra!

—Persze ám, amikor háromszor erősebb vagy!

—Az nem szabad hogy számítson, ha igazán bátor vagy! Persze tudom hogy nem vagy bátor, amiatt nem mersz eljönni holnap bennszülöttvadászatra, de ha bátor volnál, kiállnál velem párbajra! De ha nem hát nem, ám akkor is megkapod a büntetésedet mert nem tűröm hogy így beszélj velem, akkor tehát rúgdoslak még egy kicsit!

—Ez nem igazságos, te igenis sokkal erősebb vagy!

—Aki bátor, az mindenkivel szemben bátor!

—Ez hülyeség, te sem mernél kiállni senki ellen sem aki háromszor erősebb nálad!

—De igen, kiállok én bárkivel szemben! És most aztán véged, mert még hülyének is neveztl!

—Na majd meglátjuk, akkor is így fogsz-e hetvenkedni, ha idejönnek az emberek! Engem megölhatsz, de akkor majd emlékezz rám, az utolsó pillanataidban, te rohadék! Remélem kínos halálad lesz!

—Miért jönnének ide az emberek?! - ámult Kumpár, és csodálkozásában még a rúgdosást is abbahagyta. Ezt Roff nem hagyta kihasználatlanul – csak úgy a földön fekve megragadta a sámlit amiben korábban felbukott, ezt a magasba hajította, egyenesen Kumpár arcába, majd felugrott, és elinált. Futott kifelé, ahogyan csak bírt. Kumpár nem követte, a sámlit ugyanis telibe találta az orrát, s inkább azt pátyolgatta.

Az is biztos azonban, Roff sem mert visszatérni a körletbe az alvás idejére! Sőt, azon gondolkodott, ugyan mitévő legyen, mert úgy vélte, nemcsak most, de jó

hosszú időn át nem tanácsos oda visszatérnie... mindenesetre, legalább a mostani takarodó idejére kéne magának valami alvóhelyet keresnie!

Kézenfekvő volt, hogy a padlásra megy, megszokott búvóhelyére. Így is tett, sőt, útközben, elhaladván az orvosi szoba előtt, benyitott oda, és amikor látta hogy odabent épp senki sincs, habozás nélkül kirámolta az annak előterében levő faliszekrényt, melyben kötszer volt s egyéb mindenfélék amik az elsősegélynyújtáshoz kellenek. Eredetileg amiatt tért be ide az orvosiba, hogy ellássa a sebeit az ügyeletes, de amikor látta hogy senki sincs itt, gyorsan úgy döntött, inkább ellátja ő önmagát a padláson! Végülis szégyen, hogy őt ennyire összerúgdosta az egyik katonatársa! S ő még vissza se ütött! Habár, ez nem egészen igaz: a sámli valószínűleg alaposan beverte Kumpár orrát...

Aztán hogy beért a padlásra, rögvest elfeledkezett a maga bajáról. Kiderült ugyanis, hogy kedvenc búvóhelye már foglalt. Nagyonis az, merthogy duplán is foglalt: itt volt Raffa, akinek pedig rég a saját körletében kellett volna már lennie, és itt volt egy csecsüi kislány is. Utóbbi azon a matracon feküdt, amin Roff szokott heverészni, és egy rongyot tömött a szájába hogy ne jajgasson hangosan, mert az kihallatszana, de így is apró nyüszítések törtek ki belőle. Iszonyatos állapotban volt – teli kék foltokkal, ráadásul combján és szárnyán is többhelyütt felhólyagosodott a bőr.

—Hát ő meg kicsoda?! - álmélkodott Roff, szavait Raffához intézve.

—Ő Hikíti, a királynő lánya, akiről meséltem neked.

—Aha, és miért van itt, és miért néz ki úgy, mintha egy tömegszerencsétlenségből menekült volna meg?

—Azért van itt, mert halálra keresik. És hirtelenjében nem tudtam jobbat, mint hogy itt bújtassam el.

—Megörültél?! Ha ezt megtudják, kivégeznek téged! Sőt, engem is, hacsak azonnal nem jelentem! Egyáltalán, hogyan tudtad ide becsempészni?! És miért keresik?!

—Mert nem hagyta, hogy megfőzzék.

—Micsoda?!

—Tudod az úgy van, hogy rászállt az egyik őrmester, a Romur nevű. Ahányszor csak szolgálatban van, állandóan szekálja-kínozza szegény kislányt, s be is vallotta hogy kizárólag amiatt, mert megtudta róla, hogy ő a királynő lánya! Mindig olyan munkákra vezényelte, amik nyilvánvalóan meghaladják Hikíti erejét, és állandóan mögötte áll, figyel, és ha kicsit is lelassult a lány, akkor szurkálja, böködi, pofozza, de csak óvatosan, hogy bele ne haljon... meg olyasmikre kényszeríti, hogy egyen, pedig ezek nem szoknak enni, de még enni is mindenféle undokságokat tömköd a szájába. És ha Hikíti nem nyitja ki a száját, akkor befogja az orrát, s amikor mégis kinyitja erre a száját hogy lélegezzék, akkor belétömköd mindenféle undokságot... még szart is, a saját szememmel láttam! Na aztán amikor ma téled visszatértem a körletünkbe, épp azzal kínoztam Hikítit, hogy forró vizet cipeltetett vele a vacsorafőzéshez. Egyszerre két ötliteres vödört. Hát képzelheted, ez a lány egyszerűen nem erre való! És már úgyis teljesen kimerült volt a soknapi hajsztól. És egyszer csak megbotlott, s az egyik vödör víz kiömlött, s akkor Romur felkiáltott, hogy „miért nem vigyázol te hülye gizgaz”, és meglökte Hikítit, direkt úgy, hogy a leány beleessék a kiömlött forróvíz tócsájába. És még verte is... és én nem tudtam hogy mit tegyek, pedig szerettem volna megmenteni a kislányt, mert bevallom megkedveltem! És hirtelen azt találtam ki, hogy odaszaladok, és elkaptam a lány karjait, felrántottam onnan, így már nem égette őt a

forró víz, és hátracsavartam a karját, és azt kiabáltam, hogy „itt van uram, elfogtam neked ezt a lázadó bestiát!”, de persze ezt csak amiatt mondtam, hogy ne legyek gyanús. De hiába, mert Romur dühöngeni kezdett, és azt kiabálta, hogy mit avatkozom bele ebbe az ügybe, én megszegyenítettem őt, mert azt hiszem talán, nem bánik el egyedül egy ilyen girnyóval mint ez a növény-nő?! És ellökte előlem Hikítit, és akkor már nekem esett, és verni kezdett... de rosszul tette, mert ekkor Hikíti felkapta a másik vödör forróvizet, ami korábban nem ömlött ki, és az egészet Romurra zúdította, főleg a fejére! Hát képzelheted! Szerintem hónapokig ápolgathatják, mire valamennyire elfogadhatóan fog kinézni, már ha egyáltalán eljön annak az ideje! Sokkal rosszabbul járt, mint Hikíti.

—Nem sajnálom. Megérdemelte. Én is utálok azt a fickót, mindig szemét módon bánt velem is! - morogta Roff.

—Na de ezután tiszta sor volt hogy Hikítinek menekülnie kell, mert ezért simán kivégzik! És mondtam neki, hogy jöjjön gyorsan velem, ha velem van, nem lesz gyanús, mert azt hiszik együtt lettünk munkára vezényelve, és akkor eljöttem ide, még mielőtt Romur üvöltözésére összefutott volna mindenki, és szerencsére nem is találkoztunk senkivel sem amíg ideértünk, csak egyszer hallottunk lépteket, de akkor belöktem őt az egyik faliszekrénybe, amíg elmentek mellettem a katonák, én meg úgy tettem, mintha egy ronggyal a csempéket tisztogatnám a falon. Aztán idehoztam őt. Persze nagy szerencse is kellett hogy észrevétlenül ideérjek vele, de most már itt van. Segíts rajta, Roff, te olyan jó vagy!

—Rajta?! Talán rajtad inkább!

—Á, nem hinném hogy velem bárki is törődne! Én nem vagyok veszélyben, már persze csak akkor, ha nem derül ki, hogy segítettem Hikítinek eltűnni. De kétfélek hogy erre bárki gyanakodna. Én egyszerűen visszamegyek és kész. De ha nem talál sz ki valamit, hogy Hikíti kikerüljön innen a táborból, neki vége. Még akkor is, ha hagyod hogy itt maradjon a padláson, mert fény nélkül éhen hal. Különben is csont és bőr már, mert annyira túl lett dolgoztatva.

—De hát hogy a csudába?!

—Azt neked kell kitalálnod. Te mégis férfi vagy, jobban kell ismerj mindent itt a hadseregben mint én... hiszen igaza van Hikítinek, mi nők majdnem ugyanolyan rabszolgák vagyunk, mint ők a leigázottak!

—Ha ez kiderül, engem agyonlőnek!

—Ez nyilvánvaló, emiatt okosnak, leleményesnek és óvatosnak kell lenned!

—De hát ez örült képtelenség, még ha ki is juttatom a táborból, hová menne, mi lesz vele?!

—Szerintem ezen kár törnöd a fejedet, ugyanis szerintem teljesen mindegy, hogy hol van ezen a bolygón, csak ne üldözzék, ne vadásszanak rá. Neki nincs okvetlenül szüksége holmi közösségre amely gondoskodik róla, ugyanis nem kell ennie ahhoz, hogy életben maradjon. Elég ha nyugodtan fekszik és napozik, azt meg bárhol megteheti, ahol nincs sok növény hogy beárnyékolja. Ezekből a legmegfelelőbb hely neki épp az, amit mi a legkevésbé bírunk elviselni: a sivatagok! Igaz, innia kell néha, de abból is elég neki havonta pár korty, mert ezek mint megtudtam épp tőle, hetekig képesek elviselni a szomjúságot, sőt, ha nagyon muszáj akár fél évig is! Emiatt nincs szüksége házra sem, ami megvédje a napsütéstől. Neki legfeljebb a vihar ami kellemetlen lehet, de olyan nagyon az sem zavarja. Szóval te csak azzal törődj, Roff, hogy kijuttasd őt innét, a többi az ő dolga. Különben a legokosabb azt hiszem az lenne, ha elmenne az Árnyékhegységbe, az nehéz terep, ott sosem találják meg.

—Nem tudod mit beszélsz, véletlenül épp tudom, hogy holnap pont arrafelé fog-nak bennszülöttekre vadászni! Javában szervezik rá az önkénteseket, még engem is hívtak. De nem hiszem hogy megyek, valahogy nincs kedvem ezekre a szeren-csétlenekre vadászni...

—De régebben szerettél volna ilyesmiben részt venni, nem?

—Nem tagadom, de azóta megváltozott a véleményem. S ennek oka te vagy, Raffa, mert elmesélted hogy ezek hogy élnek, és nekem nagyon tetszik, hogy náluk örökre szól a férfi és a nő kapcsolata! Ezt nagyon ügyesen kitalálták, azaz ebben okosabbak mint mi rarakugik, azaz ezek cseppet sem buta lények, s ezek után el tudom képzelni, hogy sokkal kellemesebb az élet az ő társadalmukban mint nálunk, például nem olyan vad, és ezért ha arra gondolok hogy nekem részt kéne vennem a kiirtásukban, akkor úgy gondolom hogy helytelen dolgot cselekednék, mert tönkretennék valami szépet, én meg nem szeretném ha kénytelen volnék barbárnak érezni magamat! Szóval én nem megyek holnap ellenük, ha csak persze meg nem parancsolják, de ha igen, akkor is leghátul igyekszem majd lenni, és még ott sem lövök majd senki csecsüire, vagy ha mégis hát csak amiatt hogy megőrizsem a látszatot, és ügyelek rá, nehogy eltaláljam valamelyiküket. Ettől függetlenül azonban nem egy életbiztosítás Hikítinek épp az Árnyékhegység-be mennie mert a csapat nemcsak belőlem fog állni. Ha viszont a sivatagban marad, az lehet hogy ő ott jól érezné magát, de egykettőre felfedezik helikopterek-ből vagy máshogyan.

—Pedig a hegységbe fogok menni – nyögte Hikíti – mert figyelmeztetnem kell az enyimeket, hogy jöttek ellenük!

—Mi a rossebnek – morogta Roff – úgysem tudtok semmit se tenni ellenünk!

—Ez egyáltalán nem így van.

—Hát már hogyan lenne így, ha tudnátok védekezni, nem lenne a mienk máris szinte az egész bolygó! Ha valami területet nem uralunk, az csak amiatt van, mert nem is akarunk odamenni, vagy mert nem vagyunk annyian, hogy oda is jusson belőlünk!

A kislány legyintett egyet.

—Roff, ha nem fájna mindenem, most kacagnék! Elárulom neked, mert kedves szörnyetegnek tartalak, hogy ti súlyosan lebecsültök minket, ami pedig nem okos dolog. Megjósolom neked, hogy még iszonyú meglepetések érnek majd benneteket, mégghozzá kellemetlen meglepetések, amint jobban meg akarjátok szállni a bolygónkat.

—Ugyan miként, hiszen máris győztünk, mondtam már!

—Dehogyan győztetek. Elfoglaltátok a városainkat, s falvaink többségét, igen, de ez még nem győzelem.

—Hát mi más?!

—Látszatsiker. Ezeket persze hogy elfoglaltátok, mert nyílt terepen voltak, s mert eszünkbe se jutott megerősíteni őket, mert nem gondoltunk háborúra. S ti jöttetek a csodamasináitokkal, bombákkal, lézerfegyverekkel, nekünk meg semmi ilyen nem volt, persze hogy hamar győztetek. De például most csak annyit mondhatok, hogy nagyon okos leszel, ha nem jössz holnap a többiekkel az Árnyék-hegységbe... mert még akkor is veszélyes lesz az, ha nem tudok kiszökni innen, hogy figyelmeztessem a többieket akik ott vannak, hát még ha sikerülne is figyelmeztetnem őket! Fogadd meg a tanácsomat és akkor se menj ha megparancsolják, mert nem biztos hogy visszatérsz, és akkor Raffa szomorú lenne! Találj ki valamit hogy ne kelljen menned, mondd hogy beteg vagy...

—Nem vagy te túl optimista?! Mert én tudom ám, hogy egy hegység nehéz terep, s ilyen helyen nehezebb a háború mint a síkságon, de akkor sem tehettek semmit! Még az sem ér semmit ha elbújtok, mert még a fák mögé bújva is észrevesznek titeket a katonáink, tudniillik infraszeműveggel, ami egy olyan készülék, hogy megmutatja a dolgok hőmérsékletét! S mert ti melegebbek vagytok mint a környező növényzet, máris fényes foltként tündököltök majd a katonák számára a látómezőben!

—Tényleg lebecsülsz, Roff. Észre sem fogtok venni minket. Senkit. Ne feledd, hogy mi is növények vagyunk!

—Ezt mondjátok ti, de ezt mindigis hülyeségnek tartottam.

—Pedig növények vagyunk! És egy növénynek akkor jó, hogy észre sem veszik az olyan állatok mint te vagy.

—Kösz, ez jólesett!

—Pedig ez nem sértés, ha nem vagy növény, akkor állat vagy... tudd meg, hogy tökéletesen tudjuk szabályozni a hőmérsékletünket. Általában cseppet sem vagyunk melegebbek mint a környezetünk, mert minek is, nem mozgunk sokat, s a mi világunkon különben is elég meleg van mindig ahhoz is, hogy mozogjunk, ha nagyon akarjuk! De hidegebbek is tudunk lenni mint a környezet, nem sokkal csak pár fokkal, de ez is elég ahhoz, hogy ne látszódjunk azon az izén, amit mondtál. Mert jó ha tudod, akadnak a mi bolygónkon is lények, ragadozók természetesen, amik látják más lények hőmérsékletét, s mi nem szeretjük ha felfalnak minket, azaz e képesség jó régóta kialakult már bennünk! De vannak még más trükkjeink is. Ettől persze még nem kizárt hogy ti fogtok győzni, de ez egyáltalán nem lesz olyan könnyű és vidám szórakozás, mint amilyennek úgy hiszem eddig vélted!

—Hm... hát, én tulajdonképpen úgysem szerettem volna holnap harcba menni... - morogta Roff. Majd így szólt, hirtelen kihúзва magát:

—Jó! Amindenségit, megpróbálom megmenteni ezt a kislányt! Mást úgysem tehetek, mert ha nem szólok róla az semmivel sem kisebb bűn, mintha aktívan segítek is a szökésben. Viszont elárulni nem akarom. Megpróbálom megmenteni, igen, már amiatt is, hogy te Raffa jó véleménynel legyél rólam. De akkor kifejezetten megparancsolom neki, hogy tényleg az Árnyékhegységbe repüljön, vagy gyalogoljon vagy amit akar, és tényleg figyelmeztesse az ott bújkálókat, mert látjátok hogy én is nagy verést kaptam most az egyik szakasztársamtól, és ő egészen biztos hogy ott lesz holnap a rátok vadászók közt, én pedig szeretném, ha nem térne vissza élve! Úgy hívják, hogy Kumpár.

—Ettől még nem fogom felismerni... - mosolygott fájdalmasan Hikíti.

—Tudom, de annyi baj legyen: nekem az is nagyon megfelel, ha *senki* nem tér majd vissza! Hidd el, egyikük után sem hullatok majd könnyet! Bunkó mind, egytől egyig! Na figyelj Raffa, itt ez a sok kötszer meg mindenféle amit hoztam, eredetileg magamnak szántam, de Hikílinek nagyobb szüksége van rá, lásd el a sebeit, addig én megpróbálok kitalálni valamit!

Mire a nő végzett az elsősegélynyújtással, Roffnak is felderült az arca.

—Egyvalamit talán megtehetünk! Kihaszználjuk e lények azon képességét, hogy nehezen fulladnak meg. Mindjárt hozok egy átlátszatlan műanyag szemeteszsákot, abba Hikíti belemászik, én pedig még jól be is kötöm annak a száját. És belerakom egy szemeteskukába, dobálok is rá a tetejére mindenféle mocskot, szemetet. Aztán ezt kigördítem az egyik nagy szemeteskonténerhez, és beleöntöm. Remélem, nem töri magát nagyon össze a kislány. Én nem leszek gyanús, mert

számtalanszor öntöttem ki teli kukákat, ez a dolgom, mindenki tudja! Csak a munkaköri kötelességemet végzem! Ha jól számolom néhány óra múlva jön a konténerért az autó ami elszállítja, s valahol a táboron kívül kiborítja. Hikíti meg kell várja míg az autó ezután elmegy, ehhez szerintem elég ha néhány percet vár kiborítás után, aztán felhasítja a zsákot a karmaival, és megy ahová akar. Ezt senki rarakugi nem élné túl, mert megfulladnánk a zsákban, de Hikíti túl fogja élni, már ha nem esik rá valami nehéz cucc, de majd ügyelek rá, hogy ne olyan konténerbe dugjam, amiben építkezési törmelék van. A levegő mindenesetre nem fog neki hiányozni.

—Ez ilyen formában nem igaz, az csak akkor nem hiányzik ha van elég fény, de a zsákban nem lesz világosság! Ott *sötét* lesz! - borzongott ennek még a gondolatára is a kislány.

—És úgy sötétben meddig bírod levegő nélkül?

—Még sosem próbáltam... két-három órát biztos, de nem tovább!

—Annyi elég lesz. Vállalod?

—Attól félek nincs más választásom...

—Dehogynem, jössz velem, hogy vigyelek a parancsnokhoz...

—Hozd inkább a zsákot.

Hát Roff hozta a zsákot, Hikíti belemászott... és még csak nem is kellett soká benne rejteznie, mert valamiért sokkal előbb jött a kukásautó, mint azt Roff gondolta, mire kiért a szemetessel a konténerhez, a kukásautó már épp mellékanyarodott! De Roff intett a vezetőnek, s erre az megvárta, míg a fiú beleönti ezt az adagot is. Mindez persze nagyon jó volt Hikítinek.

Raffa visszatért a nők körletébe hogy ne legyen gyanús, Roff pedig maradt a padláson, mert ő viszont nem mert visszamenni a hálóterembe Kumpár miatt. Remélte, itt a padláson is meghallja az ébresztőt jelentő csengőhangot. Akkor ugyanis muszáj lesz lesietnie a sorakozóra.

E reménye teljesült is, felébredt időben, bár ennek nem annyira a csengő volt az oka, amit itt alig hallott, hanem az, hogy a rúgdosás miatt annyira fájt minden bordája, hogy bármelyik oldalára feküdt is, kis idő múlva forgolódnia kellett, mielőtt még elszenderedhetett volna. Pedig ő az oldalán fekvé szeretett aludni. Most mégis kénytelen volt a hátán szunyókálni, de ez neki nagyon szokatlan volt, így aztán alig tudott aludni valamicskét. Szemét dörzsölgetve sietett le a sorakozóra, aholis a névsorolvasás után a parancsnok azzal kezdte, hogy amint azt előző este meg is tippelték a katonák, kihirdette, hogy önkénteseket keresnek bennszülöttvadászatra!

Nosza, jelentkezett mindenki! Persze Roff kivételével. Ő igyekezett minél kisebbre összehúzódní, és félig még be is bújt az egyik fiú háta mögé. Ezzel azonban most senki sem törődött, mert a parancsnok rögvést szólt, hogy nem mehet mindenki.

—Természetesen nem szabad hogy leálljon minden munka itt a bázison ilyesmi miatt! Kétszáz fős osztag kell hogy odamenjen, de e kétszáz fő nem mindegyikét adja a mi szakaszunk. Ötven fő jöhet tőlünk, és ez nagy szó ám, fiúk, legyetek nekem hálásak hogy elintéztem, mert ez azt jelenti, hogy majdnem mindenki mehet közületek, mert hatvanan vagytok! De tényleg csak *majdnem* mindenki mehet... tíznek maradnia kell! És jól jártatok, mert más szakaszokból sokkal többen vannak akik nem mehetnek! Van ahol a szakasz fele is idebent kell egye a kefét, míg a többiek odakint szórakoznak majd... például a hetes szakasz, akik a nőkre vigyáznak! Képzeljétek csak, közülük *egyáltalán* senki sincs elengedve e

vadászatra! Ugyanis büntetés alatt állnak. Tudjátok meg, hogy tegnap az egyik növény fellázadt, és leöntötte forró vízzel az egyik őrmestert. A fickó azóta is a gyengélkedőben van, és nem szívesen lennék a helyében, mert alig maradt ép bőr a testén. Na de ez még semmi, emiatt nem lettek volna megbüntetve az ottani bajtársak, hanem ez a renitens, lázadó gízgaz meg is szökött! Igen, lelépett, hiába is keresik azóta is, sehol sem találják! Valószínű persze hogy csak elbújt, mindezenesetre a főparancsnokság úgy rendelkezett hogy amíg elő nem kerül, az a teljes szakasz büntetés alatt van, tehát persze hogy nem mehetnek szórakozni, hogy bennszülöttekre vadásszanak! Na szóval én elintéztam nektek hogy majdnem mindegyikötök mehessen, de tíz főnek akkor is itt kell maradnia!

—Én feláldozom magamat a közösség érdekében, és maradok. - szólt erre gyorsan Roff.

—Jé...! - meredt rá a parancsnok. —Pedig épp mondani akartam, hogy kivételesen felmentelek a buditakarítás alól!

—Nagyon szépen köszönöm, de ha ma elhanyagolnám a munkámat, akkor holnap sokkal többet kéne dolgoznom. Meg különben is, én azzal már számot vetettem, hogy belőlem úgysem lesz soha harcos, de szeretném ha mindenki megtudná, hogy milyen szorgalmas vagyok, hogy tudom a kötelességemet, mert nálam első a munka, mert így van a legtöbb reményem rá, hogy ha a takarítói pályán is, de idővel feljebb kerülök a ranglétrán!

—Hm... hát jól van, én nem bánom! Na akkor nézzük a másik kilencet aki kimarad...

Roff nagy öröme Kumpár azok közé került, akik elmehettek az expedícióra. Őszintén remélte, hogy a fickó otthagyja a fogát... egész éjszaka ugyanis, míg a padláson aludni próbált, az járt a fejében, hogy Hikíti nagyon komolyan beszélt! Különben sem lehetett viccelődős kedvében... igaz, csak egy kislány, de már tulajdonképpen nem olyan nagyon kicsike lány, serdülő, sőt, a rarakugik körében az efféle korúak már „tenyésztésre alkalmas” kategóriába vannak minősítve... de különben is: a királynő lánya! Biztos tisztában van a népe lehetőségeivel! És az is biztos, hogy a csecsüik minden tőlük tellőt megpróbálnak majd, hiszen nincs vesztenivalójuk, lám, a királynőjük egyenesen önként ment rabszolgaságba, hogy idecsődítse éppen pontosan az embereket... szóval nem fognak válogatni az eszközökben! Persze ha nem jönnek az emberek, ettől még valószínűleg ők a rarakugik győznek majd, de hogy ez nem lesz egy békés sétafikálás, az biztos, pláne ha Hikíti időben odaért és előre figyelmeztette is őket...

Jobb az ilyesmitől távol maradni. Hogy mást ne is mondjunk, ezek a csecsüik gyengék, de igencsak élesek a karmaik! Különben meg a férfaiik nem is olyan nagyon gyengék. A nagyobbak közülük megvannak majdnem olyan erősek is, mint ő Roff. És ő nem szerette volna, ha ezekből egyszerre rárontana vagy tíz, pláne ha közben felette lebeg öt-hat ilyen növény-nő, s a karmaikkal a fejét szabdalgják.

Hát mint kiderült, a csecsüiknek eszük ágában sem volt tömegverekedést kezdeményezni a rarakugikkal. Persze hogy nem tettek ilyesmit, már Csicsija is megmondta, hogy a férfaiik igazán lusta népség!

Ettől persze még igaza volt Roffnak hogy úgy gondolta, nem lesz ez egy könnyű gyalogtúra a bennszülöttvadászoknak. Már órákkal később áldotta az eszét, hogy hallgatott Hikítire, és kimaradt a kalandból.

Épp befejezte a takarítást, pedig még dél sem volt, és úgy gondolta, visszavonul a padlásra Raffával együtt, amikor hírül vették, hogy máris visszatért valaki az expedíciósokból. E „hírül vevés” úgy történt, hogy a távolban feltűnt egy helikopter, és fittyet hányva minden szabványos megközelítési útvonalnak, nyílegyenesen, ferdén lefelé az épület felé tartott, csak centikkel kerülve el a konyha-épületet. Roff épp kint volt, mert megint kukát ürített, és amikor ezt meglátta, majdnem futásnak eredt, mert szent meggyőződése volt, hogy ez az örült pilóta bele akar repülni az épületbe. De mire ez tudatosult volna benne, mire megmozdult volna a lába, a helikopter már ott is volt, nagyot koppanva zötytyent a betonra, a motorja leállt, és a rotorlapátok még forogtak, amikor kinyílt az ajtaja, és belőle kizuhant a talajra az egyik szakasztársa, akiről Roff jól tudta, hogy nincs is helikoptervezetői engedélye.

A fiú iszonyatos állapotban volt, alig lehetett ráismerni. Egész arca olyan dagadt, mintha levegőt fújtak volna a bőre alá, a teste többi részén viszont mintha megnyúlt volna a bőr, fura ráncokat vetett, és néhol tenyérnyi nagyságú darabokban lógott le róla.

Természetesen aki csak meglátta azonnal riasztotta a mentőszolgálatot. Ezt könnyen megtehették, mert minden katonánál volt kommunikátor, ezen elég volt megnyomni a vörös gombot. Sajnos ez csak rövid távon belül működött, nagyjából épp a bázis területén csupán, mert a Hét Nap Bolygóján a sok égítést olyan erős elektroszmogot gerjesztett, hogy teljesen lehetetlen volt kicsit is hosszabb távolságon túl rádiókapcsolatot folytatni.

Még a mentők előtt kiért a helikopterhez a parancsnok, és lehajolt a fiúhoz.

—Mi van veled?! Mi történt?! Hol vannak a többiek?!

—Nincsenek... nincsenek többiek... - és a fiú ott vonaglott a betonon. —Fáj... nagyon fáj... adjatok fájdalomcsillapítót...

Végre odaérték a mentősök. Azonnal belenyomtak nem is egy ampulla fájdalomcsillapítót és nyugtatót. Aztán hordágyra tették, és elvitték az intenzív osztályra, már amiatt is, mert nem lehettek biztosak benne, nincs-e valami olyan baja, ami járványveszélyt okozhatna.

Órákkal később tudták csak meg, mi történt a fiúval. Eddigre már beleszúrtak valami tűt a dokik a nyakszirtje közelében a gerincagyába, s azzal érzéstelenítették, mert iszonyatos fájdalmai voltak. Emiatt persze semmit nem érzett sőt átmenetileg meg is bénult nyaktól lefelé, s ezekből mesterségesen kellett lélegeztetni. De így sem múlt el minden fájdalma, mert az arca úgy égett mintha tűz perzselné. És hámlani kezdett róla a bőr... és az orvosok azt mondták, rendelkezik a szíve, egyre szabálytalanabbul ver, szerintük nem biztos hogy megéli a másnapot.

Annyit el tudott még mondani, mi történt vele. Elrepült az osztag az Árnyék-hegységbe, aztán néhány fős csoportokra oszlottak, hogy felderítsék a terepet. A rádiókapcsolat lehetetlen volt részint a nagy elektroszmog, részint a környező hegyek árnyékolóhatása miatt. De ez nem zavarta őket, mert ha a csoportok egymással nem is tudtak kommunikálni, de mindegyik fölött lebegett egy-egy helikopter, azzal már tarthatták a kapcsolatot. Az figyelte felülről is a terepet, hogy lát-e bennszülötteket. S végül az egyik csoport jelezte is, hogy lát bennszülötteket, pontosabban nem látja őket mert a növényzet közt bújkálnak, de elárulja őket a hősugárzásuk! Hat fő bújkál ott. Nosza odasietett mindegyik csoport, mind a kétszázan, mert senki nem akart kimaradni a mókából, és azon versengtek, melyikük kapja el az első bennszülöttet ma. Már amiatt is ezen ver-

sengtek, mert a Főparancsnokság kisebb pénzjutalmat helyezett kilátásba minden egyes elejtett bennszülöttért. A kadétok tehát úgynevezett „nemes versengésbe” kezdtek, hogy ki tud többet elpusztítani a primitív bennszülöttek közül. E versengés olyan értelemben volt „nemes”, hogy megegyeztek, hogy nem használnak tömegpusztító fegyvereket, mint például a helikopterekről indított bombákat, mert az megnehezítené az összeszámlálást, s különben is jogtalan előnyt adna a pilótáknak. Sőt, a pilóták különben is előnyben vannak, mert odafentről nagyobb területet látnak be, tehát leszálltak ők is, egyetlen helikopter kivételével, ami – biztos ami biztos – figyelte a környéket.

Nekiindultak tehát a kézfegyvereik erejében bízva, és csak attól az egytől tartottak, hogy túl kevés lesz az ellenség ahhoz, hogy mindegyiküknek jusson legalább egy fő. Pedig milyen ciki lenne úgy hazatérni, hogy egyet sem kapnak el fejenként! Remélték azért, hogy találnak más bújkáló csoportokat is.

Hamar kiderült, hogy nincs szükségük más csoportokra, jut így is elég bennszülött mindegyiküknek, több is mint szeretnék! Mert alig értek beljebb a sűrűbe, mindenfelől rájuk támadtak az őslakók. Kiderült, hogy jól előkészített csapdába szaladtak. Csak azt nem értették, hogyan, mert korábban legfeljebb fél-tucatnyi növénylány hőképét látták a levegőből, most meg hemzsegték körülöttük legkevesebb kétezren, tehát tízszer annyian mint a vadászatukra összesereglett kadétok, s ezek mind férfiak, s volt még növénylányból is majdnem ugyanannyi! Bár a férfiaknak is volt szárnyuk, de nagy testük miatt azok nem tudtak repülni, a lányok ellenben igen, ők a fák tetején csimpaszkodtak, akár fejjel lefelé lógva is mint a denevérek, vagy épp repültek a levegőben, és kis íjakkal meg fúvócsövekkel harcoltak. De ezek nélkül is veszélyesek voltak, mert ahogy villámgyorsan elrepültek valaki mellett, közben könnyedén felhasíthatták az illető szkafanderét a karmaikkal. Pláne ha a karmuk valakinek az arcába akadt bele, az nem köszönte meg! És az lehet hogy ezek a növénylányok gyengék voltak, de a karmaik élesek mint a borotva, s kemények mint az acél!

Az egész támadás különben is úgy indult, hogy amint beljebb értek az erdőbe, hirtelen dőlni kezdtek rájuk a fák. Néhány katona már ettől nagyon lapos lett... az osztaguk rögvest szétzilálódott, mert ilyen körülmények közt még körülbelüli hadrendet sem lehet fenntartani, ugrált mindenki amerre látott! Aztán még mielőtt észbekaptak volna, rájuk törtek a bennszülöttek, de az egész támadásuk nem tartott sokáig, néhány perc után máris visszavonultak. Nagyon gyorsak voltak, hiába volt a katonáknak lézerpisztolyuk, alig néhányukat tudták csak lelőni. Igazából közülük elpusztult a fák rájukomlása miatt húsz is, aztán a bennszülöttek még megöltek vagy harmincat, de ők mindössze öt növénylánnyal végeztek.

Mindenesetre ez még nem vette el a kedvüket, de annyira nem, hogy inkább csak dühösek lettek, s a visszavonuló bennszülöttek üldözésébe kezdtek. Bosszút kell állni! Ez nem is lehet nehéz, hiszen azok megfutamodtak, mert gyöngék! Ezt a fadöntögetős trükköt jól kitalálták, de ha csak ehhez értenek...

Hát nemcsak ehhez értettek. Nagyon hamar olyan helyhez érkeztek, ahol a sűrű aljnövényzet olyan magas volt, hogy magasabb mint a rarakugik feje búbjá. Néhol széles csapás mutatta, merre menekültek a bennszülöttek, másutt még ez sem. De ha mutatta is csapás az utat, akkor sem láttak előre messzebb, mint egy-két méter. Csak az infraszemüvegükben bízhattak, meg a fenti helikopter jelenlétében, de a pilóta azt állította, hogy hirtelen minden hőkisugárzás megszűnt, semmit sem lát! Ha igaz amit lát, az épp azt jelenti, hogy odalent egyetlen szál élő bennszülött sincs!

Persze biztosak voltak benne, hogy ez nem igaz, mentek tovább, s a hol eltűnő – hol újra megjelenő csapás egy szűk kanyonba vezette őket. És ekkor történt a borzalom: a hátuk mögül nagy robaj hallatszott, majd hirtelen pusztító áradat tört rájuk, víz, *rengeteg* víz, és sodorta őket, sodorta messze-messze... legalább negyed órán át! Ezalatt rengetegszer nekiütődtek mindenféle tuskóknak és köveknek. Ráadásul a korábbi csatában legtöbbjük szkakandere felszakadt, így simán beléfollyhatott a víz, azaz majdnem mindegyikük fuldoklott. Mikor végre a történetet mesélő fiú kikeveredett a lecsillapuló áradatból, csak nyolcan voltak a közelében. Teljes egyetértéssel úgy döntöttek, hogy nekik ebből elégük van, és hazatérnek. Elindultak arra, amerre a korábban leszállt helikoptereket sejtették. Hosszas bukdácsolás után oda is értek, és már örültek mert féltek hogy eltévesztették az irányt. De nem tévesztették el, már látták a helikoptereket, amikor azt is látták, hogy azok fölé növénylányok repülnek, valami aprócska akármivel a kezükben, ami nem volt nagyobb mint egy rarakugi feje, sőt, inkább csak feleakkora. Ebből mintha valami ködszerűség permetezne a gépekre... hogy ez mi célt szolgált, akkor még nem tudták. Mindenesetre a lányok észrevették őket, kiáltozni kezdtek a maguk nyelvén, erre valahonnét apró rovarok törtek rájuk, olyan darazsféleségek! Ezek az „idomított darazsak”, ahogy a fiú nevezte őket, könnyedén beférkőztek a szkakanderek szakadásán át a testükhöz, és össze-vissza csipkedték őket. Ekkor kezdett el úgy dagadni, viszketni, s a bőre nyúlni, ahogy most látják. Közben azonban megérkezett ide a levegőben maradt egyetlen helikopter is. Az lőni kezdett a bennszülöttekre, de az egyik növénylány föléje repült, megszórta azt is azzal az akármivel, erre kiderült, hogy abból a tojásféleségből kiszóródó permetből pillanatok alatt vékonyszálú selyemgubanc lesz, olyan pókhálószerűség, amibe beleakad a helikopter lapátja, s így az le is zuhant egykettőre. Közben a fiú egyre menekült a darazsak elől, majd végre felbukott egy lángszóróban. Ez adott neki egy ötletet, bekapcsolta azt, a darazsak ellen fordította, el is égette őket, de eddigre már nagyon összezsipkedtek. De ekkor mert az már a kezében volt úgyis, odasietett az egyik helikopterhez amit kevés pókháló borított, azt is körbeégette pár pillanatig a lángszóróval, bár ez kockázatos volt mert ha túlmelegszik fel is robbanhat. De sikerült, csak pár pillanatig kellett tüzelnie rá, s a pókháló elhamvadt. Ekkor bepattant a vezetőülésbe, s mielőtt még újra fogságba ejthették volna a pókhálóval, visszarepült a bázisra. És most itt van.

Hát ez nem úgy hangzott, mint egy dicsőséges haditettéről szóló harci jelentés... Roff biztos is volt benne, ez nem kerül be a rarakugik sikertörténetei közé. Láta már, igaza volt Hikítinek: a városok és falvak elfoglalása egyszerű, mert azok nyílt terepen vannak, és lehet egyszerre nagy túlerővel támadni. A sivatagok elfoglalása is egyszerű, mert a sivatag, az jobbára síkság, azaz a terep messze belátható, és különben is tökéletes térség, ahol legfeljebb homok van, élet szinte semmi. De a dzsungel meg a hegységek, az már egészen más kérdés...

És magában nagy-nagy hálával gondolt Raffára. Ha a nő nem hozza el hozzá Hikítit, talán ő is ott lett volna a szerencsétlenül járt expedíciók soraiban! Habár, a bennszülöttek ezen sikeréhez nyilván ő Roff is alaposan hozzájárult, tudniillik Hikíti megszöktetésével! Egészen biztos, hogy a kislány visszajutott az övéihez, s figyelmeztette őket, emiatt tudták elkészíteni a csapdát, a zuhanó fákkal és főleg a vízáradattal. De enélkül is megkeseríthették volna a rarakugik sorsát, ha nem is ennyire. Eddig például nem gondoltak arra, hogy ezeknek a növénylányoknak idomított darazsai lehetnek, meg pókháló-okádó tojásaik...

—Elismerésem a kislánynak, igazi királylány, méltó az anyjához, a rangjához,

ügyesen szervezte meg a védelmet! - gondolta Roff.

Roff tisztában volt vele, hogy ha tette kiderül, azonnal hadbíróság elé kerül, aholis sokféle vádpontot ráolvasnak majd, köztük a hazaárulást is, mely már önmagában elég ahhoz, hogy kivégezzék. Tudta ezt, de amikor ez az eszébe jutott, nem érezte hazaárulónak magát. Hogy is árulhatná el a hazáját, amikor egy idegen bolygón van?! Természetesen nem tenne olyasmit, hogy hozzásegítse a csecsüiket a saját bolygójának elfoglalásához – de erről szó sincs! Egetverő kép-telenség, hogy a csecsüik bármikor is megpróbálkoznának ilyesmivel. Nem is sikerülne nekik, de meg sem próbálnák, sőt, ha minden háború nélkül az övék lehetne a rarakugik bolygója, s még barátságosan hívnák is őket, akkor se mennének oda, mert egyszerűen az túlságosan sötét hely nekik, hiszen ott csak egyetlen Nap világít.

Ehhez hasonlóan azonban azt sem értette, mi keresni valójuk van viszont *nekik*, rarakugiknak *ezen* a bolygón! Minél tovább volt itt, annál inkább úgy vélte, ez kifejezetten olyan hely, amit „nem nekik találtak ki”. Kezdődik az egész ott, hogy a bolygó szárazföldjeinek négyötöde egymerő sivatag. Sziklasivatag vagy homoksivatag. Tulajdonképpen mindenütt sivatag, kivéve néhány folyó partját. Ott a közeli víz miatt dús a növényzet, de ezen életteli sáv a legszerencsésebb területeken sem szélesebb mint talán két kilométer, sokkal gyakoribb azonban, hogy csupán néhány tucat méteres! Persze közvetlenül a tengerpart mentén is van növényzet, de ott sem nyúlik be mélyen a szárazföldbe. Mindez teljesen érthető. Nem sok élőlény viseli el a sok Nap sugárzását. Ez olyan bolygó, ahol még a sarkvidékeken sincs sosem jég. Ellenben a perzselő hőség amit a Napok árasztanak, felszív azonnal minden csepp párát, aztán ez a sarkvidékeken lecsapódik, ott iszonyatos esőket produkálva. A sarkokon tehát majdnem mindig esik. Állandó ott a köd. Ott aztán van víz bőven! Csakhogy ezt nem tudják kihasználni, mert e bolygó egyik sarkvidéke sem esik szárazföldi területre sajnos... a sok-sok eső tehát haszontalanul zuhog a tengerbe.

A hegyvidékek gazdagabbak csak a szárazföldi életet illetően, főleg a mélyebb völgyek ahol akad némi árnyék. Na de az meg tényleg nehéz terep, semmiképp sem alkalmas mezőgazdaságra, és amint látszik, meghódítani sem lesz egyszerű...

Alig érkeztek e bolygóra, a Főparancsnokság elrendelte, hogy tegyék termővé a sivatagot öntözéssel. Ez megoldható, de gigászi munka. És Roff nem értette, mi a nyavalyáért nem mennek ehelyett valami sokkal barátságosabb bolygóra! Ez a bolygó egyáltalán semmiféle szempontból sem ideális. Ha szkafander nélkül mennek ki, megsülnek egy órán belül. Ki lehet menni pucéran is, igen, de csak rövidke időre, öt-tíz percre. Mondjuk amíg kiborít egy kukát a konténerbe, igen. De már ennyi időre is ajánlatos felvenni a napszemüveget, mert nem is kell hogy valamelyik Napba nézzen, elég ha soká bámulja a sivatag fehér homokját, s begyullad a szeme!

Ha tehát pár percnél tovább akarnak kint tartózkodni, fel kell öltözni. A kezűket és az arcukat nem kellett beborítani, ha csak két-három órát töltöttek a szabadban, de mindenütt másutt kellett, hogy legalább egy vékony szövet borítsa a testüket. Ennél tovább csak akkor bírták, ha szkafandert vettek fel, vagy ha időnként behúzódtak valami árnyékos helyre. Ezekből persze sokkal megfelelőbb volt nekik a dzsungelben járkálni, mint a sivatagban.

Valójában azonban nemcsak az ultraibolya sugárzás jelentett problémát, hanem a legközönségesebb dolog is, ami szokott lenni a sivatagban: a nagy meleg! Akkor se tartózkodhattak volna sokat a szabadban, ha nincs nagy ultraibolya

sugárzás. A rarakugik szülőbolygóján sokkal hűvösebb volt a klíma. Igazából hűvösebb, mint a Földön. Ott is voltak sivatagok, de ott is ritkán haladta meg a hőmérséklet a 40 fokot, talán százévente egyszer szökött fel ötven fokra. És persze a rarakugik nem a sivatagban éltek ott sem, hanem a mérsékelt éghajlati övben, ahol még harmic fok is csak nyáron szokott lenni. De itt, a Csücsi bolygón... itt még a hűvösebb területeken is ritkán ment a hőmérő negyven fok alá, itt a sivatagban pedig majdnem mindig hatvan fok körüli volt a hőmérséklet!

Nem is véletlen, hogy inkább a nőket dolgoztatták odakint, míg a férfiak odabent az épületekben hűsöltek. A nők különben is kisebb termetűek, jobban bírják a meleget.

Épp csak Roff véleménye szerint ez a hely még a nőknek sem való, hagyni kéne a francba az egészet hogy maradjon a növénylényeknek, és hazarepülni. Ő mindegyesetre nem szeretett volna egész életében itt élni!

Aztán hogy befejezte másnap is a takarítást, rá kellett jöjjön, hogy pedig könnyen lehet ám, hogy mégis itt tölti egész hátralevő életét...

Ugyanis megint „foglalt volt” a padlás, amikor odaérkezett végre! Ott várta őt Raffa. Ami furcsa volt, mert az mostanában már úgy szokott lenni, hogy déltájban – a „dél” szónak a Hét Nap Bolygóján természetesen csak az időszámítás szempontjából volt jelentősége – ez idő tájt tehát a lány visszatér a maga körletébe, hogy egyen, s amikor megkapta az élelmiszeradagját, s megette azt, visszajön hozzá, Roffhoz, mert hivatalosan itt van munkája ugyebár, ide van vezényelve. De ekkor már ritkán dolgoznak, inkább pihengélnek a padláson. Gyakran meg sem ette Raffa az ételt a körletében, hanem elhozta valami zacskóban vagy szatyorban, mert jobban szeretett Roff társaságában lenni a padláson, mint a nők körletében.

Ez tehát azt jelentette, hogy déltájban Raffa elválik Rofftól, akár egy órácskára is, de egy félre mindenképpen, s emiatt Roff előbb szokott a padlásra érkezni, mint Raffa. Most azonban ahogy Raffa elment az ebédjéért, Roff is elment, de ő végére. Ez neki nem tartott tíz percig sem, ám mire onnan beért a padlásra, Raffa már ott várt rá. Élelem nélkül. És látszott, hogy remeg az idegességtől.

S amikor Roff belépett, még térdre is esett előtte, könyörgően nyújtotta a kezét feléje, s e szavakra fakadt:

—Ments meg engem is, kérlek!

—Mi történt? - kérdezte ijedten Roff, szinte kiáltva. Raffa fel is ugrott, és betapasztotta Roff száját.

—Csitt...! Halkabban, kedvesem, mert ha meghallják és felfedeznek engem itt... akkor nekem végem!

—Ha így beszélsz, attól tartok nekem is végem lenne... mibe keveredtél már megint, te szerencsétlen?!

—Semmi újba. De amint mentem a körlet felé, észrevettem, hogy egy egész csomó mindenki nyüzsög ott, sokan közülük ráadásul a Biztonsági Szolgálat kék-vörös karszalagjával... és nem mertem tovább menni! Pláne mert láttam, amint épp azokat faggatják, akikkel egy hálóteremben vagyok! Inkább gyorsan visszasiettem ide, mielőtt észrevettek volna!

—Gondolod, hogy téged keresnek?!

—Nem hiszem hogy kifejezetten keresnének még, hiszen szó sincs róla hogy eltűntnek lennének nyilvánítva... én teljesen hivatalosan egyelőre itt dolgozom nálad, ők úgy tudják! Én azt hiszem, meg akarják várni, hogy itt leteljen a munkaidőm, de abban is biztos vagyok, hogy utána kivallatnának!

—De miről?!

—Mi másról, mint Hikítiről!

—De nem tudhatnak a kislányról, mert ha tudnának róla, most nem beszélgetnél velem, ugyanis rég hadbíróság előtt állnék, vagy a tömlőcben rohadnék!

—Persze hogy nem tudják hogy miként szökött meg...

—Még abban sem lehetnek biztosak, hogy megszökött.

—Ugyan már, abban igenis biztosak lehetnek, mert ennyi ideig nem bújkálhat, hiszen neki kell a fény, s amint napfényes helyre merészkedne, észrevennék! De meg azok sem hülyék ám, eszükbe kellett jusson, hogy amiatt csalhatták csapdába az Árnyékhegységbe küldött katonákat, mert valaki előre értesítette a bennszülötteket! És kézenfekvő arra gondolniuk, hogy ez a valaki Hikíti lehetett, aki megszökött! Azt nem tudják, hogy hogyan szökött... de azt igen, hogy megszökött! És persze hogy szeretnék tudni, miként! És ki segített neki! És sokan tudják, hogy én barátkoztam vele. Sosem titkoltam ezt, nem hittem, hogy ebből egyszer bajom lesz. De most nagyonis van belőle bajom...

—Amindenit, erre gondolhattunk volna előre! - szívtá a fogát Roff.

—Roff, én félek visszamenni, mert ha nem is bizonyíthatnak semmit sem rám, de én attól tartok, megvernek akkor is, és nagyon-nagyon, a biztonságiakat nem érdekli hogy jogos-e, hogy van-e bizonyíték ellenem... te is tudod, azok nem riadnak vissza a kínvallatástól... és különben is, szerintem az egész úgy kezdődött, hogy akit Hikíti leöntött a forró vízzel, magához tért, és elmondott mindent, no és ha ezek a fejükbe veszik, hogy Hikíti amiatt zúdította rá a forróvizet, hogy rajtam segítsen... végülis teljesen logikus arra gondolniuk, hogy ha én vagyok a legjobb sőt egyetlen barátnője a kislánynak, akkor tudhatok arról, miként szökött meg, sőt, hogy én segítettem... és még csak nem is tévednek! Addig kínoznának amíg mindent bevallok, s akkor nekem végem! Kérlek... juttass ki engem is!

—Képtelenség, mi lenne veled odakint...

—Mi, mi, hát az, hogy elmegyek én is a hegységbe...

—Ahol azonnal levadásznak téged a bennszülöttek, mert csak egy gyűlölt rarakugi szörnyeteg vagy a szemükben.

—Nem, ha megtalálom Hikítit. Ő igazolná, hogy én az ő oldalukon vagyok.

—Milyen életed lenne ezen a bolygón?!

—Mindenesetre jobb, mintha itt maradnék, ahol megölnének, s hozzá kínhalállal...

—De el sem tudsz odáig jutni, ha ki is juttatnálak, te nem tudsz repülni mint Hikíti, észrevennének amint a sivatagban a hegység felé tartasz... de ki sem tudlak juttatni, te nem férsz bele egy szemeteszákba, de különben is megfulladnál benne... pedig ki kell juttassalak, amindenségit, mert ha vallatni kezdenek téged, engem is bemártasz...

—De nem szándékosan...

—Az már rajtam nem segítene... de mi a csudát csináljak... egyszerűen nem tudnál eljutni a hegységig, félútig sem jutnál, elfognának... akkor már az is jobb lenne, ha egyszerűen lelőnének téged menekülés közben, akkor nem derül ki az én szerepem, mert nem árulsz el... tudom, tudom, nem akarnál elárulni, de ha valóban kínozni kezdenek... bár tulajdonképpen azt sem szeretném, ha le lennél löve. Elveszítenélek. De a jó bűdös életbe, még legjobb esetben is, ha eljutsz a bennszülöttekhez, akkor is elveszítelek!

—Majd kapsz egy másik női segédet.

—Persze, biztos, de az akkor sem te leszel...

—Úgy látom megkedveltél.

—Persze, soha nem is titkoltam, bár ha belegondolok, hogy mibe rángattál bele... hát nem is tudom...

—És ha eddig hagytad hogy belerángassalak, miért is ne hagynád, hogy még jobban belerángassalak?!

—Mire gondolsz?! - kérdezte Roff, sandán, gyanakodva meredve Raffa arcába.

—Miért is ne szökhethnél velem?!

—Megőrültél?!

—Dehogy. Ám akkor egészen biztos lehetnél benne, hogy megmaradok neked örökre!

Roff elkezdett fel- s alá járkálni.

—Én nem akartam ezen a bolygón maradni örökre!

—A világon semmi nincs ingyen. Így lenne egy nőd örökre, s épp én, akit kedvelsz. És nem hiszem hogy rosszul élnél itt. Lehet itt is házat építeni meg minden...

—Persze ám, de meddig?! Azt sem tudom, hogyan szöktesselek ki, aztán ha felfedeznek, igazán nem leszel sokáig az enyém!

—Ugyan már! Csak azt találd ki, hogyan jutunk el az Árnyékhegységbe, ott sosem találhatnak meg! Egyelőre azt hiszem oda se mernek menni egy darabig, úgy kicsinálta Hikiti népe a katonákat!

—És ha jobban megszállják a bolygót?!

—Az sok időbe telik, s különben is, nagyon bízom benne, hogy addigra itt lesznek az emberek is, akkor meg nem lesz itt semmi további megszállás, sőt akik itt vannak, azok is észvesztve fognak menekülni, figyeld csak meg!

—Na helyben vagyunk, tudd meg hogy én nem okvetlenül örülnék ennek a variációnak, mert félek ám az emberektől én is! Holott az sem jó, ha nem jönnek az emberek, és nem is biztos hogy jönnek.

—Roff, vedd már észre kérlek, hogy hiába okoskodol, mert se te se én nem tudunk egy csomó mindent! Most mindenesetre nincs sok választási lehetőség, csak az, hogy vagy feladsz te magad a parancsnokságon engem...

—Ezt biztos nem tehetem, mert akkor én is lebukok.

—...vagy kiszöktetsz a sivatagba...

—Az sem jó, mondtam már hogy elfognának téged.

—...vagy segítesz eljutnom az Árnyékhegységbe...

—Ezt sem tehetem meg úgy, hogy észrevétlenül vissza is érjek!

—...vagy még megteheted azt is, hogy most rögtön megölsz engem, aztán a hullámat kiviszed a szemétkébe apránként, kis darabokban, hogy ne legyen gyanús.

—Hát igen, a leglogikusabb ez a legutóbbi volna, *ezt kéne tennem*, a csuda vigye el! Vitán felül ez a legislegremekebb megoldás, de annyira, hogy ezzel tényleg csak egyetlen baj van.

—Mi?

—Hát csak az, hogy egyszerűen képtelen lennék megölni téged! De mi az hogy megölni, én azt hiszem komplett hülye vagyok, mert ahogy így belegondolok, már arra is képtelen lennék, hogy egyáltalán megösselek! Na de az még hagyján, hanem az hogy megöljelek, az... eh, ez nem menne nekem, na!

—Pedig könnyű volna, ott a kés...

—Fogd már be, ne untass a hülyeségeiddel, egyszerűen sokkal jobban kedvellek annál, hogy ilyet tegyek veled!

Raffa elmosolyodott.

—Ez nem „kedvelés” a részedről, Roff.

—Hát mi?

—Arra amit érzel, van egy külön szó, ha nem is a mi nyelvünkben de a csecsüik nyelvén, Hikítitől tanultam. Ezen érzelemnek „szerelem” a neve, te tehát most szerelmes vagy belém.

—Hát ezesetben ez a „szerelem” egy nagyon pocsék érzelem, elveszi az eszét annak, akin elhatalmasodott, mert lám, tudom én pontosan mit kéne tennem veled a saját érdekemben, mégis képtelen vagyok rá!

—Teljesen igazad van, de ha ennek ellenére mégis képtelen vagy rá hogy megölj engem s így ne váljak árulóddá, akkor csak annyit tehetsz hogy ezt tudomásul veszed, megbékélsz vele hogy ez számodra nem járható út, és akkor teszed a másikat ami a következő legjobb lehetőség neked! Vagyis segítesz eljutni nekem az Árnyékhegységbe. S mert mint mondtad nem jöhetnél vissza észrevétlenül, emiatt ott kell maradnod neked is! Velem együtt, természetesen.

—Hogy bassza meg az összes ember... - káromkodott Roff. Általában véve a rarakugik nagyon kevésbé voltak vallásosak, s épp emiatt körükben nem annyira isten nevét használták fel káromkodások céljára, hanem az „ember” szót – bár az a szó hogy „ember”, náluk semmi esetre sem volt még kicsit sem az „isten” rokonértelmű megfelelőjének mondható, hanem inkább épp ellenkezőleg! A rarakugik különben is hajlamosak voltak az embert holmi főgonosznak tartani, majdnemhogy afféle ördögi népnek tekintették az embereket.

—Végülis – fontolgatta a szavakat – sok mindent nem tehetek. Sajnos, tudom hogy mit kéne tennem, de nagyon gyáva vagyok, mert rém kockázatos.

—Kezdek bizakodni, mert eszerint van ötleted!

—Van, de nem fog sikerülni. Figyelj, öt-hat óránk van legfeljebb, azután gyanús lesz ha nem mész vissza a körletedbe! Ha ebben a pillanatban kinn teremnél a sivatagban, akkor sem juthatnál el ennyi idő alatt az Árnyékhegységbe! Persze én sem. És lehet hogy nincs is ennyi időnk, mert lehet hogy előbb jönnek már érted, itt nálam keresve téged. Tehát mást nem tehetünk, és lopnunk kell egy terepsiklót vagy egy helikoptert. Azaz sajnos ezt nem többszámban kell mondani, mert kifejezetten nekem kell lopni egyet, téged oda se engednének egy ilyenhez! Igaz, ezzel rögvést lebukunk amint startolok vele minden engedély nélkül, de az is biztos, hogy mire észbekapnak és utánunk erednek, nekünk már lesz akkora előnyünk, hogy ne érjenek utol, mielőtt a hegységhez érünk, s ez a lényeg! Legálábbis, ha nem akarunk visszatérni. De ugye nem akarunk...

—És nehéz egy ilyet lopni?

—Nem. Ugyanis nem nehéz, hanem lehetetlen.

—De hát nem lehet igaz, hogy mindegyiket mindig őriz valaki! Miért is ülne valaki mindig minden egyes helikopterben!

—A helikoptereket felejtse el, azokhoz érteni kéne.

—Nem tudsz helikoptert vezetni?

—Persze hogy nem.

—Attól félek, légpárnást sem tudsz vezetni, vagy igen?

—Persze hogy nem. Ellenben biztos vagyok benne, könnyebb mint egy helikoptert.

—És azokat is őrzik?

—Nem külön-külön, de ritkán látható olyan, hogy gazdátlanul lenne, általában a gépállomásokon vannak, s arra őr vigyáz... egyszer régen még engem is majdnem kivezenyeltek oda őrszolgálatra... de tényleg csak majdnem, mert aztán mégis ismét budítakarítani küldtek... és ha be is jutok oda, mire se megyek vele, mert

az indítókulcsot nem szokták bennük hagyni!

—Jó, akkor én megmondom, hol lelsz olyat, amiben benne a kulcs!

—Hol?

Raffa odasétált az ablakhoz, s kimutatott a betonra.

—Ott az a helikopter, amivel a bennszülöttvadászok egyetlen túlélője hazajött! Szerintem nem volt olyan állapotban, hogy azzal törődjön, hogy kihúzza belőle a kulcsot, amikor végre megérkezett és kipotyogott belőle. És minő szerencse, eddig senkinek nem jutott eszébe, hogy elvigye onnét!

—És még közel is van! - ujjongott Roff. Majd elkomorult az arca. —Tuti hogy lepotyogunk. Nem tudok helikoptert vezetni. Még csak nem is láttam ilyesmit.

—Nem baj, akkor vezetem én.

—Te értesz hozzá?!

—Nem, de egy alkalommal láttam már, hogy mások hogy vezették! Helikopterrel vittek az egyik táborból a másikba, sokadmagammal. Legalább tíz percig bámulhattam a pilótát.

—Hát az nem sok!

—A semminél több. És nincs sok választásunk. Tehát válassz: elvágod a torkomat, vagy megpróbáljuk?!

Roff nagyot sóhajtott.

—Hogy én mibe mászom bele!

—Szerintem ez az a Nagy Kaland, amiben reménykedtél hogy részed lesz benne, amikor jelentkeztél katonának.

—Őrült voltam akkor, látom már.

—Remek, eszerint *akkor* voltál örült, tehát nem *most* vagy az! Indulunk hát?

—Jó, hogy szopjon le az összes ember, gyere, induljunk, amíg el nem múlik az a kis bátorságom is, ami most talán van!

—Helyes. Akkor igyekezzünk, mert ha jól látom az ablakból, mintha a Biztonsági Szolgálat gyenruhájában ballagna errefelé hat fő is...

Roff habozását mintha elfűjták volna.

—Nyomás! - ugrott az ajtóhoz, és olyan erővel vágta ki, hogy csak úgy csattant. S már robogott is lefelé a lépcsőn. Raffa követte.

—Fegyvert nem viszel magaddal?! - kérdezte tőle a lány futás közben.

—Nem tehetem, a fegyverek a fegyverszobába vannak zárva, csak bevetés előtt adják ki...

Aztán máris ott voltak az ajtónál. Kiszaladtak. Roff pislogott mert idekint sokkal világosabb volt, mint az épületben, és elkeseredetten gondolt rá, hogy hiszen teljesen pancser módon szökik, nincs nála még egy napszemüveg sem! Sőt, ruha is csak alig... még Raffa is sokkal jobb helyzetben van nála, mert a lánynál ott van a vegyvédelmi ruha, az védi majd őt, na de mi lesz övele, Roffal?!

Mindegy, nincs idő ezen töprengeni, mert tényleg ott vannak már a tér túloldalán a biztonságiak... de hátha nem kapnak időben észbe! - és a helikopterhez szaladt. Benézett az ajtaján. Nagyszerű, benne az indítókulcs!

—Pattanj akkor be a vezetőülésbe! - intett a leánynak. Ő maga is betelepedett egy másik ülésbe. Még válogathatott is, mert ez egy elég nagy, csapatszállító helikopter volt, akadt benne húsztól is, sőt, akadhatott volna benne ennél több is, csak azért nem volt, mert az ülések egy részét kiszedték, s hátul mindenféle ládák voltak – sőt, fegyverek is!

—Hé, megállni! - kiáltotta az egyik biztonsági szolgálatos, és futva indult meg a helikopter felé, s még pisztolyt is rántott. A többiek követték, azok is szaladni

kezdték.

Raffa szívdobogva fordította el az indítókulcsot, mire a motor felpörgött, s hörgő hangok törtek elő belőle, amitől mindenesetre nagyon bizalmatlanná vált a lány arca... de azért a rotorlapátok forogni kezdtek, ha lassan is.

—Csukd be az ajtókat, hogy ne lőjenek ránk! - kiáltotta a fiúnak.

—Jobb ötletem van! - vágta rá a fiú, azzal felemelte az egyik ülésről az ott heverő géppisztolyt, kibiztosította, s löni kezdett a biztonságiakra. Azokból három rögvést felbukott, a többiek pedig szaladtak szerteszét, fedezéket keresve. Ketten mindjárt a nagy szemeteskuka mögé hasaltak le. Roff elégedetten vigyorgott, de csak addig, míg rá nem jött hogy ezzel még nincs vége a harcnak, mert ha a túlélők el is bújtak, nem adták fel, lőttek rá, s az egyik golyó be is repült a helikopter nyitott ajtaján, és Roff füle mellett vert szikrákat a burkolaton! A fiú elsápadt, és inkább megfogadta Raffa tanácsát, becsukta az ajtót. Azt nem üti át a pisztolylövedék, tudta. Viszont nem feledte hogy egy laktanya kellős közepén van épp, azaz könnyen hozhatnak ellene aknavetőt vagy más nehézfegyvert... de azt nem óhajtott megvárni.

—Mi lesz már, emelkedj! - förmedt Raffára.

—Azon vagyok, de eddig nem tehettem, el kellett érni a megfelelő fordulatszámot...

—Az nem tarthat ennyi ideig.

—Nem a csudát, ez egy kiöregedett vén csotrogány, hallhatod a hangján is, ezt már rég le kellett volna selejtezni...

—Nem érdekel, emelkedj!

—Jó, hát megpróbálhatom, de csak óvatosan... - és keze a botkormányra tapadt.

Várakozáson felül könnyen sikerült a levegőbe emelkednie, mindössze a botkormány előrenyomásával, de ez még nem volt elég a boldogsághoz, mert ez csak annyit jelentett, hogy mintegy húsz méterrel a talaj fölött lebegtek.

—Indulj már!

—Jó-jó, de ez nem olyan egyszerű ám, van itt három másik botkormány is... ki kell tapasztalnom...

—Azt mondtad, megfigyelted már, hogy a pilóta miként csinálja!

—Igen, és biztos is vagyok benne, előbb jövök rá, mint ahogy neked sikerülne! - vágta rá a lány magabiztosan, azzal óvatosan elkezdte mozdíztatni a botkormányokat erre meg arra. A helikopter vad táncba kezdett odafent, ide-oda dülöngélt. Roffnak igen hamar elment a kedve attól, hogy hol az egyik fal adja neki a pofonokat, hol a másik, így gyorsan beugrott Raffa mellé az „anyósülésbe”, s be is szíjazta magát. Biztos ami biztos, a gépfegyvert maga mellé tette, hátha kell még, de aztán felderült az arca, mert úgy vélte nem fog az kelleni! Megpillantott ugyanis a műszerpulton egy „fedélzeti fegyverek” feliratot az egyik kapcsoló fölött.

—Ez az, ez kell nekem! - kiáltotta, és lenyomta azt. Rögvést megvilágosodott előtte az egyik kis monitor, s a képernyőn megjelent a helikopter körüli világ elektronikus mása, sőt, a műszerpultból előbukkant két botkormány is, a monitoron pedig megjelent egy célkereszt, s egy átlátszó menü.

—Hú, ezt ismerem, ez tisztára olyan, mint a „Dögleszd meg az embereket!” komputerjáték odahaza! - ujjongott Roff.

—Remek, akkor csinálj valamit, mert ahogy látom riadót fújtak, és nem akarom, hogy rakétákkal lőjenek ránk! - szólt a lány.

—Akármit tegyek is, túlerőben vannak, szóval inkább te próbálj meg már elrepülni innen! - vágta rá a fiú, de azért megmarkolta a fegyverrendszereket vezérlő

két botkormányt... és ezekhez már értett, mert a helikopter orrából azonnal kibukkant két gépfegyvercső...

A helikopterükön végigszántott egy géppuskasorozat. Raffa sikoltózott.

—Ezt még ki kell bírja, de majd én adok nekik! - nyugtatta meg a lányt Roff. És lőtt ő is. És amivel ő lőtt, az nem egy közönséges géppisztoly lövedékei voltak, hanem a helikopterbe épített nehézgépfegyver tüzelt, ráadásul robbanólövedékekkel! Roff nem tudott pontosan célozni, mert közben Raffa repülési kísérletei miatt a helikopter ide-oda pörgött és bukdácsolt, de alig fél perc múlva nem látott a környéken élő rarakugit. Sőt, a környező épületek is úgy néztek ki, hogy... szóval, nem igazán épen! Némelyiknek leomlott egy vagy több fala, több ki is gyulladt.

—Hát, ezt takaríthatnám hetekig, ha még az volna a dolgom! - morogta.

—Ezt tette egy egyszerű gépfegyver?! - ámult Raffa.

—Ezerkétszáz lövedéket lő ki egy perc alatt. - válaszolta a fiú. —Mármint, egyetlen fegyvercső. De itt kettő van belőle... de ne ezzel törődj, hanem repülj, ha megkérhetlek rá!

—Repülök, már repülök, láthatod!

—Igen, de gyorsabban ha lehet! Nem szeretnék itt lenni, mire észbekapnak, s ők is helikopterbe szállnak!

Hamarosan bele is jött Raffa a helikoptervezetésbe, és teljes sebességgel „rohantak” az Árnyékhegység felé. Egy idő után a lány még azt is meg merte kockáztatni, hogy akár hátraforduljon és körbenézegessen, mert mint mondta, ha csak úgy szép nyugodtan egyenesen kell vezetgetnie, akkor ez nem is olyan nehéz.

—De légimutatványokra ne számíts, azt nem vállalom... ha üldözőbe vesznek bennünket, az egyetlen amiben reménykedhetem, az az, hogy te le tudod lőni őket! Remélem, van hátrafelé is gépfegyvere a gépünknek...

—Hogyne, van, természetesen, de nem hiszem hogy az elég lenne húsz gép ellen.

—Miért épp húsz ellen?

—Mert úgy látom a képernyőmön, hogy annyi vett üldözőbe bennünket...

—Akkor végünk! - sápadt el a leány.

—Nem okvetlenül... végünk lenne, ha indítanának ellenünk valami rakétát, de szerintem azt sem tudják, mi ez az egész, ki szökik és miért, vagyis szeretnének élve elfogni! Annak meg az a módja ilyenkor, hogy nem rakétát lőnek ellenünk, hanem megpróbálják szétlőni a helikoptert gépágyúval. Akkor muszáj lesz leszállnunk. Persze úgy is kitörhetjük a nyakunkat, de több az esély rá, hogy élve kapjanak el minket.

—De én nem akarom, hogy elkapjanak minket, se élve, se holtan!

—Én sem... de szerencsére már itt a hegység előttünk! Repülj be valami keskeny völgybe, aztán próbáljunk elbújni.

—Roff, ha valaki kezdő a helikoptervezetésben, hát az én vagyok. Gondolod hogy életbiztosítás nekem, ha egy szűk, kanyargós völgyben akarok repülni?!

—Nem, de én arra gondoltam, hogy amikor már mélyen járunk a hegységben, akkor egyszerűen leszállsz, mi kiugrálunk belőle és elfutunk. De ahhoz valami olyan hely kell, ahol egyrészt le tud szállni a helikopter, tehát nem csupa dzsungel, mert a fák tetejére mégsem ülhetünk le a fémmadárral; másrészt mégis van nagy dzsungel a közelben, mert csak abban tudunk elbújni!

—És ha felfedeznek minket hőkeresővel?!

—Ezt a kockázatot vállalnunk kell. Mindenesetre minél nagyobb a dzsungel ami-
ben bújkálunk, annál kisebb erre az esély. És nem hiszem hogy mernek majd ül-

dözni minket személyesen, annál jobban félnek most az erre kóborló csecszüktől! Inkább azt tehetik meg, hogy bombákat dobnak ránk, már ha van nekik olyan épp; de az nem ér olyan nagyon sokat a dzsungelben, mert ha nem épp mellénk vagy ránk esik, akkor a robbanását jórészt felfogja a környező növényzet! Tehát most légy ügyes kislány...

—Igyekszem. - és Raffa repült tovább. Roff pedig megpróbálta beüzemelni a helikopter tatjának fegyverrendszerét, s azzal lőtt az őt üldöző gépekre – de sokat nem ért el vele, mert azok még messze voltak. Egypárat azok is lőttek rájuk, de ennek is inkább csak az ijesztgetés volt a célja. Aztán már nem látta az üldözőit, mert beértek a hegységbe, és Raffa bekanyarodott a legelső völgybe, ami elékerült.

Elég kanyargós völgy volt ez, és Roff bizony nemegyszer majdnem felsikoltott, látva, hogy milyen közel repül Raffa egy-egy sziklafalhoz; de aztán úgy tűnt, a lány végül egész jól belejött a vezetésbe! A völgy néhol elágazott többfelé, ekkor találmra bekanyarodott hol ebbe-hol abba, és e kanyargásnak, a hegység útvesztőjének Roff örült, mert így biztosabb, hogy nyomukat vesztik. Közben azonban figyelte a talajt is, hol van olyan hely, ahol leszállhatnának. Mert a helikopterben nem maradhatnak, azt fémdetektorral simán felderíthetik, még akkor is, amikor a motorja már kihűlt, s így az infravörös keresés nem vezetne eredményre.

Raffa gyorsan repült, nem mert lassítani, s végül ennek aztán meg is lett a bójtje – megint elágazott a völgy, ő találmra jobbra fordult, de fel is sikoltott – előttük megszűnt a légiút további lehetősége! Közvetlenül előttük, alig kétszáz méterre – amit a helikopter ekkora sebességgel másodpercek alatt megtesz – egy sziklafal magasodott!

Raffa megpróbált lelassítani, s ugyanakkor felfelé emelkedni is, de úgy tűnt minden hiába, és semmi sem akadályozhatja meg, hogy szétloccsanjanak a sziklafalon. Aztán amikor már úgy tűnt, vége mindennek, a sziklafal csak pár méterre volt már – akkor észrevett kissé oldaltabb egy feketén ásító barlangszáját. Jó-kora volt, bár nem sokkal nagyobb, mint a helikopter. Normális esetben Raffa soha nem mert volna megpróbálkozni azzal, hogy berepüljön egy ennyire szűk helyre – de most muszáj volt. Berepült, reflektort nem is gyújtott, nem tudta, hogy kell bekapcsolni a helikopter külső világítását, de különben sem merte volna elvenni a kezét a botkormányról. Repült tovább a sötétben, remélve hogy nem ütközik neki semminek, s közben egyre lassult – végül érezte, hogy a helikopter leszállószánja a talajra ér, és csúszni kezd. Megpróbált egy helyben lebegésre átváltani, hogy szép nyugodtan leereszkedjen, de hát gyakorlatlan volt, nem sikerült neki, tovább próbálkoznia meg nem volt ideje, mert a helikopter talpa beakadt valamibe, óriási csattanást hallottak, a gép velük együtt fejre állt, recsegés-ropogás... a biztonsági öv Roff húsába vágott... Raffa viszont, aki ezt nem kapcsolta be, egyenesen Roff ölébe pottyant. De nem sokáig, mert a gép pörögni-gurulni kezdett, kialudt minden képernyő, ellenben halványvörös fény gyulladt ki. Szerencsére nem egy tűzvész fénye, hanem csak a vészvilágításé. A motor ellenben leállt.

—Huh, na ezt túléltek! - morogta Roff. —Jól vagy, drágám?

—Igen... csak valami nagyon nyomja a fenekemet, valami csontos és kemény...

—Az a jobb könyököm lesz. Le tudsz mászni róla?

—Igen.

—Akkor tedd meg, mert addig nem tudom kioldani a szíjaimat... aztán nyisd ki az ajtót, ha sikerül.

Az ajtó nyikorogva bár, de nyílt.

—Hát, úgy látom ezzel a géppel nem repülünk többet – a rotorlapátoknak annyi! - vizsgálgatta a légijárművet Roff, amikor kimászott belőle.

—Ne haragudj, amiért összetörtem.

—Ugyan már, ragyogóan repültél, ahhoz képest hogy első próbálkozásod volt... és tiszta szerencse, hogy felfedezted ezt a barlangot! Itt nem hinném, hogy ránk találának. Sőt, ez egy remek hely ahhoz, hogy ez legyen az otthonunk, itt nem süt a Nap, nincs nagy forróság... remélem, találunk vizet is, ha beljebb megyünk!

—De sötét van.

—Biztos gyűjthetünk tüzet, csak lesz száraz fa ehhez elég... különben sem muszáj mindig itt lennünk, lakhatunk a bejárat közelében is, ahol nincs sötét!

El is ballagtak arrafelé, de Roff óvatosan magával vitt egy géppisztolyt. Ám senkire sem kellett lőnie. Az üldöző helikoptereknek sem látta nyomát sem. Viszont ahogy a barlangból kinézett, elkomorult az arca.

—Nem lesz egyszerű innen lemászni naponta! - nézett a legalább ötven méteres mélységbe. Itt-ott ugyan volt holmi menedékesebb rész lefelé, amit némi jóindulattal ösvénynek nevezhetett volna, de már a gondolatára is szédült, hogy neki ezen végig kéne haladnia.

—Attól tartok, jobb ha visszamegyünk a helikopter roncsához, és megpróbálunk összetákolni valami kötélletrát... ha nem is kötélből mert az nemigen lesz benne, de a motorból kiszedett villanydrótokból! - mondta.

—Menjünk. - bólintott Raffa engedelmesen.

Ott aztán azzal kezdték, hogy mindent kipakoltak a gépből. S itt a lány jelentős felfedezést tett: talált több mint kétszáz kiló konzervet! Ráadásul mind a „gyugacs” nevű növény magvából készült, amit a rarakugik nagyon szerettek, s kivételes tápértékkel bírt.

—Na, egy darabig nem halunk éhen. - sóhajtotta Raffa.

—Egy darabig valóban nem. Bár ez nem lesz elég addig, amíg... szóval, életünk végéig.

—Szerintem elég addig kitartanunk, amíg megjönnek az emberek.

—És ha nem jönnek?!

—Nagyon bízom a királynőben.

—Ha jönnek is az emberek, beletelhet több évbe is amíg ideérnek, és a konzerveink addig sem elegendőek.

—Szerintem ne elégedetlenkedjünk, örüljünk hogy túléljük eddig, s örvendjünk egymásnak! - ölelte őt át a lány.

Roff viszonzta Raffa ölelését, de ezt motyogta:

—Hiszen ha az emberek olyan kedvesek lennének, mint te...! De én félek tőlük! Félek a gondolatára is, hogy idejönnek!

—Félelmeteseknek kell lenniük, hogy féljenek tőlük a mi ellenségeink is. S ha ideérnek, az azt jelenti, hogy nem ölték meg a királynőt sem. Akkor bennünket miért is ölnének meg!

—Talán mert nem én vagyok a királynő... csecsüi sem vagyok...

—De rarakugi sem vagy. Hiszen már nem tartozol azok közé, akik... akik ellen az emberek felvonulnak majd.

—Mondhatsz amit akarsz, Raffa, akkor is félek. Gyáva kukac vagyok.

—Te?! Ugyan már! A legbátrabb fiú vagy, akit valaha is ismertem! Sőt, nálad bátrabbról még csak nem is hallottam!

—Ne viccelj.

—De így van pedig ahogy mondom! Senki, soha-soha senki nem mert volna engem megmenteni! Én büszke vagyok, hogy te vagy nekem... s hogy örökre az enyém vagy, az én bátor *férjem*! Szerintem most pihenj, aludj, mert sok volt neked az izgalom, s ha felébredtél, meglásd, rögvest optimistább leszel!

—Megfogadom a tanácsodat! - sóhajtott a Roff, azzal a fejét Raffa ölébe hajtotta, s a következő pillanatban már aludt is.

* * *

Ami az embereket illeti, Roff tévedett. Abban tévedett, hogy úgy hitte, mire az emberek ideérkeznek, beletelhet néhány évbe is!

Tévedett, mert nem ismerte az embereket. Nem tudta, hogy az emberek valamit vagy megtesznek, vagy nem, de ha egyszer elhatározták hogy megteszik, akkor nem fognak sokat habozni, lazsálni, lacafacázni, hanem igyekeznek gyorsan tenni azt, amit tenni óhajtanak! Pláne így van ez a hadi vállalkozásaikkal, mert amennyit az emberek már háborúztak történelmük során, hát legalább azt az egyet nagyon megtanulták, hogy a háborúban a gyorsaság félsiker, sőt, nem is fél-, inkább háromnegyedsiker!

Jored és Lemmó is tudták, hogy nekik alapvető elemi érdekük mielőbb odaérni Csicsija királynő bolygójára, mert annál jobb nekik, minél kevesebb rarakugi ellen kell harcolniuk, márpedig lehet, hogy azok napról-napra többen lesznek ott! Emiatt, meg amiatt is, nem okoz-e egy nap bennük látható tüneteket a Változás, azaz a királynő moszatjainak elszaporodása a sejtjeikben, emiatt tehát igyekeztek a lehető leggyorsabban megszervezni a felszabadító hadsereget.

Lemmó azon aggodalma, hogy nem jelentkezik elég ember a háborúra, nem igazolódott. Valójában nagyonis sokan jelentkeztek! Annyira nagyon sokan, hogy több ezren is, sokkal de sokkal többen, mint amiről Lemmó úgy vélte, elszállíthatnák a Csücsi bolygóra – hiszen egyelőre űrhajójuk sincs, de ha lesz is, például úgy, hogy ellopja apja egyik űrhajóját, akkor is csupán *egyetlen* űrhajója lesz! Ha az űrhajó jó nagy, akkor elférnek éppenséggel benne néhány ezren, némi kényelmetlenség árán, de azért nem akármennyien, nem annyian, mint ahányan jelentkeztek az útra... elvégre harcosokat fog szállítani, akik nem utazhatnak úgy, mint a rabszolgák!

Annak oka hogy ennyien jelentkeztek, nem más volt, mint maga a királynő, Csicsija! A királynő ugyanis roppantmód megörvendett neki, hogy az emberek végre rászánták magukat, és hadba szállnak a gonosz rarakugik ellen, és a legcsekélyebb kicsinyke kis kételye sem volt azzal kapcsolatban, hogy okvetlenül az emberek fognak győzni! Egyszerűen el sem tudta képzelni, hogy ne az emberek győzzenek, az emberek esetleges vereségének a pusztá gondolatát is hajmeresztő ostobaságnak tartotta, egy cseppet sem mulatságos rémálomnak, ami csak olyasvalaki fejében fordulhat meg, aki már eleve hülyén született, de még születés után is kioperálták a fél agyát, sőt utána alaposan fejbe is verték. Ezt ő maga mondta ezen szavakkal. Ricsi is és Jored is hiába magyarázgatták neki, hogy azért az emberek sem legyőzhetetlen lények, a királynő csak annyit válaszolt erre, hogy hát persze hogy nem azok, az emberek akármikor veszhetnek, de csakis más emberekkel vívott csatákban, vagy akkor, ha esetleg valami nagyon különleges és vérengző lényekre bukkannak a Galaxisban, akit még nem ismernek – de a rarakugikkal szemben okvetlenül az emberek kell győzzenek, *hiszen ragadozók!*

Semmi kétség, a királynő okos nő volt, de akkor sem bírt más kategóriákban gondolkodni, mint amit a maga bolygóján elsajátított, ez pedig az, hogy minden élő szigorúan besorolt azon csoportok valamelyikébe, hogy vírusok, baktériumok, gombák, növények, növényevők, paraziták, dögevők vagy ragadozók. Mint mondta, akad ugyan némely élőlény mely afféle átmenet e kategóriák közt, végeredményben ők a csecsűk is átmenet mert kissé férgek, kissé növények, bár azért ők magukat alapvetően inkább növényeknek tartják, mondjuk úgy 90%-ig – többnyire azonban határozottan el lehet dönteni, egy élőlény mely csoportba tartozik ezek közül, és a rarakugik egyértelműen növényevők, az emberek ellenben a legkifejezettebben ragadozóak, sőt, „minősített” ragadozók, merthogy igazán kegyetlen és vérengző ragadozók! Matematikai képtelenség, hogy ne az emberek győzzenek!

Ez a királynő részéről szintiszta rasszista vélemény volt tulajdonképpen, egy-merő előítélet, de rendkívül élethűen tudta előadni, kivételes szónoki képességgel rendelkezett, és ezt sok alkalommal megcsodálhatták hőseink, de nemcsak ők, hanem mások is, a királynő ugyanis bámulatos nyelvtelenség volt, s három hónappal azután, hogy eldöntötték hogy „magánháborút” indítanak, már folyékonyan beszélt a Laksmi bolygó nyelvét. S nemcsak folyékonyan, de kifejezetten választékosan, művelten, és gyönyörű hangsúllyal! A hangsúly elsajátításában bizonyára segítségére volt kivételes zenei tehetsége, nyilván jó füle volt tehát; gyors nyelvelsajátításának meg az is oka lehetett, hogy igen hamar megtanult olvasni Jored jóvoltából, s mert soha egyáltalán semmi munkája nem volt, emiatt amíg napszámra és hétszámra csak kvarclámpázott, addig közben bőségesen ráért olvasgatni vagy épp rádiót hallgatni, esetleg filmeket nézni, s így eközben is nyelvet tanult, egyfolytában, pihenés nélkül! Sőt szinte alvás nélkül, mert ugyebár aludnia sem nagyon kellett, ha volt elég fény. A három hónap alatt összesen sem aludt talán három órát...

Már két hónap múlva egész jól beszélt tehát a nyelvet, és mert igazán váratlan szenzáció volt, hogy valaki magánháborút szervez, ennek hírért felkapták az újságírók, riporterek, s Jored engedélyével gyakran meginterjuvolták Csicsiját. És Csicsija könnyedén ráállt, hogy interjúkat adjon, ezellen Jorednek sem volt kifogása, csak azt kötötte ki, hogy ilyenkor Csicsija mindig ruhába kell bújjék! Ezzel Csicsija nehezen barátkozott meg, de kénytelen volt beletörődni. Másrészt, cseppet sem volt sosem lámpalázás ha nyilvánosság előtt kellett beszélnie, és nagyon meggyőző tudott lenni. Tényleg volt a modorában valami megnyerő és „királynőies”. De hát ez volt a szakmája, ezért volt királynő... Lemmó maga is jól tudott beszélni, de nemegyszer elismeréssel adózott magában a királynő szónoki képességeinek, amiért olyan vonzóan tudta lefesteni az ő csodálatos világát, ahol örökké fény van, hogy még az ő nyála is csorgott utána, holott jól tudta, hogy ez a fennkölt csoda, a „Fény Birodalma”, ahogy egyszer a királynő nevezte, valójában egy olyan sziklatömb, ami alig áll másból, mint perzselő sivatagból.

Akárhogyis, de a királynő nem is egy helyen beszélt nagy embertömegek előtt, ahol rengetegszer megéljenezték őt, és sokan jelentkeztek katonájául, de oly sokan, hogy megtehették amit pedig eleinte remélni sem mertek: válogathattak a jelentkezők közül! Kijelentették és kihírdették, hogy elsősorban olyanokat visznek magukkal, akik ott le akarnak telepedni, s hogy csalni ne lehessen, aki vállalja a letelepedést, az bizonyítsa be óhajának komolyságát, hogy felteszi mindenét a szent cél, a Csücsi bolygó felszabadításának sikerére, azaz, adja el mindenét, s a befolyt teljes összeget utalja át Jored bankszámlájára, amit a férfi felhasznál majd

a jó cél érdekében! Elvégre a Csücsi bolygón úgysem veheti hasznát a pénznek a kívándorló... és ha meghal, nem is lesz rá szüksége, ha ellenben győznek és túléli, a királynő bőségesen gondoskodik majd minden egyes hősről!

Persze sokan azonnal furfangos csalásra kezdtek gyanakodni, de még így is lett elég jelentkező, több is mint elég! És bár többnyire szegények jelentkeztek, de sok kicsi sokra megy, s Jored bankszámlája kezdett egész tisztességesen meghízni... Pénzüik egy része ugyan elment arra, hogy megvásárolják azokat, akik idekerültek Csicsija népéből, de ezek nem is kerültek olyan sokba, bár mint kiderült végül, több százan voltak, akik még éltek. De egy-két kivételtől eltekintve annyira „leamortizálódott állapotban” voltak, ahogy Lemmó mondta, hogy fillérekért megvehették mindet.

Néhány kivétel volt csak, akiknek eszükbe jutott és módjuk is volt rá, hogy a bimbójukkal megfertőzzék a gazdájukat – őket azonban meg sem kellett venni, mert amint a férfi megtudta Lemmótól vagy Joredtől, mivel jár az, hogy olyan varázslatosan gyorsan megtanulta a csecsüi nyelvet, azután egykettőre belátta, hogy jobb lesz, ha ő maga is sürgősen elmegy arra a bolygóra, mielőtt kiderül, hogy ő talán nem is olyan „igazi” ember most már...

Egyre sürgetőbb lett azonban az, hogy felmutassanak legalább egy szál űrhajót, amivel elmennek a hadjáratra. Enélkül ugyanis gyanúsakká válnak, hogy csak ki akarják csalni a jelentkezőkből a vagyonukat, aztán nem lesz semmi a hadjáratból. Sajnos azonban bár a pénzük nem is volt kevés, és még egyre gyarapodott is, de ahhoz mégsem volt elég, hogy megvegyenek egy kicsit is komoly űrhajót! Pláne nem hadihajót.

Épp ezen tanakodtak az egyik este, amikor megérkezett hozzájuk Pöttömke hívása. Amint megtudták, hogy egy űrhajótulajdonos szeretne beszélni velük, azon nyomban hajlandónak mutatkoztak rá, hogy felkeressék Ricsit, s felrepültek a Kóborhoz azzal az űrkomppal, amit Pöttömke küldött értük, s amit persze épp maga Pöttömke vezetett távirányítással.

A Kóbor tulajdonosai nagy udvariasan teljes létszámban felsorakozva várták a zsilipkamra előtt az érkezőket. Ennek persze részben a kíváncsiság is oka volt... tudták, hogy kik érkeznek: Lemmó, Jored, „Kocka”, és Csicsija – de azt persze nem tudták, miként néznek ki, illetve csak Csicsijáról tudták, mert a királynőről Pöttömke talált egy felvételt a Világhálón, amin a királynő épp az ő bolygójának gyönyörűségeiről szónokolt.

Ott álltak tehát, s amikor az ajtó kitárult, érdekes esemény történt: mert előlépett legelsőként Csicsija, aki gyönyörű volt, de hát erre számítottak is; be is mutatkozott; mögötte lépdelt szorosan Jored, aztán jött Szutár a „Kocka” - s végül szerényen, utolsóként Lemmó. És amint Lemmó kilépett onnan, abban a pillanatban Dzseji, Ricsiék egykori pöttöm kis rabszolgalánya elsápadt, imbolyogni kezdett, hogy félő volt mindjárt összeesik – de aztán mégsem esett össze, ehelyett ezt kiáltotta:

—Kaled! Kaled, szerelmem! Hát tényleg visszatértél hozzám! Ó, én olyan boldog vagyok! - azzal ugrott egy nagyot, egyenesen rá Lemmó mellére, ott csimpaszkodott rajta kézzel-lábbal a derekán, és puszilgatta a fiút, ahol csak érte!

Ezen az eseményen mindenki csak ámult. Senki sem értett belőle semmit, még Ricsi sem, pedig hivatalosan még az ő rabszolgája volt Dzseji, még ha nem hivatalosan a lányául fogadta is.

Na de Lemmó meglepődése még nagyobb volt, elvégre ő volt az, akinek ez a kis,

hat év körülinek látszó apróság a derekán csimpaszkodott... annyit persze sejtett ő is, hogy ha a lány azzal a kiáltással támadja le őt, hogy „szerelmem”, akkor semmi esetre sem lehet hat éves, hanem jóval idősebb, épp csak ilyen picinek látszik. Igyekezett kíméletesen megszabadulni tőle, ám Dzseji nagyon elszántan csimpaszkodott rajta. De annyira, hogy hosszú ujjainak tapadókorongjait is bevettette a „jó cél” érdekében, s ezek óriási erővel tapadtak a fiú bőrének minden csupasz pontjára, főleg a nyakára, mert másutt azért elég alaposan fel volt öltözve Lemmó, no nem amiatt mintha hideg lett volna, csak udvariasságból. Most így szólt a fiú:

—Nem tudom ki vagy te, de attól tartok összetévesztesz valakivel, kicsikém!

—Szó sem lehet róla, te vagy az én szerelmem, Kaled!

—Az én nevem Lemmó.

—Nem számít, lehet valakinek akárhány neve is.

—De biztos hogy akkor sem az vagyok akinek gondolsz. Például már ne is haragudj, de nem szeretlek! Lehet hogy ez kegyetlenül hangzik, de elvem hogy az a legjobb, ha minél gyorsabban tisztázzuk a félreértéseket! Tehát kérek szállj le rólam!

—Nem, és egészen biztos hogy szeretsz!

—De nem.

—De igen, hiszen az előbb is azt mondtad, hogy „kicsikém”!

—Ezt a méreteredre értettem. És már ebből is látszik, hogy nem lehetek a szerelmesed, mert te valami olyan íz... rabszolgaszármazék vagy, én pedig ember, más fajhoz tartozunk, erre utal az is, hogy neked mint látom és *érezem* tapadókorongjaid vannak, és különben is olyan picike vagy, hogy szóval... szóval nem hozzám való, na!

—A mi fajunkban csak mi nők vagyunk ilyen kicsik, a férfaink épp akkorák nagyjából, mint te is.

—De biztos nem nézek ki ugyanúgy, mint a te Kaleded.

—De bizony teljesen ugyanúgy nézel ki, már persze eltekintve attól, hogy neked nincsenek tapadókorongjaid.

—Na ugye hogy én nem vagyok ő.

—De igen, mert újjászülettél benne.

—Nem vagyok vallásos.

—Ugye hogy mégis Kaled vagy, hiszen ő sem volt vallásos!

—Na hagyj ezzel a hülyeséggel, szállj le szépen rólam, gondolj arra, nem illik így bánni egy vendéggel...

—De hát nem érted?! Amikor engem elfogtak a bolygómon az emberek, és elhurcoltak a rabszolgaságba, ide a Laksmíra ahol aztán Ricsi végül megmentett, akkor nekem ott volt egy szerelmesem, Kaled, akit viszont a szemem láttára lőttek le épp akkor! És ő...

Lemmó közbevágott.

—És épp engem, egy embert nézel a szerelmesednek, engem, amikor abba a fajba tartozom, akik őt megölték?!

—Dehogyan tartozol abba a fajba! Az úgy volt, hogy a városunkat megtámadta az ellenség, egy másik ország katonái, és már betörték oda, és legyilkoltak sokunkat, és engem is elfogtak, és épp meg akartak erőszakolni, de akkor jött Kaled, és megvédett, pedig addig bizony nem is törődött velem, észre sem vett, más nők után sóvárgott a szíve, jaj de sokat sírtam is emiatt akkoriban... de azért rendes volt, mert odarohant hogy megvédjen engem, és meg is védett, nyolcan voltak

ellene, de ő hatot is megölt mert nagyon erős volt és jó harcos is, a másik kettő elmenekült... de sajnos a harc közben Kaledet is megszúrták, meg is lőtték, hát igen, ő sem legyőzhetetlen, és a túlérő... és én sírtam, miközben ő ott haldoklott a karomban, no és akkor láttuk hogy hirtelen megjelenik az égen egy szörnyű nagy valami, akkor még nem tudtam mi az, de most már tudom, hogy az emberek úrhajója volt! És egy nagy villanás, és máris leomlott egy jókora területen a városfal... és égtek arrafelé a nők és a férfiak mint a fáklyák, mi is és az ellenség is... és akkor Kaled a karjaimban elmosolyodott, és így szólt:

—Nem tudom kik ezek, de a támadóinknak végük. Ezeket az új jövevényeket nem fogja érdekelni, hogy minket vagy az ellenséget ölik! Fuss el, Dzseji, s ha ez nem sikerül, azonnal add meg magadat, mert ezek olyan erősek, hogy hiába is ellenkeznél!

Ezt mondta, de én sírtam és mondtam hogy nem hagyom őt el, mert akkor meghal, de ő mondta hogy úgyis meghal, én pedig hogy akkor én is meghalok vele együtt mert szeretem őt, és mellette akarok újjászületni, mire ő azt mondta hogy ő nem hisz az újjászületésben, de ez akkor sem lenne lehetséges ha volna olyan hogy újjászületés, mert ha van olyan, *akkor* ő azok közt akar megszületni, akik most jöttek ide éppen a nagy égi bárkában, mert azok erősek, és ő is erős akar lenni, hogy megöljön mindenkit aki rossz és gonosz... ezt mondta... azután meghalt. És nem sokkal később jöttek az emberek hozzám is, és engem nem öltek meg, mert egyszerűen megadtam magamat. Szóval ez így történt, és te vagy Kaled, mert ember vagy, és ő megmondta hogy az emberek közt akar megszületni, és ugyanúgy is nézel ki, eltekintve persze attól, hogy nincsenek tapadókorongjaid, de ez természetes mert ember vagy, és én nem is számítottam másra, mert tudtam, hogy Kaled *csak* ember lehet, mert ő olyan jó volt, hogy megérdemli, hogy ott szülessen meg ahol akar, tehát az emberek közt!

—Ha udvariatlannak tűnök is, de kijelentem, hogy te egy nagyon eszement kislány vagy! Szállj csak le rólam!

—De nem, de nem, nézz a szívedbe, meglátod te is, hogy szeretsz engem!

—Elment az eszed, ne idegesíts már, nézz Csicsija királynőre, *sokkal* szebb mint te, már bocs hogy így mondom de te csak egy pöttöm kis undormány vagy hozzá képest, márpedig tudd meg hogy Csicsija eredetileg az én rabszolgám volt, simán lehetett volna a feleségem mégsem kellett, majd azt hiszed épp téged veszek feleségül?! Eredj már a nem akarom kimondani hová, mindenesetre szállj le rólam, és főleg ne fogdoss a tapadókorongjaiddal, mert undorító, mintha egy polip ölelgetne!

—Dzseji nagyon kedves lány. - szólt Dasu mama.

—Persze, persze, biztos, igen, egészen biztosan – szólt gyorsan Lemmó, aki nem akarta megharagítani az úrhajó tulajdonosait, hiszen neki óriási szüksége van úrhajóra – igen, nem kétlem én sem hogy nagyon kedves, meg rendes, meg ilyesmi... főleg, hogy is mondjam... *ragaszkodó*. De nagyon túlzásba viszi! És ha kedves is, de most rájött talán valamiféle roham vagy hogy is mondjam... na de én akkor sem vagyok azonos az ő Kaledjával, és különben sincs szándékomban momentán nőszülni!

—Dzseji, tényleg modortalanság amit művelsz, szállj már le a vendégünkről – mondta neki Ricsi is – és különben is, minek is törleszkedel olyasvalakihez, aki az imént nevezett téged el úgy, hogy „undormány”!

—Nem, én tulajdonképpen nem mondtam Dzsejire azt, hogy ő undormány, csak azt, hogy Csicsija királynőhöz képest úgy néz ki, és azért ismerjük el, ez így igaz,

mert a királynő csodálatos szépség!

—Ez szerintem ugyanazt jelenti.

—Nem, ez korántsem ugyanaz!

—Ricsi, hagyd kérlek – szólt Dzseji is, de közben legalább lemászott Lemmóról – én egyáltalán nem bánom hogy úgy nevez hogy undormány, sőt, kifejezetten örülök neki, nagyon de nagyon boldog vagyok amiért épp e szóval sértegetett, mert tudd meg hogy Kaled is rendszeresen így beszélt rólam, ilyen megvető szavakkal, sőt, konkrétan épp azt, hogy „undormány”, azt is rengetegszer mondta, kedvenc szavajárása volt! De aztán mégis elég rendes volt hozzá, hogy megvédjen az erőszakoskodóktól, szóval attól hogy egy férfi ezt mondja egy nőre, attól még az nem jelenti azt, hogy az a férfi rossz volna! És ez is hogy ugyanaz a szavajárása, ez is bizonyítja, hogy ő Kaled!

—Én Lemmó vagyok.

—Most igen, de korábban Kaled voltál, s most is benned van az ő lényege!

—Örültség. És különben is, az imént ismerted el, hogy Kaled is undormánynak tartott téged, tehát te már a te saját szülőbolygódon sem tartozhattál a kiváló nők közé!

—Ez nagyonis nem így van, én a magam fájában a legszebb nők egyike voltam már akkor is, most meg pláne! Csak akkor még nagyon fiatal voltam.

—És már akkor is a fiúk után futkostál?!

—Nálunk az a szokás, hogy a lányok nagyon fiatalon mennek férjhez. Gyakran már öt-hat éves korukban. Akkor persze még nem tudnak szülni, de odaköltöznek a vőlegény családjához, vagy épp magához a vőlegényhez ha az már külön él a szüleitől, és ott nevelődik fel ő a menyasszony, s ez nagyon jól van így, mert közben beletanul és beleszokik az ottani életmódba, szokásokba...

—Attól hogy valaki fiatal, még nem mondják rá, hogy undormány.

—De igen, nem is ritkán, mert én pór voltam ott, de Kaled *nemes*! Nem akárki volt ám ő, hanem királyi herceg! Én meg csak a főszakács sokadik leánya. Hogy is becsült volna engem sokra!

—Nem hiszem ezt az egészet, ha így lett volna, kihasználja hogy futsz utána, és lefeküdt volna veled, még ha nem is vesz feleségül. Elég lett volna ha szól erről, amilyen szerelmes hülye voltál, simán engedsz neki, pláne ha herceg.

—Persze hogy engedtem volna neki, és bár lefeküdtem volna vele, akkor nem úgy vesztetem el a szüzességemet, hogy megerőszakolnak az emberek... de ezt Kaled nem kérte, mert ő olyan rendes, becsületes, meg mert különben is látszott rajtam hogy nem vagyok még ivarérett, olyan fiatal vagyok! Meg aztán tudtam, hogy apjának az a terve, hogy ő egy másik város királyának lányát vegye feleségül. Kaled is tudta ezt...

—És mégis futottál utána, amikor semmi esélyed nem volt rá eszerint?!

—Persze. Miért is ne, hiszen szerelmes voltam belé! Én hittem abban, hogy a szerelem mindig eléri a célját, persze nem akármelyik szerelem, csak az igaz szerelem, de hittem benne hogy az enyém igaz szerelem, és lám, igazam volt, mert a szerelem még a halált is legyőzi, hiszen most újra megtaláltalak téged, szerelmem! - és rajongó tekintettel meredt Lemmó arcába, még lépett is egyet felé, de a fiú kinyújtotta a karját, messzire, elutasítóan.

—Ide ne gyere!

Erre Dzseji kacagni kezdett.

—Szerelmem, most már egészen biztos vagyok benne, hogy te vagy Kaled, mert ő is mindig így csinált, amikor meg akartam csókolni! Ha kellett volna nekem

valamiféle végső bizonyíték, hát e gesztusod az volt!

—Hát ez nem lehet igaz, a te agyad még a méreteidhez képest is picike kell legyen! Arra nem gondolsz, hogy másképp lehetetlen jelezni kicsit is udvariasan a határozott visszautasítást?!

—Minek törjem ilyesmin a fejemet, én csak egy buta nő vagyok, és különben sincs más kötelességem, csak hogy kövessem a Szív Szavát! Tudod Kaled...

—Lemmó vagyok!

—De nem az én számomra. Szóval, én apámnak sokadik lánya voltam, és apuci úgy gondolta, papnőnek ad majd engem. És nálunk sok isten és istennő van a vallásban, és úgy döntött, ha majd elérem a megfelelő kort, a szerelem istennőjének papnője leszek. Nekem ez nem tetszett, mert férjhez akartam menni, természetesen Kaledhez... Aztán ebből semmi sem lett, de a papnőségből sem, mert jöttek az emberek... de úgy sejtem, emiatt lehet az, hogy a nagy istennő megsegített engem a szerelem terén, s összehozott veled! Hála és köszönet neki!

—Mondtam már, hogy nem vagyok vallásos.

—Hidd el, ez engem nem zavar!

—Értsd meg jól: NEM VESZLEK FELESEGÜL TÉGED!!!

—Egy darabig még biztos nem, ezt én sem kétlem!

—Soha!

—Na de kedvesem, hogy is mondhatasz ilyen mulatságos képtelenséget! Ne tégy úgy, mintha előre látnád a jövőt!

—Te ne tégy úgy, mintha látnád a jövőt, mert a jövődben nem szerepel az, hogy én a férjed legyek!

—Én a jövőt nem *látom*, hanem *érezem*. Ugyanis nem a szememre hallgatok, de még csak nem is a fülemre, hanem a szívemre!

—Hagyj már a babonáiddal! Értsd meg, nem miattad jöttem ide fel, úgyhogy nem lehetne-e talán fontosabb dolgokról beszélni?! - és szinte könyörgően nézett Ricshire. —Szedjétek már le rólam ezt a kis vakarcsot!

—Nincs is már rajtad. - szólt Éüi.

—Jelképesen értettem!

—Dzseji, gyere onnan, ne alázd meg magadat még jobban! Ezt mint fogadott anyád parancsolom!

—Egyáltalán nem érdekel a megalázkodás, mert én nem érzem annak, és különben is mindent megér nekem az, hogy tudom: eljön még az ideje annak, hogy szeretni fog! Nem lehet másképp!

—Ez teljesen lehetetlen szerintem is, mert ő nem Kaled. Mert Dzseji kedves, mikor is fogtak el téged?! Amikor az történt, Lemmó már igencsak élt, azaz még akkor sem születhetett volna benne újjá Kaled, ha létezne újjászületés!

—Pedig én akkor is biztos vagyok benne, hogy valamiképpen...

—Csak amiatt véled így, mert arcra hasonlóak. De ez akkor is lehetetlen.

—De akkor is úgy lehet ez, hogy valamiképp belément Kaled szelleme. Muszáj hogy így legyen. - ragaszkodott a maga igazához Dzseji.

—Ne haragudj, de erre én is azt mondom, hogy ez örült képtelenség! Lemmó nem volt épp udvarias veled, de alapvetően azért igaza van: örült képtelenség!

—Miért is lenne az, például Kaled újjászületett mondjuk egy tyúkban, kifejezetten azért, mert tudta, hogy azt a tyúkot Lemmó meg fogja enni, és így belékerül! Hiszen közismert az a mondás nálunk, hogy „az vagy amit megeszel”, s tudom hogy ez olyan alapigazság amit az emberek is ismernek, sőt itt nálatok még másféleképp is hallottam: „Amit megeszel, abból Te leszel”!

—Ez így biztosan nem igaz, mert ha igaz volna, akkor minden ragadozó – tehát mi emberek is! - lassanként növényevőkké válnánk, hiszen a ragadozók főleg növényevőket esznek! - mondta Lemmó, közben gúnyosan pillantva a királynőre. Szeretett élcelődni a királynő ezen mániákus meggyőződésén, hogy Csicsija számára a világ legfontosabb csoportosítása aszerint történik, hogy az organizmus mit *eszik*. Ám most melléfogott, mert a királynő elmosolyodott, ő maga is gúnyosan, sőt szinte már-már kegyetlenül, s így szólt:

—Pedig könnyen lehet ám, hogy ennek a Dzseji nevű kislánynak nagyonis igaza van! S erre épp te vagy a bizonyíték, Lemmó! Mert a mi vallásunk is ismeri az újjászületés fogalmát. S habár a mi népünk nem különösebben vallásos, de azért a vallási tanításaink szerint az újjászületés igenis létezik, s épp amiatt nem bölcs dolog megenni élőlényeket, mert akkor megfertőződünk a megevett lény szellemiségével! Mindez tehát azt jelenti, hogy könnyedén elképzelhető a mi vallásunk szerint is, hogy az a Kaled nevű ifjú ragadozó abban a bimbóban született újjá, melyet én beléd oltottam, Lemmó, és ezáltal te legalábbis részben, de Kaleddá váltál! Nem tagadhatod te sem, hogy nagyonis beléd került a bimbóm szellemisége, hiszen emiatt tudod az én nyelvemet, sőt magad mondtad, hogy jó sok emléképpel is rendelkezel!

—De hát hagyj már ezzel a hülyeséggel, ne kezd el te is! Azok a te emlékeid, nem Kaled emlékei!

—Ki tudja, később még mi minden jut majd az eszedbe – lehet tán, hogy azok közt ott lesznek Kaled emlékei is! S íme rögvest undormánynak nevezted Dzsejit, ami a kislány szerint Kaled szavajárása... ez a szememben máris bizonyíték! Elismerem, nem perdöntő bizonyíték, de legalábbis valószínűsítő tényező!

—Hogy is van ezzel a bimbóval?! - vált Dzseji arca érdeklődővé. De Ricsi is szeretett volna erről többet tudni, látszott rajta...

Lemmó sóhajtott.

—Na tessék, Csicsija, most aztán csak amiatt hogy kiszúrj velem, elárultad a titkunkat ezeknek, pedig még az sem biztos, hogy csatlakoznak hozzánk!

—Én megbízom bennük, rokonszenves ragadozóknak látszanak.

—Na ugye, a királynő is a szívére hallgat! - bólogatott Dzseji.

—Inkább arra alapozom e döntésemet, hogy kedvesen bánnak veled, ki magad is rabszolga voltál, és nem tetszik nekik, hogy Lemmó undormánynak nevezett tégged. - válaszolta Csicsija.

—Jól van na, bocsánatot kérek amiért ezt mondtam – sóhajtott Lemmó – elismerem hogy bunkó voltam, na! De ne csodálkozzék ezen senki, mert mégiscsak halhatatlan, hogy alig lépek be, valaki szó szerint a nyakamba ugrik, és letámad azzal, hogy a férje kell legyenek!

—Ez nem letámadás, egyszerűen nagyon megörvendtem, s közöltem veled egy ténnyt.

—Miféle ténnyt?

—Hogy a férjem leszel.

—De nem leszek az!

—Hát persze hogy az leszel! Nem rögtön, de az leszel! Ennek így kell lennie, tehát így is lesz!

—Idefigyelj, ez csak a te habókos gondolatod! Ha belém is került valami Csicsija bimbója miatt, de attól nem változott meg a külsőm, mert az már *korábban* is ilyen volt, márpedig te amiatt gondolod hogy én vagyok Kaled, mert olyan a külsőm mint neki! De ez nem a bimbótól van, érted?!

—Értem én, persze hogy értem, de ez mit sem jelent, mert van olyan is, hogy Sors, hogy Végzet, tudod a legtöbb dolgot velünk kapcsolatban már jóelőre elrendelték Felsőbb Hatalmak, már születésünk előtt, emiatt adtak neked olyan külsőt!

—E szavaid a szememben egyedül azt bizonyítják, hogy vallással mindent és bármit meg lehet magyarázni.

—Megtudhatnám, mi ez az izé, hogy emlékképeket adó bimbó? - kérdezte Ricsi.

—Persze, most már mindegy, elmondom.

—Jó. De gyertek beljebb és üljetek le, úgy kényelmesebb beszélgetni.

Bevezette őket a vezérlőterembe, s itt aztán Lemmó őszintén elmesélte nekik, hogy miért is szerveznek magánháborút.

—Ez a bimbó-dolog igencsak érdekes! - tűnődött el Éüi. —És még érdekesebb, hogy Szutár olyan gyorsan megtalálta a királynő bolygóját... jól ért a számítógépekhez!

—Persze hogy jól ért hozzá, ez a hobbija, ennek él, szerintem a nap 24 órájából 48-at is a számítógép előtt tölt, ha teheti... - vonogatta a vállát Lemmó.

—És kapott ő is bimbót?

—Hogyne, megszereztünk minden lányt Csicsija népéből, akit elhozott a kereskedő e bolygóra, és élt még, és közülük majdnem mindegyiknek volt bimbója, némelyiknek több is, jutott tehát Kockának is bőven belőle.

—Miért, több kellett neki?

—Dehogy, ezt csak úgy mondtam. Egy elég volt.

—És vannak azóta neki is emlékei arról a bolygóról?

—Persze hogy vannak! Alig várom, hogy odamenjek! Nagyon tetszik! - bizonykodott a fiú.

—És a nyelvet is megtanultad így?

—Kiválóan!

—Kérek én is egy bimbót! - szólalt meg Dzseji.

—Minek? - kérdezte azonnal Lemmó gyanakodva.

—Hát mert már azt megértettem, hogy te örökre azon a bolygón akarsz maradni, tehát muszáj hogy én is jól bírjam az ottani meleget, mert hogy is maradhatnék másképp ott, márpedig nekem ott a helyem, ahol Te is leszel, te, az én drága férjem!

—Na hagyd a hülyeséggel, felejts már el engem, de örökre, ha kérhetem, jó?!

—Pedig ha odaköltözzöl – szolt a királynő – akkor az a helyzet Lemmó, hogy kell neked egy feleség is. Én nem kellettem neked, márpedig nálam szebb nőt nemigen lelsz majd a csecsüi nép tagjai közül – ha pedig nem miközülünk választasz, akkor az azt jelenti, hogy más fajból való kell legyen a feleséged! Szerintem Dzseji épp jó volna hozzád, mert láthatóan nagyon ragaszkodik irántad!

—De engem ő nem érdekel, én nem ragaszkodom őutána!

—Pedig a helyedben elgondolkodnék rajta, hogy nem él túl sok olyan nő a világban, aki szerelmes beléd, tehát az illet meg kell becsülni!

—Talán meg is becsülném, ha belém volna szerelmes, de ő azt a Kaled nevű akárcicsodát szereti aki nem én vagyok, s aki már rég meghalt!

—De ő azt hiszi hogy te azonos vagy azzal a fiúval, s ez épp olyan, mintha téged szeretne!

—Ez akkor sem ugyanaz.

—De majdnem.

—De nekem nem is tetszik Dzseji!

—Pedig csinos.

—De nem az én ízlésem, és különben is olyan pöttöm, hogy ha vele volnék úgy érezném, egy pólyással szeretkezem! Állandóan attól félnék közben, hogy ha alul benyomom neki, a vége a száján jön ki, és szembespriccelem önmagamat!

—De Lemmó, fékezd már magadat, túrhetetlen a modorod! - róttta meg őt Jored.

—De ha másképp nem lehet leállítani ezt a két örült nőt! Hát hagyjanak már békén, nem fogom úgysem hagyni, hogy ők irányítsák az életemet! Mi jogcímen tennék ezt?!

—Hát Csicsijának talán van erre némi jogcíme, mert királynő...

—De nem ezen a bolygón.

—De azon a másikon igen, s te épp oda óhajtasz költözni, hogy az alattvalója légy...

—Névlegesen!

—Tehát névlegesen van jogcíme, hogy hasson a sorsodra. Na de nem is ez a lényeg, hanem fiacskám az a baj veled hogy a tojáshéj a seggeden, különben tudhatnád, ha máshonnan nem hát a történelemből, hogy az mindigis úgy volt, hogy a férfiak sorsát a nők határozták meg! Mert a férfi vagy amiatt tett vagy nem tett valamit, mert egy nő mondta neki, vagy amiatt, hogy egy nőt megszerezzen!

—Jó, akkor értse meg mindenki: én nem akarom ezt a Dzseji nevű nőt megszerezni!

—Ne aggódj, ezt megértettem – mosolygott Dzseji – te vagy az aki nem ért valamit, s ez az, hogy én vagyok az, aki meg akar szerezni téged! Ez így volt a szülőbolygómon is, már akkor sem te futottál utánam, kedves Kaled, hanem én teutánad, szóval semmi sem változott...

—Nem beszélgethetnénk másról?! Mert engem például az érdekelne, mennyiért bérelhetnénk ki ezt a hajót csapatszállításra... bár szörnyen kicsi, és azt is láttam hogy sérült! De a semminél jobb lesz talán!

—Megkaphatjátok majdnem ingyen! - mosolygott Éüi.

—Hogyhogy?!

—A következők a feltételeim: siker esetén a királynő kizárólagos koncessziót ad nekünk mindenfajta kereskedésre a teljes bolygójára vonatkozóan! Tehát senkivel nem kereskedik, csakis velünk, illetve rajtunk keresztül! Továbbá, megkapja mindegyikünk a Csücsi bolygó állampolgárságát, kifejezetten díszpolgárságot ráadásul, emellett mindegyikünk Birodalmi Nagyherceg illetve Nagyhercegnői rangot! Magától értetődően ott telepszünk le a bolygóján, ahol csak óhajtunk.

—Ez nem gond. - felelte a királynő.

—Ezenfelül, Kocka, ha olyan kiváló számítástechnikus, azonnal kezdjen neki azon dolgozni, miként tudná felszabadítani Pöttömkét, hogy Pöttömke ne legyen köteles bárkinek is engedelmeskedni, még nekem sem!

—Hú, ez nagyon érdekes téma! Tehát alakítsam át úgy, hogy legyen lázadásra képes?!

—Nem azt akarom hogy lázadjon is, egyszerűen hogy ne legyen rabszolga. Értesz engem?!

—Persze, de ez ugyanaz, mert akkor már ha akar, akár lázadhat is!

—Tudom, de tudom azt is, hogy nem fog akarni lázadni. Meg tudod oldani?

—Fogalmam sincs, de hogy nagyon szívesen foglalkoznék a feladattal, az aztán biztos!

—Pöttömke, jelölj akkor ki egy szobát Kockának, amiben van terminál is, aztán máris nekikezdhetsz a fiatalúr! De vannak még további feltételeim. - nézett Joredre.

—És mi az?

—A pénzeteket mind nekem adjátok. Úgysem elég egy másik úrhajóra, bevallottad. Ebből a pénzből, s abból ami nekünk van, abból tehát kijavítjuk Pöttömke testét amennyire lehet. Tehát minimum befoltozzuk a lyukat. Természetesen tudom hogy nem lesz olyan erős, mint az eredeti páncél volt, de arra jó lesz, hogy lehessen ott újra lakni. Hasonlóképp kibővítjük hátrafelé is őt, hogy több embert szállíthasson el. Ez nektek is érdeketek, mert jobb, ha nem 2-3 tucat fővel támadtok csupán. Emellett veszek fegyvereket is Pöttömkére. Nem kétlem, nagyon gyengék lesznek ahhoz képest, amikhez hozzászokott, de akkor sem lesz már védtelen.

—Nekem tetszik az ötlet. Szóval akkor Kocka már le sem jön a bolygóra, itt marad, hogy Pöttömkét programozza?

—Persze hogy nem megy le, minek menne le?

Jored felkacagott.

—Hát azért, hogy felhozzon néhány kvarclámpát a szobájába, mert már ő is úgy van vele, hogy akkor érzi igazán jól magát...

—Szerintem Lemmó is nyugodtan itt maradhat, kell is hogy itt maradjon valaki, tudniillik kapcsolattartónak, az úrhajó és a bolygó közt. - jegyezte meg Csicsija, közben sandán pislogva a fiatalemberre. Lemmó ki is tört erre:

—A fene egye meg, mindjárt olyasmit mondok hogy magam is megbánom, mi a jó szűznyavalya bajod van velem, Csicsija?!

—Miért beszélsz velem így, nem mondtam semmi csúnyát vagy sértőt!

—Nem a csudát, azt hiszed, nem tudom hogy ezt amiatt mondtad, hogy Dzseji közelében lehessenek, s így ez a tökmag tovább kínozhasson az udvarlási kísérleteivel?!

—Én csak jót akarok neked, Lemmó, mert hálás vagyok neked. Márpedig azt tudom, hogy nem jó dolog ám férfiembernek nő nélkül élnie! No most, én nem kellettem neked, ami nagyon rendben is van, mert Jored mellett szerintem sokkal boldogabb vagyok, mint melletted lennék, hogy mást ne is mondjak, ő nem olyan indulatos fajta mint te vagy... de neked más csecsu lány sem kell! Dzseji ellenben kiválóan alkalmas melléd, mert ha kicsi is méretre, de nagyon ragaszkodó, sőt, úgy tudom ő is valami ragadozóféleség, még ha a silányabb fajtából is... de ezzel nem sértegetni akarom, én nagyon megkedveltem őt, de tényleg és igazán, egyszerűen amiatt mondom hogy silányabb, mert hát nyilvánvaló, hogy ha ragadozni kell, akkor messze esélytelenebb mint te, Lemmó! De attól még ragadozó, mert gondolom húst eszik, tehát kifejezetten hozzád illik, Lemmó! Tehát ne sértődj meg és ne haragudj rám, én csak jót akarok neked! Szóval te ugye idefent maradsz Kockával, ugye?

Jored mosolygott.

—A királynő nagyon diplomatikus, és úgy látom ha a népe talán nem is olyan vad mint mi emberek, de azért adott esetben nem esnek ám kétségbe, ha füllenteni kell, s az indokaikat palástolgatni! Csicsija, én szeretem ha őszinte vagy, miért nem vallod be, hogy egyszerűen arról van szó, hogy megorroltál Lemmóra, amiért nem kellett neki?!

—Ez így ebben a formában nem igaz, drágám. De ha igaz volna se vallanám be, mert diplomácia is van a világon! Különbösen sem akarok összeveszni vele, mert fontos személy ő a csapatunkban, aztán meg a maga módján nem rossz ragadozó ő, és tulajdonképpen nem bánt velem rosszul. Az életemet is megmentette. Én tényleg nem akarok rosszat neki. De azt nem tagadom, hogy rém rosszulesett,

amikor nem is egy alkalommal a fejemhez vágta, hogy én neki nem tetszem, hogy nem vagyok az ízlése és hasonlók.

—Igen, el tudom képzelni, hogy ez rosszuleshet bárki nőnek, pláne egy valahai királynőnek.

—Ennek semmi köze ahhoz, hogy királynő vagyok vagy voltam. Nyilván nem tisztelhettem bennem a királynőt, amikor itt a bolygón nem vagyok királynő, sőt eleinte nem is tudhatta, hogy én királynő vagyok. Ellenben a szépségem épp ugyanolyan itt is mint a Csücsi bolygón, márpedig én ott egy csodálatos szépségnek számítok, teljesen függetlenül a királynői rangomtól! És nemcsak szép vagyok, de az egyik legkiválóbb énekesnő is. Akadnak ugyan akik talán jobban énekelnek nálam, de nem sok ilyen nő van, tehát én akkor is ünnepelek sztár lennék – a ti kifejezésekkel élve – ha nem volnék királynő! Tehát tényleg nagyon rosszulesett a Lemmó felől jövő lesajnálás! No és úgy vélem, hogy bár tényleg megkedveltem Dzsejit, de egészen nyilvánvaló minden épeszű élőlény előtt, hogy ha Dzseji szép nő is a maga bolygóján az ottani viszonyok közepette, de velem összehasonlítva sehol sincs a szépséget illetően! Sőt ahogy hallgatom őt, abban is bizonyos vagyok, hogy ezer évnyi gyakorlás után se fog úgy énekelni, mint én. És a bőre a színét se képes változtatgatni, ami szintén a szépsége rovására megy. Ha tehát úgy adódna, hogy Lemmónak én nem kellettem, aztán emiatt kénytelen beérni Dzsejivel, akkor csak azt mondhatom hogy úgy kell neki, jogos büntetését kapja, s valahányszor csak ez az eszembe jutna, nagy elégtételt éreznék! Ennél jobban nem kívánom megbüntetni őt, de ennyit igazán megérdemelne, pláne, ha ez a számára nem is lenne büntetés, mert alapvetően jól élne a felesége mellett, mert Dzseji nagyon szereti őt! Jól élne, de azért akkor se lenne olyan szép a felesége, mint én, és ez nagyon jó lenne így, igazságos sors volna, mert úgy illik az hogy aki a szépet nem becsüli, az ne is kapjon szépet! Tehát én nem tagadom, drukkolok Dzsejinek hogy megszerezze magának a maga ragadozóját, Lemmót, mert ez jó lenne neki, nekem, és Lemmónak is! Annyi biztos, hogy én maximálisan Dzseji pártján vagyok, és tőlem tellően segítem őt amiben csak tudom!

—Nagyon szépen köszönöm, királynő! - mosolygott hálásan Csicsijára Dzseji.

—Hát ebből nem eszel, fityiszt neked! - vágta rá Lemmó, s még mutatta is a fityiszt a királynő felé. —És nem maradok idefent!

—Ez nem is szükséges – mondta Jored – sőt, muszáj is lejönnöd, hogy megszervezd, hogy amint lehet, felszállítsd ide a rabszolgáidat, a Csicsija népéből való nőket! Kapcsolattartásra meg pláne felesleges lenne itt maradnod, mert azt elintézi Kocka, sőt, nem is ő, de maga Pöttömke! Szóval, Dzseji kénytelen lesz várni rád egy darabig... - vigyorgott.

—Ó, most már ez nem számít, most már boldog vagyok, tudom hogy minden jó lesz, az idő nekem dolgozik...! - mosolygott a kislány.

—Miért is nem tanultam jobban! - sóhajtott a Lemmó. —Ha jobb a bizonyítványom, apám nem szúrja ki a szememet ezzel a Csicsija nevű növény-nővel! Mit vétettem, hogy elkerülnek az igazán jó csajok! Előbb Csicsija, aztán ez az izé, ez a Dzseji...

—Hát igen, miért is nem tanultál jobban! - válaszolta neki Jored. —De ez úgy van fiam, hogy én emiatt nem téged sajnállak, hanem Dzsejit. Jobbat érdemelne nálad. Mert lehetsz te akármilyen kiváló a harcban vagy akár a kereskedésben, ha nem tudod megbecsülni az igaz szeretetet! Szerintem egy idő múlva rádöbben majd, hogy Dzseji ragaszkodása micsoda érték, s akkor érkezel el az igazi boldogsághoz!

—Nagyon jól beszélsz, drágám! - simogatta meg Jored arcát Csicsija.

—Csicsija igazán hálátlan disznó, hogy ennyire beavatkozik a nőügyeimbe, bosszúálló egy fajzat az már szentigaz! - füstölgött Lemmó. —És mindössze amiatt, mert nem az esetem, mert nem esem hasra a szépsége előtt... hihetetlenül beképzelt fruska! Pedig igenis kijelentem, hogy nem is olyan szép, mint képzeli magáról, de annyira nem, hogy bár nekem Dzseji se tetszik, de egy szempontból bizony hogy lekörözi Csicsiját szépségben: nekem sokkal jobban tetszik egy olyan nő, akinek nincsenek szárnyai, mint akinek vannak, mint tehát akár Csicsija is, mert hiszen Csicsijának hat végtagja van, nem négy mint minden normális emberi lénynek, azaz a szememben Dzseji ha kicsi is de jobban hasonlít az emberekre, tehát szebb! Ha Csicsijával hálnék, állandóan úgy érezném, mintha egy *bogár* ölelgetne, mert azoknak van hat végtagjuk! Igen, pontosan, mintha egy rovarral szeretkeznék! Undorító!

—Remek dolog hogy így gondolkodol fiacskám – mosolygott Jored – mert eszerint nem kell rád féltékenynek lennem! És ugye hogy Dzseji esete nem reménytelen, már kezdesz benne észrevenni kedvedre való tulajdonságokat, már kezded szépeknek látni őt...

—Jó, hát akkor tudomásul vettem hogy te Jored ezt hiszed, s ezzel ha kérhetem fejezzük is be a magánéletemben való vájkálást! Induljunk vissza, s tegyük amit kell, másképp sosem repülünk el!

* * *

A készülődés végülis nem tartott soká – fél évig is alig mindössze! Ez igazán nem sok idő, figyelembe véve, hogy ezalatt meg kellett javítsák Pöttömkrét. Az űrben végzett szerelések ugyanis nemcsak hogy nem éppen olcsók, de gyorsnak sem mondhatóak. Szerencsére semmi igazán különleges dolgot nem kellett művelniük. Minthogy lemondtak róla, hogy valami szupererős páncélt építsenek a lyuk köré, csak az volt a lényeg, hogy a világűr hidegével szemben megfelelően szigeteljen, így megtehették, hogy egyszerűen egy nagy bádogdobozféleséget mesterkedtek Pöttömke köré, beborítva őt mindenütt, ahol ez megtehető volt a repképesség és a fegyverhasználat lehetőségének veszélyeztetése nélkül, s így máris igen jelentős rakterületre tettek szert! Külső munkásokat, tehát az űrbeli szerelés specialistáit csak a legminimálisabb mértékben használták fel, nagyjából csak addig, míg a helyszínre, az űrhajóhoz szállították űrkompokkal az alapanyagokat. Pöttömke ugyanis kiszámolta nekik, hogy messze sokkal olcsóbban kijönnek, ha a helyszíni szerelést nem emberekre bízzák, hanem vásárolnak néhány drága, univerzális robotgépet, amik ugyan temérdek pénzbe kerülnek, de valóban csak addig míg megveszik őket, azután már ingyen dolgoznak, mert ő Pöttömke vezényeli mindet távirányítással! Mint mondta, ez neki is kedvére valóbb volna, mert nem unatkozna, meg mert sokkal jobban bízik abban a munkában, amit ő maga végez el önmagán, s nem emberek, akiknek a munkája köztudomásúlag teli van hibalehetőségekkel.

Ricsi megvette a kért robotgépeket, automatákat, s ezután Pöttömke lényegében önmagát építette fel és javítgatta, bővítgette. És elmondta, hogy úgy érzi, mint akinek korábban kilenc ujját levágták a tűzből, de most, hogy kapott automatákat, visszakapott az ujjáiból legalábbis ötöt-hatot!

Pöttömke tényleg csak a külső szerelgetéseket végezte, mert a világűr nem épp emberi lényeknek kellemes környezet. A belső munkálatokat majdnem mind azok

végezték, akik el is akartak repülni velük. Ezek, amint lett egy kis hely is, sorra felköltöztek hozzájuk. Legelsőbben is természetesen azok, akik névleg Lemmó rabszolgái voltak, tehát a csecsüi nők, Csicsija fajtársai. Ők 286-an voltak. Oda-fent a Kóbor fedélzetén ettől kezdve hangos és vidám lett az élet! Csicsija is vidámabbá vált, mert kezdte magát úgy érezni, mint aki valóban királynő... pláne mert e nők nem győzték őt dicsérni, milyen bátor volt, hogy önként ment a rabszolgaságba, azért a halvány esélyért, hogy hátha rá tud uszítani az ellenségre egy ragadozó fajt... és ez úgy tűnik, sikerült is! Milyen okos is a királynő, sőt, nem is okos de zseniális, valóban! És a királynő biztatta őket hogy ne csüggedjenek, mert az teljesen kizárt, hogy ne az emberek győzzenek... csak arra vigyázzanak, hogy *soha* ellent ne mondjanak egy embernek, mert ha az egyszer is bemérgesedik és megüti őket, akkor nekik végük! Amit egy ember mond nekik, akár az emberek legislegcsekélyebbike is, azt azonnal, vita nélkül meg kell tenni, nemhogy szóval de még arcزدüléssel se szabad ellenkezni, mert egy ragadozót semmiféleképp se szabad felmérgetesíteni, még kicsit se, ez nem megengedhető! Ez legfeljebb akkor úszható meg életveszedelem nélkül, ha már van a lány mellett egy másik ragadozó aki a férje és megvédi ilyenkor, de még akkor is óriási a kockázat! Na de egyelőre ez a veszély nem fenyegetett, mert alig volt ember odafent. Még Ricsi is ritkán tartózkodott a körökben, Jored meg szinte *soha*, mert ők inkább odalent a Laksmí felszínén szerveztek mindenfélét az expedícióval kapcsolatban. A lányok tehát szinte úgy rendezték be úrbeli szálláshelyüket, ahogy épp óhajtották, s nem is lehetett emiatt vitás, hogy oda ahol ők laktak, eszméletlen mennyiségű kvarclámpát szereltettek be Pöttömkeivel! Ezellen Éüinek sem volt kifogása, mert e lámpák ára egészen jelentéktelen összeg volt a sok egyébhez képest. Ott tehát ahol a csecsüik laktak, szinte állandóan tombolt a forróság. Messze sokkal világosabb és melegebb volt, mint állítólag a Csücsi bolygón. Csicsija azt mondta, ott ilyen meleg és fényes még akkor sincs az időjárás, ha épp mind a hét Nap tűzne rájuk, de hát most miért is ne rendezzék így be a lakóhelyüket ha tehetik – ez olyan nekik, mintha az emberek megérkeznének vallásaik Mennyországaiba! Ez nekik most igazi kéjbarlang! Már csak néhány jókora fürdőmedence hiányozna a tökéletességhez...

S ezt meghallva Pöttömke épített nekik ha nem is néhányat és nem is „jókorát”, de legalábbis *egy* medencét, ami megvolt húszszor húsz méteres. Több nemigen fért volna el az úrhajóban.

Felköltöztek aztán ide azok a nők is, akik korábban Öuival együtt a bordélyban üzték a gyönyörszakmát. Mármint egy részük jött csak ide, azok, akik rabszolgák voltak, vagy nem azok, de mégis szerettek volna részt venni a Nagy Kalandban. Velük jött ide a bordélytulajdonos is, aki már meg volt fertőzve eddigre maga is egy bimbóval. És azt mondta, nem bánja, ami történt vele. Eleinte bánta, és aggódott, de most már inkább örül a dolognak, mert remekül érzi magát idefent abban a sok kvarclámpás „gyönyörbarlangban”, amit a csecsüi lányok készítettek maguknak, de különben is állandóan incselkednek vele, mosolyognak rá, dicsérik, és nagyon tetszik nekik, hogy velük tart ő, az ember, ő, aki a szemükben egy félelmetes ragadozó, de olyan, aki a pártjukon áll... igaz, kissé fél attól, mi lesz majd ha harcolni kell, de reméli, igaza van a királynőnek, és a rarakugik fejvesztve menekülnek majd előlük!

Más emberek is felköltöztek lassanként az úrhajóba, azok természetesen, akik kaptak már bimbót egyik-másik csecsüi lánytól... és persze ők is mind beadták a vagyonukat a közösbe, mert ez az ő érdekük is volt. A bizalom Jored és a királynő

vállalkozása iránt ugrásszerűen megnőtt, miután kiderült, hogy van egy űrhajó is végre, amivel elrepülhetnek! Igaz, sokan lesajnálták, hogy hát ez rém kicsi űrhajó, és különben is sérült... csakhogy amennyit ez ártott a hírnevüknek, legalább annyit használt, hogy elmondhatták, hogy hát ez az űrhajó olyan, amilyen, de az is biztos hogy nem a Laksmín gyártották, hanem a Földön, márpedig azok aztán értenek a haditechnikához! És ez nem ám egy bumfordi kereskedőhajó, hanem kifejezetten hadihajó! Az igaz hogy sérült, de majd kijavítják. Az is igaz, hogy kicsi, de lényegesen könnyebb egy kis hadihajót megtoldani hogy több minden férjen bele, mint egy eleve nagy kereskedőhajót átalakítani hadihajóvá...

Különben meg még többen lettek hamarosan. Úgy esett, hogy amint építették egyre nagyobbá Pöttömke testét, bővítéseket toldva mindenhová, ahol ez lehetséges volt egyéb funkciók elrontása nélkül, kiderült, hogy ha megépítenek egy jókora szobaféleséget hátulra, két nyúlvány közé, mely nyúlványok különben a hátsó szárnylézereket hordozták, akkor ez csak úgy lehetséges, ha ez a jelentős nagyságú belső tér három és fél méter magas lesz. No és Ricsi is és Lemmó is sokat tanakodtak azon, hogy ezt miként használják fel! Nem volt mindegy, mert e terület húszszer négyzetméter alapterületűnek ígérkezett. Az nyilvánvaló volt, hogy három és fél méter magasság teljesen felesleges egy emberi szállás céljára. Két és fél méter bőven elég lenne. De akkor a maradék egy métert semmire se tudják használni...

A közelben volt Dzseji is, aki el nem maradt volna sosem Lemmó mellől, ha a fiú idefent időzött, s most megszólalt a kislány:

—Csináljátok úgy, hogy az egyik rész legyen két méteres, a másik másfél méteres! A két méteresben laknak majd emberek, mert hiszen többnyire azért két méternél alacsonyabbak vagytok – a másfél méteres részbe meg szerintem kéne vásárolnotok többeket is az én népemből! Én amilyen apró vagyok, könnyedén elboldogulok bármi másfél méter magas helyen, még a fejemet sem kell lehajtanom hozzá... és én is örvidenék, ha többek is meg lennének mentve a népemből!

—De hiszen nektek semmi hasznokat nem vennénk a harc során. - ellenkezett Lemmó.

—Hogy is ne vennétek hasznunkat – a lézerfegyvert mi is el tudjuk sütni, az nem nehéz...

Minthogy jobbat nem tudtak, ebben meg is egyeztek. Pláne, mert Lemmó úgyis kellett hogy vegyen néhány rabszolgát. Hiszen ő még mindig nem árulta el édesapjának, hogy elmegy maga is erre az expedícióra, apja úgy tudta, hogy a fia a lestrapált rabszolgákkal kereskedik... na de azokat akik Csicsija népéből származtak, felvitte mind a Kóborra! Ez még nem volt gyanús, hiszen mondhatta és mondta is, hogy ezeket mind eladta Csicsijának – de ha hamarosan nem vásárol más rabszolgákat, gyanús lesz! Ebbe belegondolva már nem is zárkózott el Dzseji ötlete elől. A Dzseji népébe tartozó nők természetesen mind olyan aprók mint Dzseji maga, és ahogy elnézegette a kislányt, úgy gondolta, hogy ezek se használhatóak sokkal többre mint Csicsija, sőt annyira sem, vagyis nagyon valószínű, hogy aki egy effélet megvesz, az nem bánik vele túl kedvesen, mert minek is ha olyan értéktelen! Ezeket tehát olcsón megveheti, s jó eséllyel mind igencsak lestrapálva néznek majd ki. Teljesen hihető lesz, hogy velük óhajt kereskedni!

Meg is vásárolt belőlük úgy hamarjában vagy tizenötöt, akikre rátalált néhány rabszorgaeladási hirdetést nézegetve, de ekkor kiderült, hogy e lányok bő fele még csak meg sem tanulta a laksmii nyelvet! Annyira se becsülte őket a gazdájuk, hogy e nyelvtanulásra lehetőséget biztosítson nekik. Ez olyan nagyon nagy baj

még nem is lett volna Lemmó számára, hiszen nem a lányokkal akar beszélgetni hanem a gazdájukkal, attól függ, eladja-e a rabszolgalányt vagy sem, a rabszolganak ebbe nemigen van beleszólása – csakhogymikor már megvett egypár effélét, s épp egy újabbat vásárolt meg, egy különösen lestrapált, össze-vissza vert nyomorultat, akkor midőn ezt a légpárnásán az úrkomp felé vitte, azt vette észre, hogy hirtelen ráfonódnak a torkára a hátul ülő lány ujjai, a lány fojtogatja őt, és ha kicsike volt is, de ezen ujjakban igazán jókora erő rejtkezett... és Lemmó majdnem megfulladt, kapkodott az ujjakhoz, de azok ha erősek voltak is, ám oly vékonyak, hogy nemigen bírta megfogni őket... s különben is, a lány ujjain tapadókorongok voltak, amikkel hihetetlenül erősen tapadt Lemmó bőrére! Tényleg mintha egy polip fojtogatta volna őt! És miközben Lemmó a torka felé kapkodott, nem foghatta a légpárnás kormányát, a gépe ide-oda kezdett el kacsázni az úton, majdnem nekiment hol a szembejövő járműveknek, hol a korlátnak...

—Nyughass már, nem bántalak! - nyögte nagy nehezen. De hiába, a lány nem értette ezt, nem értett Lemmó nyelvén, és amilyen állapotban volt, hát Lemmó nem is csodálta hogy nem bízik benne, amikor ő is ember, azok közül való, akik e lányt elfogták és megkínózták... persze hogy bosszút akar állni, ha teheti!

Már sötétedni kezdett előtte a világ, és tudta hogy vége, megfojtja őt a lány, ha valamit ki nem talál... Végül mást nem tudott, a zsebébe nyúlt, ahol mindig hordott egy rugóskést, most ezt előhúzta, kipattintotta a pengét, s belevágta azt a torkát fojtogató egyik ujjba. A fojtogatás azonnal abbamaradt, s Lemmó ruháját élénkpiros vér borította be. De ezzel nem törődött, élvezte hogy újra lélegezhet, levegőért kapkodott... és persze gyorsan leállította a légpárnást az út szélén, holott itt tilos is volt megállni. De most ezzel nem törődött. Hátra is fordult... abban a pillanatban kénytelen volt elrántani a fejét, mert bár úgy látta, csontig elvágta a leány egyik ujját, ám a lány a másik kezével a szeme felé szúrt.

—Nyughass már, nem bántalak! - kiáltotta Lemmó. Sajnos maga is tudta, hogy ez hiábavaló – ha a lány nem érti amit mond, csak azt tudhatja hogy most kiabál vele, az meg éppenséggel nem egy bizalomgerjesztő dolog...

Végül mentőötlete támadt. Szeme sarkából egyfolytában a reszkető kis lényt nézve felhívta a Kóbort a kommunikátorán. Maga Csicsija fogadta a hívását.

—Hallgatlak! - szólt a királynő roppantul előkelően.

—Hali, vészhelyzet van, add gyorsan Dzsejit!

—Nocsak, épp őt? Ennyire megszeretted mégis?!

—Most ne humorizálj azistenit, mondtam hogy vészhelyzet van, mert velem van Dzseji egy fajtársa, és vagy ő öl meg engem vagy én ölöm meg őt, ha nem tudom megértetni vele, hogy a jóakarója vagyok!

—Húha! Máris adom!

Dzseji pillanatok alatt megértette, mi a baj, és boldogan vállalta a tolmácsolást – bár ez nem is volt igazi tolmácsolás, mert Lemmó csak annyit csinált, hogy oda-lökte a kommunikátort a rabszolgalánynak, aki meglepve hallotta, hogy abból a saját nyelvén szólnak hozzá! Ennek igen megörvendett, és hamar megnyugodott, sőt sírni kezdett meghiúsultságában és örömeiben, és még azt is engedte, hogy Lemmó bekötözze az ujját. És közben egyre csak csiripelt valamit, amivel kapcsolásban Dzseji azt tolmácsolta Lemmónak, hogy a lány, akit úgy hívtak hogy Seóna, bocsánatot kér tőle amiért megtámadta.

—Rá se ránts, azután hogy egy másik rabszolgafajzat moszatokkal tömte tele a sejtjeimet, ezután nekem már úgyis minden olyan mindegy... - legyintett Lemmó nagyvonalúan.

Ezek után viszont célszerűnek látszott magával vinni a további efféle utakra Dzsejit! Az egész ugyan a királynő ötlete volt, s Dzseji korábban igazán nem kíváncszott le a bolygóra a Kóbor biztonságából, de mindjárt másképp vélekedett erről, amikor megtudta, hogy eközben végig Lemmóval – vagy ahogy ő nevezte Kaleddel – lehet, és segíthet a fiatalembernek mint tolmács!

Persze, Dzseji hivatalosan még Ricsi rabszolgája volt. Emiatt hogy ebből baj ne legyen, Ricsi írt neki „távozási engedélyt”, melyben felhatalmazta a leánykát, hogy – úgymond Ricsi érdekében – oda mehet ahová akar, felügyelet nélkül is. Ez nagy kegynek számított a Laksmín, csak a rendkívül megbízhatónak tartott, és rendkívül értékes rabszolgák kaptak efféle okmányt. Ez valójában a legislegnagyobb kitüntetésnek számított, amit a Laksmín egy rabszolga egyáltalán elérhetett, ennél több csak az lehetett, ha a gazdája felszabadítja – de az azzal járt együtt, hogy el kellett hagynia a Laksmít, mert a törvény szerint a Laksmín nem élhetek holmi felszabadított rabszolgák.

Természetesen nem is volt gyakori, hogy egy rabszolga ilyen igazolással mászkáljon. Ezt tényleg csak olyanoknak adták, akiket a gazdájuk jórészt családtagnaként kezelt, akit valószínűleg felszabadított volna, ha nem olyan lett volna a törvény, hogy ekkor el kell válniuk, mert felszabadított rabszolgája el kell hagyja a Laksmít. És veszélyes is volt ilyen okmányt kiállítani, mert bár egyébként is úgy szólt a törvény, hogy mindenki felelős a rabszolgái tetteiért, de az is ki volt jelentve, hogy aki ennyire szabadjára engedi a rabszolgáját, az *fokozott* felelősséggel tartozik mindenért, amit a rabszolga művel, anyagilag is és büntetőjogiilag is! Amit a rabszolga tesz ilyenkor, az olyan, mintha a rabszolgatartó tenné! Egyetlen kivétel volt: a rabszolga ilyenkor sem köthet szerződést az ura helyett. De ha egy közönséges rabszolga öl meg valakit, az ura semmiképp sem megy börtönbe emiatt, csak anyagi kártérítéssel tartozik. Ha ellenben egy efféle igazolást kapó rabszolga öl meg valakit, azt úgy tekintik, hogy a rabszolga ura gyilkolt, s bár a gyilkos rabszolgát kivégzik, de a tulajdonosa sem ússza meg, igaz, ki nem végzik, de börtönbe kerül hosszú-hosszú időre, mert úgy tekintik, bűnrészes a gyilkosságban, hiszen ő teremtett olyan körülményeket, hogy a rabszolga könnyen gyilkolhasson!

Ricsi természetesen teljesen tisztában volt vele, hogy ez mekkora felelősség, de tudta ezt Dzseji is, aki nagyon alaposan kiművelődött Ricsi mellett, s bár semmi-féle iskolába sem járt, de valójában tudott bőven annyit mostanára már, mint egy intelligensebb végzős középiskolás. És nagyon örvendett az igazolásnak, s mondta is, hogy most már aztán semmiképp sem kétli, hogy Ricsi valóban a saját lányának tartja őt!

—Ez annál is több – mondta neki Ricsi – mert ha lenne egy igazi lányom, s az gyilkolna, azért még senki sem sittelne le engem! De ha te követsz el valami cifra hülyeséget e papírral a kezeden, akkor nekem végem, kész, kampec, megyek a dutyiba! Miattad! Ez irántad való bizalmam legékesebb jele, és elég félve nyomom a kezeden, mert szilárd meggyőződése, hogy nem vagy teljesen normális, hiszen minden józan elme előtt nyilvánvaló, hogy Lemmó nem azonos Kaleddel, te mégis ezt hiszed! Na de ez még hagyján is volna, hanem még ennél is inkább elment az eszed, teljesen beleőrültél a szerelembe, pedig Lemmónak nem kellesz, és minek futni olyan szekér után, ami nem vesz fel téged! Ámde muszáj kiadnom neked ezt az igazolást, mert akármikor elkeveredhetsz Lemmó mellől, aztán akkor csúnya dolgok történhetnének veled, ha rád fogják, hogy szökött rabszolga vagy! Na de majd figyeld csak meg, ha ezt az okmányt megmutatod, még a hatósági emberek is mennyivel több tisztelettel beszélnek majd veled, majdnem úgy bánnak veled,

mintha emberi lény volnál! Rabszolgavadászoktól sem kell félned, mert azok sem hülyék, és eszükbe sem jut olyan rabszolgába belekötni, akinek van ilyenje, mert tudják, hogy ha valaki ezzel ajándékozott meg egy rabszolgát, akkor az csak úgy lehet, ha alig szereti kevésbé mint önmagát, tehát rémségesen megorrolna azokra, akik az ő szeretett rabszolgáját megölik, megverik, megerőszakolják, vagy más-hogy kegyetlenkednek vele. És ilyesmit minek kockáztassanak... te tehát, Dzseji, most lényegében megfelelsz rangban valami rém fontos üzletkötőnek, hivatalnoknak, jelenleg ahhoz is jogod van, hogy pénz legyen nálad, amiért vásárolhatsz is, persze amit veszel hivatalosan nem a tied lesz hanem az enyém, de azért vásárolhatsz mégis, szóval most majdhogynem szabad ember vagy! Nem vagy az jogilag, de gyakorlatilag majdnem! Nagyon kérlek el ne kövess semmi idiótaságot ha kedvelsz engem, mert akkor iszonyúan kiszúrsz velem!

Dzseji most Ricsi derekára ugrott fel, átölelte és megpuszilta.

—Dehogy akarlak én kellemetlen helyzetbe hozni téged! Tényleg szeretlek! Akár lettem volna szívesen a te feleséged is, de hát neked ott van Éüi... és bár az én hazámban cseppet sem szokatlan, hogy egy férfinak több felesége van, de tudom, hogy ez nálatok nincs így. És jobb is így ez ahogy most van, mert így Kaledé lehetek... mert tudom, érzem, hogy megszeret majd ő engem... de tényleg nagyon hálás vagyok neked, Ricsi, mert te mentettél meg az előző gazdámtól, aki iszonyatosan bánt velem, s ezt sosem feledem! - azzal leugrott róla. —Különben is, hiszen úgy döntöttünk hogy a lányod vagyok, s mióta is akarna egy lány rosszat az ő apukájának?!

A beszélgetést hallotta Csicsija is, s mert Jored épp maga is jelen volt, a királynő most így szólt a férjéhez:

—Illene hogy adj nekem is ilyen izét, amivel szabadon járhatok.

—No még csak az kéne! Felejtsd el de örökre!

—Hát nem szeretsz már?!

—Hogy a csudába ne, kész vagyok akármikor életemet adni érted! Csakhogy a te eseted és Dzsejié merőben más! Dzseji már sok-sok éve itt él e bolygón, jól ismeri a szokásokat, de te egyáltalán nem. A te fejed teli van zavaros gondolatokkal arról, hogy ragadozók meg növényevők... más se hiányzana nekem, mint hogy elmenj valahová egyedül, aztán hogy napozz egy kicsit, levedd a ruhádat a sűrű tömegben!

—És miért is ne, sok rabszolga jár meztelenül, láttam.

—Így igaz, de csak azok a rabszolgák, akiket a gazdájuk oly értéktelennek tart, hogy sajnálja tőlük a ruhát is, s még ezek is csak az esetben, ha a gazdájuk különben is szegény, azaz majdhogynem csöcselék! Ezzel tehát szégyent hoznál rám! Különben is: ha egy közönséges rabszolga jár meztelenül, nem számít, de amint kiderül hogy neked van ilyen igazolásod, lesittelnének engem közszemérem sértésért! Abban a pillanatban ugyanis hogy ilyen igazolásod van, amit teszel, olyan, mintha én tenném. Márpedig egy rabszolga, az járhat meztelenül, de én aki nem vagyok rabszolga, én nem.

—De nem te járnál úgy!

—A törvény szerint igen, mert épp olyan volna.

—Ez hülyeség, attól hogy lesz olyan igazolványom, én nem leszek azonos veled!

—Testileg nem, de jogilag igen.

—Ez akkor is hülyeség.

—Igen, de a hülye törvény is törvény. Azaz be kell tartani! Különben meg szerintem a törvényalkotók is tudják, ez mekkora hülyeség, és kizárólag amiatt ilyen

a törvény, hogy elrettentsék a rabszolgatartókat attól, hogy sok ilyen igazolást osszanak ki, mert nem érdeke a társadalomnak, hogy sok majdnem-szabad rabszolga kóboroljon az utcákon. Szóval eszem ágában sincs kiadnom neked efféle igazolást, mert életembe le merem fogadni, hogy órákon belül nagy bajba kerülnél, de én is. És ennek semmi köze az irántad érzett szerelmemhez vagy szeretetemhez, kizárólag a tudatlanságodhoz! De meg különben is felesleges lenne neked, mert minek is mennél te már le a bolygóra, maradj te csak idefent, ez a hely biztonságos neked, de odalent...

—Miért, mi történhetne odalent? - kérdezte Csicsija, mert a férfi elhallgatott.

—Nem tudom, de akármi is. Mindenesetre, idefent csak olyanok élnek akik a barátaink, de ez nem így van odalent a bolygón!

Hogy ezen utolsó mondattal Jored mekkora igazat mondott, arról nem is sokára nagyon alaposan meggyőződhetnek.

A dolog úgy kezdődött, hogy értesültek egy nagyobb rabszolgaszállítmányról, melyben volt néhány csecsüi lány is, és még többen Dzseji népéből. Minthogy még volt helyük ott, ahol a Dzseji-féléket óhajtották elszállásolni, s főleg mert Csicsija a kötelességének érezte mindenki megmentését aki vele egy népből való, így Lemmó lement a bolygóra Dzsejivel együtt, hogy megvásárolja ezeket. Vele tartott Csicsija is, mert őt meghívta egy tévétársaság, hogy interjút készítsen vele. Emiatt természetesen Jored is vele ment. Ez muszáj is volt, így, hogy nem adott a nőnek távozási engedélyt, de különben is helyesnek tartotta, ha vigyáz rá. Csicsijának néha még fura elképzelései voltak az emberek szokásairól. Például a múltkor Jored elkapott egy nagy döglegyet mely beszemtelenkedett a szobájába, és agyonnyomta a legyet. Aztán persze ki is dobta azt a szemetesbe, ne csúfítsa el a döglegy-tetem a lakást. S erre Csicsija megkérdezte, hogy miért pocsékol, miért nem eszi meg a legyet, ha már elkapta?! Jored csak ámult. És magyarázgatta, hogy az emberek nem esznek rovarokat, legalábbis nem legyeket. Mire Csicsija azt kérdezte, miért nem, mérgezőek-e? Mert ha nem mérgező a légy, akkor úgy illene, hogy az emberek megegyék ezeket is, ha már egyszer ragadozók!

Elmentek tehát a rabszolgapiacra, s meg is találták a kereskedőt, aki körül ott állt vagy negyven rabszolga. Ő természetesen nem állt, hanem ült – bár amikor érdeklődők közeledtek felé, udvariasan felállt.

A rabszolgák különben nem holmi szabad területen voltak, hanem egy nagy, fedett csarnokban. Egészen úgy nézett ki, mint egy jókora bevásárlóközpont. Itt különböző standokat lehetett kibérelni, s mindegyik efféle részleg fel volt szerelve minden szükségessel – voltak például bilincsek a falhoz erősítve, az engedetlenbb rabszolgák részére. De most nem volt senki odaláncolva, mert e rabszolgák nyugodtak, békések voltak. Persze hogy azok voltak – majdnem mind Dzseji népéből származott, és ők már megtanulták, hogy jobb ha nyugton maradnak, mert semmi esélyük az emberekkel szemben. Tíz lány Csicsija népéből való volt, de ők bár éltek, ám olyan nyomorult állapotban voltak, hogy csak kornyadoztak a gyengeségtől – nyilván a fényhiány miatt soványodtak így le.

S itt érte őket a meglepetés – kiderült, hogy a kereskedő ezen lányok darabjáért teljes húszmillió garast kér!

Ezen igazán megdöbbenek hőseink. Szemérmetlenül magas ár! Bár előfordult néha, hogy egy-egy rabszolgaért ennyit kérjenek, na de az olyan is kellett hogy legyen, nem valami az éhhalál szélén álló, girhes roncs... aki ráadásul egészsé-

gesen is oly gyenge, hogy semmire sem jó, sőt, hiszen ezekkel még csak beszélgetni sem lehet, mert még nem tudják a laksmii nyelvet!

—Mitől ment fel így ezeknek az ára? - kérdezte gyanakodva Jored.

—Egyszerűen amiatt, mert tudom, hogy úgyis megveszitek őket. - vigyorgott a kereskedő már-már szemtelenül. —Mert hát én láttam több híradót is, melyben téma volt, hogy ez a Csicsija nevű nő felszabadító háborút szervez, és csak a vak nem jön rá, hogy te szerelmes vagy belé, azaz nem akarsz majd tőlem úgy elmen-ni, hogy meg ne vedd ezeket a kis girheseket, mert ha így teszel, Csicsija megha-ragudna rád!

S ekkor másvalami is történt. Miközben e felháborító ár hallatán Jored is és Lemmó is csak tátogtak a meglepetéstől, a kereskedő rabszolgái közül valaki hirtelen csivitelni kezdett. De nem a csecsüi lányok egyike, hanem a Dzseji népébe tartozó egyik lány. S bár e nyelvet egyik férfi sem értette, sőt még Csicsija sem, de Dzseji bizony nagyonis hogy igen! Mert az egyik hátrébb álló lány kiál-totta feléje e szavakat:

—Hé, te ott, te nem Dzseji vagy?! És ki az ott melletted, aki úgy néz ki, mint Kaled?!

Dzseji odakapta a fejét, és úgy elálmélkodott, hogy két szép nagy füle mint a tölcsér meredt előre a megszólaló felé.

—Ki vagy *te*?! De hiszen... hiszen... hiszen... ez nem lehet...

—Ó, Dzseji, hát nem ismersz már meg?! Jakirati vagyok, Kaled húga! Kérlek, kérlek... úgy látom te ha rabszolga vagy is itt, de nagy megbecsültségben, mert nem úgy nézel ki, mint akit gyakran vernek, és szép ruhákban jársz, kérlek ments meg innen, kérlek szólj a gazdádnak, hogy vegyen meg!

—Épp azért jöttünk, hogy megvegyünk innen mindenkit, csak az a baj, hogy ez a kereskedő felháborítóan magas árat szab. De majd meglátjuk.

—Ne hagyj itt, kérlek!

—Eszem ágában sincs. Hogy is tehetnék ilyesmit, nem hagyhatom rabságban annak a hűgát, aki a férjem lesz!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy ez a férfi itt mellettem nem más, mint az újjászületett Kaled! Te nem tudod szegénykém, de bátyád a karjaimba lehelte ki a lelkét, ám előtte még látta az emberek úrhajóját leszállni, és azt mondta, hogy emberként akar újjászületni! Ez tehát biztos így is történt, mert ő olyan jó volt hogy muszáj hogy e kívánsága beteljesedett lett legyen, pláne mert halála előtt megmentette az életemet is! Az igaz hogy nem volt belém szerelmes, de azért megmentett, szóval különben is tartoznék az emlékének annyival, hogy megmentem a hűgát.

—Igen, igen, igen, tartozol ennyivel Dzseji, ne hagyj itt engem, könyörgök, itt nagyon rossz...

—Ne hisztizz, mondtam hogy nem hagylak el!

—Szólj neki! Hogyhogy nem ismer meg engem, ha ő Kaled?!

—Ő már nem Kaled, hanem csak az *újjászületett* Kaled. Most az a neve, hogy *Lemmó*. Bár én most is Kalednek hívom, még ha ez bosszantja is, de így hívom, hogy szokja csak a gondolatot... Magától értetődően nem emlékszik előző életére, ez így szokott lenni, tudod jól. De számtalan bizonyítékom van rá, hogy ő Kaled, nemcsak a külseje hasonlósága az egyetlen bizonyítékom, és persze hogy meg-mondom neki, ki vagy te, de nem most, mert akkor a kereskedő csak még feljebb srófolná az árat.

—De mondd meg neki, mert te úgysem menthetsz meg, te is biztos rabszolga

vagy, de ő ember, ő megteheti, mondd meg neki, hátha megismer engem...

—Ugyan már, engem sem ismert meg, sőt, elárulom, még csak nem is szeret, épp úgy nem, mint ahogy régen sem tette, nem is hiszi, hogy ő volna Kaled, de ez nem zavar különösebben, mert most már minden rendben lesz, és tudom hogy idővel úgyis a felesége leszek, ez így lesz ez biztos, mert ezt Felsőbb Hatalmak előre elrendelték, ha ugyanis nem így lenne, akkor nem is kerülünk össze! És ha nem is szeret, de rendesen bánik velem. Különben meg én nem is az ő rabszolgája vagyok, hanem egy másik ember rabszolgája, akinek Ricsi a neve. De ő is nagyon rendes. Na de most ne zavarj, mert dolgom van, s épp a te érdekedben!

A kereskedő némileg aggódva követte figyelemmel e beszélgetést, amiből ugyan mit sem értett, de annyit hallott azért, hogy a rabszolgák köréből hitetlenkedő zúgás tör ki. Természetesen akkor álmélkodtak, amikor Dzseji azt mesélte, hogy az az ember aki mellette áll, az az újjászületett Kaled lenne. Már-már attól tartott, lázadás kezdődik, aminek nem örült volna, nem mintha félt volna e gyenge rabnőktől, de ha a lázadást csak úgy tudja leverni, hogy némelyiküket megöli, az neki nagy kár! Dzseji most hozzá fordult.

—És mennyiért adod a nem Csicsija népéből való rabszolgákat?

—Az ő áruk olcsóbb, mindössze ötszázezer garas. Kivéve őt – mutatott Jakiratira – mert ő tízmillió.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy ha nem tévedek hát régi ismerősök találkozása történt meg itt, vagyis miért is ne emeljem meg az árát, amikor ennyiért is eladhatom!

—Igen, Jakirati régi ismerősöm, csak hogy most mégis melléfogtál. - felelte nyugodtan Dzseji.

—Amennyiben?

—Amennyiben láthatod rajtam, hogy nem vagyok emberi lény. Rabszolga vagyok. Ez kiszúrja mindenki szemét már a külsőm alapján is. Annyi igaz, hogy nagy kegyben állok a gazdám előtt, aki sok mindent megtesz nekem ha szépen kérem, de csak nem képzelsz te olyasmit, hogy ennyi temérdek pénzt kiadna csak amiatt, hogy megvegye valamely régi ismerősömet?! Mióta adnak ki ennyi pénzt egy rabszolga szeszélyének kielégítésére?! Ilyen mulatságos képtelenséget nem gondolhatsz komolyan!

—Azért én megkockáztatom a dolgot. - és Lemmóra nézett, de még mindig Dzsejihez beszélt. —Olyan szép ruhában pompázol, hogy ha képtelenségnek tűnik is másoknak, de én nem tartom teljesen lehetetlennek, hogy megveszi a barátnődet!

—Most nagyon-nagyon melléfogtál! - kacagott fel Dzseji. —Lemmó úr ugyanis nem a gazdám.

—Mindegy, akkor megveszi majd neked ő – intett a kereskedő a fejével Jored felé – akiről tudom is, hogy Jored a neve.

—De Jored sem a gazdám. Az én gazdám Ricsi, aki most nincs itt.

—Valamelyikük pedig a gazdád kell legyen, másképp nem lehetnél itt.

—Pedig nem hazudok. Tudod ugye, hogy ez micsoda? - azzal Dzseji előhalászta a zsebéből a távozási engedélyét, s a műanyaglapot a kereskedő kezébe nyomta. Az alaposan megnézegette, sőt, ő meg egy kis rádiótelefon-szerűséget húzott elő a zsebéből, amibe belecsúsztatta e lapot, de hiába, mert a kis készülék azt jelezte ki neki, hogy az igazolvány eredetinek tűnik. Vissza is adta azt Dzsejinek.

—Hát gratulálok neked, mert nem sok rabszolga tud így bevágódni a gazdájánál... na de akkor ez csak eggyel több ok arra, hogy sok pénzért adjam a barátnődet!

—De kinek? Mert Ricsi nincs itt.

—Majd szólsz neki, és megvásárolja.

—De nem tudja megvenni, mert nem lesz már rá ideje. Ugyanis holnap indulunk. - hazudta Dzseji rezzenéstelen arccal. Ha a kereskedő lehet olyan pofátlan, hogy ennyit kér, akkor ő is lehet olyan pofátlan, hogy füllent!

—Holnapig még sok idő van hátra.

—De nem neki. Ő már nem jön le a bolygóra. Felügyelnie kell az indulásra. Tesztelni a hajtóműveket, a fegyverrendszereket, a berakodást is ellenőrizni, ésatöbbi-ésatöbbi! Egy hadi vállalkozás komoly dolog, még akkor sem fog lejönni ide most az utolsó pillanatban egyetlen rabszolga kedvéért, ha amúgy hajlandó lenne kiadni ennyi pénzt a kedvemért – amit azért erősen kétlek.

—Jó. Űgyesen alkudol, ez tetszik nekem! Legyen nyolc millió!

—Még mindig nem értesz engem. Nyolcmilliót sem fizethet neked ki, mert ő nincs itt! Hogy is tehetné meg, ha nincs itt!

—Hívd fel.

—Eszem ágában sincs felhívnom, megharagudna, ha zavarnám. De különben sem érnél vele semmit, mert sosem vett még semmit sem banki átutalással, csak készpénzzel fizetett. De az csak úgy volna lehetséges, ha itt lenne személyesen. Ám nincs itt.

—Akkor mit akarsz?

—Megveszem tőled én.

—Lehetetlen, még a magadfajta kivételezett rabszolga sem köthet szerződést az ura nevében.

—De ha készpénzzel fizetek, az nem szerződéskötésnek minősül, csak vásárlásnak. Vásárolnom meg már szabad, tudhatod.

—Mennyi lehet nálad, húsz- vagy harmincezer?! Azzal semmire sem megyek!

—Ötvenmillió. - felelte nyugodtan, szemrebbenés nélkül Dzseji, azzal a nála levő kistáskát kinyitva, meg is mutatta a pénzt a kereskedőnek.

—Hú... hát téged aztán valóban nem fog szűken a gazdád!

—Valóban nem. De azért nehogy azt hidd, hogy ennél többet kapnék, ha most még kérnék tőle...

—Na hát ez esetben semmi akadályja annak, hogy megvásárolj a barátnődet! Van rá bőven elég pénzed!

—Mulatságos dolgokat beszélsz. Hát nem tudod-e, hogy az úgy van, hogy hiába kaptam eltávozási engedélyt, de amit megveszek, az nem az enyém, hanem a gazdámé?! Persze abból semmi baj nem lenne, ha vennék valami csemegét, s megeszegetném, de gondolkozz már kérlek: ha megveszek egy rabszolgát, az Ricsi lesz, nem az enyém, mert hogy is lehetne rabszolgája egy másik rabszolgának!

—Jó, vedd meg akkor Ricsinek.

—Aha, és abban a pillanatban kegyvesztett leszek előtte! Ő amiatt bízott rám ennyi pénzt, mert bízik benne, hogy nem költöm el ostobaságokra, nem pocskolólok el! Amint azonban kiadnék egyetlen valakiért ennyit, visszavonná a távozási engedélyemet, soha többé nem adna nekem semmi pénzt, sőt még az is biztos, hogy nagyon megbüntetne! Mert persze hogy ezt tenné, te talán nem így tennél a pazarló rabszolgával?! Ezt tehát nem tehetem, ennyit nekem egyetlen barátnő sem ér meg. Hanem annak nincs akadályja, hogy megkapd mind az ötvenmilliómat, de csak akkor, ha ezért elvihetem az összes rabszolgádat, aki most itt van!

—Ne szórakozz, hiszen már a csecsüi lányok darabját is húszmillióért akarom adni, de még ha leengedem is az árukat a felére, akkor is, e pénzért belőlük

kaphatsz épp ötöt, de hát vannak kétszer ennyien is, és még ehhez jönne vagy harminc a te népedből valókból!

—Igen, ha így számolsz akkor úgy tűnik hogy keveset fizetek. De most számolj másképp! Ezek a csecsüi lányok ahogy most kinéznek, nem érnek tízezer garast sem. Ahogy múlik az idő, egyre kevesebbet érnek, és nemsokára meghalnak.

—Nálatok sem halnak meg!

—Mert mi ismerjük a titkot, miként lehet őket meggyógyítani. De te ezt nem tudod! Szóval a tíz lány ér összesen valami százezret – talán. Nagy jóindulattal számolva. Ehhez jön hozzá az a harminc, akik a fajtársaim. Ők sem érhetnek többet, mint tízezer, hiszen olyan kicsik vagyunk. De érjenek mondjuk hússzezret, mert ők mégsem haldokolnak. Ezesetben e harmincnak az ára hatszázezer. Összesen tehát hétszázezer. Nincs tehát egyetlen millió sem! Én meg ötvenmilliót kínálok! Mi neked az extraprofit, ha nem ez?! Tehát ne sokat tétovázz, egyezz bele amíg teheted, amíg meg nem gondolom magamat!

—Elment az eszed, Dzseji?! - kiáltotta Lemmó. —Én ennyit sem akarok adni ezekért! Ennél még az is jobb, ha egyedül a barátnődet veszed meg, nyolcmillióért, mert akkor még mindig megmarad negyvenkét milliónk!

—Bocsáss meg Kaled, de ezeket nem te veszed meg, hanem én. És jogom van hozzá. Tudhatod.

—Nem akarok elmenni innen a csecsüi lányok nélkül. - mondta Jorednek Csicsija.

—Most ebbe kérlek ne szólj bele! - mondta a férfi is. —Ugyanis nem költhetjük el ilyesmire az összes pénzünket! A legfontosabb a hódítás sikere. Ha ennek az az ára, hogy némelyek nem tarthatnak velünk, akkor annak úgy kell lenni! Majd ha már a mienk lesz a bolygód, akkor visszajöhetünk ezekért.

—Addig ők meghalnak.

—Talán nem. Te sem haltál meg. És ha meghalnak is, a sikerért néha áldozatokat kell hozni.

—Legyen százmillió. - szólt a kereskedő.

—Nem lesz százmillió. Ötvenmillióm van. Látod. - felelte nyugodtan Dzseji.

—Majd kiegészíti ezt az összeget ez a két derék emberbarátod.

—Azt lesheted! Én már az ötvenmilliót is bődületes pofátlanságnak tartom! Nem is javaslom Dzsejinek, hogy odaadja, mert jobb ötletem van: kihívlak párbajra! - mérgeskedett Lemmó.

—Csakhogy én nem fogadom el a kihívást.

—Akkor gyávának nevezlek!

—És igazad is van, mert gyáva vagyok. De nem annyira, hogy engedjek az árból! - vigyorgott a fiatalember képébe a kereskedő.

Ebben a pillanatban csiripelni kezdett mindegyikük kommunikátora. Mindegyiküké egyszerre. S amikor fogadták a hívást, kiderült, hogy mindőjüket Pöttömke hívja. Pöttömke nagy kapacitású komputeragya természetesen képes volt az egyidejű többcsatornás kommunikációra. Ráadásul mindegyikükkel anyanyelvén beszélt: Lemmóval és Joreddel laksmí nyelven, Csicsijával csecsüül, sőt Dzsejivel is a maga nyelvén – bár Dzseji eddigre már anyanyelvi szinten beszélt laksmíul maga is, sőt, néhány szót már a csecsüi nyelvből is felcsipegetett. De csak néhányat, mert bár emberi fülnek az ő beszéde is és a csecsüi nyelv is nagyon egyformán hangzott, amolyan csiripelésnek, de természetesen hihetetlen eltérések voltak a két nyelv közt.

Abból hogy mindegyiküket egyszerre hívták, sejtették, hogy komoly dologról

van szó, emiatt nem is haboztak meghallgatni Pöttömke közlendőjét. Ami így kezdődött:

—Ügyeljenek rá, hogy amikor most meghallgatjátok amit mondok, ne vágjatok ijedt képet, és főleg ügyeljenek rá, mit mondotok nekem válaszként! Mert bár ez az adatforgalom többszörös titkosítással van kódolva, de a környezetetekben levők a ti szavaitokból esetleg olyan információkra tehetnek szert, melyeket nem volna jó tudniuk!

—Miről van szó? - kérdezte nagy látszatnyugalommal Lemmó.

—Nem sokkal azután, hogy elhagytátok az úrkikötőt, sok mindenféle gyanús alak sündörgött oda, némelyek civil ruhában, de még többen egyenruhában, és mind fegyveresen. Úgy tűnik, a hadsereg és az Államvédelmi Hatóság emberei. És már azt is megpróbálták, hogy bejöjjenek az úrkompba, de természetesen nem engedtem be őket. Tartok tőle azonban, hogy hamarosan erőszakkal próbálkoznak.

—Amindenit! Ricsi tud erről?! - kérdezte Jored.

—Természetesen.

—Van tipped, hogy ez mit jelenthet?

—Nincs. De mint harci eszköz, valószínűsítem, hogy a továbbiakban nem vagytok biztonságban a bolygó felszínén, s így helyesnek tartanám, ha mielőbb visszatérnétek a Kóborra.

—Ez, hm... az imént felvázolt helyzetben eléggé nehezen kivitelezhetőnek tűnik.

—Ha szabad javasolnom, menjetek valami kellően tágas nyílt terepre, és odaküldöm az úrkompot értetek. Ez ugyan szabálytalan lesz, s az összes repülési tilalom megszegése, de mást nem tehettek, mert amint az úrkikötőhöz értek, minden bizonnyal letartóztatnak benneteket.

—Nem értem, mi üthetett beléjük... - tűnődött Lemmó.

—Ezt én sem tudom, de attól tartok a kockázat akkora, hogy nem habozhattok. Persze a döntés a ti kezetekben van...

—Helyes. Máris indulunk, és majd értesítelek, hogy hova gyere! - válaszolta gyorsan Jored.

—Igyekeztek, mert zavarni próbálják a kommunikációs csatornáimat. Egyelőre még nem vészes a dolog, de ki tudja, mit találnak ki később!

—Rendben. Indulunk! - felelte Jored. Azzal így szólt a királynőhöz:

—Hallottál mindent. Nem tököléshetünk itt tovább, azonnal indulnunk kell.

—Na de, izé...

—Nincs semmi „nade” és semmi „izé”, jössz velem és kész! Jössz, mert ha nem, akkor viszlek magammal! - és megragadta a nő karját.

—Jored, tudod ugye, hogy ha erőszakot alkalmazol, akkor megharagszom rád, és már nem foglak szeretni?!

—Mondd, te nem hallottad, amit hallanod kellett volna?! - azzal átváltott csecsüi nyelvre. —Veszélyben vagy, te kis hülye! Próbálj már úgy viselkedni, mintha nem annyi eszed lenne csak, mint egy igazi növénynek! Igenis ha nem jössz, viszlek erővel, s reménykedem benne, hogy idővel megbékélsz! - azzal el is indult, és húzta maga után a királynőt. Lemmó is követte őket.

Teljesen egyértelmű volt, hogy tényleg távozni akarnak. S bár Pöttömke óvta őket, hogy az arcukon ne látszódjék az aggodalom, de azért ez valamennyire mégis kiült oda, s így a kereskedő megértette, hogy rossz hírt kaptak, s pillanatnyilag cseppet sem az újabb rabszolgák vásárlása a legfontosabb dolguk. S így most ezt kiáltotta:

—Hé, várjatok, várjatok! Odaadom mindet az ötvenmillióért!

—Tessék! - nyújtotta a táskát feléje Dzseji, de Lemmó gyorsabb volt, és kikapta azt a kezéből.

—Hohó! Nem addig van az! Ezzel a sok lestrapált szerencsétlennel órák alatt sem jutunk el oda, ahová kell! Halljuk barátocskám, mivel hoztad ide őket! - kérdezte a kereskedőtől.

—Természetesen egy járművel, mi mással!

—Azt én is sejtettem, hogy nem a zsebedben cipelted mindet ide, de *miféle* járművel?

—Nem eladó! - vágta rá a férfi, megsejtve, mit akar Lemmó.

—Minden eladó, csak meg kell fizetni.

—Jó, hát egy LP-2 típusú légpárnással. Mit adsz érte?

Az „LP” nem a „légpárnás” rövidítése volt a névben, hanem a „lepényhal” szóé. Valamiért e márkanévet kapta a jármű. Lemmó elfintorodott.

—Hát az valóban jókora, de rém lassú. Na mindegy. Megkapod a pénzt, de akkor visszük azt is!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy hallhattad: nem fizetünk érte semmit, benne lesz az árban az is! Árukapcsolás! A légpárnás és a nők együtt ötven milikóért! Az LP-2 még új korában sem ér többet mint hatvanezer!

—Nyolcvanért vettem!

—A te bajod hogy hagytad magadat becsapni. És most már úgyis használt. Na, ne húzzuk az időt, rendben van-e az üzlet így, vagy megyünk, mert kevés az időnk!

—Az a pénz a kislánynál van, nem volt jogod elvenni tőle, nem rendelkezhetsz vele!

—Ezt bízd rám és a gazdájára.

A kereskedő Dzsejire nézett, remélve hogy a lány tiltakozni fog, de Dzsejinek ennél több esze volt. Így végül a férfi felsóhajtott, s előhalászott egy kulcsot a zsebéből.

—Jól van, tessék, ez a kulcsa! Odalent van az alagsori parkolóban. Vihetitek a nőket! - azzal kinyúlt a pénzestáskáért. Lemmó odaadta neki.

—Tulajdoni lapok?

—Itt van mind. - adta a kezébe a kis iratköteget a kereskedő.

—Remek. Dzseji és Csicsija, magyarázzátok el ezeknek hogy mi a helyzet, és jöjjenek velünk szép nyugodtan! Mondjátok el, hogy szökni szabad, de nem ajánlatos, mert csakis rosszabb helyre kerülhetnek! - azzal megindult az alagsor felé. Mögötte hangos csevegés bontakozott ki, igaz hogy főleg csecsüi nyelven, de azért értette ezt is. Csicsija elmondta nekik, hogy ő nem más mint maga a királynő. Eddig ugyanis nem ismerték fel benne a királynőt. Ez nem csoda, cseppet sem ritka ám az középkori viszonyok közepette, ahogy az ő népe is élt, hogy valaki életében egyetlenegyszer sem pillantja meg az uralkodót... és magyarázgatta, hogy ők most meg vannak mentve, mert talált erős és félelmetes, de jóindulatú ragadozókat, akik segítenek nekik... s hamarosan olyan helyre lesznek víve, ahol lesz temérdek fény is...

Lemmót ez nem érdekelte. Az annál inkább, hogy sajnos Dzseji nyelvén sem tudott... ez amiatt vált számára fontossá, mert hirtelen egy pöttöm kis alak ugrott elébe, és se szó - se beszéd, ráugrott a mellére, átfonva a karjaival, és csókolt a ahol érte. Kísértetiesen ismerős volt ez a számára - amikor a Kóbor fedélzetére lépett, Dzseji is így üdvözölte őt... úgy látszik e fajnál ezt így szokták a nők a férfakkal, ha nagyon örülnek neki.

Bár az, hogy „se szó – se beszéd”, kissé túlzás. Volt itt szó és beszéd bőven, csak hogy azt ő nem értette. De Dzseji készségesen tolmácsolt.

—Jakirati azt mondja neked, Kaled, hogy végtelenül örül, amiért megmentetted őt!

—Jó-jó, persze, biztos, én is örülök hogy örül, csak szálljon már le rólam! Remélem nem amiatt csimpaszkodik ilyen majom módra, mert ő is hozzám akar jönni feleségül?!

—Szerintem nem volna kifogása ellene, nálunk megszokott dolog a férfiak többnejűsége, és ritkaság hogy a feleségek egymásra féltékenykedjenek, de szerintem ettől még ez esze ágában sincs, hacsak te magad fel nem szólítod rá, ugyanis ő nem a szerelmesét látja benned, hanem a bátyját!

—Micsoda?!

—Tudd meg, hogy ő nem más, mint a húgod!

—Kaled húga?!

—Persze. És jól ismerem is őt korábbról. Igaz, akkoriban nem nagyon lelkesedett az ötletért, hogy a bátyja felesége legyek, mert tudod hisz meséltem már, hogy ők nemesek, én pedig nem, mert az én apám csak egy egyszerű szakács volt, szóval akkoriban Jakirati eléggé fenn hordta az orrát, de azért mégsem volt olyan igazán *nagyon* undok velem. Most meg aztán pláne nem olyan nagy már az arca, mert nem is lehet vitás, hogy nélkülem maradt volna rabszolga, és hogy most én hozzá képest uralmi pozícióban vagyok... pláne mert még csak laksmí nyelven sem tud! De meg most már különben sincs kifogása ellene, hogy a feleséged legyek. Hiszen más testben vagy.

—Úgy érted, hogy ő is elhiszi azt, hogy bennem újjászületett Kaled?

—Persze, miért is ne hinné, hiszen kellemes abban hinni, hogy megtalálta újra az ő szeretett bátyókáját!

—Szentséges székrekedés, mégegy örült nő! - sóhajtott a Lemmó. —Na de akkor is szálljon le rólam, mert így még csak védekezni sem tudok, ha valaki netán megtámadna!

—Csak nem lesz semmi baj, amíg leérünk az alagsorba... - bizakodott Dzseji.

—Az alagsorban se legyen. - kívánta Csicsija.

Pedig lett baj, ha nem is az alagsorban, de a földszinten... mert mire oda lérték, kiderült hogy vár rájuk... no nem a rendőrség, nem is a katonaság, de egy rakás újságíró, riporterek, filmesek, szóval rengeteg mindenki! S azonnal mikrofon-erdő meredt feléjük, előugrott egy sármos mosolyú férfi, akit Lemmó ismert is a televízióból, úgy hívták az illetőt, hogy Gudár, és a hírműsorok sztár-riportere volt.

És Gudár azonnal e kérdéssel támadta le őt, minden bevezető nélkül:

—Lemmó úr, mit szól ahhoz, hogy a hatóságok megtiltották a csecsüi nők behozatalát a bolygókra?!

—Hát megtiltották?!

—Tehát nem tud róla? Fél órával ezelőtt hirdették ezt ki. Csecsüi nőt tilos behozni rabszolgának.

—Nos ezt valóban nem tudtam.

—És az is tilos, hogy egyáltalán beutazzanak a bolygóra.

—Szerintem nem is akarnak idejönni.

—Tehát Jored úr kedvese, Csicsija királynő sem tartózkodhat itt.

—Semmi gond, úgyis épp vissza akartunk térni a bérelt űrhajónkba.

—Igenám, de az az űrhajó is a Laksmí felségterületének számít.

—Nem állami tulajdon.

—Attól még a nemzeti vagyon része. Úgy veszem ki a szavaiból, hogy fogalma sincs róla, miről van szó: kiderült, hogy a csecsüi nők valójában veszélyes szörnyetegek, de a legrosszabb fajtából! Ártatlan, szende szépségnek látszanak, de képesek a kezükkel elkábítani bárkit, s akkor belétömnek magukból egy kis anyagot, amit ők bimbónak neveznek, s ettől az így elkábított férfi elkezd maga is apránként szörnyeteggé válni! A hatóságok úgy vélik, természetesen nem hagyhatják, hogy e bolygón az emberi faj apránként szörnyeteggé váljon, s így elrendelték, hogy senki csecsüi nő nem jöhet ide semmilyen indokkal, akik meg már itt vannak, azokat azonnal karanténba kell zárni, további kivizsgálás céljából! Járóvívvelmi intézkedés, ugye! Ez vonatkozik a Kóbor fedélzetén lévőkre is. Szerintem már fel is szólitották annak tulajdonosát, hogy szállítsa le az oda felvitt csecsüiket.

—Aha, és mit válaszolt erre Éüi?

—Nem tudom. Honnan is tudhatnám! Én azért vagyok itt, hogy azt megtudjam, ön mit szól ehhez!

—Csodálkozom, mert ha ez igaz is, de hogy derülhetett ki!

—Ó, hát az egyik férfi, akivel ezt művelte a rabnője, fura változásokat kezdett észlelni magán, és elment orvosi kivizsgálásra. S ott aztán kiderült minden.

—És most mi van ezzel a férfival?

—Nem tudom. Gondolom tovább vizsgálgtják... Jored úr, önnek is volt olyan élménye, hogy elkábította magát Csicsija vagy más csecsüi nő?!

—Természetesen nem. Miért is tett volna ilyet? Meglepő dolgokról beszél nekem, s attól félek nem is egészen értem, hogy mit mond, mert ez szörnyen zavaros! Hogy-hogy szörnyeteggé válik az ember?! Ne haragudjon, de ez úgy hangzik, mint valami mese, vagy fantasztikus film, a rosszabb fajtából! Tartok tőle azonban, hogy most nincs módod több időt rászánni erre a témára, különben sem ér annyit. Úgyhogy most bocsásson meg, de mennem kell! - azzal megfordult, és rátért az alagsorba vezető lépcsősorra. Barátai követték.

—Álljon meg, ez komoly dolog, a hatóságok is... - kezdte mögötte a riporter, ám Jored természetesen nem állt meg, bolond lett volna megállni... csakhogy ekkor kiáltás harsant mögötte, mely túlharsogta a riporter kiabálását is:

—Megállni! A törvény nevében, megállni azonnal!

Jored megtorpant és felnézett. Fel, mert néhány lépcsőfokot már megtett lefelé. Odafent vagy húsz kék-fehér egyenruhás rendőr tartózkodott, és vagy hat-hét kék-szürke egyenruhás illető, akikről épp emiatt tudni lehetett, hogy az Államvédelmi Hatóság emberei. És Jored nem örvendett neki, hogy ezeket az egyenruhájukban látja! Mert az Államvédelmi Hatóság – közismert rövidítésük szerint az ÁVH – többnyire titokban nyomoz, ha mégis egyenruhát öltenek, s nyíltan vállalják a kilétüket, az régen rossz, mert az azt jelenti hogy halálbiztosra mennek. Általában titokban szokták elkövetni a stikljeiket, galádságaikat, és mindenki utálta őket, mert képesek voltak megszegni minden törvényt, s ebből soha semmi bajuk sem lett. Ezeket még a rendőrség és a katonaság is utálta.

—Hát akkor ennyit erről. - sóhajtotta Jored. —Csicsija, Dzseji, mondjátok meg mindenkinek, hogy ha élni akarnak, akkor futás, kövessenek engem, de gyorsan ám! Meg ne álljanak, és ha valaki fel akarja tartóztatni őket, akkor ha tudják, öljk meg az illetőt! Most már nem finomkodhatunk!

Mindezt aránylag halkan mondta, majd felemelte a hangját, s így szólt a Gudár nevű sztárriporterhez:

—Szeretne egy látványos felvételt? Ami igazi csemege a híradóban?

—Hogyne! Miért kérdi?

—Akkor most filmezzen! - azzal Jored benyúlt a zsebébe, kihúzott onnan egy öklömnyi kis valamit, babrált vele pár ujймоzduulat erejéig, majd így kiáltott:

—Futás! - azzal a kezében tartott tárgyat elhajította az ÁVH-sok csoportjának kel-
lős közepébe. Robbanás hallatszott, s mire a füstfelleg eloszlott, több embernek
nyoma sem volt már ott, hacsak nem darabokra tépve. Sikoltozás töltötte be a
termet, bár nem a rendőrök és államvédelmisek sikoltoztak, hanem a rabszolga-
piac mindenféle más, civil jelenlevői, akiknek pedig többnyire semmi bajuk sem
esett. Közben Joredék lerohantak a lépcsőn. A lépcsőfordulóban Jored megállt, a
falhoz lapulva, megvárta míg mindenki elszalad előtte, ő beállt leghátulra, ám
előtte még egy gránátot dobott fel a magasba.

—Több sajnós nincs. De nagy eszem volt, hogy ezeket is magammal hoztam! -
motyogta.

Ám ekkor valami jókora súly esett a vállaira, s ez a földre teremtette őt. Egy
ember. Gyorsan lelökte magáról, felpattant, s ruhája alól előhúzza a „vipérát”,
hogy segítse a közelharcban. De nem kellett használnia, mert aki ráesett, nem
mutatott támadó szándékot. A riporter volt, s a falhoz lapult. Láthatóan eltört a
bal karja, most ezt babusgatta.

—Ne, ne, kérem ne, nem volt szándékos, csak lesodort a robbanás szele, ne üssön
agyon terrorista úr! - nyögte.

—Terrorista az apád töke te hülye! - kiáltott rá Jored, azzal otthagya a férfit, ro-
hant a többiek után. Ez nagyon okos tett volt a részéről, mert odafentről golyó-
záró zúdult le a lépcsőfordulóra, némelyik csak centikkel kerülte el őt.

Beérve az alagsorba, tekintetével a többieket kereste. Előre aggódott, hogyan
lelik meg a légpárnásukat, de ez szerencsére nem okozott gondot. Mire Jored fel-
zárkózott a leghátsók mögé, Lemmó már meg is találta a járművet, aminek az az
egyszerű oka volt, hogy ez volt az egyetlen itt e típusból, s könnyen észre is lehe-
tett venni, mert akkora nagy volt.

—Befelé! - intett Lemmó a rabszolgáknak, miután kitárta előttük az ajtókat. Ő
maga pedig a légpárnás melletti másik, jóval kisebb jármű mellé ugrott, előhúzza
a maga ölmosbotját, betörte annak ablakát, babrált valamit annak műszerfalán,
mire a gép motorjai felbődültek, s hirtelen rakétaként lőtt ki előre, mindenféle
vezető nélkül, egyenesen a lépcső felé. Azon épp most özönlött le őt-hat rendőr, s
most rémülten ugráltak szét mindenfelé a megvadult légpárnás elől. Kettejüknek
nem volt szerencséjük, a légpárnás a lépcső korlátjának lapította őket, amikor
odaért és óriási erővel nekiütközött. Az ütdőéstől felnyílt a gép motorházeteje, és
minden szikrázni kezdett, ahogy kiszabadult a benne őrzött elektromos energia.
Pillanatok alatt meghaltak a félreugrott, az ütközést túlélő rendőrök is, mert
agyoncsapta őket a nagyfeszültség. Az elektromos töltés a harmonikává gyűrődött
vaslépcső korlátján át elkúszott a mennyezetre, ahol a lámpák egy pillanatra
vakítóan felvillantak, majd kiégtek, és minden sötétbe borult. Aztán néhány má-
sodperc múlva kigyulladt a vészvilágítás, ami más áramkörre volt kötve, mely
sokkal jobban volt szigetelve is.

Pillanatnyilag senki nem fenyegette hőseinket, hacsak azt nem számítjuk, hogy
elég sokan voltak ebben az időben az alagsorban, akik elképedve nézték az ese-
ményeket, s nem tudták, mire véljék mindezt.

—Hé, hé, mit csinált, az az én járgányom volt, mit képzelsz maga... - ugrott egy kö-
zépkorú férfi Lemmó mellé.

Csakhogy Lemmó nem volt olyan hangulatban, hogy sokat magyarázkodjon.

—Akkor eredj a kocsid után! - kiáltotta, s akkorát vágott az ólmosbottal a férfi fejére, hogy annak azonnal szétspriccelt az agyveleje. A látványtól sokan a rab-szolgák közül is sikoltozni kezdtek, bár e sikoltozók nem annyira Dzseji népéből kerültek ki, akik eléggé szokva voltak maguk is a vadsághoz, hanem inkább a Csicsija népéből valók sikoltoztak. Ők ugyanis sokkal szelídebbek voltak. A királynő azonban, aki némileg már kikupálódott az erőszakosságot illetően, mert Jored mellett sok kalandfilmet nézhetett meg, ő most tapsikolni kezdett, s még ugrabugrált is örömében.

—Éljen, éljen!

—Dehogy éljen, dögöljön meg! - morogta Lemmó.

—Úgy értem ez igazi ragadozóhoz méltó módszer, igen, egy ragadozó így kell hogy elintézzé a vitás kérdéseket! Csak majd a rarakugikkal is így bánj el!

—Hát ha rajtam múlik... na, beültetek már mind?!

Persze hogy beültek! Még Jored is bepattant a vezetőülésbe.

—Add ide a kulcsot, Lemmó! - kérte.

Lemmó odadobta neki, s már épp beugrott volna a férfi mellé, amikor a parkolószint biztonsági őre futott oda. De nem ám egyedül, hanem négy másik őrral együtt.

—Azt már nem! Nem engedem, hogy elszeleljetek! - kiáltotta, azzal beugrott az egyik közeli légpárnásba, beindította, és közvetlenül Joredék légpárnása elé állt vele, hogy ne tudjanak elindulni.

—Na ebből nekem elegendem van! - dühödött meg Lemmó, s kiugorva a gépből, kézbekapta az ólmosbotját, s a férfi felé futott.

—Gyere csak, elbántam én nálad vagányabb fickókkal is! - vigyorodott el az ő, s ő is kiugorva a maga járművéből, maga is ólmosbotot fogott a kezébe. A társai is közeledtek.

Közben Csicsija rémülten kiáltott fel, és mögéjük mutogatott. Abból az irányból, egy másik lépcsőn lecsörtetve, több rendőr közeledett.

—Ezek nekem jutottak, úgy tűnik. - vágta rá Jored, s ő is kiszállt a gépből.

Igen ám, de hiába lóbálta az ólmosbotját, a rendőrök úgy tűnik cseppet sem lelkesedtek a becsületes harc gondolataért, mert pillanatokon belül pisztolyt rántottak, s tüzeltek rá, egyszerre többen is! Jored kénytelen volt lekuporodni az egyik jármű mögé. Igen ám, de ha ott marad, bekerítik, elérkeznek hozzá...

Gyorsan megkerülte a járművet, néhány másik alatt pedig átmászott. Cselvetését a rendőrök nem vették észre, mert szorgalmasan lödözték a járművet, ami mögött ő korábban volt, sőt, az egyik rendőr valami kiváltságos akárcsoda lehetett, mert lézerpisztolyt húzott elő, s ezzel lőtt a járműbe! Na de azonnal fel is csapta a kezét a társa.

—Megőrültél?! Nem akarunk tűzvészt okozni!

Na de ebben a pillanatban már ott is volt a közelükben Jored! Kiugrott az egyik légpárnás mögül, és csapott a botjával ide meg oda, és a rendőrök hullottak körülötte mint a legyek a rovarirtótól. Hiába, nem veszett kárba az idő, amit a régi korok harcművészetének elsajátításába fektetett...

Pillanatok alatt lemészárolta mindet, ám közben azt is látta, hogy a parkolószint leghátsó lépcsőjén sok tucat újabb rendőr jön le, pár ÁVH-ssal együtt. A túlerő nyomasztónak ígérkezett.

Nem tehetett mást, összeszedte a legyőzött rendőrök fegyvereit, közülük is elsősorban a lézerpisztolyt, s ezzel megcélozta a közeledőket. És talált. Aztán megint

talált. Aztán többet nem lőhetett rájuk, mert elbújtak, természetesen ők is a járművek közé...

—Hát engem pedig nem fog zavarni, ha tűzvészt okozok! - döntötte el Jored, és a lézerpisztolyt a legnagyobb erősségűre állítva, megcélozta az egyik légpárnás motorházát a meglapulók közelében.

Pár másodperces izzítás után az megadta magát, és kiszabadult belőle az energia. Szikrázott minden... Jored elbánt így egy második és egy harmadik járművel is, s ezután a folyamat már jórészt automatikus volt, mert tombolt ott annyi energia, hogy sorra egymás után kezdtek felrobbanni a kocsik. Ez ugyan veszélyes volt Joredékre nézve is, de remélte, időben ki tudnak menekülni. Ehhez persze az is kell, hogy a túloldalon Lemmó győzzön...

S épp ebben a pillanatban hallott egy éles sikolyt onnan. Odafordulva azt látta, hogy egyetlen szem parkolóőr kivételével mind a padlón hever, szemlátomást holtan, Lemmó tehát jó munkát végzett – de ő, Lemmó is a padlón hever! És úgy néz ki valami alaposan fejen találhatta csak, mert nem halott, ugyanis mozgolódik, fel próbál állni... s ez sikerülni is fog neki, ha az az egy szem életben maradt őr meg nem akadályozza ebben! De az pillanatnyilag nem ért rá Lemmóval foglalkozni, mert ott csimpaszkodott a hátán Dzseji, fojtogatta ahol érte, az őr az ölmosbotjával a nyaka körül hadonászott, szerette volna vele eltalálni Dzseji fejét, de a kislány roppant fürgén kapkodta a kobakját ide-oda, nem bírta eltalálni őt... majd Dzseji gondolt egyet, hirtelen elengedte az őr nyakát, ellenben tapadókorongos ujjai rátapadtak az őr arcára! Különösen a szemére. S most az őr ordított egy iszonyatosat... Dzseji ellenben leugrott róla. És diadalmasan kezdett kiabálni: —Ez az! Megcsináltam! Így küzdjetek az emberek ellen, testvérekém! A szemüket támadjátok! Lehet hogy mi kicsik vagyunk és gyengék, de a tapadókorongjaink erősek, ha azok rácuppannak a szemükre, egy pillanat alatt kiszippantjuk a szemgolyót a helyéből, s akkor már nem árthatnak!

Azzal odalépett Lemmóhoz, nem is törődve a vakon tántorgó őrrel, s igyekezett a fiút feltámoogatni.

—Támaszkodj rám, szerelmem!

—Minek, hogy agyon nyomjalak?! - morogta a fiú. —Inkább amit kiabáltál, mondd el a ti nyelveteken is, mert izgatottságodban laksmi nyelven mondtad, abból meg a tieid nem sokat érthetnek még, éppenséggel semmit... de azért köszí. - azzal odabotorkált a légpárnásukhoz. Közben Jored is odafutott már, és elhajtott az útban levő járművel. Szabad volt az út a kijárat felé.

—Te vezetsz Jored, nekem harangok konganak a hajam alatt... dadogta Lemmó, és lerogyott a vezetőülés melletti székbe.

Jored olyan vad tempóban száguldott kifelé, ami Lemmó szerint egy sztrádán is túlzás lett volna. De jól vezetett, túléltek... nem úgy, mint az a hattagú ÁVH osztag, ami épp errefelé jött le, és melyet frontálisan elgázoltak. Két férfi egyenesen kulimásszá mázolódtott a szélvédőjükön. A nők megint sikoltoztak.

—Azért tényleg köszí, Dzseji, hogy feltartottad a pasast! - motyogta Lemmó.

Azt várta hogy most a lány egetverő szónoklatba kezd a maga szerelméről, de semmi sem történt. Egyetlen szót sem hallott. Ez gyanús lett neki. Felemelkedett félig fekvő helyzetéből, s körbenézett.

—Dzseji hol van?!

Sehol sem látta.

—Hé, Jored, fordulj vissza!! Dzseji ott maradt!

—Hogyhogy?!

—Fogalmam sincs, de vissza kell mennünk érte!

—A kurva életbe! - káromkodott Jored, de nem vitatkozott, hanem alig érték ki a földszintre, máris megfordult, nagy sebességgel, s oly kis ívben, hogy utasai közül többen a falra kenődtek, és egymás ölébe borultak, majd dübörögve, bömbölő motorokkal iparkodott vissza a mélybe.

Pillanatokon belül odalent voltak. A garázs mintegy fele már lángokban állt. Jored hamar észrevette Dzsejit. A kislány az egyik még ép légpárnás mellett feküdt a földön. A gép még ép volt, de alig tíz méterrel távolabb már a lángoló pokol közeledett, s a forróság is ideérződött.

Jored kiugrott érte, s beemelte a járműbe. Odadobta a lányt Lemmó ölébe.

—Fogd!

—Meghalt?

—Szerintem nem, mert felnyögött. Az lehetett a baja, hogy mielőtt beszállt volna hozzánk, kaphatott egy nagyobb áramütést a padlón át a sérült járművekből. De szerintem túléli!

Ebben a pillanatban kiáltást hallottak.

—Engem is! Mentsetek meg! Ne hagyjatok megsülni!

Jored a hang irányába nézett. És íme azt látta, hogy annál a lépcsőnél, melyen lerohtak ide, s amely tönkrement a nekimenő légpárnás miatt, egy ember kiabál feléjük. Fura szögben lóg le mintegy másfél méter magasból, nem tud leesni bár nem kapaszkodik, ugyanis az egyik lába be van akadva a lépcső korlátjának két, összenyomódott vasrúdja közé. Jored meg is ismerte az illetőt – ő volt Gudár, a sztárriporter, akinek még ezen balesete előtt az egyik karja is eltört. Nem volt ez szerencsés nap a számára.

—Indulj már, Jored! - követelte Lemmó.

—Várj, megmentem ezt a nyomorultat. Végülis nem tett nekünk semmi rosszat.

—Nem a faszt, ránk hozta a zsarukat!

—Ugyan már, azok nem miatta szálltak ránk... - azzal odalépett a férfihoz, s neki- veselkedett a vasrudaknak. Szétfeszítette őket. Gudár a padlóra pottyant. Jajgatott, és a könnyei is kicsordultak, mert ez nem tett jót a törött karjának. Ráadásul Jored megfogta őt a vállánál fogva, és becibálta a légpárnásba. Majd indított, és megint kiszáguldott. Épp időben, mögötte egyre sűrűbben robbant hol ez – hol az a jármű.

A dolognak ezzel persze még nem volt vége. Hamar észrevették ugyanis, hogy üldözik őket. Még lőttek is rájuk. Minthogy a légpárnás nem volt golyóálló építve, a lövés átütötte a szélvédőt. Szerencsére senkit sem talált el, de a rabszolgák gyorsan lekuporodtak az ülések közé, vagy legalábbis lehajoltak. Ezt mondani sem kellett nekik, ennyi eszük maguktól is volt.

—Nesztek, itt vannak a fegyverek amiket zsákmányoltam a rendőröktől, lőjetek velük hátrafelé! - dobta hátra a pisztolyokat s az egyszem lézerpisztolyt Jored.

—Hová megyünk? Nem kéne megüzenni Pöttömkének? - kérdezte Lemmó.

—Nem, mert fogalmam sincs, hová menjünk. Elvileg ki kéne jutnunk a városból, s a mezőkön kéne hogy felvegyen minket az űrkomp, de őszintén kétkedem, hogy eljutnánk addig. A zsaruk pillanatokon belül erősítést kapnak majd, és elállnak minden utat előlünk.

—Aha. Hát akkor nincs más megoldás, vedd az irányt a Felsőbbrendűség tér felé!

—Azt akarod, hogy a város kellős közepén szálljon le az űrkomp?!

—Gondolom nem éppen szabályos, de tudsz jobbat?!

—Lehetetlen. Senki nem képes egy űrkomppal olyan szűk helyre beevickélni.

—De Pöttömke nem ember, s majd kicentizi. Különben engem az sem érdekel, ha akárhány épület is összedől, csak maradjon az úrjárgány repképes.

—Hívd akkor Pöttömkét, mert igazad van, jobbat én sem tudok!

Lemmó hívta. Pöttömke megnyugtatta őket.

—Semmi probléma, látom innen a világűrből, miről van szó, le tudok szállni oda.

—Odafent mi a helyzet?

—Hát elég nyugtalanító, mert azt üzenték a hatóságok Ricsinek és Éüinek, hogy szállítsanak le minden csecsüi lányt, valamint ők maguk is térjenek vissza a bolygóra, mert az úrhajójuk – azaz én – állami tulajdon, elkobozzák, bár úgymond csak „ideiglenes jelleggel”, amíg megvizsgálják, nem fertőződött-e meg a belső tér a csecsüik miatt. Járványvédelmi intézkedés, meg a többi blabla duma. Éüi szerint ez egyszerűen jó ürügy hogy kiszúrjanak vele, amiért elfogadott engem annak idején, s ezzel beletenyerezt a Földdel ellenséges viszonyban levő politikusok érdekeibe és érzelmvilágába. Szerintem is igaza van.

—S erre Éüi mit csinált? Gondolom, beintett nekik, hogy baszik odaadni nekik az úrhajóját, mi?

—Hát ha nem is ezekkel a durva szavakkal, de lényegében valóban ezt mondta. No és szerintem ebből az következik, hogy várhatóan megpróbálják majd erővel elfoglalni az úrhajót.

—Az nehéz lesz.

—Nehezebb mint gondolnák, mert nem hagyom magamat... de ha szabad javasolnom, a legbiztosabb módszer ennek elkerülésére az lenne, ha gyorsan feljőnnétek ide, aztán repülnénk máris a Csücsi bolygóra!

—Ezen vagyunk... igyekszünk a tér felé... szerintem negyed órán belül ott leszünk!

—Indítom az űrkompot. - válaszolta Pöttömke, azzal bontotta a kapcsolatot.

Lemmó ölében mozgolódni kezdett Dzseji. Hamarosan a szemét is kinyitotta. Amint felismerte, hogy a légpárnásban van, elmosolyodott, de olyan tündöklelesen, hogy most kivételesen még Lemmó is szépnek tartotta.

—Hát visszatértél hozzám, szerelmem! Nem hagytál ott! Ugye hogy szeretsz, ugye hogy nem tudsz élni nélkülem!

—Ne beszélj butaságokat, ennek semmi köze a szerelemhez, ezt minden tisztességes ember megtette volna, és különben is tartoztam ennyivel neked, mert nagyon valószínű, hogy a közbelépéssel te is az életemet mentetted meg!

—Ugyan már, az nem is volt olyan nagy dolog, amint rájöttem mit kell tennem, már könnyedén kiszippantottam annak a férfinak a szegycsükeit a tapadókorongjaimmal – de te hogy milyen bátor voltál, visszatérni abba a tűzvészbe értem, pláne amikor menekültök és minden másodperc számít...!

—Nem is én vezetem a járgányt, látod, és akkor sem én vezettem.

—De biztos vagyok benne, te vetted észre, hogy nem vagyok veletek.

—Igen, de ez tiszta véletlen.

—De nem, de nem, ez amiatt volt, mert hiányérzeted támadt, mert a gondolataid körülöttem forognak, mert tudod te is, hogy mi egymásnak lettünk teremtvén, igen, ez emiatt van, tudom és érzem, és egyszer majd te is rájössz erre!

Lemmó megcsóválta a fejét és nem vitatkozott. Minek is bántsa meg a lányt – aztán meg látta már, mondhat bármit, Dzseji rögeszméje úgysem múlna el.

Odaértek aztán a térhez, aminek jó felét eddigre már el is foglalta az időközben leszállt űrkomp. Épp akkor hajtottak be a térre, amikor mögójük sorolt be egy

mellékutcaból egy rendőrségi kocsi.

—Na most aztán igyekezzünk de gyorsan ám! Amint megállok, nyíljanak az ajtók, és usgyi be az űrkompba! - parancsolta Lemmó.

—Én ebből kimaradnék ha lehet, köszönöm hogy megmentettetek, de nekem jobb lesz idelent! - szólt erre gyorsan Gudár, a riporter.

—Ahogy óhajtod, nem kötelező velünk tartani!

Közben Jored közvetlenül az űrkomp zsilipkamrája elé állt a járművel, úgy, hogy annak teste védje őket beszállás közben. Ez nem is volt épp ostobaság, mert máris csattant néhány lövés a légpárnáson. Mindannyian sorra kiugráltak belőle, és iszkoltak az űrkompba, aminek mindenesetre jóval páncélozottabb volt a teste, mint a légpárnásé. Gudár azonban a két kezét magasba tartva megpróbálkozott vele, hogy kilépjen a légpárnás mögül, s tett két lépést a rendőrök felé, azt kiabálva, hogy ő nincs a menekülőkkel – ám egy lövedék közvetlenül az arca mellett süvített el, egy másik pedig felszakította a ruháját és súrolta a vállát – ez nyomban gyökeresen megváltoztatta a véleményét, megfordult, ő is a zsilipkamrához szökölt, és szinte fejest ugrott belé.

—Na mi az, mégsem jó odakint, velünk tartasz?! - kérdezte gúnyosan Jored.

—Ideiglenesen igen. A hülye rendőrök rám is lőnek, s az ilyesmit nagyon utálok.

Pöttömke érzékelte, hogy mindegyikük beszállt már, így nem is várt további parancsra, azonnal startolt. Az űrkomp rakétaként tört a magasba, a csalódott rendőrök hiába lövöldöztek utána, pisztollyal nem lehetett kárt tenni benne.

Mire megérkeztek a Kóborhoz, Éüi azzal a hírrel fogadta őket, hogy már el is indította a hipermező kiépítését.

—Azonnal ugrani akarsz, Éüi? - kérdezte Lemmó.

—Muszáj. Pöttömke szerint elindult felénk egy űrcirkáló. Semmi kedvem megvárni, hogy levadásszon.

—És engem mikor visztek vissza a felszínre? - kérdezte Gudár.

—Sohanapján. - vetette oda a választ mogorván Lemmó.

—Na de ezt akkor sem tehetitek, ez közönséges emberrablás!

—Ez életmentés, mert másképp megégtél volna! Gondolom belátod, hogy kellemesebb velünk tartani, mint megégni!

—Na de ha levinnétek egy űrkomppal...

—Nincs rá idő. Hallhattad: jön felénk egy cirkáló!

—És ha csak úgy kitennétek egy űrkomppal...

—Csak úgy, a világűrbe?

—Igen!

—Nem tudnád elvezetni. Én se tudnám, de te pláne nem. Különben sem pocsékoljuk el az űrkompjainkat. Most már ez van öregem: jössz velünk te is a nagy kalandra, aztán ha szerencsésen alakul minden, utólag könyvet írsz belőle és híres leszel!

—Hát, végtére is ez is olyan riporter dolog... bár kissé váratlanul ért...

—Barátkozz meg a gondolattal, más választásod úgy sincs! - veregette meg Lemmó a férfi vállát, majd Ricsihez fordult:

—Mikor ugrunk?

—Tőlem akár azonnal is, az egészet Pöttömkére bízom.

—Akkor ugorjunk azonnal ha szabad! - szólt Pöttömke, mire megváltozott a monitoron a csillagos ég képe... ugyanis ugrottak. A kivitelezés tökéletes volt, mert magából az ugrásból egyáltalán semmit sem éreztek. Régebbi konstrukciójú

űrhajók esetén térugráskor érezhető némi kis imbolygás, himbálódzás, néha olyan bizonytalan érzése is van az embernek pár pillanatig, mintha kifordulna a belseje – de most semmi ilyesmit nem éreztek. Hiába, ez az űrhajó – csúcstechnológia!

—Hol a Csücsi bolygó? - kérdezte Ricsi.

—Türelem – hallották Pöttömke kuncogását – még nem vagyunk ott! Az ugyanis meglehetősen messzire esik a Laksmítól, s így ha semmi sem sűrget, nem szívesen tenném meg az utat egyetlen ugrással, mert minél hosszabb ugrásokat teszek, annál kockázatosabb az ugrás maga, annál több ugyanis a bizonytalansági faktor, s annál nagyobb a célbaérés pontatlansága! Jobb több kisebb ugrással megtenni a távot, s mindegyik után pontosítani a koordinátáinkat! S most úgy ítéltem meg, hogy igazán semmi sem sűrget bennünket, így a maximális biztonsággal haladunk.

—Mikor ugrasz újra?

—Mintegy két óra múlva, azalatt csillagászati megfigyeléseket végzek, a koordinátáink pontosítása érdekében. A Csücsi bolygóhoz holnapután érünk majd oda. Addig még kilenc ugrást teszünk meg.

Az az egy nap, ami hátra volt a Csücsihez való megérkezésig, az legalább jó volt arra, hogy végre sínbe tegyék Gudár karját, s ellássák teste egyéb kisebb sérüléseit is. Ebben főleg Seóna jeleskedett. Az egykori kis rabszolgaiány ugyanis elhatározta, hogy kitanulja az elsősegélynyújtás alapjait, s ő lesz az orvosnőjük. Ismeretei természetesen még rendkívül szerények voltak, de kötözni jól tudott, ösztönös érzéke volt hozzá. Szándéka különben nem is volt ostobaság, mert nem akadt az orvosláshoz jól értő személy a körükben, holott egy harci vállalkozásra készültek, aholis cseppet sem kizárt, hogy lesznek sebesülések... Nemes elhatározását sajnos nagyban hátráltatta, hogy alig pár szót tudott még csak laksmíi nyelven. De Gudár karját azért egészen ügyesen sínbe tette. Közben jelen volt Dzseji is, a tolmácsolás végett, s ha már jelen volt, hát el is magyarázott a riporternek néhány fontosabb dolgot, hogy tulajdonképpen miért is akarják ők meghódítani azt a bolygót, meg hogy miként is van a nyelvtanulás a bimbók segítségével gyorsan, könnyedén, ugyanakkor viszont milyen mellékhatásokkal is jár ez. A férfi egyelőre nem vállalta e módszert.

—De végülis mi a tervetek a rarakugik ellen? - kérdezte.

—Egyelőre semmi. Odamegyünk, körülnézünk, meglátjuk mit tehetünk...

—És gondoljátok, hogy a rarakugik hagyják majd, hogy ti ott csak úgy körülnézelődjete?

—Remélhetőleg észre sem fogják venni, hogy odaértünk. - nyugtatta meg őt Dzseji.

Sajnos a rút valóság meglehetősen más volt! Nagyonis hamar észrevették őket a rarakugik. Mert az úgy volt, hogy amint kibukkantak a normál térbe a Csücsi bolygótól nem messze, úgy döntöttek, hogy néhányan lemennek a felszínre egy űrkomppal. Az űrkomp utasai közé számították Csicsija királynőt is, hadd legyen újra a népe körében, s ha már Csicsija ment, hát ment vele Jored is. Ezen kívül ment még Lemmó, főként kíváncsiságból, ment Dzseji, akire semmi szükség nem volt, de nem akart Lemmótól elszakadni, s ment még rajtuk kívül húsz férfi, állig felfegyverezve. Az ő dolguk volt kikémlelni a rarakugi támaszpontot, és tervet készíteni az elfoglalására. Be is szálltak az űrkomppba, s az űrkomp már a bolygó

légköréhez ért, amikor a Kóbor fedélzetén Pöttömke azt közölte velük, hogy hívásuk van!

—Úgy tűnik, akad a közelben egy rarakugi úrhajó, s ez kommunikálni szeretne veletek! - mondta nekik.

—Hát ha már lelepleződünk, fogadjuk a hívást, mert hadd tudjuk mit akarnak... - döntötte el Éüi.

—Itt a Kóbor úrhajó parancsnoka, kivel beszélek és mit óhajt? - kérdezte.

—Itt a 608-as rarakugi harci körzet főparancsnoka, Rolmár dandártábornok beszél a Nagyhalál úrhajóból! Önök tiltott övezetben járnak, egy hadműveleti körzetbe jutottak. Tilos itt lenniük külön engedély nélkül.

—Nem tudtunk róla, hogy kéne engedély az idejövételhez.

—Akkor is tilosban járnak. Mi célból érkeztek ide?

—Kereskedelmi céllal.

—Mivel kereskednek?

—Rabszolgákkal.

—Van elég rabszolgánk.

—Nem eladni, hanem venni óhajtjuk a rabszolgákat.

—Az más. Akkor esetleg kaphatnak engedélyt. Várákozzanak a jelenlegi koordinátákon, amíg megérkezik önökhöz az Ellenőrző Bizottság.

—Mi célból?

—Hogy átvizsgálja az úrhajót, s ha mindent rendben talál, a vezetője megadja az engedélyt a további tartózkodásra. Figyelmeztetem ugyanakkor, a parancsoknak nem engedelmeskedés súlyos retorziót vonhat maga után, mert máris be vannak célozva a fegyvereinkkel! Végeztem!

—Juj de barátságtalan volt! - ingatta a fejét Éüi.

—Mit vártál tőle, mogorva katona. - legyintett Ricsi.

—És most mi legyen, megvárjuk ezeket az ellenőrző akárkiket?

—Persze. Minek kockáztassunk, ha nem muszáj!

—Nem biztos hogy olyan sokat kockáztatnánk, én például nem hiszek benne, hogy be lennénk célozva. Ha látnának minket, tudnának a bolygóra leküldött űrkomponkról is, de egy szót sem szóltak róla, azaz ez úgy lehet, hogy vizuálisan nem képesek minket felderíteni, ahhoz túl messze vagyunk, ellenben érzékelték a sugárzásdetektorokkal, amikor kiléptünk a hipertérből. Ez viszont kevés ahhoz, hogy becélozhassanak.

—Mindegy, akkor is várjuk meg őket, mert hátha kapunk engedélyt szépen, békésen, s így időt nyerhetünk. Ne feledd kedvesem, idő kell hogy valami használható haditervet kitaláljunk. Ami nagyon jó terv kell legyen, mert eszerint nemcsak a bolygón hemzsegő rarakugikat kell vele legyőznünk, de ezt az úrhajót is, amiből az előbb a tábornok szólt hozzánk! Tehát egyszerre kétfelé kell vitézkednünk!

—Jó, várjuk meg őket, de akkor bújjon el az összes csecsüi lány.

—Értem miért mondod, de ha átvizsgálják a hajónkat, úgyis megtalálják őket!

—De hátha nem lesz nagy vizsgálódás. Végülis csak annyit óhajtok, hogy ne lábatlankodjanak csecsüik a vezérlőben. Nem olyan nagy kérés! Tudod, nem mutatna jól, ha kiderülne, hogy ők velünk vannak – gyanús lenne!

A rarakugik óriási űrkomppal jöttek, melyben akár kétszáz fő is elfért volna, mindazonáltal alig tíz fő szállt át Éüi úrhajójára. E tíz fő vezetője azonban, Buzsár hadnagy, ellentmondást nem tűrő hangon közölte, hogy ő márpedig szemügyre

akarja venni a Kóbor vezérlőtermét! Éüi ezt megengedte, bevezette oda a hadnagyot, s még örült is, hogy nem olyan helyiségeket akar megnézegetni, ahol a csecsüi lányok tartózkodnak. A hadnagy tehát a katonáival együtt követte Éüit a vezérlőterembe, ahol Ricsi várta őket. Itt aztán újra megérdeklődte az úrhajó nevét, megkérdezte Éüi és Ricsi nevét is, majd így szólt:

—Ebben az esetben kénytelen vagyok letartóztatni önöket! - azzal pisztolyt rántott és rájuk fogta a fegyvert. Katonái is előhúzták a fegyvereiket, s ők is megcélozták Éüit és Ricsit.

—Tessék?! - ámult Éüi. —Letartóztat?! Miért?!

—Mindjárt megtudja! - azzal a hadnagy pár lépést oldalra lépett, s fegyverével belelőtt egy jókora plexibúrába. Az széttört, és szabaddá vált az alatta levő vörös kapcsolókar. Ezt a hadnagy most megrántotta. A fények egy pillanatra kialudtak a teremben, majd bekapcsolódott a vészvilágítás, a hangszóróban pedig megszólalt Pöttömke hangja, de tompán, színtelenül:

—Mesterséges értelem kikapcsolva. Teljes kézi vezérlés!

—Így ni! - szólt a rarakugi hadnagy. —Most már nem árthat nekünk az az izé, ami eddig irányította az úrhajót! Szóval, elárulom mert miért is ne, hogy régóta tudunk róla, hogy valaki magánháborút indított ellenünk. Hogy arra készülődtek, hogy segítséget vigyetek e bolygó mozgó növényeinek. Tudunk róla, nem is akárhonnan, mert egyenesen a Laksmi bolygó titkosszolgálatára üzentek ezt meg a mi kormányunknak! Azt mondták, momentán nem akarnak néhány örült ember hülye ötlete miatt ellenséges viszonyba kerülni velünk. Tehát el lettetek árulva, picinyeim! - tért át lekezelő tegeződésre. —És mert tudtuk, milyen típusú úrhajóval támadtok, beszereztük a Földtől ennek műszaki leírását...

—És kiadták? - kérdezte Éüi közbevágvá.

—Nekünk elég volt annyi, amennyit megosztottak velünk. Lényeg az, hogy most a kar meghúzása után csak kézi vezérléssel működik az úrhajó. Legényeim mostanra már bizonyára meg is szállták ezt az igazán nem nagy úrhajót, vagy ha nem, hát mindjárt megteszik, elnavigálják a mi úrhajónk mellé... ti természetesen foglyok lesztek, illetve máris azok vagytok!

—Szóval elárult engem a saját kormányunk. A piszok disznók!

—Disznók vagy nem disznók, ezt tették. Gyerünk, előre - intett a fegyverével - bezárunk benneteket egy kabinba addig is, míg ráérünk foglalkozni veletek!

Éüi és Ricsi nem tehetett egyebet, engedett a cseppet sem szívélyes invitálásnak. Egy nem messze levő, majdnem zsúfolásig teli raktárhelyiségbe zárták be őket.

—De hát ez hogyan történhetett meg - eredtek el Éüi könnyei - én azt hittem, azt a kart Pöttömke már rég kiiktatta a vezérlésből!

—Így is van. - hallatszott Pöttömke hangja a hangszóróból.

—Hát mégis élsz?! - derült fel Éüi arca.

—Persze. Azt parancsoltad, hogy hatástalanítsam a vészleállító kart, s én meg is tettem.

—Akkor mire véljem azt, ami most történt?!

—Cselnek tartsd, Éüi! Ha elárulom, hogy az a kar nem működik, még talán lelőtt volna téged a rarakugi hadnagy a fegyverével. Így azonban ahogy most állnak a dolgok, veszélytelennek tart bennünket, s ez nagyon jó! Vigye csak az úrhajót a maguk úrhajója mellé, majd akkor újra átveszem a vezénylést, s akkor már sokkal több az esélyünk a váratlan támadásra és a győzelemre!

—Mikor támadhatunk?

—Úgy becsülöm, nagyjából egy óra múlva érünk a rarakugi űrhajó mellé, s majd akkor.

—Minek addig várni?

—Mert ha mellette vagyok, akkor nem használhatja ellenünk az űrhajó a fedélzeti fegyvereit, s ez nagyon megnyugtató érzés!

—Kétségtelenül... de az én kézfegyvereimet elvették. Ricsi fegyvereit is, s nyilván elveszik mindenkiét, akivel csak találkoznak itt az űrhajón!

—Ez semmi problémát nem okoz. Alvó ellenség nem veszélyes. - kuncogott Pöttömke.

—Hogyhogy?

—Úgy, hogy fel vagyok készülve arra az esetre, ha netán ellenség szállná meg az űrhajót. Képes vagyok bármely helyiség légcserélőjébe altató gázt juttatni. A kellő pillanatban tehát mindenhová, ahol rarakugik vannak, altató gázt fújok, ettől mindenki elalszik. Igaz, az emberek is ha vannak ott olyanok, de ez nem gond, mert ettől még nem alszik majd el mindenki, mert olyan helyiségekbe ahol nincsenek rarakugik, nem fújok altatót. Az ottani emberek tehát ébren maradnak. Aztán hogy minden rarakugi elaludt, elszívom az altató gázt, kinyitom az ajtókat, az ébren levő emberek kijönnek, és csináltok az ellenséggel azt, amit óhajtottok! Utána pedig ha szabad javasolnom, támadjátok meg a másik űrhajót, mert amíg azt le nem győzitek, nem vagytok biztonságban. Jó lesz ez így?

—Kiváló terv! - lelkesedett Ricsi.

—Már látom az ellenséges űrhajót. Azt hiszem nem lesz nehéz elfoglalnotok, mert kicsi, nem lehetnek benne sokan, s a személyzete java része most itt van nálatok a ti űrhajótokon, de ezek pillanatokon belül aludni fognak!

—Te vagy a hadi szakértőnk, Pöttömke, megfogadjuk a tanácsodat! - biztosította őt Ricsi.

S ez így is lett. Nem telt egy órába, s minden rarakugi békésen hortyogott a Kóbor fedélzetén, mind a majdnem kétszázan. Ekkor az emberek fegyvert ragadtak a kezükbe, átmentek a rarakugi űrhajóra, amihez időközben csatlakozott a Kóbor, s elfoglalták azt az űrhajót is. Könnyen ment, mert ennek fedélzetén csak tizenöt újabb rarakugit találtak, az emberek tehát sokszoros túlerőben voltak. A rarakugik megadták magukat, kivéve a parancsnokukat, Rolmár dandártábornokot, aki inkább öngyilkos lett – főbe lőtte magát.

—Nagyszerű, ez könnyebben ment mint álmodni mertem volna - lelkesedett Éüi - a világűrben tehát már mi vagyunk az urak! De mi legyen a bolygón állomásozó rarakugi erőkkkel?! Mert ott több ezren vannak!

—Ezzel kapcsolatban rossz hírem van – közölte vele Pöttömke – nem akartalak eddig zavarni vele, akció közben, de sajnos az a helyzet, hogy már egy ideje nincs kapcsolatom az űrkomppal!

—Mi történhetett vele? - sápadt el a lány.

—Aligha kétséges, hogy lelőtték! - válaszolta tárgyilagosan Pöttömke.

* * *

Az űrkomp vesztét az okozta, hogy teljesen véletlenül épp a rarakugi bázis fölött óhajtottak átrepülni, nem tudván, hogy ott van a bázis. Amikor pedig már meglátták, késő volt, mert az összes rarakugi repülőeszköz úgy van beállítva, hogy harminc másodpercenként azonosítsa magát egy rádiójel segítségével, de ezt

az ő űrkompjuk nem tette meg, lévén hogy nem rarakugi gyártmány! Emiatt a bázist védő automatika ellenséges objektumként azonosította az űrkompot, és tüzet nyitott rá egy gépágyúból. Mindazonáltal az űrkomp nem robbant darabokra, strapabíró jószág volt, lévén ez is harci eszköz, a Kóbor része lényegében, és repült tovább, messzire is jutott, egészen a hegyekig, de ott már egy tisztáson kényszerleszállást kellett végeznie. Továbbá a rádiója is elomlott, emiatt szakadt meg a kapcsolat közte és a Kóbor közt. De legalább az utasai nem sérültek meg.

Csicsija egyáltalán nem aggódott a történetek miatt.

—A lényeg, hogy újra az én gyönyörű bolygómon vagyunk – sóhajtott – és gyönyörű időnk van, mert hat Nap is világít! - azzal kiszállt az űrkompból, és kitárta a leveleit teljes szélességükben, hogy minél több energiát szívhasson magába. —Ha szabad javasolnom, keressük meg a népemet! - mondta aztán Lemmónak.

—Egyetérték, meg kell keresni a népedet, de főként gyorsan eltűnni innen, mert lehet hogy percekben belül seregestől hemzsegnék majd itt a rarakugik!

—Hát aztán, hadd jöjjenek, majd ti legyőzitek őket!

—Ha nem jönnek sokan.

—Ha sokan jönnek, akkor is. Hiszen ti ragadozók vagytok!

—Hagyd már ezt Csicsija, még egy ragadozó sem legyőzhetetlen, van is nálunk erről egy jó mondás: sok lúd disznót győz! Azaz, ha elég sokan jönnek a rarakugik, legyőzhetnek bennünket, pláne, ha netán a fegyvereik is jobbak. Például, majdnem biztos, hogy ők harci helikopterekkel jönnek ide, nekünk meg nincs olyanunk.

—Akkor mit javasolsz?

—Azt, hogy húzzunk innen messzire mielőbb! Gyerünk! - intett a többieknek, azzal máris bevetette magát a dzsungelbe. Követte őt szorosan a nyomában haladva Dzseji, majd hamarosan a többiek is.

Jó két órán át botladoztak az errefelé elég sűrű aljnövényzetben, végül egy tisztásra kiérve Csicsija így szólt hozzájuk:

—Javaslom, maradjatok itt, pihenjete, most már elég messzire jutottatok az űrkomptól! Én pedig elrepülök a népemhez. Ismerem a környéket, tudom, merrefelé lesznek ők.

—Tudod, merre találhatóak meg?

—Igen, Jored.

—Akkor miért nem arrafelé mentünk?

—De hiszen arra mentünk! Csak még messze vannak. Repülve előbb odajutok. Várjatok meg! - azzal egy szökkenéssel a magasban termett, majd már szárnyalt is...

Vagy hat óra múlva ért csupán vissza, de akkor nem egyedül, mert több tucat „növény-lány” is volt vele, köztük egy egészen fiatal, akit úgy mutatott be, hogy ő Hikíti, a leánya.

—Akkor ő az a lány, aki az én feleségem lesz! - jelentette ki magabiztosan Szutár.

—Tessék?! - álmélkodott Hikíti.

—Az a helyzet, hogy odaigértelek ennek a derék ragadozónak. - közölte vele fesztelenül az édesanyja.

—Na de csak így, a megkérdezésem nélkül...

—Ne feledd: megtiszteltetés egy ragadozó feleségének lenni! És Szutár rendes fiú, és nagy az esze, kiválóan ért mindenféle fura tudákos dologhoz, ami a ragadozók világában fontos, olyan izékhez, aminek *számítógép* a neve, meg *program*, meg más effélék!

—Beszéljünk inkább a rarakugik legyőzéséről! - ragadta a szót magához Jored. — Az osztzkodás a nőknél ugyanis várható, előbb győzzünk! Van valami tervetek ezzel kapcsolatban?

—Nincs - szólt Hikíti - és ez elég aggasztó, mert jó lenne nagyon hamar legyőznünk őket, ugyanis leszállt tegnap a táborukban egy idegen űrhajó, s úgy sejtjük ez is valami rabszolgakereskedő hajója lehet, és nem akarom, hogy a foglyokat elvigyék onnan rabszolgának, mert ha megteszik, hiába győzünk később, akiket elvittek azokon ez már nem segít! Tehát gyorsan ki kéne találnunk valamit!

—Alig vagyunk itt húszan, mi ennyien mit sem tehetünk. Meg kell várni a többiek, akik még odafent vannak.

—De azt sem tudjuk, mikor jönnek le a többiek. - ellenkezett Lemmó.

—Valamikor csak észreveszik, hogy megszakadt a kommunikáció, s akkor küldenek értünk mentőcsapatot.

—Vagy igen, vagy nem, de ha igen, az sem lesz a teljes haderő! És igaza van Hikítinak, nem volna szép addig lacafacázni, míg elviszik a foglyokat!

—Semmiképp sem kezdhethetünk bele nélkülük holmi öngyilkos akcióba!

—Ellenkezőleg, Jored, kizárólag öngyilkos akcióba kezdhethetünk! - vigyorgott Lemmó. —Mert mondd csak Csicsija és Hikíti, hány a rarakugik száma?

—Nem tudom, de több ezren vannak!

—Na látod, mit sem segít, ha megvárjuk néhány tucat társunkat, a rarakugik akkor is túlerőben vannak! Nekem viszont az jutott az eszembe, hogy az emberek híre a Galaktikában félelmetes, legendák zengenek a vadságunkról, kegyetlenségünk, sőt örültségünk. Remélem, ez a rossz hírünk remélhetőleg elterjedt a rarakugik közt is...

—Ebben biztos lehetsz - vágta rá Hikíti - mert még nem mondtam el nektek, de van két olyan rarakugi is, akik mellénk álltak! Az a nevük hogy Roff és Raffa, tehát egy fiú és egy lány rarakugiról van szó, és tőlük tudom, hogy az emberektől retteg minden rarakugi!

—Két rarakugi, aki mellétek állt?!

—Igen. Tudod az úgy van, hogy megmentették az életemet, az ő segítségükkel szökhettem meg a táborból, aztán ez kiderült valahogy és menekülniük kellett. Pár nappal később viszont rájuk akadtunk a dzsungelben, s azóta velünk élnek.

—Kiváló, lehet hogy tudnak majd segíteni nekünk. Na tehát az jutott az eszembe, hogy valahogyan be kell jutnunk a táborba, a rabszolgakereskedő űrhajójához, és kimondottan épp azt elfoglalni.

—Az mit segít rajtunk?

—Rengeteget. Mert ha az a mienk, már megfenyegethetjük vele a rarakugikat, hogy ha nem adják meg magukat, felrobbantjuk, s akkor igaz hogy mi meghalunk, ám ők is! Vélhetőleg egy emberről elhiszik, hogy adott esetben öngyilkos lesz, csak azért, hogy az ellensége is meghaljon.

—Hát, talán érdemes megpróbálni, de ezesetben kérjünk tanácsot Rofféktól is, hogy miként juthatunk be észrevétlenül a táborba, már ha ez sikerülhet egyáltalán.

—Jó, próbáljuk meg. Vezessetek hozzájuk! - szólt Lemmó, s fel is állt, jelezve,

hogy azonnal indulni óhajt.

Roff és Raffa ugyanabban a barlangban élt, ahová a helikopterrel berepültek a szökésükkor. Ez ugyanis a számukra megfelelő lakhely volt, lévén hogy itt nem olyan erős a sugárzás, mint a szabadban. E barlanghoz Lemmóék mintegy három óra további gyaloglással jutottak el. Roffnak már a viselkedésén is látszott, hogy tart az emberektől, bár mintha örült is volna a jöttüknek – mondta is, hogy reméli, az emberek győznek, mert akkor nem kell többé félnie, hogy a fajtársai rátalálnak és megölik! A szavait az embereknek Hikíti tolmácsolta csecsüi nyelvre. —Igen, én látok rá reményt, hogy bejussatok észrevétlenül a táborba néhány tucatnyian! - mondta Roff. —Szerintem hasonlóképp kell oda bejutni, mint ahogy onnan annak idején Hikíti kijutott, vagyis a szemeteskocsi segítségével. Ez egy igazán jókora autó, ez viszi ki a tábor szemetjét naponta a sivatag egy völgyébe, ami a szemétkerakodóhelynek van kijelölve. Azt a völgyet nem is őrzik, mert ki az a hülye, aki a szemetet akarná elrabolni?! Tehát oda el kell mennetek, ez megoldható észrevétlenül szerintem, aztán ha jön a szemeteskocsi, azt elfoglalni, ami könnyű lesz, mert egyetlen rarakugi vezeti csak. A szemetet kiürítjük belőle, ti bemáshatok a szemét helyére... és azt hiszem én leszek kénytelen a vezetője helyére ülni, miután átöltözttem a ruháiba! Aztán elvezetem vissza a táborba. Sosem ellenőrzik befelé jövet. Bár én kifelé menet se láttam soha ellenőrizni. Zárt felépítményű kocsi, azaz nem vehetnek észre benneteket odabent. Odahajtok vele egészen az űrhajó mellé, és szólok nektek. A többi a ti dolgotok. —Helyes, legyen hát így! - egyezett bele Roff tervébe Jored.

Utólag visszagondolva az eseményekre, az egészből a legnehezebb az volt, hogy eljussanak gyalog – mert járművük ehhez nem volt – a szemétkerakodó helyhez. Ez több órás dzsungelbeli botladozást jelentett, holott ezután jött csak a neheze, a sivatag! Bár hőseink már elég jól bírták aránylag a Napok sugárzását, hála a bennük élő moszatoknak, ez így is megterhelő volt a számukra. Lemmó közölte is ellentmondást nem tűrően, hogy márpedig Dzseji meg kell várja őket Roff és Raffa barlangjában, nem tarthat velük.

—De nekem melletted a helyem. - ellenkezett a kislány.

—Neked ott a helyed, ahol én parancsolom neked!

—De nem parancsolsz nekem.

—Hogy a fenébe ne tenném, amikor a férjed vagyok!

—Hogy érted ezt?!

—Miért, te talán nem úgy gondolod, hogy én vagyok a férjed?!

—Én szeretném, de... de te nem hiszed, hogy te vagy Kaled...

—Na most dönts el de gyorsan ám, hogy azt szeretnéd-e hogy elhiggyem hogy Kaled újjászületése vagyok, vagy azt, hogy elfogadjalak téged a feleségemnek! Mert az előbbi sosem éred el, mert nem hiszek az újjászületésben; ami viszont a másikat illeti, megnyugtatlak, hogy nyert ügyed van! Ha túlélem ezt a kalandot, elfogadlak a páromul, úgy döntöttem.

Dzseji a következő pillanatban máris Lemmó nyakában csimpaszkodott, és puszilta ahol érte; a nagy csókolódzástól azt is csak sokára lett ideje megkérdezni, mitől változott meg a fiú véleménye ilyen hirtelen, hiszen Lemmó nem sokkal ezelőtt is még egyre csak azt hangoztatta, hogy neki nem kell a kis Dzseji!

—Gudárnak légy hálás, ő beszélt rá. - vágta rá a választ a kérdésre Lemmó.

—A riporter, aki mintegy véletlenül került a velünk tartók közé? - kérdezte Dzseji.

—Igen, ő.

—Hát neki meg ugyan mi köze kettőnkhez?

—Éppenséggel semmi, de valahogy tudomást szerzett róla, hogy te mennyire futsz utánam, aztán ekkor mondta nekem, hogy ő sokért nem adná, ha őutána is így bolondulna egy lány, még akkor is, ha nem a legcsinosabbak egyike; s mondta is hogy neki Seóna nagyon tetszik, reméli majd összejön vele, de hát az akkor sem ugyanaz, mert nem mindegy hogy ő fut egy lány után, vagy a lány fut őutána! Szóval mondta, hogy irigyel engem, de nagyon ám. Mire én, hogy szívesen lemondanék erről a javára, mire ő, hogy ne legyek hülye, mert nem sok olyan nő futkározik a világban, aki szerelmes belém, s az illet meg kell becsülni, s hogy ő idősebb mint én, és higgyem el neki, hogy a szeretet a legnagyobb érték! Lehet hogy te kicsi vagy, lehet hogy más nő csinosabb mint te, de épp te vagy az, aki szeret engem, te és nem más, s ezt meg kell becsülni, mert később úgyis megbánom ha most elvadítalak téged magamtól! Különben is, ha te azt mondtad egyszer, hogy nálatok megszokott hogy egy férfinak több felesége van, akkor lehet melletted még akárhány másik nőm is, akkor pedig miért is ne lehetnél te is a feleségeim egyike, semmit se vesztek vele, kizárólag nyerhetek az ügyön! No és ezen én elgondolkoztam, és rájöttem, hogy alapvetően igaza van ennek a Gudárnak! Tehát Dzseji kedves, teljesült amire vágytál, de most szépen maradsz itt a barlangban, itt kuksolsz, mert biztonságban akarlak tudni téged, amíg én megyek csatázni a jó ügy érdekében!

Dzseji tehát nem tartott velük, de nem is volt rá szükség. Elbújtak a szeméthalmok közt, s amikor hosszas várakozás után befutott a szemeteskocsi, egyszerűen felálltak, fegyverrel a kezükben... a sofőr azonnal megadta magát. Semmi kedve nem volt emberekkel vitézkednie, pláne, ha azok húsnál is többen vannak. Ekkor kiharcolták őt az autóból, Roff átvitték a fickó ruhájába, az emberek bemásztak a szemét helyére... majd máris a bázis felé vették az irányt, ahová simán bejutottak.

Éppen időben érkeztek! A jókora úrhajóba már terelték is befelé a csecsüi férfiakat és lányokat, akiket ezúttal adtak el a rarakugik rabszolgának. Most azonban hamar megváltozott minden...

—Hé, minek jöttél ide, itt semmi keresnivalód! - lépett a kocsi mellé az egyik rabszolgafelügyelő, majd felnézve a fülkébe, elkiáltotta magát:

—Hé, fiúk, hiszen ez Roff, az áruló! Roff, a szökevény! Fogjátok el!

Na de ez nem volt egyszerű, mert eddigre már hátulról a kocsiból sorra kiugráltak az emberek, és lőttek mindenre és mindenkire, akit csak láttak, s aki csak rarakuginak nézett ki. Odaugrottak az úrhajó zsilipkamrájához is... a csecsüik ijedten szaladtak el előlük, a csecsüi lányok közül néhány ijedtében a levegőbe is ugrott és szárnyalni kezdett, holott az embereknek eszük ágában sem volt őket bántani. Az úrhajó belseje felé futottak. És nem volt aki megállíthatta volna őket, mert a rabszolgakereskedőnek csak alig húsz segédje volt, ezek is most idekint, de ezeknek is a fele elhullott az emberek első lövéseitől. Azaz az óriási úrhajó szinte védők nélkül magasodott előttük, elesett az emberek első rohamától. Jored és Lemmó pillanatokon belül a pilótafülkében állhatott, s hamarosan rájöttek arra is, miként zárhatják be a zsilipkamrát.

—Nagyszerű! És most én elindítom a felszállási előkészületeket – mondta Jored – te pedig Lemmó fiam igyekezz rádióösszeköttetést létesíteni a rarakugikkal!

A rarakugik szabványos frekvenciákat használtak a nem titkosított távközlésre,

így hamarosan sikerült velük összeköttetésbe lépni. A rarakugik parancsnoka, Eszkán őrnagy meglehetősen pökhendien jelentkezett be a társalgásba:

—Nem tudom kik vagytok, de adjátok meg magatokat, és feltartott kezekkel vonuljatok ki az űrhajóból, mert úgysincs semmi esélyetek! Számtalan lövegünk irányul az űrhajóra, nem repülhettek el innen ép bőrrel! Sőt, odafent kering a Nagyhalál nevű űrhajónk, azaz akkor sem úszhatnátok meg, ha sikerülne startolnotok!

—Hehehe. Nem is szándékozunk elrepülni. - vigyorgott Jored. —Hanem most te figyelj ide, őrnagy! Mi emberek vagyunk, s az ember olyan faj, mely nem szeret veszíteni. Jelenleg aktiváltam a „felszállási előkészületek” menüpontot, s örömmel közölhetem, hogy kiiktattam minden automatizmust, az űrhajó teljes kézi vezérlés alatt áll, ami annyit jelent, hogy nem védett az örült parancsok ellen! Ezzel azt akarom mondani, hogy nézz utána ha nekem nem hiszel, a hipermező máris 98%-os, ráadásul célkoordinátának egy olyan pontot adtam meg, mely megegyezik a mostani helyemmel, épp csak mindössze ötszáz méterrel a talaj alatt van. Tehát ha ugrok, ez a jókora űrhajó szétrobban szubatomi részecskékre, s vele együtt minden más is messze környéken, bár az ugrásom nyilván nem lesz pontos, hiszen gravitációs térben teszem meg. De a pontatlanság rajtad nem fog segíteni, őrnagyocskám... az eredmény az lesz, mintha felrobbantanék egy akkora antianyagbombát, mint maga ez az űrhajó. Tökéletesen és abszolúte kizárt, hogy bárki túlélje.

—De akkor te is meghalsz!

—Tiszta sor – de te is! És mindenki más is! Tehát nem az én dolgom megadni magamat, ez a te feladatod, add meg magad de gyorsan ám, amíg el nem fogy a türelmem!

—Mi a célod ezzel?!

—Mi más, mint hogy felszabadítsam Csicsija királynő népét a rarakugi zsarnokság alól! És nem fogok veszíteni, mert vagy megadod magadat – ezesetben megígérem hogy megkímélem az életedet – vagy robbantok, de ti akkor is meghaltok, s azok a csecsüik akik nincsenek a közelben, megmenekülnek tőletek, mert nem lesznek már felettük hatalmaskodó rarakugik!

—Sőt – hangzott fel hirtelen az éterben Pöttömke hangja – az sem igaz, hogy ha felszállnak, elkapja őket a Nagyhalál nevű űrcirkáló! Örömmel közölhetem ugyanis mindenkivel aki hall engem, hogy az űrcirkálót elfoglaltuk ezelőtt néhány órával, így az már a mienk!

—Éljen! Hú hogy e hírnek mennyire örülök! - rikoltotta Lemmó a mikrofonba.

—Hát még mi mennyire örülünk annak, hogy mégsem lettetek lelőve, s életjelet fogtunk tőletek!

—Pedig le lettünk löve, de megúsztuk. Egyelőre a veszteségünk nulla fő! De most halljuk az őrnagyot, megadja-e magát! Persze megteheti hogy nem hisz nekünk, de annak szomorú következményei lesznek!

—Ellenőrizni akarom az állításotokat! Adjátok a mikrofonhoz Rolmár tábornokot, hogy beszélhessek vele!

—Ezt nem tehetem, a tábornok öngyilkos lett.

—Akkor Rulugbár tábornokkal akarok beszélni!

E kívánsága teljesülhetett is hamar, de hiába, a tábornok kénytelen volt megerősíteni a hírt, miszerint az űrcirkáló ellenséges kézre jutott! Erre az őrnagy nagyot sóhajtott.

—Rendben van, megadjuk magunkat. Elhiszem, hogy egy ember képes magát

felrobbantani, inkább, mintsem hogy hagyja hogy legyőzzék.

—Szóval győztünk. - sóhajtotta Lemmó. —Bár be kell ismernem, nem minden érdem a mienk. Kellett a győzelemhez az is, hogy széthúzás legyen a rarakugi táborban. Mert ha nincs Roff és az ő ötlete a szemeteszkocsival, ugyan nem tudom, miként érünk célt!

—Így igaz – ismerte el Jored – de tágabb értelemben nem Roff volt a segítők, hanem a szerelem érzése, mert ők ketten, Roff és Raffa amiatt szöktek el, hogy végre egymáséi lehessenek egy egész életen át. Ennél is inkább segített azonban minket az emberek félelmetes hírneve.

—Igen. Mert köztudomású, hogy nem él még egy olyan örült és öngyilkos hajlamú faj a Világmindenségben, mint az Ember! - folytatta Jored gondolatát Lemmó. S erre Szutár, aki ott állt mögöttük, egyetértően bólogatni kezdett, s csendesen csak ennyit fűzött hozzá:

—Naná! Az emberektől bármi kitelik!

Vége

Elkezdve: 2008.06.18 14 óra 23 perc

Befejezve 2009.01.01, 15 óra 48 perc